

DAVET YOLU - 2

GİRİŞ

ALTINCI BÖLÜM	DAVETÇİNİN AZIĞI
YEDİNCİ BÖLÜM	İMTİHAN
SEKİZİNCİ BÖLÜM	YOLDA
DOKUZUNCU BÖLÜM	CİHAD
ONUNCU BÖLÜM	ŞEHİDLER
ONBİRİNCİ BÖLÜM	ZAFER (İlahi Yardım)
ONİKİNCİ BÖLÜM	İSLAMA GÖRE HAYAT

GİRİŞ

Davet için şimdiye dek bir çok kitap yazıldı, birçok araştırma yayınlandı. Her biri davetin belirgin özelliklerinden birinden yola çıkılarak hazırlanan bu kitaplar hiç kuşkusuz büyük bir boşluğu doldurmuştur. Hatta denilebilir ki bu araştırma ve incelemelerden sonra yeni bir çalışma fazla olabilir.

Ancak şu varki bir okuyucunun; sınırlı imkanlara sahip bir okuyucunun tüm bu eserleri edinme ve incelemesi çok zordur.

Öyleyse daveti, tüm yönleriyle ele alan ve bu konuda bilgisi, ifade güzelliği,

fedakarlığı, ihlas ve samimi yaşamıyla davet konusunda örnek- olmuş yetkin bir şahsiyetin eseriyle tanıtmak vazgeçilmez gerçek bir ihtiyaçtır.

Elinizdeki eser böyle bir şahsiyetin; söylediklerini şهادetiyle tasdik etmiş **Şehid Seyyid Kutub** tarafından hazırlanmış "**Fi-Zilalil Kur'an**"dan değerli yazar **Ahmet Faiz** tarafından davetle ilgili bölümlerin çokça özenilerek derlenmesinden ibarettir.

ALTINCI BÖLÜM	DAVETÇİNİN AZIĞI
Donatım ve Desteği	
1 - Sabır	
A - Çileli Sabır	
B - Sabrı Tavsiye	
2 - Namaz	
3 - Dua	
4 - Zikir ve Tesbih	
5 - Oruç	
6 - Takva	
7 - İrade	
Donatım ve Desteği	
<p>Büyük bir davayı yüklenebilmek ve davanın gerektirdiği fedakârlıkları yapabilmek için hazırlığa, donanım ve desteğe ihtiyaç vardır. İlahî hayat sisteminin nefislerde ve tüm yeryüzünde yerleşmesi uğrunda, canların, mal ve ürünlerin azalması, korku, açlık, şهادet, cihad ve cihadın zorluklarını göğüslemek, söz konusu fedakârlığın bir gereğidir. Tüm bu zor şartlarda bir desteğin bulunması şarttır:</p> <p>"Ey iman edenleri Sabır ve namazla yardım dileyin. Allah, hiç şüphesiz sabredenlerle beraberdir." (el- Bakara: 152)</p> <p>Yüce Allah, davanın gerektirdiği zorlu çalışmayı elbette ki bilmektedir. Çünkü bu çalışma, yoldaki tüm cazibe ve dürtülere rağmen istikametten ayrılmamayı; Allah'a daveti, her tür sindirme ve engellere rağmen yürütmeyi gerektirmektedir. Bu, insanın her an harekete hazır olmasını, sınırlara hakimiyeti ve içteki-dıştaki her şeye karşı dikkat kesilmeyi gerektiren bir çalışmadır. İşte tüm bu konularda sabretmek gerekir.</p> <p>İtaatte sabır.. Günah işlememede sabır.. Yardımanın gecikmesine ve yorgunluğa karşı sabır.. Batılın güçlenmesine karşı sabır.. Taraftar azlığına karşı sabır.. Diken dolu yolda sabır.. Kaypak karakterlere, inatçı kişiliklere, laf dinlemez kimselere ve katı</p>	

gönüllere karşı sabır...

Hız. Peygamber (s.a.v)'e "Kalk" diye emredildi. O da kalktı ve yirmi seneden fazla hep ayakta kaldı. Hiç dinlenmeden, hiç durmadan, kendisi ve ailesi için yaşamadan...

Kalktı; üstüne aldığı ağır ve sorumluluk dolu, Allah'a davet yükünü hayatı boyunca hiç indirmeden...

Yeryüzündeki büyük emanetin yükü, yani tüm insanlığın yükü, akidenin yükü, değişik alanlardaki cihad ve mücadele yükü altında hiç ezilmeden ayakta kaldı. Cahili evham ve düşüncelerin arasında boğulmuş, dünyevi cazibe ve ağırlıkların altında bunalmış, şehvetlerin sömürü ve boyunduruğuna girmiş insan ruhunu kurtarmak için yılmadan savaştı.

Cihad ve mücadele görevini asla aksatmadı.

Bu mücadelenin sonunda davaya inanan sahabe-i kiram, cahiliyyenin ve dünyevi hayatın boyunduruğundan kurtulup ruhsal özgürlüğüne kavuştu.

Ama bu, mücadelenin sonu demek değildi. Çünkü bu mücadelenin başka, alanlarda sürdürülmesi gerekiyordu. Davayı ve mü'minleri rahat bırakmayan, bu taptaze filizi yeşerdiği yerde, büyüyüp toprağa kök salmadan ve dallan göğe yükselmeden koparıp öldürmeye çalışan İslâm davası düşmanlarıyla savaşmak gerekiyordu. Bundan dolayı mücadele alanı, büyüdükçe büyüyordu. Arabistan'daki savaşlar bitmek üzereyken Bizans saldırısı başlıyordu, henüz çiçeği burnunda olan yeni ümmete karşı...

Bu ümmeti, kuzey sınırından vurmak istiyordu. İşte bu savaşlar olup biterken nefis savaşı devam ediyordu. Çünkü bu, Kıyamet'e kadar Şeytan'a karşı sürdürülecek amansız bir savaştır. Ve Şeytan hep tetikte... İnsan nefsinin ta derinliklerinde faaliyetlerini sürdürmek için tetikte...

Allah'ın Resulü (s.a.) gerek bu alanda ve gerekse diğer alanlarda sürdürüyordu savaşını...

Dünya nimetlerini tepip sıkıntılı bir yaşam sürdürmek pahasına, olanca güç ve emeğiyle savaştı durdu. Hatta etrafındaki mü'minler güvenlik içinde istirahat ederlerken...

O (s.a.v) tükenmez bir gayretle, sabırların en güzelini göstererek, gece namazlarına kalkıp ibadet ediyor. Yüce Rabb'ine Kur'an tilavet edip yönelerek sürdürüyordu cihadını. Rabb'inin destek ve yardımına kavuşmak için sürdürüyordu...

Yalnız kendisini düşünen kimse rahat bir yaşantı sürdürebilir. Ama o, küçük yaşar ve küçük ölür. Büyük davayı yüklenen kimseye gelince: O kim, uyku kim?! Bu büyük davanın adamı kim, istirahat kim?!

Evet o kim, yumuşak yatak, sakın yaşam ve rahat meta kim?!

Allah'ın Resulü (s.a.v) işin hakikatini bilip takdir ettiği için kendisini uyku ve rahatlığa davet eden Hz. Hadice (r.a.)'ya:

"Uyku zamanı geçti ey Hadice" diyordu.

Evet uyku zamanı geçmişti. Bundan sonra hep uykusuzluk, hep yorgunluk ve zorlu cihad vardı. Bundan dolayı ibadet kaçınılmazdı.

Çünkü İslâm'a göre ibadet, hayatın sosyal ve ahlaki akışından ayrı olarak düşünülemezdi. En yüksek derecelere yükselmenin yoludur ibadet... Yolda destek sağlayan vazgeçilmez bir azıktır ibadet... Kısaca yüce Allah'la ilişkide olmaktır. Yardım ve destek, bu ilişkinin sonucudur. Kalbin tezkiye ve temizliği için bu ilişkiye gerek vardır. Halkın adetlerini, toplumsal gelenekleri ve sosyal baskıları aşması için bu ilişkiye muhtaçtır insan. Çünkü bir insan eğer Allah'la ilişkideyse, halktan da, toplum ve ortamdan da daha yüce, daha üstün ve daha doğru yolda olduğunu anlayabilir. Gördüğü aydınlığa başkasını da götürmeye ehil olduğunu bu ilişkiyle anlayabilir. Çünkü başkaları onu, ilahi nizamdan kopuk bir hayatın getirdiği karanlıklara ve cahiliyye bataklığına yöneltemezler. İslam, bir bütündür. Şiar türü ibadetleri, edebi, ahlaki, kanun ve intizamı bünyesinde toplayan bir bütün... Çünkü bunların tümü davanın içindedir. Akide davasının gerçekleşmesinde ve hepsinin uyum içinde bir tek hedefe yönelmesinde herbirinin kendisine has bir etkisi vardır. Zaten bu dinin temel yapısına dayanak olan şey de bu uyum ve bütünlüktür, İslamî yapının varlığı, bu uyum ve bütünlüğün varlığına bağlıdır.

1 - Sabır

Sabır, İslam'a davet yolunun azığıdır. Çünkü bu yol, uzundur, zordur, dar geçit ve dikenlerle doludur. Bu yolda pek çok şeye sabretmek gerekir. Nefsi şehvet ve arzularına, çıkar ve tamahına, zaaf ve kusurlarına, bıkkınlık ve aceleciliğine sabretmek gerekir. İnsanların şehvet, zaaf, noksanlık, cehalet, kötü niyet, sapık karakter, bencillik, gurur, kaypaklık ve aceleciliklerine karşı sabır...

Batılın azmasına, tağutların kibrine, şerrin büyümesine, şehvetin galebesine, kibir ve gurur gösterilerine karşı sabır...

Yardımcıların azlığına taraftarların zayıflığına, yolun uzunluğuna ve şeytanın en dar ve en üzüntülü anlardaki vesvesesine karşı sabır...

Zorlu bir cihadta sabır...

Farklı etki ve tepkilerden doğan acıya, çile, öfke, sıkıntı, daralma, bıkkınlık ve zaman zaman da umutsuzluğa karşı sabır..

Ve tüm bunlardan sonra kudret ve zafer anlarında nefse hakimiyet sağlamak.. Bolluk ve refahı; kibirlenmeden, şükür ve tavazuyla karşılamak...

Hem bollukta, hem darlıkta Allah'la ilişkiyi koparmamak...

Tamamen O'nun kudretine teslim olmak...

Her şeyi güvenle, huşu ve gönül huzuruyla Allah'a havale etmek...

Bu uzun yolun kelimelerle ifade edilemeyecek tüm zorluklarına karşı sabır...

Çünkü kelimeler, dava yolcusunun başına gelebilecek her zorluğun hakiki kapsamını ifade etmeyebilir. Bu zorluğun hakikatini, ancak bu yola devam eden kimse tadıp anlayabilir. Çünkü bu. bir deneyim, etki tepki ve

çilelere katlanma meselesidir, işte mü'minin sabrı, bu konuların tümünde tükenmemek zorundadır.

Eğer batıl, sabır ve inatla yoluna devam ediyorsa, hakkın kaçınılmaz görevi ondan daha sabırlı, ondan daha dirençli olmaktır.

Öyleyse İslâm cemaati, hiç bir zaman dikkati elden bırakamaz. Statik bir hayata rıza gösteremez. Çünkü İslâm düşmanları, hiç bir zaman ve hiç bir ortamda onunla anlaşmaya yanaşmazlar. İslâm davasının hedefi, insanlara pratik bir hayat sistemini getirmektedir. Yani hem mali konularda, hem de hayat düzeninde hükümler olan adil, dosdoğru ve en iyi sistemi getirmektir. Ne var ki insanlık, en hayırlı, en adil ve en doğru olan bu hayat sistemini rahat bırakmaz.

Çünkü batıl, hayra, adalete ve istikamete karşıdır. Tağut adalet, eşitlik ve yüceliği kabul etmez. Bundan dolayı tağutlar, şer ve batıl. İslâm davasına rahat vermezler. Bataklik ve sömürüden ayrılmak istemeyen pislik taraftarları İslam'a savaş açarlar. Azgınlık ve müstekbirliği bırakmak istemeyen tağut ve müstekbirler İslâm'a savaş açar. Ahlâkî çöküntü ve şehvet batağından kurtulmak istemeyen ahlâksız ve şehvetperestler de İslâm'a savaş açar.

İşte tüm bu düşmanlara karşı, savaş ilan etmek: düşmandan kat kat sabırlı olmayı ve sürekli tetikte bulunmayı gerektirmektedir. Müslüman cemaatin, her yerde ve her ortamda bulunan daimi ve tabîî düşmanların tuzağına düşmemesi için takınması gereken bir tavidir bu. İslâm davetinin vazgeçilmez tabiatı ve yolu budur. Şanı Yüce Allah sabredenleri destekliyor, güçlendiriyor, sebat veriyor ve yanı başlarında bulunuyor.

"Allah, muhakkak ki sabredenlerle beraberdir." (el- Bakara: 152)

Demek ki yüce Allah, davetçileri yolda yalnız bırakmaz. Onları sınırlı güç ve yetersiz takatleriyle baş başa bırakmaz. O. hep davetçilerin yanındadır. Eldeki azığı tükenir tükenmez, uzun sürecek yollarında azimlerini tazelemek için yanı başlarında...

Ayrıca sabra ilişkin pek çok hadis de bulunmaktadır. Müslüman cemaate, yüklendiği görevi hafifletip kolaylaştıracak, güç ve destek verecek bazı hadisleri zikretmek istiyoruz:

H. Habbab b. Eret'ten (r.a.) :

Allah'ın Resulü (s.a.v) Ka'be'nin gölgesinde başını, yastık gibi yaptığı bir örtüye koyduğu sırada ona durumumuzu şikayet ettik.

"Bize Allah'tan yardım dilemiyecek misin, bize dua etmiyecek misin?" dedik.

Bunun üzerine Allah'ın Resulü (s.a.v):

"Sizden önceki ümmetlerde (ışkence edilen) mü'min, kazılan bir toprak çukurunun içine konulduktan sonra bir testere getirilip başı üzerine konularak kafası ikiye bölünür, ayrıca kemiğe dayanıncaya kadar etine demir taraklar batırılırdı. Ama bunların hiçbirisi onları dininden döndürmezdi. Allah'a yemin ederim ki bu "iş" de gerçekleşecektir. Öyle

ki Sana'dan Hadramavt'a giden bir yolcu Allah'tan başka - koyunları için de kurttan başka -hiç bir kimseden korkmayacaktır. Ama siz acele ediyorsunuz dedi." (Buhari 4/249; Ebu Davud; Nesaî)

Hz. Abdullah b.Mesud (r.a):

"Kavmi tarafından kanatılınca kadar dövülen ve "Allah'ım! Kavmimi affet; çünkü onlar bilmiyorlar" diyen peygamberlerden birini anlatırken Resulullah (s.a.v)'i görüyor gibiyim" (Buhari; Müslim; 3/1417) dedi. Yahya b.Vessab'ın İbn-i Ömer'den (r.a.) rivayet ettiğine göre Allah'ın Resulü (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"İnsanların arasına karışıp eziyetlerine sabreden mü'min, insanlar arasına karışmayan ve eziyetlerine sabretmeyen mü'minden daha hayırlıdır." (İbn-i Mace - Sünen 2/1338)

Sabır, nefislerin hazırlık ve terbiyesidir. İmtihanlardan yılmamanın, facialara karşı zaafa düşmemenin ve şiddet anlarında çökmemenin vazgeçilmez bir gereğidir, sabır. Belâlar göğüslenip sıkıntı atlatılınca kadar, yani Allah darlıktan sonra bir kolaylık sağlayınca kadar olayları sabır, metanet ve dayanışma içinde karşılamak gerekiyor. Sabır, Allah'a umut bağlamanın, Allah'a güven duyup O'na dayanmanın bir vesilesidir. İnsanlığa önderlik yapacak, yeryüzünde adalet ve iyilik yayacak bir ümmetin, yolun zorluklarına hazırlıklı olması, darlıkta, genişlikte ve şiddet anlarında sabrı elden bırakmaması gerekiyor:

"... Ve darlıkta, hastalıkta ve savaş zamanında sabreden kimselerdir." (el-Bakara: 177)

Darlık ve bollukta, hastalık ve bitkinlikte, kıtlık ve noksanlıkta, cihatta ve muhasarada sabır...

Maksat, büyük görevi yerine getirmektir. Belirlenen hedefe, güven ve sebatla, itidal ve gönül huzuruyla varmaktır. Sabır, üzüntü ve şikayetleri aşmak, dava yükümlülüklerini taşımak, hakkın verdiği görevi yapmak, Allah'a teslim olmak, başa gelen her şeyi Allah'a havale etmek, ilahî hükmü kabullenmek ve ilahî rızayı aramak demektir.

Sabır, sonu gelmez gibi görünen meşakkatli davet yolunda mü'minlerin vazgeçilmez silahıdır. Allah'ın va'dine güvenmektir. Üzülmeden, bocalamadan, hayrete düşmeden ve şüphelere kapılmadan direnmektir. İnsanların katılığına, hakkı yalanlamasına ve Allah'ın va'dinden şüphe duymalarına rağmen sebat etmek demektir. Allah'a güvenmek demektir. Yol ne kadar uzarsa uzasın ve sonu ne kadar bulanık ve görünmez olursa olsun mü'minin silahıdır sabır.

Sabrın çeşitleri vardır. Sabrın gerekleri vardır. En başta Allah'a verilen misakın gereği olarak çalışmak, cihad etmek, daveti sürdürmek ve çabalamak bir sabır işidir. Nimet ve yoksulluğa dayanmak sabrın bir başka çeşididir. Çünkü nimetleri, azgınlık ve küfre düşmeksizin sabırla karşılayan insanlar fazla değildir. İnsanların göğüs daraltan hamakat ve cehaletlerine sabır, bir başka çeşittir. Ve sabır, sabır, sabır...

Allah'ın rızasına kavuşmak için sabır...

"Onlar ki Rablerinin rızasına kavuşmak için sabrederler." (Er Rad: 22)
Demek ki gaye Allah'ın rızasıdır. Mümin, insanların "korktu!" suçlamasından çekinerek sabretmez. İnsanların "Sabretti!" demesini sağlamak için de sabretmez. Yani insanlara hoş görünmek için değildir, mü'minin sabrı.

Gene mü'min, sabrından dolayı bir çıkar beklemez. Korkuyu defetmek için de sabretmez. Çünkü mü'min, Allah'ın rızasından başka bir şey aramaz. Allah'ın nimet veya belâ vermesi halinde sabretmek, Allah'ın hükmü gereğidir. Onun meşiiyetine teslim olup rızasına kanaat getirmektir. (Meşiiyet: Birşeyi tahakkuk etmek suretiyle varetmek. İlahî meşiiyete konu olan bir şey mutlaka varolmayı gerektirir. İrade ise farklıdır. İfade edilen birşeyin mutlaka varolması gerekmez. (Çev.)) Belâlar, sabrı imtihan içindir. Direnmek, bilenmek ve azmetmek içindir. Şu da bilinmeli ki sabır, zillet ve işkenceye razı olmak demek değildir. Aksine sabır, ruhî çöküntüye uğramadan, yılmadan, azmi bırakmadan, zulüm ve tağuta karşı hazırlanmayı unutmadan işkencelere dayanmaktır. Sabır, yüce Allah'ın Hz. Peygamber (s.a.v)'e emridir. Kavminin elinden eziyetler çeken ve belâlara uğrayan Hz. Peygamber'e (s.a.v) bir emir. "Azim sahibi peygamberlerin sabrettiği gibi sen de sabret. Kafirlerle hemen azap insin diye acele de etme." (el-Ahkaf: 35)

Dikkat edilirse bu davanın yolu, zorluk ve çile doludur, öyle bir zorluk ve çile ki; olanca fedakarlığı, davaya bağlılığı, kararlılığı, sebat, arılığı ve berraklığıyla Hz. Muhammed (s.a.v)'in nefsi bile bu Rabbani buyruğa muhatab olmuştur. Yani dava düşmanlarına sabret ve hemen helak olmaları için de acele etme diye emrolunmuştur. Evet bu yolun meşakkati, dayanışma ve sabır ister. Ve bu yolda çekilen acı, İlahî azametinin doyulmaz ve tertemiz tatlı şarabından yudumlamak ister:

"Azim sahibi peygamberlerin sabrettiği gibi sen de sabret"

İslâm davasının zorlu ve uzun yolunda bulunması gereken bir destektir bu. Hem ruhun derinliklerinde, hem de küfre açılan cihad yolunda bulunması gereken bir destek. İkisi de gerçekten zorlu ve çilelidir.

"Onların dediklerine sabret." (Taha: 130)

Sabır, mü'minin İslâm akidesini ve bu akide sorumluluğunu yüklenmesinin vazgeçilmez bir özelliğidir. Bu sorumluluk, kesinlikle her adımda sabra ihtiyaç duyar. Nefsin şehvetlerine sabır...

Halis bir İslâm ve teslimiyet için sabır. Yani kalbin ve yüzün teslimiyeti... Hevaperestlik ve şehveti yenmek...

Kısaca dinde istikamet. Oysa bu, nefislere gerçekten zor gelen birşeydir. Sabrın en zoru, keyfiliğe, şehvete, kaypaklığa ve sapıtmaya karşı gösterilen türüdür. Sonra davanın meşakkatlerine karşı, insanların eziyetine, tutarsız hareketlerine, sapmalarına, zaafalarına ve aldatmalarına karşı sabır. Zorlu imtihan, deneyim ve fitneye karşı sabır...

Hem darlıkta, hem de bollukta sabretmesini bilmek ki, bu da kolay bir şey değildir. Kısaca tüm bu konularda sabır göstermek, İslâm hayat

sisteminin vazgeçilmez bir ilkesidir.

Zamanın derinliklerine kök salmış olan Allah'ın dinine davet kervanı, apaçık bir yol ve asla şaşmaz bir istikamette seyrine devam edegelmiştir. Yolunu tıkayan mücrimlerden, sapıklardan ve bunların yandaşlarından yılmadan, sarsılmaz bir azimle sürdürmüştür seyrini...

Bundan dolayı davetçi, bu yolda eziyetlere uğrayacak, kanı dökülecek ve vücudu parçalanacak; ama kervan durmadan, eğilmeden, tökezlemeden ve davadan vazgeçmeden yoluna devam edecektir. Akibet ise - zaman ne kadar uzarsa uzasın - muhakkak ki mü'minlerindir.

Allah'ın yardımı, hep yolun sonunda gelir

"Senden önceki peygamberler de yalanlandıkları halde buna sabrettiler ve yardımımız gelene kadar da eziyetlere uğradılar." (el-En'am: 34)

Hz. Peygamber (s.a.v)'den sonraki İslâm davetçilerinin yol ve görevleri en açık çizgileriyle belirlenmiştir. Zaferin; yolun sonunda, yani yoldaki zorluk ve engelleri aştıktan sonra kendilerini beklediği de bildirilmiştir.

Davalara ilişkin "sünnet'üllah", Kur'an'da açık bir şekilde zikredilmiştir.

Davanın çoğunluk tarafından yalanlanması...

Dava adamlarının eziyetlere uğraması...

Davetçilerin yalanlama ve eziyetlere sabretmesi...

Ve sünnet'üllah. Yani sonuçta zafer. Görülüyor ki Allah'ın yardımı, belirlenmiş vaktinde gelir. Muhlis, iyi ve suçsuz davetçilerin yalanlama ve eziyetlerle karşılaşması veya sapan ve saptıran mücrimlerin durmadan mü'minleri yalanlayıp eziyete uğratmaları, bu yardımı öne almaz. Allah'ın yardımı, belirlenmiş vaktinden önce gelmez. Canından ve arzularından vazgeçen fedakâr ve muhlis dava adamının, olanca arzusıyla kavminin hidayetini istemesi, dalalet ve azgınlıkları nedeniyle, dünya ve ahirette kendilerini bekleyen azab ve çöküşten dolayı üzüntü duyması da yardım va'dini çabuklaştırmaz. Evet ilahî yardım bu sebeplerden hiç biri için acele etmez. Çünkü Yüce Allah, yarattıklarından biri istedi diye acele etmez. Ama onun kelimeleri (buyrukları) da asla değişmez. İster bu buyruklar muhakkak zafere ilişkin olsun, isterse de ezelden belirlenmiş (yardım) zamanına ilişkin olsun...

Sabra davet ve sabra yöneltmek, tüm davetlere eşlik eden bir olgu, her peygamber ve peygamberi izleyen her mü'min için tekrarlanan bir buyruktur. Sabır, bir zarurettir. Dava yükünü taşımayı ve yol zorluklarında dayanmayı sağlayan bir zaruret...

Davetçileri uzak; ama ufuktaki hedeflerine bağlayıp dayanışmalarını sağlayan bir zaruret...

Yani Yüce Allah'ın tedbirini alıp zamanını takdir buyurduğu nihai hüküm gelinceye kadar sabretmek...

" Rabbinin hükmü (gelinceye kadar) sabret." (el-İnsan: 24)

Davetin asıl meşakkatî, Yüce Allah'ın vaktini tayin ettiği hükmü sabırla bekleme meşakkatidir. Çünkü davet yolunda pek çok meşakkatler vardır. Yalanlama, işkenceler, kaypaklıklar, inatçılık, batılın güçlenmesi, dış

görünüşüyle batılı galip gören insanların yoldan çıkması ve tüm bunlara karşı nefse hakim olma zorlukları...

Nefsin İlahî hükmü huzurla karşılaşması...

Yolun zorlukları ne olursa olsun Allah'ın hak va'dinden hiç bir kuşku ve tereddüde kapılmadan gönül huzuruyla yolculuğa devam etmek...

Bu da Allah'tan sabır, başarı, yardım ve azim isteyen bir iştir:

"Güzelce bir sabırla sabret." (el-Mearic: 5)

Güzelce bir sabır...

Yani İlahî va'din doğruluğuna ilişkin hiç bir kuşku, endişe veya öfke vermeyen huzur dolu bir sabır...

Akibetten emin. Allah'ın takdirine razı olmuş, her belayı İlahi bir hikmete bağlamış, kendisini Rabbine adanmış ve her belaya karşı sadece Rabbinin mükafatına gönlünü vermiş kimsenin sabrı...

İşte dava adamına yakışan sabır, böylesine bir sabırdır. Çünkü söz konusu olan Allah'ın dinine davettir, Allah dininin davetidir. Davetçinin, bunda hiç bir şahsi gayesi yoktur. Davadan dolayı davetçinin başına gelebilecek her şey Allah uğrunadır. Olacak her şey Allah'ın emriyledir. Bu balamdan güzelce sabır (sabr-ı cemil), söz konusu hakikatle ve bu hakikatin ruhtaki şuuruyla uyum içinde olmalıdır.

Kafirlerin yalanladığı bu davanın sahibi, Yüce Allah'tır. Kafirlerin acilen görmek isteyip yalanladıkları azab tehdidini yapan O'dur. Olayları takdir eden O'dur. Olayların vuku zamanını takdir eden de O'dur. O, dilediği gibi takdir edendir. Kainatın tümüne ilişkin tedbir ve hikmetine binaen, takdir eden O'dur. Ne varki insanlar, bu tedbir ve takdiri bilemedikleri için acele ediyorlar. Zaman uzadı mı şüphelere kapılıyorlar. Hatta zaman zaman dava adamları bile huzursuz olabiliyor. Kalblerinden çeşitli şeyler geçiyor, ilahi va'din hemen gerçekleşmesi için çeşitli arzulara kapılabiliyorlar. İşte böyle durumlarda Yüce Allah'tan sebat emri geliyor "Güzelce bir sabırla sabret."

Yalanlama ve düşmanca tavırlardan ileri gelen sıkıntılara karşı kalbe sebat veren bir emirdir bu.

" Sabret..."

Bir yol işaretidir bu. Peygamberlerin (a.s.) hayatları boyunca izledikleri yolun işareti...

Tüm peygamberlerin izlediği ortak yol...

Çünkü hepsi aynı yolda yürümüş, aynı sıkıntıları çekmiş, aynı deneyimlerden geçmiş ve tümü aynı şekilde sabretmiştir. Sabır, tüm peygamberlerin vazgeçilmez özellik ve azıkları olmuştur. Tabi ki herbiri kendi peygamberlik derecesine göre...

Tümünün hayatı acı ve deneyimlerle doludur. Sanki onların bu yüce hayatları, - sankisi bile fazla - belalardan ve sabırdan oluşan sahifelere, dönüşmüştür. İnsanlığın yararlanacağı sahifelere...

Maksat insan ruhunun, acı ve zaruretleri nasıl yendiğini, dünyevî övünçlere vesile olan ölçüleri nasıl aştığını; şehvet ve cazibelerden nasıl

soyutlandığını ortaya koymaktır. Çünkü Allah'a karşı samimiyet, imtihan başarısı ve ilahi rızayı herşeye tercih etme durumu, bu ruhî zaferin bir sonucudur. Ve maksat bu zaferden sonra insanlığa şunu söylemektir: "Yol, sadece budur."

Yücelik ve üstünlüğün yolu budur. Allah'a giden yol budur. Sabrın, risalet ve davanın yoludur:

"Ancak sabredenlerin mükafatı hesapsız olarak verilir." (ez-Zûmer: 10)

Öyleyse sabra davet gerekir. Yalanlama ve eziyetlere karşı sabır.. Batılın belirli bir zaman için büyümesine, kudret ve galebe sahibi olmasına karşı sabır...

İnsanların karakterine, ahlakına ve şu veya bu tasarruflarına sabır .

Nefsin sapmasına, sıkıntısına, huzursuzluğuna, yakın zafer umudu ve arzularına yakın zaferle ilgili her tür hayal ve emellerine karşı da sabır...

Yolda düşmandan önce dostları gelebilecek her tür zarara karşı sabır...

"Sabret; Allah'ın va'di, elbette ki haktır." (Ğafir: 77)

Süre ne kadar uzarsa uzasın, işler ne kadar sarpa sararsa sarsın ve sebebler ne kadar değişirse değişsin sabır...

Şimdi iyice düşünülüp bilinmesi gereken bir nokta üzerinde durmak istiyoruz. Her tür bela, eziyet, yalanlama, inat ve müstekbirlikle karşılaşan Hz. Peygamber (s.a.)'e denildi ki:

"Sabret; Allah'ın va'di, elbette ki haktır. Onlara vadettiğimiz (azabın) bir kısmını sana göstersek de, seni bundan önce öldürsek de onlar, bize döneceklerdir." (Ğafir: 77)

Yani görevini yap ve bu sınırı aşma. Sonuçlar, senin işin değildir. Hatta müstekbir ve yalanlayanları helak edecek ilahi cezayı, yani sadra şifa verecek cezayı gerçekleştirmiş görmeye bile gönül bağlayamazsın. Çünkü davetçiye düşen, çalışmaktır; o kadar...

Davetçi sadece görevini yapar; görevini yaparak yoluna devam eder.

Çünkü dava, onun davası değildir. O, işin sahibi de değildir. Bu dava ve iş tümüyle Allah'ındır. O, dilediğini yapandır. İşte her dönemdeki İslâm davetçilerinin gönül bağlayıp dikkat etmeleri gereken husus budur. İşin başında masum gibi görünen; ama daha sonra şeytanın müdahale ve tasallutuna uğrayan arzu ve şehvet batağından kurtuluşun tek yolu budur.

A - Çileli Sabır

Dava adamları, davanın sorumluluklarını yüklenmek zorundadırlar.

Davanın yalanlanmasına ve bundan dolayı başa gelen eziyetlere sabretmelidirler. Sadık ve güvenilir kimsenin yalanlanması, gerçekten nefse ağır gelen bir şeydir. Ama bu yalanlama olacaktır. Bu risalet davalarında görülen bir husustur. Bu bakımdan dava yükünü taşıyan kimseler, sabretmek ve dayanmak zorundadırlar. Direnmek ve sarsılmamak zorundadırlar. Bir daha davet etmek ve her defasında yeniden işe başlamak zorundadırlar. Çünkü davetçiler; karşılaştıkları

inkar ve yalanlama ne olursa olsun insanların ıslahından ve gönüllerin davayı kabullenmesinden umutlarını kesemezler. İnsanların inatçılıklarına rağmen umutlarını kesemezler. Yüz kere davete icabet etmeyen bir kalbin yüzbirinci kere veya binbirinci kere icabet etmesi mümkündür. Yeter ki dava adamı o zamana kadar sabretsin. Umudunu kesmeden davetini sürdürsün. Ki o zaman kalblerin kendilerine açıldığını göreceklerdir.

Davaların yolu, şüphesiz ki kolay ve rahat değildir. Gönüllerin davetlere icabet etmesi de hemen olacak kolay bir iş değildir. Çünkü gönülleri saran pek çok tortular vardır. Batıldan, dalaletten, gelenek ve adetlerden, sosyal düzen ve yönetimlerden oluşan pek çok tortular söz-konusudur. Öyleyse kalblerin bu tortulardan arındırılması şarttır. Kalbleri tüm çarelere başvurarak diriltmeye çalışmak şarttır. Duyarlı noktaların tümünü yoklamak ve kalbe gidecek yolu aramak şarttır. Bu arayış ve yoklamalardan biri - sabır, direnme ve umut elden bırakılmazsa - hedefe tesadüf edecektir. Çünkü yerini bulan bir tek dokunuş bile beşer yapısını bir anda büyük bir değişikliğe uğratabilir.

Beşeri cihazın belki bin denemeden sonra iğreti bir dokunuşla harekete geçtiğini görünce zaman zaman dehşete düşüyoruz. Çünkü öyle bir cihaz ki bu, en amansız ve en zor çabalar kâr etmezken basit bir dokunuşla silkinip harekete geçiyor.

Bu durumu en yakın bir örnekle açıklamak istiyorum. Bir radyo alıcısıyla...

Bir istasyonu ararken skalayı defalarca bir ileri bir geri götürüyorsun. Tüm dikkatini toplayarak en ince ayarları yapmayı ihmal etmeden arıyorsun. Ama gene de aradığını bulamıyorsun. Oysa ki hiç bir dikkat sarfetmeden iğreti bir dokunuşla aradığın istasyon hemen çıkıyor. Aradığın istasyonun ses ve nağmeleri böyle hiç beklemediğin bir anda yayılmaya başlıyor. İşte beşer kalbi de böyledir. Bir radyo cihazına çok yakın bir durum arz etmektedir. Bu bakımdan davetçilere düşen, skalayı oynatıp aramaktır. Ufukların ötesinde kalbe buluşmanın yolu budur. Çünkü verici Kaynağı, bir denemeden sonraki binbirinci dokunuşla bulabilirsin.

Davetçinin kızması gayet kolay bir iştir. Bakar ki insanlar çağrısına icabet etmez, o da kızıp uzaklaşmaya başlar. İnsanlardan uzaklaşıp rahatına bakar. Çünkü bu, rahatlık veren bir şeydir. Böylece davetçi yerinde oturur, kızgınlığı dinler ve sinirleri gerginlikten kurtulur. Peki ama davet görevi ne olacak?. Söz dinlemez yalanlayıcılardan uzaklaşması, davaya bir şey kazandırdı mı? Öyleyse bilinmelidir ki asıl olan davadır.

Davetçinin kişiliği değil...

Bu bakımdan davetçi gönlünü daraltamaz. Öfkesini yutup yoluna devam etmektir onun görevi. Bir davetçi için en iyisi sabretmektir. İnsanların sözleriyle davetçinin göğsü daralmasın. Çünkü davetçi, Kudret elindeki bir araçtır. Davayı ondan çok koruyup gözetken, hiç şüphesiz Yüce

Allah'tır. Bu nedenle o, durum ve ortam ne olursa olsun görevini yapmak zorundadır. Gerisi Allah'a aittir. Hidayet, sadece Allah'ın hidayetidir. "Zin'nun'u (Yunusu) da unutma ki o. kavmine kızıp gidince kendisine güç yetiremeyeceğimizi zannetti Fakat sonunda O, karanlıkların içinde "Senden başka hiç bir ilah yoktur. Sen, her tür kusurdan münezzehsin. Ben ise hiç şüphesiz zalimlerden idim" diye seslendi Biz de duasına icabet edip kendisini sıkıntıdan kurtardık, işte biz "mü'minleri" böyle kurtarıyoruz." (el-Enbiya: 87-88)

Hız. Yunus (a.s.), risalet sorumluluklarına dayanamamıştı. Kavminden göğsü daraldığı için davet görevini bırakıp kızgın, huzursuz ve sıkıntılı bir halde çekip gitmişti. Allah da onu öyle bir sıkıntı içine koydu ki yalanlayan kafirlerin verdiği sıkıntıyı gölgede bırakıyordu. Eğer Rabbine yalvarıp nefsi, davası ve görevi hakkında zulüm ettiğini itiraf etmeseydi söz konusu ağır sıkıntıdan kurtulamayacaktı. Çünkü Kudret eli, onu koruyup içinde bulunduğu üzüntüden kendisini kurtarmıştı.

Hız. Yunus (a.s.)'in kıssasında, dava adamları için düşünülmesi gereken bir ders vardır. Hız. Yunus'un Rabbine yalvarıp zulmünü itiraf etmesinde de davetçiler için unutulmaması gereken bir ibret vardır. Hiç kuşkusuz Kur'an-ı Kerim, bu durumu belirlemek için kıssaları anlatır. Kur'an'ın ifade buyurduğu bir hakikattan maksat, bir batılı değiştirmektir. Çünkü Kur'an, dipdiri ve hareketli bir ortamda bulunan canlı ve hareketli vakaları anlatır. Kur'an, mücerred bir etüt için gerçekleri zikretmez. Bu bakımdan mü'minlerin cihad etmesi yetmez. Cihadın yarımında sabrın da bulunması gerekir.Davetin sorumluluklarına sabır..

Meydan savaşından ibaret olmayan çeşitli ve sürekli sorumluluklar... Hatta denilebilir ki meydan savaşının sorumlulukları, davanın sabır ve inanç imtihanını gerektiren diğer sorumlulukları yanında hafif kalır. Çünkü bitmek bilmeyen günlük görevler söz konusudur. İmani çizginin istikametinden ayrılmamak, bu istikameti anlayış ve davranışlarda göstermek söz konusudur.

Doğal olarak tüm bu konularda en büyük görev, insani zaafılara karşı sabretmektir. Gerek davetçinin kendi zaafıları ve gerekse günlük hayatta karşılaşılan diğer insanların zaafılarına karşı sabır...

Batılın güçlendiği galip ve üstün görüldüğü dönemlerde sabır...

Yolun uzunluğuna, zorluğuna ve engellerin çokluğuna sabır...

Yolun ortasında, çalışma, didinme ve mücadele ortamında şeytanın salabileceği "rahatlık ve nefsanî arzulara uyma" ya ilişkin vesveselere karşı sabır...

Ve pek çok şeye sabır. Ki meydan savaşı, bu şeylerden sadece biridir. Davet yolu arzulanan pek çok şeyle doludur. Cennete giden yolda, hayallerin ve sadece lafta kalan kelimelerin yeri yoktur...

Akidenin belirlenmiş biricik yolu budur. Bu, Yüce Allah'ı birleme, O'nun gözetimini hissetme, O'ndan mükafat bekleme ve O'nun adaletine güvenip vereceği cezadan korkma yoludur. Bu tevhid gerçekleştikten

sonra sıra, insanları davet edip durumlarını düzeltmeye, emr-i bil'maruf ve nehy-i an'il-mûnker görevini ifa etmeye gelir. Bu yolun vazgeçilmez azığı, yani şerre karşı açılan savaşta bulunması gereken asıl destek, ibadettir. Namaz kılarak ve sabrederek Allah'a yönelmektir. İnsanların kıvrmasına ve inadına, kalblerin sapma ve arzularına karşı sabır göstererek Allah'a yönelmek...

Kendisine uzanan dil ve ellerin eziyetine, malıyla ve gerektiğinde canıyla sınanmasına karşı sabrederek Allah'a yönelmek; çünkü:

"Bu, sabrı gerektiren (ve sabra değer) yüce işlerdendir." (Lokman: 17)
Sabra değer olan bu iş, tüm tereddütlere rağmen azmedip yola devam etmek demektir.

Allah'a giden yolun sorumluluğunu bilen yolcular geri dönmez ve umutsuzluğa kapılmazlar. Yüce Allah, hem nefsin hem de mutlu olmaları istenen insanların çıkardığı fitneye sabrederek uzun, zorlu ve ıssız yollarına devam eden kimseleri, muhakkak ki yalnız bırakmayacaktır. Amellerini zayi edip cihadlarını boşa çıkarmayacaktır. Zira Yüce Allah âli makamından onları gözetliyor. Yolundaki cihadlarını izleyip doğruya yönlendiriyor kendilerini. Çabalarına bakarak ellerinden tutuyor. Sabır ve ihsanlarına bakıp amellerini en iyi mükafatla ödüllendiriyor.

"Uğrumuzda cihad eden kimselere, muhakkak ki yollarımızı gösteririz. Allah, hiç şüphesiz ihsanda bu limanlarla beraberdir." (el-Ankebût: 69)
Yüce Allah, hangi kuşakta olursa olsun insan yetiştirmenin zorluğuna karşı sabırlı olmamızı emrediyor. Çünkü müslüman bir cemaati oluşturmanın yolu budur. Bu cemaat ise, İslâm akidesini bir emanet olarak taşıyacak ve onu günlük hayatta gerçekleştirmeye çalışacaktır. İlk İslâm cemaatinin izlediği yol da buydu, öyle bir cemaat ki, yaptığı işlerle gerek İslâm tarihinde ve gerekse tüm insanlık tarihinde biricik örnek haline gelmiştir.

B - Sabrı Tavsiye

Sabır tavsiye etmek, bir zarurettir. İmanı elden bırakmadan Salih amel işleyip hak ve adaleti korumak, ferd ve cemaatin karşılaşılabileceği en zor işlerdendir. Bundan dolayı sabır gereklidir. Hem nefis cihadında, hem de başkalarıyla cihatta sabır...

Eziyet ve meşakkatlere sabır...

Batılın azması ve şerrin yayılması karşısında sabır...

Yolun uzunluğu, aşamaların gecikmesi, işaretlerin sönüklüğü ve nihaî hedefin uzaklığı karşısında sabır...

Bir de sabrı tavsiye...

Mü'minin gücünü kat kat arttıran budur. Çünkü bu tavsiye hedef birliğini, yön birliğini ve insanlararası dayanışmayı sağlıyor. Sevgi, azim ve direnme sağlıyor bu tavsiye...

Tüm bunlar İslâmî hakikatin hayatî gerekleridir. Temayüz ve belirginlik ortamı olan cemaatin gerekleridir. Aksi takdirde zarar ve kayboluş söz

konusudur.

"Asra yemin olsun ki insan, hüsrandır. Ancak iman edip Salih amel işleyen, birbirine hakkı ve sabrı tavsiye eden kimseler müstesnadır." (el-Asr: 1-3)

Sabır, genel özelliğiyle imanın vazgeçilmez bir unsurudur. Sabrı tavsiye, bizzat sabır derecesinin ötesinde bir derece demektir. Mü'min cemaati birbirine bağlayan bir derece...

Birbirlerine sabrın manalarını tavsiye etmelerini ve imanın yükümlülüklerinde yardımlaşmalarını sağlayan bir derece...

İslâm cemaati, biribiriyle etkileşim halinde bulunan organlar bütünüdür. İmanın tüm yeryüzüne yayılması ve bunun gereği olan sorumlulukların taşınması için yapılan cihadın zorluklarını ortakça paylaşıp aynı şuuru taşıyan bir organizma gibi...

Bundan dolayı İslâm cemaati üyeleri, birbirlerine sabrı tavsiye ederler. Birbirlerini yarımsız bırakmazlar. Birbirlerine destek vermeyerek bozguna uğramaya yol açmazlar. Ve bilinmeli ki bu, bireysel sabra dayanan: ama bireysel sabrı geride bırakan bir iştir.

"Sonra (salih amellerin kabulü için) iman edip sabrı ve merhameti tavsiye edenlerden olması (gerekir.)" (el-Beled: 17)

Bu, mü'min cemaatte yaşayan mü'minin görevini bildiren bir mesajdır. Bu da demektir ki mü'min, bırakıp kaçan değil, sebat edip dayanan bir kişilik sahibidir. Bir hezimet davetçisi değil, savaş ve çarpışma adamıdır. Ürperti ve ürkeklik veren değil, huzur sağlayan bir davetçidir.

2 - Namaz

Kur'an-ı Kerim'in ve Kur'an'da ifadesini bulan Rabbanî eğitim metodunun esrarını izleyen kimse, beşer ruhunun derinliklerine nüfuz eden psikolojik bir takım harikalarla karşılaşacaktır. Örneğin savaş ortamında namaz kılma emri, bu tür harikalardandır.

" (Askerlerinin) arasında bulunup da onlara namaz kıldırmanın zaman (askerlerden) bir grup silahlarını da yanlarına alarak seninle beraber namaza kalksınlar. Secde ettikten sonra ise onlar arkanızda (yerlerini) alsınlar ve namaz kılmamış olan ikinci grup da gelip seninle beraber namaz kılsınlar. (Bu arada) dikkat kesilip silahlarını da yanlarında bulundursunlar. (Çünkü) kafirler, silah ve eşyanızdan gafil kalasınız diye temenni ederler. Ta ki üzerinize bir anda ve toplu olarak hücum edebilsinler. Yağmurdan dolayı bir zarar görecekseniz veya hastaysanız silahlarınızı bırakmanızda bir sakınca yoktur. Ama dikkati (tedbiri) elden bırakmayınız. Allah, muhakkak ki kafirlere alçaltıcı bir azap hazırlamıştır." (en-Nisa: 102)

Bu, imanî ölçünün apaçık ve tabîî bir özelliğidir. Namaz, hiç kuşkusuz savaşın silahlarından biridir. Hatta silahın kendisidir. (En büyük silah..) Rabbani bir metodun doğrultusunda Kur'anî eğitimden geçen bu insanlar (Sahabe-i kiram), tüm silahlardan üstün olan bu silahla düşman karşısına

çıkıyorlardı. Tam anlamı ve layıkı veçhiyle tanıdıkları bir tek İlah'a imanları sayesinde galebe çalıyorlardı. Çünkü Rablerinin savaşta yanı başlarında olduğunu hissediyorlardı. Sonra onlar, uğrunda savaşmışları hedef açısından da üstünlük sağlamışlardı. Çünkü bu hedefin, her şeyden daha yüce olduğunu biliyorlardı. Onların bir diğer üstünlüğü ise, kainat, hayat ve insanî yapılarına bakış açılarıydı. İşte namaz, tüm bu üstünlüklerin sembolüydü. Bunları hatırdan tutmaktı, bundan dolayı da namaz, savaşın silahıydı. Hatta silahın kendisiydi.

"Allah'tan, sabır ve namazla yardım dileyiniz. Ve hiç şüphesiz (namaz), huşu duyanlardan başkasına ağır gelir. (Huşu duyanlar ise) Rablerine kavuşacaklarına ve Rablerine döneceklerine inanan kimselerdir." (el-Bakara: 45)

Süre uzayıp çalışma şartları zorlaşırsa sabrın zayıflaması veya elde bir azık ve destek bulunmuyorsa tümünden tükenmesi mümkündür. Bundan dolayı Yüce Allah namazı da sabrın hemen yanında zikretmiştir. Namaz her an hazır bulunan bir yardımcı ve kalbi besleyen bir azık...

Sabrın etrafını çevreleyen, eriyip tükenmeyen ve sabırla beraber rıza, güler yüzlülük, huzur, güven ve inanç veren bir destek..

Fani ve sınırlı olan insanın en büyük kuvvetle ilişki halinde bulunması zorunludur. Sınırlı gücünün bittiği anlarda, açık veya gizli beşeri güçlerin karşısında yıldıdığı sıralarda medet dilenmesi gereken İlahî kudret...

Şehvet ve arzuların baskısıyla yol istikametini izlemenin zorlaştırdığı, şiddet yöntemlerini kullanan tağutî fesad güçleriyle savaşmanın ağırlaştığı ve yolun uzadığı sıralarda başvurulması gereken kudret., ömür güneşi batıp takatten düşmek üzereyken, yani bunca zorluk fani bir ömre sığdırılırken (hala) bir yere varılmadığı, bir şey kazanılmadığı görülünce yardıma gelen büyük güç...

Hayır! sönük ve ölgünken, ufukta hiç bir ışık ve hiç bir yol işareti gözükmezken batılın her gün biraz daha güçlenip büyüdüğü görülürken başvurulacak bir güçtür namaz. Evet namazın asıl değeri böyle anlarda ortaya çıkar. Çünkü namaz; fani insanla ölümsüz kudreti birbirine doğrudan doğruya bağlayan bir bağıdır. Yalnızlık çeken fıtratın, verimi asla düşmeyen kaynakla buluşma zamanıdır. Bir seçkin buluşma anıdır. Yeten, doyuran ve fışkıran bir hazinenin anahtarıdır. Küçücük dünyevi çemberden çıkıp büyük kainat realitesine yöneliştir. Kısaca namaz; ruh ve canlılıktır. Şiddetli sıcakta sığınılan bir gölgedir. Yorgun ve üzüntülü kalbe huzur veren şefkatli bir dokunuştur. Bundan dolayı Allah'ın Resulü (s.a.v) sıkıntılı anlarda;

"Kalk ey Bilal, bizi (namazla) rahatlat" diyordu. (Ebû Davud - Sünen 4/298)

Ve O (s.a.v) bir şeyden dolayı üzülmünce namaz kılmayı çoğaltıyordu. Rabbiyle buluşmasını fazlalaştırıyordu.

İslâmî metod, ibadete dayanan bir metoddur. Bu metodta ibadetin ayrı bir yeri ve hikmetleri vardır. Bu sıraların en belirginini, ibadetlerin yol azığı,

ruh desteği ve gönöl ferahlığı oluşudur. Yüğümlölüğüün bulunduğu bir yerde kalbin aranan anahtarıdır ibadet. Bu anahtar bulunacak ki; görevler samimiyet, kolaylık ve tatlılıkla yapılabilsin. Yüce Allah, ile. Muhammed (s.a.v)'i zorluk dolu büyük iş için görevlendirdiği zaman kendisine şöyle buyuruyordu:

"Ey örtüye bürünen! Geceleyin namaza kalk (geceyi namazla geçir.) Az bir vakit dışında. (Yani) ya gecenin yarısını, ya yarıdan birazını, ya da yarıdan biraz çoğunu namazla ve Kur'an'ı ağır ağır okumakla (geçirir. Çünkü) sana ağır bir söz (Kur'an) vahyedeceğiz." (el-Müzzemmil: 1-5) Gece namazı ve Kur'an'ın ağır ağır okunması bir hazırlıktır. Zor bir görevin, ağır bir yükün ve büyük buyrukların hazırlığıdır. Gönöl ferahlatan, ilişkiyi güçlendiren, işi kolaylaştıran, aydınlık saçıan, rahatlık, huzur, sevgi ve ilgi dağıtıan bir ibadettir bu.

Gece kalkışı, İlahî terbiyenin garantili yöntemleriyle büyük göreve hazırlık yapmaktır. Gece namazının en uzun süresi; gecenin yarısından çoğunu veya gecenin üçte ikisini namazla geçirmektir. En azı ise gecenin üçte biri boyunca kalkmaktır. En büyük davetçi Hz. Muhammed (s.a.v)'in geceleyin namaza ve Kur'an okumaya kalkışı böyleydi.

"Geceleyin namaza kalk; az bir vakit dışında. (Yani) ya gecenin yarısını, ya yarıdan birazını, ya da yarıdan biraz çoğunu namazla ve Kur'an'ı ağır ağır okumakla (geçir.)"

Geceleyin insanlar uykudayken kalkmak...

Günlük hayatın uğraş ve uğultusundan kurtulup Yüce Allah la bağlantı kurmak...

İlahi feyiz ve nurdan yararlanmak...

İlahi feyizle başbaşa kalıp ünsiyet peyda etmek...

Ortalığın sükunetle kaplı olduğu bir sırada ağır ağır Kur'an okumak...

Mele-i a'lâ'dan hemen o anda iniyormuş gibi, tüm kainat -beşerî lafız ve İfadeleri kullanılmadan - o anda dinliyormuş gibi okumak...

Ve vahyin aydınlığını, anlamını ve ifadelerini gecenin ıssızlığı içinde karşılamak...

İşte tüm bunlar, birer azıktır. Sorumluluğu ağır olan sözü (vahyi), paha biçilmez yükü ve gerek Hz. Peygamber (s.a.v)'i, gerekse her kuşaktan kendisini izleyen davetçileri İnekleyen ağır yükü taşımaya yardım eden bir azık...

Zorlu ve uzun yolda kalbe aydınlık veren, şeytanın vesvesesinden ve aydınlığın düşmanı karanlıklar ortamından koruyan bir destek...

Bu kalbi yaratan Allah, hiç şüphesiz onun tüm girinti-çıkıntılarını ve kendisini meşgul edebilecek her şeyi de bilmektedir. Kalbin (düşüncenin) en çok hangi zamanlarda duyarlı, açık ve hazırlıklı olduğunu, en çok nelerden etkilendiğini de bilmektedir. Diyor ki Yüce Allah:

"Uyku sonrası gece kalkışının tesiri, daha çok ve sözü ardama açışından da daha elverişlidir." (el-Müzzemmil: 6)

Bu ayet diyor ki: Uyku sonrası gece kalkışı, vücudu daha çok zorlar ve

hayır getirme açısından daha çok sebat verir.

Nitekim (selef müfessirlerinden) Mücahidin bu ayete getirdiği yorum budur.

Gündüzün bunca yorucu işlerinden sonra uyku bastırıp dururken, çekici yatağı bırakıp gece namazına kalkmak, muhakkak ki ağırdır. Ne var ki bu kalkış, ruhi egemenliğin ilanı, Allah'ın davetine İcabet ve İlahi zikirle ünsiyet peyda ediş demektir. Bundan dolayı böyle bir sırada sözün tesiri kat kat fazladır. Çünkü bu esnada yapılan zikrin tadı, kılınan namazdan duyulan huşu ve kalkış, gündüzün namaz ve zikrinden elde edilemeyen bir ünsiyet, bir huzur, bir nur ve bir incelik vermektedir kalbe.

Bu bakımdan maddi hazırlığın yanında ruhi hazırlığın da bulunması gerekir. İkisinin bir arada bulunması, hem fertler, hem de cemaatler için bir zarurettir. Gün olur ki mü'minler, fitnenin yayılıp, tağutların azdıkça azdığı, toplumun kokuştığı bir sırada kendilerini cahili toplumdan kovulmuş bir halde bulurlar. İşte İlahi destek, böylesine dönemlerde yol istikametinden ayrılmamak için gereklidir. Çünkü böylesine zor durumlarda güç ve destek verecek bir azığın bulunması gerekiyor.

"Gündüzün baş ve sonunda ve gecenin gündüze yakın vaktinde namaz kıl" (Hud 114)

"Ahiret azabından sakınıp Rabbinin rahmetini umarak gece saatlerinde itaat eden ve secde ederek namaza duran kimseyle (isyan eden kimse bir olur mu?) De ki: 'Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?' Ancak akıl sahibi olanlar öğütten yararlanır." (ez-Zümer: 9)

Bu, yolu uzun olan bir davadır. Uzunca ibadet etmeyi, teheccûde kalkmayı ve Allah'a dua etmeyi isteyen bir davadır. Yüce Allah, mü'min kullarını bu vasıllarla tanıtmaktadır:

"(O mü'minler), korku ve umutla Rablerine dua ederek yanları (vücutları) yataktan uzaklaşan ve kendilerine verdiğimiz rızıktan harcayan kimselerdir." (es-Secde:16)

Bu ayet-i kerime, gece vaktinde vücutları dinlenmeye, rahatlığa ve tatlı bir uykuya davet eden yatakların çağrısını dinlemeyen mü'min kimseleri tanıtmaktadır. İştah çeken yatağın çağrısına olanca gücüyle direnen mü'minleri...

Çünkü bu insanların, tatlı uykuya ve yumuşak yatağa değişmedikleri başka bir işleri vardır. Rabbine ibadet etme meşguliyetleri vardır. Rablerinin huzurunda bulunmakla, korku ve umut arasındaki bir haşyet içinde Rablerine yönelmekle meşguldurlar. Rablerinden destek ve azık dilemekle meşguldurlar.

"(inkarcıların) sözleri yüzünden göğsünün daraldığını yemin olsun ki biliyoruz. Sen Rabbinin hamdiyle tesbih edip secde edenlerden ol Ve sana ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et" (el-Hicr: 97-99)

" (Ey Resulüm!) Geceleyin sana ek bir farz olarak (Kur'an okuyup) namaz kıl Olur ki (muhakkak ki), Rabbin seni övülen bir makama yükseltir." (el-İsra; 79)

Eğer en seçkin ve en mükemmel insan olan Hz. Peygamber (s.a.v) namaz ve teheccüdle emrolunmuşsa, başkalarının ise buna ne kadar muhtaç olduğunu varın siz düşünün!...

Derecelerine göre kendilerine verilecek makama kavuşmaları için bu ibadetlere ne kadar muhtaçtırlar! İşte yol budur. Ve işte yolun azığı budur.

3 - Dua

Davetçi, Rabbine yakaracağı zaman insanların kulak ve gözlerinden uzak bir yer seçmelidir. Bir uzlet ortamında kendisini her şeyiyle Rabbine vererek yakarmalıdır. Mü'min göğüs daraltıp çaresiz bırakan dertlerini böyle bir ortamda Rabbine açar. Araya hiç bir vasıta koymadan "Ya Rab!" diye seslenir. Rabbinin yakın olduğunu bilerek...

O'nunla bağlantı kurduğunu bilerek...

Çünkü Rabbi, muhakkak ki işitiyor ve görüyor. Bağırıp çağırmaya gerek kalmadan, işitiyor ve görüyor. Hiç kuşkusuz üzüntülü kimse, derdini açmakla huzur duyar. Şikayete ihtiyaç duyar. Kullarına merhametli olan Yüce Allah, hiç şüphesiz onların beşeri fitrattan ileri gelen bu durumunu biliyor. Bildiği için de kullarının kendisine dua edip göğüs daraltan dertlerini kendisine açmalarından hoşlanıyor.

"Rabbiniz buyurdu ki Bana dua edin ki size icabet edeyim." (el-Bakara: 60)

Dua etsinler ki, yorucu yüklerinin sinirsel baskısından kurtulsunlar. Görevlerinin ağırlığını kendilerinden daha güçlü birine havale etmiş olarak gönül huzuruna kavuşsunlar. Kendisine sığınıp güveneni yalnız bırakıp horlamayan Yüceler yücesi makamla ilişkili olduklarını anlasınlar. Dua, inanmış bir kalbin huzur kaynağıdır. Tatlı bir huzur, sıcak bir sevgi ve tatminkâr bir hoşnutluk sağlayan, inanç ve güvence dağıtan bir kaynaktır. Artık bu mü'min rıza makamındadır. Sıcacık bir sevgi ve doyulmaz bir lezzet ortamındadır. Muhkem bir bölgede sürdürmektedir yaşamını...

"Kullarım beni senden sorarlarsa, ben muhakkak ki yakınan ve bana dua edenin duasına da icabet ederim." (el-Bakara: 185)

Ebu Davud.Tirmizi ve İbn-i Mace'nin - senedini zikrederek - Selman-i Farisi (r.a.)'dan rivayet ettiklerine göre Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

" Allah, hiç şüphesiz bir kulunun hayır dilemek maksadıyla kendisine açtığı elleri boş çevirmekten haya eder." (Tirmizi; Ebû Davud; İbn-i Mace 2/1271)

Buhari ve Müslim'de de şu hadis-i şerif vardır.

" Sizden biri " Dua ettim; ama icabet edilmedim" diye acele etmedikçe duasına icabet edilir." (Buhari: Müslim: 4/2095)

4 - Zikir ve Tesbih

"Onların sözlerine sabredip güneş doğmadan ve batmadan önce Rabbinin hamdini tesbih et (namaz kıl.) Gece vakitleri ve gündüzün baş ve sonunda tesbih et. Ta ki razı olacağın şeye kavuşasın." (Tâhâ: 130) Küfre, alaya, İnkara ve söz dinlemezliğe sabretmek, sık sık tesbih yapmayı gerektirmektedir. Göğüs darlığından kurtulmanın yolu budur. Öyleyse Rabbine yönel. Güneşin doğuş ve batışından önce; yani ortalığın aydınlandığı sabah sessizliğinde ve güneşin batıp kainatın istirahat ettiği durgunlukta Rabbini tesbih et. Gece ve gündüzün bazı vakitlerinde de Rabbini tesbih et. Gün boyunca Rabbinle bağlantılı ol ki, razı olduğuna kavuşabilsin.

Allah'ı tesbih etmek, O'nunla ilişkili olmak demektir. Bu bağlantıyı kuran kimse, hiç kuşkusuz huzurlu ve razıdır. Bir rıza ve huzur ortamında yaşamaktadır. Rızanın kaynağı, tesbihat ve ibadettir.

Ruhun derinliklerinden beslenip kalbin en sıcak köşelerinde gelişen hazır bir mükafattır rıza. Dava adamının ise azık ve desteğe ihtiyacı vardır.

Yolun zorluklarını göğüslemeyi sağlayan bir azığa...

İbadet ve zikir, İslâm, yolunun vazgeçilmez birer ögesidir. Çünkü İslâm'ın yolu, teoride kalan soyut bir metod değildir. Sözde kalan teokratik bir tartışma konusu da değildir. Aksine O, beşerin mevcut halini (beşerî vaka'yı) değiştirmeye yönelik pratik bir hareket metodudur. Beşerî vakanın ise insanların kişilik ve yönetim biçimlerini aynı ölçüde etkileyen etki ve kalıntıları vardır. Cahili bir hayat yıkıp Yüce Allah'ın çizdiği yolun doğrultusunda razı olacağı bir Rabbani hayat oluşturmak, kuşkusuz ki kolay değildir. Kesintisiz bir çalışma ve tükenmez sabır isteyen bir meseledir bu. Dava adamının gücü ise sınırlıdır. Rabbinden bir desteği bulunmadan bu meşakkatlere dayanması mümkün değildir. Çünkü mesele sadece ilim veya sadece bilgi meselesi değildir, öyleyse bulunması gereken şey, Allah'a ibadettir. Allah'tan meded beklemektir. Bu, bir yol azığıdır. Dayanaktır. Uzun ve zorlu yolun desteğidir.

" Rabbinin ismini sabah akşam zikret. Geceleyin Ona secde edip uzun bir gece boyunca da Ona tesbih et" (el-İnsan: 25-26)

Bu bir yol azığı ve bu yolu izleyen saygın davet kervanının hazırlığıdır.

Rabbinin ismini sabah akşam zikret. O'na geceleyin secde edip uzun bir süre teşbihini yap. Çünkü bu, Kur'an-ı Kerim'i indiren kaynakla ilişki kurmaktır. Ve bu, davanın asıl sahibiyle ilişkili olmaktır. Çünkü kuvvetin kaynağı O'dur. Azık ve desteği veren O'dur. Bu ilişkiyi kurmanın yolu, zikir, dua, ibadet ve teşbihtir. Uzun bir gece boyunca...

Yol uzun ve yük ağırdır, öyleyse tükenmez bir azık ve büyük bir desteğin bulunması şarttır. Her şeyden önemlisi bir kulun halvet ve yalnızlık halinde, umut bağlayıp ünsiyet kurarak Rabbiyle buluşması lazımdır.

Yorgunluk ve bitkinliği huzura, yetmezlik ve çaresizliği de güçlülüğe dönüştüren bir buluşmadır bu. Ruhun bayağı duygu ve uğraşlardan silkindiği bir buluşmadır bu. Yoldaki dikenlerin verdiği rahatsızlığı

önemsiz kılacak büyük bir görev ve muazzam bir emanettir bu. Çünkü görevin verdiği huzurun yanında dikenlerin varlığı gerçekten küçük ve önemsizdir.

5 - Oruç

Oruç, kalbi takvayla besleyen bir ibadettir.

Takva ise, kalbleri akla gelebilecek her tür günâhtan önleyen bir koruyucudur.

Oruç, abid kimsenin davranışlarına hükmeden, ruhi eğitimini sağlayan bir ibadettir. Orucun, Allah yolunda cihadla görevlendirilen bir ümmete farz kılınmasında garipsenecek hiç bir şey yoktur. Çünkü bu ümmet yeryüzünde ilahî hayat sistemini kurmakla, tüm insanlığa ölçü olmakla ve insanlık için şahidlik yapmakla görevlendirilmiştir. Oruç, kesin ve kararlı bir iradenin deneyimidir. İnsanın itaat ve bağlılık çerçevesi içinde Rabbiyle ilişki kurduğu bir ortamdır. İlahi rıza ve mükafata kavuşmayı tercih eden kimsenin, vücûdun tüm zaruretlerini yenip baskı ve ağırlıklara dayanma ortamıdır. Diken ve engellerle dolu davet yolunun zorluklarına dayanması istenen nefislerin bu tür bir deneyimle hazırlanması zorunludur. Sağında ve solunda arzulanan ve iştah çeken pek çok cazibe ve şehvetlerin, bir yolcuyu oyalayacak yüzlerce eğlencenin bulunduğu bir yolun vazgeçilmez hazırlığıdır ibadet... Şu halde oruçtan gaye; büyük göreve hazırlıktır. Bu ümmetin hayat sebebi olan göreve...

Takvanın, ilahî mürakebenin ve vicdani duyarlılığın koruduğu göreve hazırlık...

Evet davetçi, bu büyük azığa, yani ibadet azığına muhtaçtır.

"Allah'a ibadet et ve bunun zorluklarına sabret." (Meryem: 65)

Allah'a ibadet et ve ibadetin vecibelerine sabret. Çünkü söz konusu olan, yaradan'ın huzurunda bulunmaktır. Bu yüce ufka yükselmek ve buradaki yeri korumaktır.

Öyleyse ibadet edip ilahî huzura girmeye hazır ol. Yüce ufuklara yükselmek için nefsinizi hazırla. Bu, hiç kuşkusuz bir meşakkattir.

Toparlanıp nefse çeki düzen vermenin getirdiği bir zorluktur. Meşgul edip dikkat çekecek her şeyden soyutlanarak hazırlıklı olmanın verdiği bir zorluk. Sonra bu meşakkatin yanında, ancak tadan kimsenin anlayabileceği bir lezzet de vardır, öyle bir lezzet ki, onu tadmanın yolu bu meşakkatten geçer. Meşguliyet verecek başka şeylerden soyutlanıp O'na bağlanmaktan, organ ve duyguların tümüyle O'na yönelmekten geçer. Çünkü bu, sır ve kokusunu kendi uğrunda fedâkârlığa katlanandan, kalb ve duygularını kendisine açandan başkasına vermeyen bir ibadettir.

"Allah'a ibadet et ve bunun zorluklarına sabret"

İslam'daki ibadet; mücerred alametlerden (şiardan) ibaret değildir. Çünkü mü'minin her fâaliyeti, her hareketi, her kıpırdanışı, her niyeti ve her

yönelişi ibadettir. Şurası şüphesizdir ki. tüm bu konularda - başkasına değil -sadece Allah'a yönelmek; sabır isteyen bir meşakkattir. Yeryüzündeki faaliyetleriyle göğe doğru yönelen ve bu yönelişi küçük - büyük her meselede Allah'a kulluk yaptığını hisseden bir kalbin ihtiyacıdır. Bu yöneliş sağlandıktan sonra ise hiç kuşkusuz tüm faaliyetler ibadetin aydınlık dolu berrak ufkuna girecektir. Kısaca ibadet, sabır, çaba ve külfet isteyen apaçık bir yoldur.

6 - Takva

Takva, kalb ve ruhların azığıdır. Kalb ve ruha gıda; güç, zenginlik ve şeref veren bir azık...

Kurtuluş ve maksada varışın vazgeçilmez dayanağıdır takva. Herkesten önce takvaya sarılıp bu gıdadan yararlanma gereğini anlayanlar ise hiç kuşkusuz akıl sahipleridir.

"Azıklarınınız; en iyi azık ise, muhakkak ki takvadır. Ey akıl sahipleri, benden korkun." (el-Bakara: 197)

Takva; ruhtaki bir hassasiyet, şuurdaki bir incelik, sürekli bir korku, daimi bir dikkat ve yoldaki dikenlerden sakınmadır. Hayat yolundaki dikenlerden...

- Hırs, şehvet, korku, tamah, bencillik ve arzu, yola serpilen dikenlerden...
- Hiç bir umudu gerçekleştiremeyen yerlere boş umutlar bağlama dikenlerinden...
- Hiç bir fayda veya zarar veremeyenlerden duyulan yalancı korkulardan...

- Ve daha pek çok dikenlerin bulunduğu bir yol...

İşte böylesine durumlarda kalbe algılama gücünü, etki-tepki yeteneğini kazandıran şey, takvadır.

"Elif - Lâm - Mim. Bu kitap, hiç şüphesiz Allah katındandır ve müttakiler için de bir hidayet rehberidir." (el-Bakara: 1-2)

Gelen rivayetlere göre Ömer b. Hattab (r.a.) Übey b. Ka'b'a:

- "Takva nedir?" diye sordu. Übey:
- Sen hiç dikenli bir yola girmedi mi? Ömer.
- Girdim, dedi.
- Peki ne yaptın?
- Eteklerimi çekip dikkat ettim ve çabaladım, dedi. Bunun üzerine Übey:
- İşte takva budur, dedi.

Takva, kalbi gafletten, zayıflıktan, şu veya bu sebeble yolu kaybetmekten koruyan uyanık bir bekçidir. Yoldaki zorluklara katlanamayan, farklı zaman ve münasebetlerde sık sık ortaya çıkan farklı problemlere çare getiremeyen kimseler, bu uyanık bekçiye duyulan ihtiyacı anlayamazlar. Yol istikametinden ayrılmamak, hiç bir sapma göstermeden yolun tabii güzergahını izlemek, muhakkak ki takva ister, sürekli bir tedbir ve uyanıklık ister. Yolun hududunu incelemek ister, istikameti az veya çok etkileyen beşeri öfkeyi zaptetmek ister.

Yüce Allah'ın hakkını yerine getirmeyi sağlayan da takvadır. Gaflete düşürmeyen ve ömür boyunca - ölünceye değin - bir tek an olsun bile görevden yılmayan uyanık bir bekçidir takva:

"Ey iman edenleri Allah'tan gereği gibi korkun (ittika edin) ve ancak müslûmanlar olarak can verin." (Al-i İmran: 102)

Bir mü'min takvasıyla Rabbine yaklaştıkça şevklenir. Eriştiğinden daha yüksek ve vardığından daha ileri makam ve derecelerin peşindedir artık. Artık o gaflete de düşmez. Çünkü yükseğe, uyanık bırakan bir makama göz dikmiştir. Teslimiyet budur işte...

Zaten Allah'a teslimiyet, ona itaat etmek, şeriatini izlemek ve kitabını hakem kılmak demektir. İşte varlık isbatını yapıp görevini yerine getiren bir İslâm cemaatinin dayandığı temel de bu teslimiyettir. Çünkü bu temele dayanmayan tüm toplumlar cahilidir, insanları bir araya getiren ilahî hayat sisteminden kopuk cahiliye toplumlarıdır. Çünkü bu toplumların hayat sistemleri cahilidir.

Mevcut pozisyonunu açık, net ve kuşkulardan uzak bir şekilde anlamayan kimseler, davaların yükünü taşıyamazlar. Yüce Allah'ın, mü'minleri sık sık takvaya davet etmesinin nedeni budur:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkarsanız o da size iyiyi kötünden ayıracak bir ölçü verir, kötülüklerinizi örter ve günahlarınızı bağışlar. Allah, büyük bir lütuf sahibidir." (el-Enfal: 29)

Takvaya çağıran bir buyruktur bu. Şüpheleri dağıtıp şeytani vesveseleri ortadan kaldıran ve diken dolu uzun yolda ayaklara sebat veren bir nurdur bu.

Azık işte budur. Yol hazırlığı işte budur. Kalblere canlılık ve uyanıklık veren, kalblerdeki dikkat, sakınma ve uyanıklık mekanizmasını harekete geçiren bir güçtür takva. Gözün görüş açısı boyunca yolun engebe ve eğrilerini aydınlatan bir nurdur, takva. Bu nurla aydınlanan yoldaysa net ve isabetli bir görüşü engelleyecek şüphelere yer kalmamış demektir. Ayrıca takva, bir mağfiret azığıdır. Günahları örten bir azıktır. Sükunet ve rahatlık veren güvenli bir azıktır. Sonra her şeyden çok umut veren, her tür azığın tükendiği ve tüm amellerin az geldiği bir günde Allah'ın sonsuz lutfuna kavuşmak vardır. Bu, haktır ve gerçekleşecektir. Takva (Allah korkusu), kalbe iyiyle kötüyü ayırmaya yarayan bir ölçü bahşeder. Yoldaki eğrilikleri gösteren bir ölçü...

Şu var ki bu hakikat da, tıpkı diğer akidevi hakikatler gibidir ve fiilen tatmayan kimselerce bilinemez. Eğer hakikatin kendisi tadılmamışsa tanımlar yetmez. Sıfatlarını belirtmekle tadına varılmaz. Çünkü iş sadece, tanımlara kalırsa; akıl, duygu ve anlayışlardaki her şey karmaşık hale gelir. Getirilen delil, ne kadar büyük olursa olsun inandırıcı olmaz. Muhatab, bu büyük delile karşı susar; ama akıl ve kalbiyle icabet etmez. Böylece yapılan tartışma boşuna olur, bu amaçla harcanan emek de ziyana uğrar. Çünkü arada takva yoktur.

Aslında akıl aydınlanıp hak açığa çıkınca, yol belirlenip gönüller huzura,

vicdanlar rahatlığa kavuşunca, ayak yere sağlam basıp yolda sebat sağlanınca her şey gün ışığı gibi meydana çıkmış demektir.

Çünkü hak esas itibarıyla fıtrata gizli kalmayacak kadar nettir. Göklerin ve yerin yaratılışına esas olan fıtratın zaten hakla tanışmışlığı vardır. Hidayeti engelleyen şey, fıtratla hakkın arasına giren hevapereslliktir. Bulanıklık veren, basireti kapayan, görüşü körelten ve çıkış yollarını gizleyen hevaperestlik...

Hevaperest kimse delillere yönelmez. Çünkü kişiyi hakka götüren takvadır. Allah korkusudur. Allah'ın gizli-açık murakebesidir. Bundan dolayı basireti aydınlatıp engelsiz ve müstakim bir yola girmeyi sağlayan şey, takvanın verdiği ölçüdür (furkandır.)

7 - İrade

Bir irade eğitiminden geçmek, kişiliği güçlendirip arzu ve şehvetlerin boyunduruğundan kurtulmak şarttır. İnsan ruhunun, istediği her zaman zaruretlerden yaka sıyrmasını sağlayacak şekilde; yani arzuların boyunduruk ve uşaklığından kurtulacak ölçüde bir özgürlüğe kavuşması şarttır.

Galip görünen zahirî kuvvetlere karşı direnen gizli bir gücün bulunması zorunludur. Bu gizli güç ise sadece irade için söz konusu olabilir. Çünkü;

- iradedir şehvet ve taşkınlıkları zapteden,
- İradedir mahrumiyet ve zorluklara karşı direnen,
- zaruret ve ihtiyaçlar çemberini kırarak itaate yönelen,
- sorumluluk yüklenen ve üst üste sınavdan geçen de iradedir.

İnsanla hayvan arasındaki en büyük fark şudur:

İnsanın bir iradesi ve hedefi vardır. Kainatın yaratıcısı yüce Allah'tan alınan ilkelere dayalı özgün ve sağlıklı bir hayat görüşü vardır. Bir insan bu özelliklerini kaybettiği anda, kendi türünü hayvandan ayıran vazgeçilmez meziyetini de kaybetmiş demektir. Çünkü Allah, bu meziyetiyle onu kerim kılmıştır, öyleyse iradenin özgürlüğüne kavuşması zorunludur. Yücelik ve kararlılığını sürdürmesi için zorunludur. Allah'ın dinine davet görevini yürüten kimseler için vazgeçilmez bir zarurettir bu. Çünkü yeryüzü hilafetine ehil olmalarının şartı budur.

Yüce Allah'ın Hz. Âdem ve Havva'yı geçirdiği ilk deneyim, irade imtihanıydı. İradenin, aldatmacayı yenip üstünlük sağlaması deneyimiydi.

Ama Adem'le Havva, bunu başaramadılar. Şeytanın:

"ebediyet ağacı ve tükenmez bir mülk" aldatmacasına kandılar.

"Ey Âdem! Sen ve zevcen cennete yerleşip istediğiniz yerinden de yiyin.

Yalnız şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz. Şeytan ise gizlenmiş olan avret yerlerini kendilerine göstermek için onlara vesvese verdi ve;

"Rabbimiz, birer melek olmanızı veya burada ebediyyen kalmanızı önlemek için size bu ağacı yasaklamıştı dedi. Ayrıca "Ben size nasihat edenlerdenim" diye ikisine yemin de etti. Sonunda

aldatmacasıyla onları bulundukları makamlarından indirdi. O ağaçtan

tattıkları anda, kendilerine avret yerleri görünürdül. Onlar da cennet yapraklarından avretlerini örtmeye başladılar. Rableri ise onlara: "Ben size bu ağacı yasaklayıp şeytan ikinizin de apaçık düşmanıdır demedim mi?" diye seslendi." (el-A'raf: 19-22)

Bu imtihan o gün bugün zorunlu olmuştur. Allah'ın yeryüzü hilafetine gelmesine izin vermesinden önce her cemaatin geçmesi gereken bir imtihandır bu. Değişen şey; sadece bu İmtihanın şeklidir, imtihanın özü ise hiç değişmemiştir.

Şeytanî vesveseler karşısında dayanamayıp azimleri yıkılan, Allah'a verdikleri sözü unutan ve böylece hilelere başvuran pek çok insan bulunmaktadır.

Kalb bozulup takva azalınca, mûcerred nasslar uğraş haline getirilince ve açık nassların bulunmasına rağmen "günahımız affolunacak" diye söylenince hileler ne kadar da çoğalıyor!? (Müecrred Nass: Uygulanıp yaşanmayan ve sadece lafta kalan nasslar)

Bu din, kalblere yerleşmedikçe anlaşılamaz. Kalbleri bu dinden tamamen uzak olan nice araştırmacı vardır ki, bu kimseler hile yapmak, tevellere gitmek, kelimeleri yerinden saptırmak ve kasıtlı fetvalara yol bulmak için bu dini araştırıyorlar. Tüm bu yollara başvurmalarının nedeni elde edecekleri dünyevî metaı daha da çoğaltmaktır. Bu dini bir akide olarak benimsemeden. Allah'tan hiç bir korku duymadan araştırma konusu yapanların bulunmasından daha büyük bir afet var mıdır?

Allah'ın şeriatı, kendisiyle hükmedilmek için gelmiştir. Yoksa bu şeriat, bilgi ve araştırma için, kitap ve defterlerin içinde kalan bir kültüre dönüşmek için gelmemiştir. Hiç bir şeyi ihmal edilmeden, küçük veya büyük hiç bir değer yargısıyla değiştirilmeden, olanca incelik ve ayrıntılarıyla uygulanmak için gönderilmiştir bu şeriat...

Böyle olmadı mı cahiliyye ve hevaperestlik var demektir. Çünkü iradenin yozlaştığı yerde heva ve şehvetlerin hakimiyeti başlar.

Zaten insanlardan öyle kimseler görüyoruz ki, hevalarından başka bir hakem tanımamaktadırlar. Çünkü hevaları onlara ilah olmuştur. Tapınılan ve her emrine itaat edilen bir ilah...

Bu tip insanların en keskin çizgileriyle tanımını Kur'an-ı Kerim'de görüyoruz. Kur'an, durumunu hayretle karşıladığı, gaflet ve körlüğünü dile getirdiği bu tipleri şöyle tanıtmaktadır:

"Hevasını ilah edinen, Allah'ın (ezeli) ilmiyle saptırdığı, kulak ve kalbini mühürlediği ve basiretini de perdelediği kimsenin hidayet olacağını söyleyebilir misin? Allah'ın (saptırmasından) sonra kim onu hidayet edebilir? Bundan öğüt almaz mısınız." (el - Casiye:23)

YEDİNCİ BÖLÜM

İMTİHAN

1 - Kur'ani Bir Buyruk

2 - Değişmeyen Bir Kanun

3 - İmtihanın Hakikati

4 - İmtihanın Tabiatı

5 - Şiddetli Bir İmtihan

6 - Kelimenin (Sözün) Değeri

7 - Kur'ani Bir Tecrübenin İçinden

1 - Kur'ani Bir Buyruk

Şanı yüce Allah buyurmuştur ki:

"Yemin olsun ki mal ve canlarınızla imtihan edileceksiniz. Ve sizden önce kendilerine kitap verilenler ile Allah'a şirk koşanlardan da pek çok eziyet işiteceksiniz." (Al-i İmran186)

Bu, inanç ve davaların kanunudur. İmtihan gereklidir. Mali ve bedenî zorluklarla karşılaşmak kaçınılmazdır. Buna karşı, sabır, azim ve metanetin bulunması da kaçınılmazdır. Yol budur. Cennet yolu eziyet veren şeylerle kuşatılmıştır. Tıpkı cehennemın şehvetlerle kuşatıldığı gibi...

İmtihan, İslam cemaatine (devletine) gitmenin alternatifsiz yoludur. Bu davayı yüklenen ve sorumluluğunu bilen bir İslâm cemaatine...

İmtihan; bu cemaati eğitmenin yoludur. Bu cemaatin hayır, kuvvet ve dayanıklılık hazinelerini ortaya çıkarmasının yoludur. Gerek insanların ve gerekse hayatın hakikatini anlayabilmek için girişilen fiili hareketin vecibelerini taşımanın gereğidir. Bu imtihan olacak ki, davayı yüklenen kimselerin sebatı artsın. En zor şartlarda bükülüp eğilmeden dayanmasını bilsin. Çünkü bu kimselerdir davayı taşımaya ehil olanlar. Bu kimselerdir davayı asla bırakmayanlar. Bu kimselerdir davanın emini olanlar. Davanın bayrağını yücelerde dalgalandıranlar da bu kimselerdir. Allah yolunda başlarına gelecek belâ ve zorluklar nisbetinde, bu yolda en aziz ve en pahalı varlıklarını feda ettikleri oranda davayı yücelten kimselerdir. Bu dereceye erişen kimseler, bundan sonra durum ne olursa olsun sarsılıp vazgeçmeyeceklerdir davadan. Çünkü gerek dava ve gerekse dava adamları yetişmiş ve yılmayacak bir konuma kavuşmuşlardır.

Bu İmtihandır potansiyel güçleri ortaya çıkarıp harekete geçiren, toparlayıp yönlendiren. Yeni bir dava, muhakkak ki bu potansiyele muhtaçtır. Derinliklere kök salıp sarsılmaması için muhtaçtır...

Dava adamlarının hakiki konumlarını anlamalarının yolu budur. Pratik ve amelî bir hayat yaşayıp cihad görevini yürüten bu kimselerin kendi nefislerini tanımaları gerekiyor. Bunun yanında diğer insanların, cemaat ve toplumların hakikat ve potansiyel güçlerini bilmeleri gerekiyor. Çünkü dava adamları, davalarının gerek kendi şehvetleriyle, gerekse başka insanların şehvetleriyle nasıl bir çatışma içinde olduğunu görüyorlar. Şeytanın bu nefislere nereden nüfuz ettiğini, yollarının girinti-çıkıntılarını ve dalaletin nerelerden geldiğini biliyorlar. Böyle olursa, düşmanlar bile

eninde sonunda bu davada bir sır ve hayır bulunduğunu anlayacaklardır. Uğrunda çekilen bunca fedakârlığa rağmen adamlarının baş eğmeden direnmelerini sağlayan hayır ve sırrı anlayarak düşmanlıklarını bırakıp davaya katılacaklardır. Bölük bölük davaya katılacaklardır işin sonunda. Davaların kanunu budur. Sonra davaların, meşakkatine, güçlü ve azim sahibi kimselerden başkası dayanamaz. Davanın çileli mücadele ortamında bunca bela ve şiddete rağmen yılmayan Allah'ın rahmetinden ve zaferden umut kesmeyen ve takvayı elden bırakmayan kimselerden başkası dayanamaz. Çünkü tüm bunlara sabretmek, azim sahibi kimselerin işidir.

"Sabredip Allah'tan korkarsanız hiç şüphesiz bu, azme değer işlerdendir." (Âli İmran: 186)

İlk İslâm cemaati, kendisini bekleyen fedakârlık ve eziyetleri, mal ve canlarını tehdit eden sıkıntı ve belaları elbetteki biliyordu. Ama buna rağmen yoluna devam ediyordu. Yılmadan, vazgeçmeden ve gerisin geriye dönüp bozguna uğramadan devam ediyordu. Çünkü her nefsin, mutlaka ölümü tadacağını, mükafatların Kıyamet Günü'nde verileceğini ve dünya hayatının sadece bir gurur metaı olduğunu biliyordu. İşte bu cemaat, katı bile olsa böylesine bir konumda olduğunu biliyordu. Bu sert ve katı yol zemini, her zamanki davetçileri beklemektedir. Tüm davetçilerin yolu budur. Hedefi belirli olan bir davanın yolu, her insanın görebileceği kadar açıktır. Bu davanın düşmanları da aynı düşmanlardır. Çağlar ve nesiller boyunca aynı yolu izleyen, çağ ve nesillerin ötesinde aynı tuzakları kuran düşmanlardır. Kur'an-ı Kerim de, aynı Kur'an-ı Kerim'dir.

Değişen şey, -zamanın değişmesiyle- yenilenen fitne ve imtihan yöntemleridir. İslâm cemaatini yıkmaya yönelik propaganda araçlarıdır. Bu cemaatin hayati dayanaklarını, yüceliğini, gaye ve hedeflerini yıpratma yöntemleridir. Evet bu araç ve yöntemler değişir; ama temel dayanak noktası hep aynıdır:

"Yemin olsun ki mal ve canlarınızla imtihan edileceksiniz. Sizden önce kendilerine kitap verilenler ile Allah'a şirk koşanlardan pek çok eziyet işiteceksiniz."

Görülüyor ki şanı yüce olan Allah, hem davanın tabiatını, hem de davaya kötülük için tetik duran düşmanların tabiatını açık seçik olarak bize anlatmaktadır. Bu bakımdan Kur'an-ı Kerimin söz konusu buyruğu, müslüman cemaata yol göstermek üzere yaşamaya devam etmektedir. Akidevi bir hareket içinde yeryüzünde ilahî hayat nizamını kurmaya çalışan bir cemaatin her zaman başvurması gereken bir buyruktur bu... Çünkü düşman, bu cemaati boğmak için hile ve tuzaklar kurmaya devam edecektir. En modern propaganda yöntemlerine başvurarak bu cemaatin hedefini bozmaya ve temellerini yıkmaya devam edecektir. Şu halde Kur'anı buyruk şimdi de geçerlidir. Davetçilerin basiretini açan, hem dava ve dava yolunun tabiatını tanıtan bir buyruktur bu...

Allah'ın düşmanlarından görülen her şeye karşı gönüllere huzur veren bir buyruktur bu...

Davetçi, azgın kurtların eziyetine, propaganda ve ulumalarına, fitne ve belaların bulunmasına rağmen yoluna devam ettiğini bilir bu ilahî buyrukla...

Yolundan kıl payı kadar bile ayrılmadığını anlar bu buyrukla...

Bundan dolayı dava adamı, sınavları, fitneyi, eziyetleri, yalancı iddiaları, acı ve üzüntü veren herşeyi sükunetle karşılamalıdır. Tüm bunları yılmadan ve hoşlukla karşılar, çünkü bilir ki, Allah'ın çizdiği bir yolun yolcusu-ur. İnanır ki takva ve sabır, yolunun vazgeçilmez azığıdır. Takva ve sabrın bulunduğu bir yerde ise düşmanın tüm tuzak ve ifsadları boşa çıkmış demektir, öyleyse bela ve acıların önemi yoktur. Çünkü davetçi aradığı gayeye giden yoluna sabır, takva ve sarsılmaz bir azimle devam etmektedir.

Nefislerin, belalarla eğitilmesi şarttır. Hak mücadelesinde korku ve şiddetle, mal, can ve ürünlerin azlığıyla gerçek bir İmtihandan geçmek gereklidir:

"Yemin olsun ki sizi biraz korku ve açlık, biraz mal, can ve ürün noksanlığıyla imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele." (el-Bakara: 155) Mü'minlerin, akidevi sorumluluklarını yerine getirmeleri için gereklidir bu imtihan. Bu imtihan olacak ki, yerine getirdikleri görevler nisbetinde üstünlüğünü sağlasınlar akidelerinin. Çünkü sahipleri tarafından gerektiği şekilde önemsenmiyen bir akideden kopmak işten bile değildir. Hem de ilk darbe yenir yenmez...

Şu halde akidenin söz konusu görev ve sorumlulukları, akideyi herkesten önce sahiplerinin gönlünde yücelten özdeğerlerdir. Öyle ki akide uğrunda çekilecek her acı ve katlanılacak her fedakârlık, onu daha da değerli ve daha da vazgeçilmez kılacaktır.

İkinci bir husus: Başkaları, dava adamlarının inançları uğrunda başa gelen belalara sabırla direndiklerini görmezlerse, akidenin değerini anlamayacaklardır. Eğer başkaları dava adamlarının belalara sabırla dayandıklarını görürlerse kendi kendilerine diyeceklerdir ki:

"Eğer bu adamların akidesi; uğrunda çıktıkları bunca belalara değmeseydi, bu sınava katlanıp sabretmezlerdi."

Böylece bir an gelir ki akidenin düşmanları, bu akideyi incelemeye, değerini anlamaya ve hatta onu savunmaya başlarlar. Bu durum gerçekleştiği zaman ise Allah'ın yardımı ve zafer de gelecek, insanlar akın akın Allah'ın dinine gireceklerdir.

Akide adamlarının olgunlaşıp direnç kazanması için de imtihan şarttır. Potansiyel güç ve dinamikler, ancak sıkıntılarla ortaya çıkar. Kalblerin giriş ve çıkış noktalarında sıkıntılarla açılır. Çünkü bir mü'min, ancak şiddet tokmakları altında söz konusu potansiyele sahip olduğunu anlayabilir. Değer yargıları ve düşünceleri, ancak mihnet ortamındayken rayına oturabilir. Gözlerdeki perdeyi kaldırıp kalbleri tortulardan arındıran

mihnet ortamında...

Sonra tüm bunlardan önemli olan veya bunların temel ölçüsü olan bir şey vardır: Allah'a sığınmak...

Tüm dayanakların yıkıldığı ve pek çok evhamın ardarda geldiği bir sırada sadece Allah'a sığınmak...

Tüm dayanakların yok olduğu bir sırada kalbin sadece Allah'a yönelmesi...

Hiç kuşkusuz o anda tüm bulutlar dağılmış, basiret açılmış ve ufuklar bakış açısı boyunca besberrak bir hale gelmiştir. Allah'tan başka herşey yok olmuş. O'nun kuvvetinden, iradesinden ve sığınağından başka hiç bir kuvvet, hiç bir irade ve sığınak kalmamıştır. Bu ân, ruhun biricik hakikatle, yani sağlıklı bir düşüncenin dayandığı biricik hakikatle bulunduğu ândır:

"Başlarına bir musibet gelince -Biz, elbette ki Allah'tanız ve muhakkak ki O'na dönücüleriz- diyen sabır sahiplerini müjdele." (el-Bakara: 156)

Evet biz, elbette ki Allah'tanız. Hepimiz...

Her şeyimiz...

Kişilik ve varlığımız...

Hepsi Allah'tandır. Dönüş ve gidiş O'nadır. Her konuda ve işin varacağı her sonuçta sadece Ona...

Yani teslimiyet...

Mutlak teslimiyet...

Şanı Yüce Allah'ın kendi katından bir rahmetle nimetlendirdiği kimseler bunlardır. Hem kendisinin, hem de meleklerinin salavatına mazhar bir makama yükselen, yani bu salavatî makama ortak olma şerefine eren kimseler bunlardır:

"İşte bu kimselere Rablerinden salavat ve rahmet vardır. Ve doğru yolu bulanlar da bunlardır." (el-Bakara: 157)

Yüce Allah'ın İslâmî kadroyu geçirdiği eğitim, işte budur. Eşsiz ve harika bir şekilde hazırlanmak için tabi tuttuğu eğilim...

Yüce Allah'ın tüm insanlık içinde kendisi, davası ve dini için özellikle seçtiği kimselerin geçtiği ilahî eğitim metodu da budur. Yüce Allah mücahidleri ortaya çıkarıp ayırmak, onlara ait haberleri belirli hale getirmek, safları karışıklıktan kurtarmak, münafıklara gizlenecek yer bırakmamak ve korkak zayıfların durumunu belli etmek için bu imtihanı koymuştur.

"Yemin olsun ki, sizden mücahid olan ve sabreden kimseleri ortaya çıkarmak için, bir de haberlerinizi (itaat veya isyana ilişkin durumunuzu) izhar etmek için sizi imtihan edeceğiz." (Muhammed: 31)

Yüce Allah, nefislerin hakikat ve madenlerini elbette ki bilmektedir. Nefislerin gizliliklerine muttali olup tüm hallerini de bilmektedir. O'nun ilmi, her şeyi fiilen kuşatmıştır, öyleyse bu imtihan ne içindir? Allah nezdinde her şey açıkça ortadayken başkalarının bilmesine ne gerek var?

Sonsuz ve yüce hikmetin sahibi yüce Allah, kendi katındaki hakikatleri bilmeyen insanlara, yetenek, tabiat ve takatlarına göre davranmaktadır, öyleyse hakikatlerin ortaya çıkması, insanlar için gereklidir. İnsanın da kavrayıp tanıması gereken hakikatlar budur. Rahatlık ve sıkıntıyla, nimet ve yoksullukla, bolluk ve darlıkla, sevinç ve üzüntüyle imtihan olunmak gereklidir. Çünkü bu imtihan, nefislerin madenini ve sahiplerince bile bilinmeyen meçhul noktalarını ortaya çıkarır. Mü'min bir kul, Allah'ın bela ve imtihanıyla karşılaşmayı umar, Allah'tan afiyet ve rahmet diler. Ama tüm bunlardan sonra bir belayla karşılaşırsa sabreder. Belanın gerisinde bir hikmetin bulunduğunu bilerek rahmet ve afiyetini gözleyerek Allah'ın meşiiyetine teslim olur. İlahî hikmete güvenerek teslim olur.

2 - Değişmeyen Bir Kanun

İman, dille söylenen bir kelime değil, sorumluluk, yükümlülük ve eminlik isteyen bir çalışmayı gerektiren bir hakikattir. O halde insanların: "Biz iman ettik" demeleri yetmez. Çünkü sadece bu sözü demekle bırakılmayacaklardır. Eğer fitneye uğradıkları halde imanlarında sebat etmiş, kalb ve duyguları tertemiz olarak fitneyi atlatmışlarsa bu sözleri kabul edilir. (Araplar) altının ateşle tasfiyesine "fitne" derler. Söz konusu fitne de, tıpkı bu fitne gibidir. Yani bir altının ateşe atıldıktan sonra değerli unsurun değersiz tortulardan arınması gibi. Çünkü fitneye uğrayan kalblerin durumu da böyledir

"İnsanlar 'inandık' deyince fitneye uğratılmadan bırakılacaklarını mı sandılar?" (el - Ankebut: 2)

İmandan dolayı fitneye uğramak, oldum olası varolan bir gerçektir. Davaların, kökü derinlere dayanan kaçınılmaz kanunudur. Yüce Allah'ın (tüm davalar için) koyduğu bir kanun...

"Yemin olsun ki, onlardan öncekileri de fitneden (imtihandan) geçirmiştik. Allah, muhakkak ki (sözüne) sadık olanları da, yalancıları da ortaya çıkaracaktır." (el-Ankebut: 3)

Yüce Allah, imtihan etmeden de kalblerin hakikatini bilmektedir. Ne var ki imtihanın sayesinde insanlar, Allah'ın ilminde apaçık, beşer ilmindeyse tamamen bilinmez olan şeylerin muhasebesini yapma imkanına kavuşabilirler. Sadece Allah'ın kendilerine ilişkin ilmine göre değil, beşeri amellere göre bir muhasebe...

Buysa bir yönüyle Yüce Allah'ın bir lutfu, bir yönüyle İlahî bir adalet ve diğer yönüyle de insanların eğitilmesi demektir. Bu suretle herkese, ortaya koyduğu ameline ve fiilen yaptığı işe göre muamele edilecektir. Ama hemen belirtelim ki insanın kalbini Allah'tan daha iyi bilen hiç bir kimse yoktur.

İman, Yüce Allah'ın yeryüzündeki emanetidir. Ehil ve kudretli olan, kalblerinde ihlas ve fedakârlık duygusu bulunan; davasını rahatlığa, boşvermişliğe, selamete, güvenli yaşama, dünyevi meta ve arzularına tercih eden kimselerden başkası bu emaneti taşıyamaz. Çünkü bu,

yeryüzündeki hilafetin; insanları ilahî nizama göre yönetmenin ve hayatın pratiğinde ilahî hükümleri uygulamanın emanetidir. Onurlu, saygın ve ağır bir emanettir bu. İnsanlara yüklenen ilahî bir emirdir bu. Bundan dolayı da bu emanet, belalara sabreden özellikli bir kadroya ihtiyaç duyar.

Mü'minin batıldan ve batıl ehlinden eziyet görmesi bir fitnedir. Fitneye uğrayan bir mü'min, kendisine destek olup savunmasını yapacak bir yardımcı bulamayabilir. Kendi kendisine bile yardım edemeyebilir. Kendini koruyamayabilir.

Tağuta karşı koyacak bir güç de bulamayabilir. Fitneden söz edilince akla gelebilecek en belirgin durum budur. Ama bu, fitnenin en şiddetli biçimi de değildir. Çünkü bundan çok daha beter ve çok daha acıklı, değişik pek çok fitne biçimleri vardır.

Kendileri için endişe duyulan aile bireyleri ve sevgililerin davetçinin yüzünden eziyete uğramaları, fitnenin bir başka çeşididir. Sonra bu sevgililer eziyetlere uğrarken elden hiç bir şey gelmeyebilir. Bu dostlar, kişiyi düşmanla barışa veya teslimiyete çağırabilir. Dostluk ve akrabalık adına, eziyet ve helâkla karşı karşıya olan yakınlar hakkında Allah'tan sakınılması adına feryatlar koparabilirler.

Batıl ehli, dünyevî nimetler içindeyken Hakkı yalnız görmek; reddolunmuş ve eziyetler içinde görmek başka bir fitnedir. Bu, Hak, tanınmazken, savunulmazken ve toplumsal hayatta etkinliği bulunmayan bir avuç insan dışında değerini bilenler yokken batıl ehlini dünyevi nimetler ve refah içinde görme fitnesidir. Batılı, kitlelerin alkışını toplarken, yolundaki tüm engelleri ezip geçerken ve övgülere mazhar olup rahat bir hayat yaşarken görme fitnesi...

Bir diğer fitne, toplumdaki yalnızlıktır. Etrafına bakan müminin, her şeyin sapıklık akıntısına kapılıp gittiğini gördüğü halde akidesiyle yalnız, toplumdan kovulmuş ve garib bir yaşam sürdürmesi...

Özellikle günümüzde açık bir şekilde gördüğümüz başka bir fitne daha vardır. Güçlü, zengin, ileri ve uygar bir toplum hayatını yaşadıkları halde rezalet batağında boğulmuş ülke ve devletlerde insanların, insanlıkla bağdaşmayan bir şekilde yönetilmelerini görme fitnesidir. Mü'minin, böylesine zenginlik ve güce rağmen bu devlet ve milletleri kötülük içinde görme fitnesidir...

Ve tüm bunlardan daha beter ve daha büyük bir fitne...

Nefis ve şehvetlerin fitnesi...

Alçalış arzuları...

Kan ve ete (fuhuşa) verilen önem...

Çıkar ve iktidar arzusu...

Yahut rahat ve huzurlu bir yaşam arzusu...

Bunun yanında iman yolunda direnmenin, erişilen yüceliği korumanın zorluğu...

Nefisten kaynaklanan tökezleme ve bocalayışların yanı sıra hayat şartları

ve toplum mantığına rağmen, günümüz insanının bozuk dünya görüşlerine rağmen iman yolundan ayrılmamak...
Bir de zorluğun kat kat artması durumu var. Zaman uzayıp Allah'ın yardımını gecikince fitne dozunun artması...
Daha şiddetli, daha amahsız ve daha dayanılmaz hale gelmesi...
Yani sınavın zorlaşması...
İman hakikatini gönülden benimseyerek İlahî korumaya mazhar olan kimselerden başkasının sebat edemez hale gelmesi...
Büyük emanetin; yani yeryüzündeki semavî emanetin, insanın içindeki İlahî emanetin emini olanlardan başkasının...
Allah, hiç kuşkusuz mü'minleri, bela ve fitneyle azaba uğratmak istemez. Haşa! O, bundan münezzehtir. Ne var ki emanet ehliyetini sağlayacak gerçek bir hazırlık; özel bir eğitim ister. Bu hazırlık, zorluklara fiilen katlanılmadan, şehvetlerin tahakkümü gerçekten kırılmadan, acılara karşı gerçek bir sabır gösterilmeden, fitnenin uzamasına ve belanın şiddetlenmesine rağmen İlahî yardımın geleceğine veya İlahî mükafata kavuşulacağına gerçekten inanılmadan elde edilemez. Çünkü sıkıntı, nefsi uyanık hale getirir, tortulardan arındırır, potansiyel güç ve yeteneklerini ortaya çıkarır. Böylece nefis uyanıp toparlanır. Şiddet ve sıkıntı tokmaklarını yedikçe olgunlaşır. Zora dayandıkça bilenir. Böylece Rabbine daha bir sıkı bağlanır. Allah'ın katındaki iki güzel şeyden birine; yani ya zafere, ya da cennete kavuşacağına kesinlikle güvenir. İşte bayrak yansıyı sonuna kadar götürenler bu kimselerdi. Deneme ve hazırlık döneminden sonra emin hale gelmiş kimseler olarak...
Bu insanlar için bu emanet, canlarından bile azizdir. Uğrunda feda etlikleri paha biçilmez değerlerin tümünden daha aziz...
Uğrunda çektikleri tüm çilelere dayanmaktan daha değerli...
Bu yoldaki tüm fedakârlık ve acılardan daha üstün...
Emaneti böylesine bir anlayışla teslim eden kimselerdir bunlar...
Bu emanetin kıymetini çok iyi bilen kimselerdir bunlar...
Çünkü uğrunda acılar çekmiştir. Kanını, huzurunu ve rahatını vermiştir. Arzularını ve lezzetlerini feda etmiştir. Her eziyet ve mahrumiyeti sabırla karşılamıştır. Bundan dolayı da emaneti kolay kolay düşmana bırakmaz. Bunca acı ve fedakârlıktan sonra ucuza teslim etmez. İman ve hakkın nihaî zaferine gelince; bu, Allah'ın bir va'didir. Ve bir mü'min, Allah'ın va'dinden en ufak bir şüphe duymaz. Zafer gecikmişse bu, hiç kuşkusuz, mukadder bir hikmetten dolayıdır, iman ve iman ehli olanlar için hayır dolu bir hikmet...
Hakkın ve hak ehlinin konusunda muhakkak ki Allah'tan daha gayretli olan yoktur. Fitneye girip belaya uğrayan mü'minler olarak Allah tarafından seçilmiş kimseler olduklarını bilmek yeterlidir. Çünkü onlar, İlahî hakkın emini olan kimselerdir. Çünkü dayanıklı ve dinlerinde sarsılmaz kimseler olarak Allah tarafından imtihan için seçildiklerini biliyorlar. Rablerinin bu konudaki şahidliğiyle yetiniyorlar.

Sahih hadiste buyrulmuştur ki:

"İnsanlardan imtihanı en ağır olanlar peygamberlerdir, (sonra Salihlerdir) ve sonra (sırasıyla) en üstün olan kimselerdir. Kişi, dinine göre imtihan edilir. Dininde sarsılmaz olan kimsenin imtihanı (belası), muhakkak ki daha ağırdır." (Buharî 7/3; Tirmizî 4/602; Ayrıca Nesaî; İbn-i Mace, İbn-i Hibban ve Hakim.)

Şu halde "fitne" süregelen bir kanundur. Kalblerin imtihanı ve kadroların arınması için süregelen bir kanun...

Genişlikte (rahat ortamlarda) imanını ilan eden bazı tip insanlar vardır ki, bunu, taşınması kolay ve pahası önemsiz bir şey sanıyorlar. Çünkü iman kelimesini dille söylemenin hiç bir külfeti yoktur. Ama ne zaman ki bu insan, genişlikteyken söylediği bu kelime yüzünden bir eziyete uğrarsa, ürpermeye başlar. Eziyet karşısında korkuya kapılıp benimsediği değerler yozlaşmaya ve gönlündeki akide de sarsılmaya başlar.

"İnsanlardan kimi var ki 'iman ettik' der; (ama) Allah yolunda bir eziyete uğrayınca insanların fitnesini Allah'ın azabı gibi (görmeye) başlar." (el-Ankebût: 10)

Bu tip insan, sanır ki uğradığı eziyetten öte hiç bir azap yoktur. Hatta bu eziyetini Allah'ın azabından bile çok görür. Kendi kendisine der ki:

"Şiddetli azap varsa budur. Bundan öte acıklı bir azap yoktur. Allah'ın vereceği azap, içinde bulunduğum bu işkenceden daha beter olmayacağına göre ben ne diye İman üzerine sabredeyim."

Oysa ki bu, işi karıştırmaktan başka bir şey değildir. Çünkü bu kimse her İnsanın yapabileceği işkenceyle, derecesi hiç kimse tarafından bilinemeyen Allah'ın azabını birbirine karıştırmaktadır.

"Hiç bir kimse Allah'ın azabı (gibi) azab edemez ve hiç bir kimse Allah'ın sıkı bağladığı (gibi) bağlayamaz." (el-Fecr: 25-26)

Müslümanın kişiliği; hayat kavgası ve olayların ortamında gelişip biçimlenir. Hergün biraz daha gelişir ve her olaydan sonra biraz daha bilenip olgunlaşır. Zaten ilk İslâm cemaati böyle kişiliklerden meydana geliyordu. Kendisine has hayatı dayanak ve değerleriyle, kendisini diğer cemaatlerden ayıran farklı özelliğiyle böyle insanlardan...

Bir cemaat ki, karşılaştığı kimi olaylardan ötürü zorlu fitnelerle tortulardan arınıyordu...

Altını eriten bir fitne gibiydi bu fitneler...

Asıl cevheri, sahte tortulardan ayıran, nefislerin hakikat ve madenini ortaya çıkaran bir fitne...

Bu arınma gerçekleşecek ki madenin asıl cevheri, meçhul ve karmakarışık kalmaktan kurtulsun. Fitne sırasında veya fitnenin kalkmasından hemen sonra inen Kur'an ayetleri, olayları anlatıp aç ve boyutlarını inceden inceye aydınlatıyordu. Böylece niyetler, duygular, konumlar ve kişilikler ortaya çıktıktan sonra kalblere hitap ediyordu. Aydınlığa kavuşmuş kalblere...

Her tür perde ve örtüden soyutlanmış kalblere...

Etki ve tepkilere duyarlı noktalara dokunan vahiy, bu yolla onları hergün biraz daha eğitip her olayla biraz daha olgunlaştırıyordu. Kalblerin etki ve tepkisini, dileyip belirlediği metodun doğrultusunda yönlendiriyordu. Müslümanlar, emir ve yasaklarla, kanun ve buyruklarla toplu halde inen bir Kur'an'la karşı karşıya bırakılmıyordu. Çünkü yüce Allah; deney ve belalarla, fitne ve imtihanlarla onları yetiştiriyordu. Yüce Allah bu deneysel ve pratik eğitim metodu olmadan bu insanların, böylesine sağlıklı bir şekilde olgunlaşıp biçimlenemeyeceklerini, sağlığına kavuşamayacağını ve yol istikametini koruyamayacaklarını elbetteki biliyordu. Gönülde izler bırakan ve duygulara anlam kazandıran bir eğitimdi bu. Hayat kavgası ve olaylar ortamında kişilerin elinden tutan bir eğitim bu. İşte Kur'an-ı Kerim ayetleri, bu insanlara gerçek yapı ve hakikatlarını göstermek, fitne ateşiyle uyanmış, imtihan hararetiyle ısınmış, yolculuğa hazır ve biçimlenmeye müsait bir şekle girmiş halde hedefe yönleltmek üzere nazil oluyordu.

Müslümanların Hz. Peygamber (s.a.v)'in hayatında geçirdikleri dönem gerçekten harika bir dönemdi. Yeryüzünün gökyüzüyle doğrudan doğruya buluştuğu bir dönemdi. Sadece belirli olay ve kelimelerle ifade edilebilen açık bir buluşma dönemi...

Her müslümanın, ilahî bir ilgi ve gözetimi yanı başında hissettiği bir dönem.. Her kelime ve her hareketinin, hatta her niyet ve akla gelebilecek her şeyin Hz. Peygamber (s.a.v)'e inen vahiy sayesinde gözler önüne serildiği bir dönem...

Her müslümanın Rabbiyle olan doğrudan ilişkisini hissettiği bir zaman... Bir şeye mi üzüldü, bir sorunla mı karşılaştı?

Gözü semada cevap bekliyordu. Yarın veya yarından sonra sorunu çözecek, işinin fetvasını verecek ve kendisi hakkında hükmedecek vahiy gözlüyordu. Yüce Allah'ın bizzat âli olan cenaplarıyla:

"Ey filanca! Sen, sen bizzat şöyle şöyle dedin, şunu yaptın, şunu gizledin, şunu açıkladın. Şöyle şöyle ol. Şöyle şöyle olma" diye buyurduğu bir zaman...

Ne de büyük ve harika bir manzaraydı bu! Ne de büyük bir iştir ki. Yüce Allah'ın belirli bir kişiye belirli bir buyruğuyla hitap etmesi! Ne doyumsuz bir manzara bu! Yüce Allah'ın hitabına mazhar olmak.. Yüce Allah ki, yeryüzünde bulunan herkes ve her şey ve hatta tüm bu yeryüzü O'nun büyük mülkünden sadece bir zerre..

Gerçekten dehşet veren harika bir dönemdi bu. Bugünün insanları olarak bu dönemin olay ve tavırlarını düşünüp gözönüne getirince; "Bu gerçek hayat nasıl meydana geldi?" diye manzara karşısında irkilmemek mümkün mü? Çünkü bu, tüm hayallerden büyük bir gerçektir. Ama yüce Allah, bu vahiy ortamına rağmen müslümanları imtihansız bırakmıyordu. Onları eğitip İslamî kişiliklerini olgunluğa kavuşturuyordu. Onları hem ölümü, hem de mükafatı olan gerçek deneyim ve sınavlardan geçiriyordu. Çünkü tüm bunların ötesinde kendisinin bildiği bir hikmet

vardı. O, hiç kuşkusuz yaratıklarını biliyordu. O, latif (kullarına iyilik edendir) ve her şeyden haberdar olandır.

Şu hikmeti biraz düşünmek gerekiyor. Çünkü düşünölüp anlaşılmayı hak eden bir hikmettir.

Hayatta karşılaşılan olay ve imtihanları, bu düşünce ve anlayışın ışığında değerlendirmek istiyoruz. Kur'an-ı Kerim ayetleri, şahısların isim ve zatlarını zikretmez. Bundan maksat, insan tiplerini ve karakter örneklerini tanıtmaktadır. Olayların ayrıntı ve parçalarını da zikretmez. Bundan da maksat, sabit değer ve kalıcı kanunları ortaya koymaktır. Çünkü olayların bitmesiyle, şahısların gitmesi ve Özel durumların ortadan kalkmasıyla bitip tükenmeyen, ortadan kalkmayan asıl şey; işte bu değer ve kanunlardır. Bu değer ve kanunlar, her nesil ve her kesime birer ölçü ve örnek olmak üzere kalmaktadırlar. Olay ve tutumları, tüm şahıs ve olaylara hükmeden İlahî takdire bağlamak söz konusudur. Çünkü tüm bunların gerisinde yüce Allah'ın kudret eli ve lütuf dolu tedbiri vardır. Savaşın her aşamasında, büyük kaynaktan emir ve direktif alıp bunu asıl ölçüye bağlamak zorunluluğu vardır.

Bir olayı, bu olayın boyutlarını görüp yaşayan kimselere anlatmak, onların bu konudaki bilgilerini daha da arttırır. Olayın adam ve kahramanları olarak kendilerine gizli kalan yönleri bu anlatımın sayesinde görebilirler. Aynı zamanda nefislerin gizliliklerine, kalblerdeki dönemeçlere ve duyguların kapalı noktalarına ışık tutan bir anlatım; gizli kalmış niyetlerin, sır ve kıpırdayışların tümünü aydınlatıp ortaya çıkarır. Kur'an-ı Kerim ayeti, yalnız özel bir olayın ortamında yaşayan kimseleri değil, her ortamda yaşayan insanları çalışmaya hazırlar. Her ortam ve her tarihteki İnsanları...

Hangi ortam ve hangi zamanda olursa olsun bu tip veya buna benzer bir olayla karşılaşabilecek her İnsanı.. Hem de İlk cemaatteki insanları nasıl harekete geçirmişse öyle bir canlılıkla.. Ancak ilk davet ortamındaki şartlara benzer bir konuma girmeyen kimseler, Kur'ani buyrukları gereği gibi anlayamazlar. Çünkü nasslar, ancak böyle ortamlarda gerçek etkinliğini gösterir. Gönüller, ancak böyle ortamlarda nasların mükemmel muhtevasını kavrayabilir. Bu durumda da nasslar; kelime ve satır olmaktan çıkıp güç ve harekete dönüşecektir. Naslarda ifade edilen olaylar da, canlı, etkileyici, fikir verici ve yöneltici birer kaynağa dönüşecektir. Gerçek bir hayat pratiğinde yaşanan olaylara dönüşecektir. Hem pratik hayatta, hem de duygusal planda gerçek bir hareket doğuran olaylara...

Her nesilde sık sık görülen bir insan tipi de, akideyi kâr ve zarar hesabına göre değerlendirenlerdir. Ticaret piyasasındaki alış-veriş sanarak bu hesabı yapanlardır:

"İnsanlardan kimisi var ki, şüphe içinde (uçurumdan düştü düşecek bir halde) Allah'a ibadet eder. Kendisine bir hayır gelirse bununla yatıştır; (ama) başına bir fitne gelirse hem dünya, hem de ahirette hüsrana

uğramış bir halde yüz üstü (küfre) dönüş yapar. Hem dünya, hem de ahiret hüsraniysa, apaçık bir kayıptır. O, Allah'ı bırakıp kendisine ne zarar, ne de yarar verebilecek olana tapınır. Buysa apaçık bir dalalettir. Zararını yararından daha yakın zannettiğine tapınır. Ne de kötü bir yardımcıymış bu! Ne de kötü bir izleyenmiş bu!" (el-Hacc: 11-13)

Akide, mü'minin hayatındaki sarsılmaz dayanağıdır. Tüm dünya sarsılır da o, bu dayanağa bağlı ve yerinden oynamaz kalır. Tüm olay ve güçler onu çekiştirir, ama o bu sarsılmaz kayaya tutunmuştur. Etrafındaki tüm dayanaklar yıkılır, ama o değişmez ve yıkılmaz temele sarılmıştır. İşte mü'minin hayatında akidenin değeri budur. Bundan dolayı mü'min, akidesine tutunmak, akidesine güvenip bağlanmak, bu konuda şüpheyi kapılmamak ve inancı için bir mükafat beklememek zorundadır. Çünkü âkidenin kendisi bir mükafattır. Akidenin kendisi bir sığınaktır, bir dayanaktır. Evet akidenin kendisi bir mükafattır. Kalbi, nura boğan bir mükafat...

Hidayet arayan bir kalbin mükafatı...

Yüce Allah, bir sığınak, bir huzur vesilesi olsun diye akideyi bağışlamıştır mü'min kişiye...

O, bizzat bir mükafattır. Bir mü'min etrafına rüzgarlara kapılarak giden, kasırgalara sürüklenen ve huzur nedir bilemeyen sapıtmış şaşkınları görünce daha bir iyi kavrar akidesinin değerini. Çünkü o, akidesiyle huzura kavuşmuş, sebat olmuş, zihnen rahatlamış. Allah'a bağlanmış ve bu bağlanışla mutluluğa ermiştir.

Ayet-i kerimenin sözünü ettiği insan tipine gelince:

Bu kimse, akidesini ticari pazarların bir alış-verişi haline getirmiştir.

"Kendisine bir hayır gelirse, yatıştır." Ancak o zaman "bu imanda bir hayır var" der. Çünkü bu inanç, kendisine yarar getirmiştir. Hayvanlarının verimini arttırmış, ekinini çoğaltmış, ticaretine kâr getirmiş ve ticari bir revaç sağlamıştır. Ama:

"Başına bir fitne gelirse, hem dünya, hem de ahirette hüsrana uğramış halde yüzüstü küfre döner."

Dünyada zarar etmiş: çünkü başına gelen belaya sabredememiştir.

Nefsine hakim olamamış ve durumunu Allah'a havale edememiştir.

Ahirette zarar etmiş, çünkü yüzüstü dönü yapmış, akidesinden kopmuş ve işini kolaylaştıran hidayet yolundan uzaklaşmıştır.

Ayet-i kerime, bu kimsenin Allah'a ibadetini "uçurum kenarında" ymış ifadesiyle tanıtmakta. Akideye gereği gibi sarılmamış ve ibadette sebat etmemiş bir haldedir o. Ayet, ilk dokunuşla uçurumdan düşüverecek sebatsız bir cesetmiş gibi tanıtmıştır bu kimseyi. Bundan dolayı böyle olan bir kimse, fitneyle karşılaşır karşılaşmaz geri döner. Çünkü onun sebatsız duruşu, bu geri dönüşünü önceden hazırlamıştır.

Kâr-zarar hesabı, ancak ticarete geçerli olabilir. Bu hesabın, akide meselesinde yeri yoktur. Akide, kendi anlamından dolayı kucaklanan bir haktır. Duyarlı bir kalbin nur ve hidayeti kabullenme faaliyetidir bu. Zaten

bu kalb ancak bu nur ve hidayetle faaliyete girebilir. Akidenin mükafatı, bizzat kendisinde mevcuttur. Çünkü O, rahatlık ve huzurun kaynağıdır. Bundan dolayı akidenin dışında bir yerde mükafat aranamaz.

Bir mü'min; kendisine verilen hidayetin, İlahi yakınlıkla varılan huzurun şükrünü ifa etmek için Rabbine ibadet eder. Bunun sonucunda bir mükafat varsa bu, sadece Allah'ın lütuf ve minnetidir. İman veya ibadetle hak edilen bir mükafat..

Çünkü mü'min, Rabbini tecrübe edemez. O, Rabblnin kendisi için takdir ettiğini peşinen kabullenmiştir. Kendisiyle ilgili her konuda peşinen teslim olmuştur. Karşılaşacağı her sıkıntıya ve kavuşacağı her bolluğa razı olarak teslim olmuştur. Çünkü iman, satıcı ve müşteri arasında geçen bir ticari alışveriş değildir, iman, teslimiyettir. Yaratığın, Yaradan'a; işin asıl sahibine ve varlığının temel kaynağına teslimiyeti...

Fitne dokunur dokunmaz gerisin geriye dönüş yapan kimse ise benzersiz ve şüphe götürmez bir zarara uğramıştır.

"İşte apaçık hüsrân (kayıp) budur."

Çünkü bu kimse mal, sıhhat veya Allah'ın kullarına imtihan diye verdiği diğer dünya metaları yanında huzurunu, güven ve hoşnudluğunu da kaybetmiştir. Bu kimse yüce Allah'ın; Rablerine güven derecelerini, belalara karşı sabırlarını, kendisine karşı samimiyetlerini, kaza ve kaderini kabullenme durumlarını denemek için kullarını geçirdiği dünyevi imtihanı kaybetmiştir. Aynı zamanda bu kimse Ahireti de kaybetmiştir. Ahiretin nimetlerini, ilahi yakınlık ve rızayı da kaybetmiştir. Bundan büyük bir zarar düşünülebilir mi?

Şüphe üzerine Allah'a ibadet eden bu kimseler nereye gidiyor?

Allah'tan uzaklaşmış bir halele nereye?

Evet...

"O, Allah'ı bırakıp kendisine ne zarar, ne de yarar veremeyene tapınıyor."

Evet...

O, ya ilkel cahiliyedeki gibi bir put veya heykele tapınıyor. Ya da her zaman ve her yerde rastlanabilen cahiliye yolunu izleyerek ya bir insana, ya bir makama ya da bir maslahata tapınıyor. Allah'a giden biricik yol ve metottan sapmanın bulunduğu her zaman meydana gelen bir durumdur bu. Peki nedir bu?

Hiç kuşkusuz biricik dua ve ibadet yolunu bırakmaktan başka hiç bir şey...

"O, zararını yararından daha yakın zannettiğine tapınır."

Şeytana, puta veya dayanak noktası bildiği herhangi bir insana tapınır. Ki bunların hiçbirisi, ne zarar, ne de yarar verebilir. Hatta bunlardan zarar doğması daha yakın bir ihtimaldir. Çünkü zararları, yararlarından daha yakındır.

Kalbi kuşuklara boğmak, kuruntulara kaptırmak ve zillete düşürmekle verebileceği bir zarar..

Öyle ki günlük yaşam bu zararla kuşatılmış gitmiştir. Ama bu da yetmez.

Çünkü bundan sonra gelecek bir de uhrevi zarar ve bozgun vardır. Öyleyse bir fitne veya imtihan sırasında kime bir zarar dokunacaksa sarsılmadan sebat etsin. En başta Allah'ın yardım, rahmet ve kudretine güvensin. Çünkü zararı defeden O'dur. Gidenin yerini dolduran Odur. Mükafat veren de O'dur. Ama kim de İlahî yardımın dünya ve ahirette geleceğine ilişkin güvenini yitirmiş, şiddetli sıkıntı hallerinde Allah'tan gelecek yardımdan umudunu kesmişse istediğini yapabilir. Dilediği yola sapabilir. Ama o, ne yaparsa yapsın, başına gelen belayı değiştiremez: "Allah'ın, peygamberine dünya ve ahirette yardım etmeyeceğini zanneden varsa, yukarıya bağladığı bir ipe kendisini asıp boğsun; sonra bir baksın (yardımın gelmeyeceğine dair) zannı, bu öfkesini giderebilir mi?" (el-Hacc: 15)

Sıkıntı halindeyken Allah'ın yardımından umut kesen kimse, aydınlık veren tüm çareleri, ferahlık veren tüm esintileri ve kurtuluş vadeden tüm umutları yitirmiş demektir. Darlığa girmiş, göğsü üzüntülerle bunalmış, sonuçta tüm bunlar üzüntü ve belalarını daha da arttırmış demektir. Şu halde ne olursa olsun tek çare, tüm belaları gelecek İlahî yardıma gönül bağlayarak karşılamaktır. Çareyi, Allah'a yöneltmekten bir yolla beklemeye imkân yoktur. Sıkıntıyı atlatmak ve kurtuluş mücadelesini vermek için de Allah'tan destek beklemekten başka bir yol yoktur. Allah'ın gücüne dayanmayan her hareket umutsuzdur. Gündüktür. Acıları arttırmaktan başka hiç bir sonucu yoktur. Acıyı her an hissetmekten başka, çaresizliği arttırmaktan gayri hiçbir akıbeti yoktur, öyleyse çaresizler bu aydınlık pencereye koşsun. İlahî rahmet rüzgarının estiği pencereye..

3 - İmtihanın Hakikati

Davetçilerin enine boyuna düşünmeleri gereken bir hakikat vardır. Her peygambere düşmanlık edenlerin bulunması...

Bu, Yüce Allah'ın bir takdiridir. Bu düşman, insî ve cinnî şeytanlardır. Allah'ın bir diğer takdiri de şeytanların birbirlerine süslü sözler fısıldamalarıdır. Birbirlerini aldatmak için, Peygamberlere ve hidayete karşı savaş açmak için fısıldarlar bu sözleri. Allah'ın bir başka takdiri ise Ahirete inanmayan kimselerin bu süslü sözleri dinlemeleridir. Bu sözlerden hoşlanmaları ve böylece hem peygamberlerle, hem de hakka karşı suç işlemeleri, yeryüzünde fesat ve dalaleti salmalarıdır. İlahi bir takdirin sonucudur bu. Bu konuda Allah'ın meşiiyeti vardır. Yani bu hususların hiç biri tesadüfi değildir. İnsanın bu konularda hiç bir etkinlik ve takdiri yoktur:

"Bir de her peygambere ins ve cin şeytanlarından düşmanlar kıldık (yarattık) Bu şeytanlardan kimisi kimisine, aldatmak için cazip sözler fısıldarlar. Eğer Rabbin (aksini) dileseydi bunu yapamazlardı, öyleyse onları düzdükleri bu iftiralarla başbaşa bırak. Bir de ahirete inanmayanların kalbleri (cazip sözleri) dinlemesi, kendilerinin de bundan

hoşlanıp günah işlemeye devam etmeleri için fısıldarlar." (el-En'am 112-113)

Demek ki, yeryüzündeki bu kavga, Allah'ın meşiiyeti dahilinde cereyan etmektedir. Peygamberler'le insî ve cinnî şeytanların kavgasıdır bu.

Görülüyor ki bu kavga Allah'ın takdir ve İradesi dışında değildir, öyleyse müslümana düşen şey, tüm bunların gerisindeki İlahî hikmeti düşünmektir. Olup bitenlerin tabiatıyla, bunların gerisindeki kudretin tabiatını kavradıktan sonra bu hikmeti düşünmek..

Yani yüce Allah şunu açıklığa kavuşturuyor:

"Her peygambere kendi irademiz ve takdirimizle bir düşman verdik. Bu düşman, insî ve cinnî şeytanlardır."

Şeytanlık; azdırıp kötülük çıkarmak ve şerr düşünceler yaymak demektir. Bu özellik ise, hem İnsanlarda, hem de cinlerde bulunabilmektedir. Şu halde eğer bir kalb bu hakikati tammişsa bu hususları da bilmek zorundadır.

1 - Her peygambere düşmanlık yapan ve peygamberleri izleyen mü'minlere eziyet verenler, şeytanlardır...

İnsî ve cinni şeytanlardır...

Bu şeytanların hepsinin yaptığı iş aynıdır. Ayrıca bu şeytanlar, birbirlerini aldatıp saptırmaktadırlar. Sıkıntı vermek, azdırmak ve Allah'ın velilerine düşmanlık yapmak, hepsinin ortak işidir.

2 - Şeytanlar, bu işlerin hiç birini kendi özgün güçleriyle yapamazlar. Bu güçleriyle Allah'ın velilerine saldırıp eziyet de veremezler. Çünkü şeytanlar, yüce Allah'ın kudret kabzasındadırlar. Ama Allah, velilerini gene kendisinin bildiği bir hikmetten dolayı bu şeytanlarla imtihan etmektedir, örneğin velilerini arındırmak, kalblerini temizlemek ve emin kimseler olarak hak üzerindeki sabırlarını denemek için İmtihan etmektedir. Eğer bu imtihanı güçlü olarak atlatırlarsa Allah da kendilerinden belayı kaldırıp düşmanlarının eziyetini önler, yani bir ân gelir ki İslâm düşmanları -Allah takdir etmedikçe- mü'minlere el uzatıp eziyet veremeyeceklerdir. Allah'ın düşmanları, zafiyet, bozgun ve sırtlarında taşıdıkları tüm günahlarıyla başbaşa kalacaklardır.

3 - İnsî ve cinni şeytanların kötülük çıkarmalarını gerektiren şey, tamamen İlahî bir hikmettir. Çünkü Allah, kullarını irade ve tahammülleri nisbetinde imtihandan geçirir. Yüce Allah'ın kendi dostlarını belli bir zaman eziyette bırakması şunun ortaya çıkması içindir. Acaba Allah'ın velileri sabrediyorlar mı? Batıl şişinip tahakküm sağlarken kendileri yanlarındaki hakta sebat ediyorlar mı? Kendi ebedi kurtuluşları için nefislerinin hissesini samimiyetle Allah yolunda feda edebiliyorlar mı? Hem darlık ve üzüntüde, hem de bolluk ve sevinç halinde her şeylerini bir kerede Allah'a veriyorlar mı?

Eğer maksat'bu olmazsa yüce Allah, hiç şüphesiz bu imtihan ve , eziyetlerden hiç birini yapmaz. Ve O, hiç şüphesiz buna da kadirdir.

4 - İnsi ve cinnî şeytanların zelil oldukları kesindir. Hile ve oyunlarının da

geçici olduğu muhakkaktır. Şeytanların kendilerine has, özgün bir güç kaynakları yoktur. Allah'ın kendilerine verdiği izin çerçevesini de asla aşamazlar. Mü'min bilir ki, takdir hakkı Rabbine aittir. İzin veren de O'dur. öyleyse düşman şeytanlar, varolduğu sanılan zahiri güç ve otoriteleri ne olursa olsun yıkılmaya mahkumdurlar. Çünkü Allah, düşmanlarını zillette bırakır.

Kur'an-ı Kerim'in belirlediği bu hakikati, eni konu düşünmek zorundayız. Yani takdir olunmuş bir kavgayı Allah'ın bu kavgadaki aşılmaz irade ve kudretini.. Bilmeliyiz ki bu, kainattaki tüm şer güçleri -İnsi ve Cinni- bir araya getiren bir savaştır. Belirlenmiş bir planı uygulamaya koymak üzere tüm şeytanî güçleri tam bir uyum ve dayanışma içinde bir araya getiren bir savaştır bu. Hedefleri, peygamberlerin getirdiği hakka saldırı ve düşmanlıktır; yöntemleri bile belirlenmiş bir planın uygulanmasıdır... "Bu şeytanların kimisi kimisine, aldatmak için cazip sözler fısıldarlar." Kimisi, kimisini destekliyor. Tüm aldatma ve azdırma yöntemleriyle.. Aynı zamanda onların kimisi de kimilerini azdırıp ayartmaktadır. Hak ve hak ehliyle savaşmak için biraraya gelen tüm şerr odaklarında açıkça görülen bir gerçektir bu.

Şeytanlar, birbirleriyle dayanışma içindedirler. Bir-birlerine yardım ediyorlar, İnsanları saptırmak için. Sonra onlar, hiç bir zaman hakka da yöneltmezler birbirlerini.. Çünkü hak düşmanlığı, hakla sürtüşüp savaşmayı birbirlerine süslü gösterip dururlar. Ama her şeye rağmen tam bir serbestiye de sahip değillerdir. Hilelerinin çürüklüğü kesindir. Şeytanî hilelerin hiç biri İlahî irade çerçevesini aşamaz. Şeytanlar; yüce Allah'ın dileyip takdir buyurduğu belirli çerçevenin dışına çıkamazlar. Demek ki şeytanî hile -tüm büyüklüğüne rağmen ve uluslararası tüm şerr kuvvetlerini bir araya getirdiği halde- sınırlanmış ve zincirlenmiştir. Kayıtsız, sınırsız ve ölçüsüz bir serbestiye sahip değildir. Şeytanî güçler, diledikleri her şeyi yapamaz ve diledikleri herkese zarar veremezler. Tağutlar, insanların kendi buyruk ve iradelerine gönülden bağlanması için durmadan korku salarlar çevrelerindeki uşaklarının kalbine.. Ama hayır! Çünkü onların iradesi, tamamen Allah'ın meşiiyetine bağlıdır. Onların gücü de Allah'ın kaderiyle kuşatılmıştır. Dolayısıyla onlar, Allah'ın velilerine -İlahî iradenin ötesinde- zarar veremezler. İmtihan sınırları dışında hiç bir zarar veremezler. Çünkü her şeyin temel dayanağı, yüce Allah'ın kudretidir.

Hakkın davetçileri belirli bir plan dahilinde çalışan şeytanî dayanışma ve işbirliğini bilmek zorundadırlar. Bu dayanışmanın yöntem ve iç yüzünü tanımak ve tüm şeytanî hileleri irade ve takdiriyle kuşatan Allah'ın yenilmez gücüyle sınırlı olduğunu bilmek zorundadırlar. Hak davası yolcularının gönlünü, inanç, huzur ve güvenle dolduran düşünce budur. Gönül ve basiretlerini, varlık aleminin asıl hak hükümlerinden, egemen kudret ve aşılmaz takdirinden başkasına veremezler. Yollarına böylece devam etmek zorundadırlar. Hakkın iktidarını en başta kendi

nefis ve hayatlarında, daha sonra da tüm insanlığın hayatında fiilen ikame etmelerinin yolu budur. Şeytanların düşmanlık ve tuzaklarına gelince bunu da her şeyi kuşatan İlahî İradeye ve hükmünü icra eden İlahî kadere bıraksınlar:

"Eğer Rabbin (aksini) dileseydi bunu yapamazlardı. Öyleyse onları, düzdükleri iftiralarla başbaşa bırak."

Hiçbir değişikliğe uğramadan süregelen bir diğer İlahi kanun da şudur: Yüce Allah'ın, metropol veya başkent anlamına gelen her "Karye'de" müstekbir mücrimler bulundurması. Allah'ın dinine düşmanlık ilan eden müstekbir mücrimler...

Düşmanlık ederler: çünkü, İslâm dininin temel hedefi bu müstekbirler halkı sindirmede kullanılan iktidar gücünden, insanları alçaltıp köleleştiren sahte rububiyet ve düzmece ilahlıktan uzaklaştırıp yetkilerin tümünü bir tek Allah'a ait kılmaktır. Sadece Allah'a.. İnsanların Rabbine.. Sahibine.. İlahına..

Bu, fıtratın aslında varolan bir kanunudur. Yani Allah'ın, peygamberlerini hakla göndermesi.. Bu hakkın gelişi, hakimiyet, rububiyet ve ilahlık davasında bulunan müstekbirlerin sonudur. Bundan dolayı müstekbirlerin, Allah'ın dinine ve peygamberlerine düşmanlık yapması kaçınılmazdır. Bu karyelerde İslâm davetini çökertecek tuzak ve hileler hazırlamaları da kaçınılmazdır. Bu hedefe ulaşmak için müstekbirlerden kimisi kimisine aldatıcı mesajlar iletecektir. Ayrıca cinni şeytanlarla da yardımlaşacaklardı. Çünkü hepsinin ortak hedefi, hak ve hidayete savaş açıp dalalet ve batılı yaymaktır. Gizli veya açık çalışmalarıyla insanları zillete düşürmektir:

"İmandan önlemek için tuzaklar kuran müstekbir mücrimleri (yalnız Mekke'de değil), her "karye" de (başkentte) bulundurduk. (Gerçekteyse bu mücrimler) farkında olmadıkları halde kendi kendilerine tuzak hazırlıyorlar." (el-En'am 123)

Şu halde bu, carî bir kanundur. Zorunlu bir kavgadır. Bu kavga, Allah'ın diniyle mücrimlerin iktidarı arasındaki kaçınılmaz çelişkiden doğmaktadır. Çünkü Allah dininin temel ilkesi:

"Hakimiyeti Allah'a ait kılmaktır."

Buysa büyükkent mücrimlerinin arzularıyla tamamen çelişmektedir. Zaten İlahî dava ile mücrimlerin varlığı bile birbiriyle uzlaşmaz bir çelişki halindedir. Şu halde bu savaş kaçınılmazdır. Bir peygamber, ister istemez bu savaşa girecektir. Bu savaştan kaçınmasına imkan yoktur. Peygambere iman eden kimselerin de bu savaşa girmeleri kaçınılmazdır. Sonuna kadar sürdürmek zorundadırlar bu savaşı. Yüce Allah'ın buyruğu, dostlarının huzur duymalarına yeterlidir. Çünkü mücrimlerin planı - ne kadar büyük ve devamlı olursa olsun-, kendi başlarına yıkılmakla sonuçlanacaktır. Demek ki mü'minler, bu savaşta yalnız değildirler. Onların velisi Allah'tır. Allah, kendilerine yeterdir. O, muhakkak ki mücrimlerin planını kendilerinin başına yıkacaktır.

"Onlar, farkında olmadıkları halde kendi kendilerine tuzak hazırlıyorlar." Öyleyse mü'minler rahatlasın.

4 - İmtihanın Tabiatı

"(Yalnız sana değil) her peygambere mücrimlerden bir düşman verdik. Hidayet veren ve yardım eden olarak Rabbin yelerdir." (el-Furkan: 31) Sonsuz hikmet, muhakkak ki Allah'a aittir. Bizim ise söylemek istediğimiz şudur:

Davaları sarsılmaz ve güçlü kılan hususlardan biri de hiç kuşkusuz mücrimlerin peygamber ve davalarına karşı açtıkları savaştır. Bu, davalara tabiatlarıyla bağdaşan bir ciddiyet vermektedir. Zaten hak davaları sahte davalardan ayıran ve gerçek dava adamlarını belirleyip sahte adamları dışlayan şey, dava adamlarının mücrimlere karşı verdiği mücadeledir.

Dava düşmanı mücrimlere karşı verilen mücadele dava adamlarına ne kadar meşakkat yüklerse yüklesin ve davanın kendisini de ne kadar destekleyici olursa olsun, durum budur. Çünkü bu mücadelenin sonunda dava yolunda, güçlü ve yılmaz elamanlardan başkası kalmayacaktır. Yakında ele geçecek bir ganimet aramayan ve dava adamlığıyla Allah'ın rızasından başka hiç bir şey beklemeyen güçlü kimselerden başkası kalmayacaktır mücadele ortamında.

Eğer davalar kolay ve basit bir şey olsaydı, etrafı çiçeklerle süslenmiş hazır yollar izlenecekti. Düşman ve muarızlarla karşılaşılmayan, inkarcı ve inatçılara rastlanılmayan yollar.. O zaman da her insan, kolaylıkla dava adamı olabilirdi. Tabi ki bunun yanında hak davalarla batıl davalar birbirine karışır, gürültü ve fitneler birbirini izlerdi. Demek ki davaların düşman ve muarızları olmasaydı, mücadele de olmazdı. Davanın yardımını zorunlu kılan, dava uğrunda her tür acı ve fedakarlığı birer azık haline getiren mücadele...

Çünkü savaş ortamına girip fedakârlık ve acılara göğüs gerenler, hak davaya gerçekten inanmış ciddî insanlardan başkası değildir. Davalarını, rahatlığa, şahsi çıkarlara, dünya metalarına ve halta gerekirse kendi hayatlarına tercih eden kimselerden başkası dayanamaz. Çünkü bu kimseler, eğer gerekiyorsa dava yolunda şehadeti bile göze alanlardır. Çile dolu bu mücadeleden asla yılmayan mü'minler, en sarsılmaz, imanca en güçlü olan ve insanların vereceği mükafatı hiçe sayarak Allah'ın vereceği mükafattan başkasına umut bağlamayan kimselerdir. Hak davanın, sair davalardan ayrı bir nitelik kazanmasının yolu budur. Kadroların arınıp güçlülerle zayıfların birbirinden ayrılmasının yolu budur. Hak davası, ancak hakkı yılmadan savunan, imtihanları başarıp belaları atlatan insanlarla başarıya gidebilir. Çünkü bu kimseler, zaferin yükümlülük ve zorluklarını göğüsleyen dava eminleridir.

Deney ve imtihanlar davetçilere, dava bayrağını, çakıl ve diken dolu bir yolda nasıl taşıyacakların öğretir. Çünkü genel nitelikte bir kaide vardır.

Mücrimlerle dava adamlarının kavgasını seyreden, yani büyük fedakârlık ve acılara rağmen hak yolda sonuna kadar sebat ederek yürüyen dava adamlarını gören seyirci pek çok insan şunu söyleyecek veya anlayacaktır:

"Eğer bu dava, bunca fedakârlıktan daha üstün ve daha değerli olmasaydı, bu adamların bu kadar acı ve kayıplara rağmen sebat etmesi mümkün değildi."

Evet seyredenler bu kanaata varacaktır. Bundan dolayı da merak edecektir. Acaba tüm dünyevi metalara, hatta dava adamının hayatına tercih edilen bu değerli, bu paha biçilmez şey nedir?

Bunu görmek isterler ve böylece akın edecekler bu akideye...

Uzun bir izleyiş ve bekleme döneminden sonra fevc fevc katılacaklardır davaya. İşte yüce Allah, tüm bunlardan dolayı her peygambere, hak davaya karşı koyan mücrimlerden bir düşman takdir etmiştir. Dava adamları, tüm güçleriyle bu mücrimlerle savaşacaklardır. Yaralar aldıkları halde yollarına devam edeceklerdir. Mücadelenin sonucu, önceden belirlenmiştir. Allah'a güvenenler, bundan hiç bir kuşku duymazlar. Çünkü akıbet, hakka yönelmektir. Sonuç ise zaferdir.

"Hidayet veren ve yardım eden olarak Rabbin yeterdir."

Mücrimlerin dava yolunu tıkaması, tabii bir şeydir. Hak davası, tam istenilen bir zamanda gelir. Toplum veya insanlığın içinde bulunduğu fesadı kaldırmak üzere gelir. Kalblerdeki fesadı.. Sosyal düzenlerdeki fesadı..

Yönetimlerdeki fesadı. Bu fesadın perde gerisinde bulunanlar ise mücrimlerdir. Bir yönden fesad yayan, diğer yönden de bundan çıkar sağlayan mücrimler.. Çünkü bu fesad onların heva ve çıkarlarına göredir. Şehvetleri bu mikroplu ortamda yayılmaktadır. Fesad ortamı, mücrimce değerlerin vazgeçilmez bir dayanağıdır. Çünkü mücrimler, varlıklarını bu ortama borçludurlar, öyleyse mücrimlerin peygamber ve hak davalara karşı savaş açmalarından daha tabii bir şey yoktur. Varlıklarını savunmak ve nefes aldıkları ortamı elden kaçırmamak için savaşmak zorundadırlar. Bazı haşereleler var ki gözalıcı ve güzel çiçeklerin kokusuna dayanamayıp ölüverirler. Çünkü onların yaşam ortamı pisliktir. Bazı solucanlar var ki, gürül gürül akan berrak sulara boğuluverirler. Çünkü bu solucanlar, kokuşmuş bataklıklardan başka bir yerde yaşayamazlar, işte mücrimler de böyledir. Bu bakımdan hak davaya düşman olmalarından daha tabii bir şey olamaz. Onların hakla ölesiye bir mücadele içine girmeleri tabiidir.

Ama tabii olan bir başka şey de hakkın eninde sonunda zafer kazanmasıdır. Çünkü hak, hayatın çizgisinde seyretmektedir. Allah'la ilişki kuracağı ve kendisi için -İlahi iradenin gereği olarak- takdir olunmuş bir kemâl derecesine erişeceği üstünlük dolu bir ufka yönelmiştir, öyleyse Allah'a, Allah'ın hikmet ve zaferine inanan kimseler sabretmelidir. Beşeri yol ve yöntemler dahilinde yenilebilen hak davası,

eninde sonunda galebe çalacaktır, öyleyse bu imtihana sabredenler direnmeye baksınlar.

"Sizden kiminizi kiminize fitne yaptık." (el-Furkan: 20)

5 - Şiddetli Bir İmtihan

İmtihanın çeşitleri vardır. Sabır imtihanı, şükür imtihanı, sevap imtihanı, yönlendirme imtihanı, terbiye imtihanı, arınma imtihanı ve değerlendirme imtihanı.

"Bunda, muhakkak ki (İlahi kudreti ispatlayın) deliller vardır. Biz. elbette ki imtihan ederiz." (el-Mü'minûn: 30)

"Denemek için sizi şerr ve hayırla imtihan ederiz." (el-Enbiya: 35)

Şerle imtihanın niçin olduğu bellidir. Amaç, imtihana giren kimsenin tahammül gücünü, kötülüğe karşı sabır derecesini, Rabbine güven ve Rabbinin merhametini umma derecesini ortaya çıkarmaktır. Hayırla imtihana gelince, bunu açıklamak gerekir:

İmtihanların en ağırı hiç şüphesiz hayırla imtihandır. İnsanlar bunun tersini; hayırla imtihanın, şerle imtihan yanında hafif kaldığını zannetseler bile..

Şerle imtihanı başarıyla atlatanlar pek çoktur. Ama hayırla imtihana göğüs geren insanların sayısı çok azdır.

Hastalık ve zayıflık imtihanına sabredenler çoktur. Sıhhat ve kudret imtihanına ise dayanan, aşırı öfkesini bastırıp sinirsel gerginlik ve taşkınlığını frenleyebilen kimseler pek azdır.

Fakirlik ve yoksulluğa dayanarak nefsini düşürmeden ve alçaltmadan yaşayanlar pek çoktur. Ama servet ve varlığa, zenginliğin yol açtığı, özendirdiği eğlenceye, arzu ve şehvetlere dayanan kimseler pek azdır. İşkence ve eziyetlere korkmadan sabredenler, ceza ve tehditleri ürkmeden atlatanlar pek çoktur. Ama makam, mevki, eğlence ve servet vaadlerine dayanamayanlar pek çoktur.

Sıcak, savaş ve yaralanmalara dayanabilenler pek çoktur. Ama rahatlık ve bolluk içindeyken ruhsal çöküntüler ve gayretsizlik doğuran boşvermişliğe ve insanlara boyun eğdiren ihtiraslara kapılmadan sabredebilenler ise pek azdır.

Sıkıntı ve darlık hali, bir takım kazançlar da getirebilir, örneğin direnme gücünü arttırır, onurlu bir yaşama alıştırır ve sinirsel istikrara neden olur. Bu durumda insan tüm gücünü toparlayıp sıkıntıyı metanetle karşılayacaktır. Bolluk haliyse, sinirleri gevşetir. Dayanma gücünü zedeler, dikkat ve direnme mekanizmasını da zaafa uğratar. Sıkıntı aşamasını başarıyla atlattıktan sonra bolluk ortamına giren insanların, sınavda kaybetmelerinin nedeni budur işte. İnsanoğlunun durumu budur. Tabi ki Allah'ın koruduğu kimseler bunun istisnasıdırlar. Ki bunlar Hz. Peygamber (s.a.v.)'in haklarında şöyle buyurduğu kimselerdir:

"Mü'minin durumu hayret vericidir. Çünkü onun herşeyi hayırlıdır. Bu özellik, mü'minden başka hiç bir kimseye verilmemiştir. Mü'min bir

rahatlığa kavuşunca sabreder; ki bu onun için hayırlıdır. Mü'min, kendisine bir zarar dokunduğu zaman da sabreder, ki bu da onun için hayırlıdır." (Müslim 4/2294)

Böyle olanlar ise azınlıktadır. Bu bakımdan bolluk imtihanında nefsi uyanık tutmak; şerle imtihanda nefsi uyanık tutmaktan çok daha zordur. Ama her iki durumda da en büyük teminat, Allah'la bağlantıyı sürdürmektir. İnsanların madenini ve gönüllerin yapısını asıl ortaya çıkaran şey. bolluğu izleyen sıkıntı ve sıkıntıdan sonraki bolluk durumudur. Budur yüreklerin anlık ve kirlilik derecesini ortaya çıkaran. Sabrın da, kararsızlığın da derece sini belirleyen budur. Budur Allah'a güven veya umutsuzluk; Allah'ın kaderine teslimiyet veya isyankarlık ve serkeşlik derecelerini meyadana çıkaran.. Çünkü kadrolar, bu durumda arınabilir. Mü'min ve münafık böyle durumlarda belli olur. Mü'min kendi konumu, münafık da kendi konumuyla belli olur. Nefislerin kapalı ve yabancı noktaları öğrenilir. Kadroların, kimliği belirsiz ve karışık kimi üye ve bireylerin güvensiz tavırlarından doğan uyumsuzluk ve yabancı unsurlardan arınması buna bağlıdır.

Sıkıntı ve bolluğun birbirini izlemesi, yanılmaz bir mihenk ve sapmaz bir ölçüdür. Tüm bu konularda bolluk halinin, sıkıntı halinden bir farkı yoktur. Şiddet halinde sabredip birbirine bağlanan, ama bolluk durumunda çözülüp çöküntüye uğrayan pek çok kimse vardır. Mü'min kimse sabredendir. Şiddet halinde sabredip bolluk durumunda alçalmayan kimsedir. Yani her iki durumda da Allah'a yönelip kendisine gelen hayrın da şerrin de Allah'ın izniyle olduğuna inanan kimsedir. Yüce Allah'ın, nefisleri, bolluktan sonra şiddetle imtihan ederek gittiğine kesinlikle inanan kimsedir.

Sonra şu da var:

Kur'an-ı Kerim, beşeri yapıya hitap etmektedir. Bu yapının gizli bileşimini, açık-kapalı tüm özelliklerini, girinti, çıkıntı ve eğrilerini bilen Yaradan'ın kitabı olarak hitap etmektedir. Yüce Allah bu yapının zaaf noktalarını elbette ki bilmektedir. Mal ve evlada olan tutkunluğun nefsin derinliklerinde varolan bir zaaf olduğunu kesinlikle bilmektedir. Bundan dolayı uyarıyor Yüce Allah.. İmtihanın hakikatine dikkat çekiyor:

"Bilin ki mal ve evladınız, sizin için bir fitnedir. Allah'ın katındaysa hiç şüphesiz büyük bir mükafat vardır." (el-Enfal: 28)

Mal ve evladı veren Yüce Allah'tır. Onun katında mal ve evlattan çok büyük bir mükafat vardır. Mal ve evlad fitnesini aşan kimselere verilecek büyük bir mükafat, öyleyse dava emanetinden ve cihadın fedakârlıklarından kaçmak yok. Güçlü olmanın verdiği fitne de böyledir. Ama gönüllerini en büyük kuvvete bağlayan kimseler, kendilerine sadece dünyalık bir İmkan sağlayan fani kuvvetlerle fitneye kapılmazlar. Çünkü bu kimseler, kendilerinden daha güçlü olan Rablerinden korkarlar. Bundan dolayı da tüm güçlerini Allah'a itaate verirler. Onun adını yüceltme yolunda kullanırlar. Ve bu kimseler mal ve evladla da fitneye

kapılmazlar. Mal ve evlad yüzünden cihadtan geri kalmazlar. Mal ve çocuklarını Allah'a itaate yöneltirler. Gönülleri kuvvet ve nimetin kaynağından kopan kimselere gelince:

Onlar eğlenirler, yiyip içerler. Tıpkı hayvanların yediği gibi.

"Bu kimselerin amelleri, dünyada da, ahirette de boşa çıkmıştır." (el-Tevbe: 69)

Bu arada Kur'an-ı Kerim, dünya hayatında kafirlere, asilere ve İlahi nizamın düşmanlarına verilen bolluğun doğurabileceği fitneye de dikkat çekmektedir. Bu uyarıyla Yüce Allah, bu dünyalık metaı, gerçek nitelik ve değeriyle tanıtmaktadır. Böylece bu metanın gerek sahipleri için, gerekse çeşitli eziyetler içinde bulunan mü'minler için bir fitne konusu olmasından sakındırmaktadır:

"Kafirlerin beldelerde (ticarî) tasarruflarda bulunup durması sakın seni aldatmasın. Çünkü bu (bir ömürlük) az bir metadır. Bundan sonra ise (bu kimselerin) varacakları yer cehennemdir. Orası da ne kötü bir duraktır." (Alî İmran: 196-197)

Kafirlerin memlekette refah içinde dolaşmaları, nimet ve varlığın bir göstergesidir. İmkan ve iktidar sahibi olmaklığın bir belirtisidir. İster istemez akla bir şeyler getiren -hatta biraz da yoksulluk ve sıkıntı içinde bulunan, eziyet ve yorgunluktan bitab düşen, yurtlarından kovulup cihad içinde bulunan mü'minlerin gönlünü kurcalayan bir durumdur bu. Batılın adamları bunca nimet ve eğlencenin içindeyken tüm bu zorluk ve korkulardan etkilenen mü'minlerin aklına bir şeyler getirebilen durum... Ayrıca bu durum, hakkı ve hak ehlini bunca dertlerin içinde, batıl ve ehlini de rahatlık ve bolluk içinde gören halk yığınlarının aklına da bir şeyler getirebilir. Aynı aldanma ve gönül kurcalanması, bizzat batıl ehli sapıklar için de söz konusudur. Çünkü onlar da bu durumu gördükçe şerr ve fesad doğrultusundaki faaliyetleri daha da artar. Sapıklık, şaşkınlık ve azgınlıkları daha da ileriye gider.

6 - Kelimenin (Sözün) Değeri

"Ey iman edenler! Yapamayacağınız şeyi ne diye söylersiniz?!

Yapamadığınız bir şey söylemeniz, muhakkak ki Allah katında büyük bir gazaptır." (es-Saff:2-3)

Şurası kesindir ki cihad, nefsin derinliklerinde ve ruhun da gizli noktalarında gerçekleşen bir arınma işlemidir. Kişiliğin gizli yanlarını ortaya çıkarıp aydınlatan bir ameliyedir. Bundan maksat; kusurları, yabancı unsurları ve belirsiz yönleri dışarıya atıp açık, net ve kararlı bir yapı oluşturmaktadır, örtüsüz ve bulutsuz bir açıklık, netlik ve hak bağlılığını sağlamaktır:

"(Ve bu cihad), Allah'ın mü'minleri arındırması içindir." (Âli İmran: 141)

İnsan çoğu kere kendi kendisini tanımaz; nefsinin gizli noktalarını, girinti ve eğrilerini bilmez. Nefsinin gerçek zaaf ve gücünü ve diplerde biriken tortuları çoğu kez bilmez. Nefsin bu gibi halleri, ancak hareket alanına

atılmakla ortaya çıkmaktadır. İşte mü'minler, yüce Allah'ın insanlar arasında döndere durduğu sıkıntı ve bolluk hallerindeki arındırmasıyla, nefislerinin daha önce bilmedikleri noktalarını öğrenmiş olurlar. Bu keskin mihengine vurmadan önce asla bilemedikleri noktaları..

Kudretli, cesur, fedakâr, ihtirassın ve cömert olduğunu zanneden bir insan, pratik bir deneyimden geçip olayların içine karışınca nefsinde arınmamış noktaların bulunduğunu yeni yeni anlayabilmektedir. Böylesine bir baskıya dayanacak düzeye gelmediğini, ancak bu tür deneyimlerle öğrenebilir.

Öyleyse bu insanın nefsini tanıması iyi olur. Bu dava ve bu akidenin tabiatı itibariyle doğurabileceği baskı ve yükümlülüğe dayanabilme seviyesine gelebilmek için nefsin deneyimlerden geçmesi gerekmektedir. Yani nefsin buna alıştırılması gerekmektedir. Bu bakımdan insanın, "ben müslüman oldum ve ölmeye hazırım" demesi Allah'ın rızasını kazanıp cennete girmesine yetmez. Çünkü bu, somut bir deneyim işidir. Pratik bir imtihan işidir. Cihad yapıp belaları göğüsleme meselesidir. Bundan sonra da sabretmek...

Yani cihadın sorumluluklarına ve belânın zorluklarına sabretmek meselesidir. Yüce Allah mü'minlerden, ağızdan çıkan sözün ağırlığıyla fiilen karşılaşan hakikatin ağırlığını akıldan çıkarmamalarını istemektedir. Böylece onlara, ağızdan çıkan her kelimenin hesabı yanında gözle görülen somut hakikatin ağırlığını da hesaplamaları gerektiğini öğretmektedir. Ağızdan çıkan her kelimenin hesabını yapıp bunu nefislerindeki gerçek durumla karşılaştırmalarını istemektedir.

"Yoksa siz; Allah içinizden cihad edip sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız? Yemin olsun ki siz. ölümle karşılaşmadan önce onu temenni ediyordunuz. İşte onu da - baka baka - gördünüz." (Âli İmran: 142-143)

Böylece mü'minler, ağır bir vakanın ışığında hem sözün, hem arzunun, hem de ilahî va'din gerçek değerini anlıyorlardı. Bunun yanında Yüce Allah, cennet yolunun uçucu söz ve havaî temennilerden geçmediğini bildiriyordu kendilerine. Çünkü cennete girmek için; ağızdan çıkan kelimelerin gerçekleşmesi, temennilerin pratiğe geçmesi, gerçek bir cihadın yapılması ve belalara karşı sabredilmesi gerekiyordu. Yüce Allah, insanlığın önderliğini teslim alacak bir İslam cemaatini eğitiyordu. Çünkü bu cemaat, insanlığı yönetecekti. Tüm zaaf, noksanlık, şehvet ve arzularıyla; olanca cahillik ve sapıklığın içindeki insanlığı...

Bundan dolayı davetçilerden, hakta sebat ve zorluklara katlanmak istenir. İnsan kişiliğinde mevcut zaaf ve güç noktalarını bilmeleri beklenir. İnsanın nerelerde sürçebileceğinden, hangi sebeplerle sapabileceğinden ve hangi yöntemlerle iyileşebileceğinden haberdar olmaları istenir. Bütün bunlardan sonra da sabretmeleri gerekir. Hem bolluk, hem de darlıkta sabır.. Bolluktan sonra şiddet halinde - o an için ne kadar acı olursa olsun - sabretmeleri gerekir. Yol, sadece budur. Yüce Allah, davasının

adamlarını geçirdiği eğitim buydu.. Çünkü bu insanların, büyük, zor ve korkutucu göreve hazırlıklı olmaları gerekiyordu.

Akide savaşı, herhangi bir savaş gibi değildir. Çünkü o, hem meydan savaşıdır, hem de nefis savaşıdır. Nefis savaşında başarılı olmadan, meydan savaşından galip çıkılmaz. Bu Allah için yapılan bir savaştır. Allah ise, nefislerini tamamen kendisine teslim etmeyenlere yardım etmez. Yüce Allah, dalgalandırdıkları ilahî bayrağın altında yaşayan kimseleri arındırıp yücelttikleri bayrağa tamamen bağlanmadığı sürece zafer bağışlamaz. Çünkü bu insanların yabancı unsurlardan, belirsizliklerden, aldatmaca ve göz boyamalardan tamamen arınmaları gerekmektedir.

Batılın bayrağını açıktan dalgalandıran batıl ehli, kimi savaşlarda - Allah'ın bildiği bir hikmete binaen -galip gelebilir. Ama Allah, akide bayrağını dalgalandırıp da bu akideye tüm fedakârlıkları göze alarak ihlasla bağlanmayan kimselere, imtihtandan geçirmeden asla zafer vermez. İmtihandan geçirip arınmalarını ve ihlas kazanmalarını sağlamadan yardımını göndermez. Kur'an-ı Kerim'in acıklı yenilgi ve yaralar alan İlk İslâm cemaatine öğretmek istediği buydu. Ve her yerde, her zamanki İslâm cemaatine.. Çünkü bu yenilgi ve yaralan, kendi tutarsız ve sakıncalı tutumları yüzünden almışlardır. Bu akide taraftarlarına, kendilerinin tek başına bir şey ifade etmediklerini ve her şeyleriyle Allah'a ait olduklarını öğretmektedir. Eğer cihada çıkıyorlarsa O'nun içindir. Hareketleri O'nun içindir. Savaşları, O'nun içindir. Bu cihadda, kendilerinin kişisel hiç bir hedefleri olamaz. Çünkü onlar, nefislerini Allah'ın kaderine teslim etmişlerdir. Bu kaderin getireceği her şeyi - ne olursa olsun - kabul ve teslimiyetle karşılarlar. Sadece kendine nefislerini düşünenlere, yani nefislerini düşünce, değerlendirme, ehemmiyet ve uğraşlarının merkezi haline getirenlere gelince: Bu kimseler, imanın hakikatini tam olarak elde edememişlerdir: "(Uhud'ta) bir grup da sadece kendi nefislerini düşünüyordu." (Âli İmrân: 154)

Akideye tamamiyle bağlanmamış kimseler kavga ortamına girip acılarla karşılaştıktan sonra işin zannettiklerinden çok ağır ve meyvenin de. beklediklerinden çok daha acı olduğunu anlayınca çözülüp gidiyorlardı. Nefislerinde bir takım kıpırdanmalar başlıyordu. Bundan dolayı bir imtihtandan geçip arınmak gerekiyordu:

"(Bu savaş) Allah'ın göğsünüzdekileri denemesi ve kalbinizdekini de arıtması içindir." (Âli İmrân: 154)

Görülüyor ki çile ve imtihan gibi göğüs ve gönüllerdekini ortaya çıkarıp arındıran başka bir mihenk yoktur. Bu mihenk tir, sahtelik ve riyayı dışlayıp çıplak hakikati Ortaya çıkaran. İmtihan ve deneyini mihengi... Kalbleri arındırıp tasfiye eden bir mihenk...

Sonuç olarak söyleyeceğimiz şudur:

Yüce Allah, nefisleri eğitimden geçirmek suretiyle düşünceleri doğru

rayına oturtur. Nefisleri hazırlıklı hale getirir. Çünkü öndeki yol uzundur. Bu yolda karşılaşılacak deneyimler zorlu ve yükümlülükler de son derece ağırdır. Görülüyor ki tüm davalarda mü'min kesimin oldum olası karşı karşıya kaldığı en büyük hakikattir imtihan. Bu kimselerin, imanının doğuracağı sonuçlara sabretmeleri şarttır. Belalara, üzüntülere, şiddet ve yaralanmalara...

Bu eğitimden geçen nefisler, zayıflayıp güç kaybına uğramazlar. Azimleri gevşeyip kırılmaz, boyun büküp düşmana, teslim olmazlar.

7 - Kur'ani Bir Tecrübenin İçinden

Yığınların kahramanlık duyguları, liderleri aldatabilir. Eğer bunun dış görünümüyle yetinirlerse aklanabilirler, öyleyse bunu deneyim mihengine vurmak zorundadırlar. Yani kahramanlık duygularının dış görünümüyle yetinip savaş ortamına girmeden önce bir deneyim şarttır. Çünkü bu aşırı nitelikteki kahramanlıklar, daha yolun başında sönüp çöküntüye neden olabilir. Yolun ortasındaiken ayrılmak, yoğun ve disiplinli bir imani eğitimden geçmemiş topluluklarda görülebilen bir insanlık gerçeğidir. Bu durumun, hangi kuşakta olursa olsun müslüman bir topluluğun önderliğinde görülmesi de mümkündür. Bu bakımdan Kur'an-ı Kerim'in bildirdiği tecrübeden yararlanmak iyi olur.

"Musa'dan sonra İsrail oğullarının ileri gelenlerini görmedin mi? Hani onlar nebilerine: "Allah yolunda savaşmamız için bize bir melik tayin et!" demişlerdi. O: "(İyi düşünün!) Ya savaş size farz kılındığında uymazsanız!" demişti. Onlar: "Memleketimizden ve çocuklarımızdan uzaklaştırıldık, niçin Allah yolunda savaşmayalım ki?" demişlerdi. Ama savaş onlara farz kılınınca, azı müstesna yüz çevirdiler. Allah zalimleri çok iyi bilir.

Nebileri onlara: "Muhakkak ki Allah size Talut'u melik tayin etti" dedi. Onlar: "O bize nasıl melik olabilir? Halbuki biz melikliğe ondan daha layığız. Üstelik ona fazla mal da verilmemiştir" dediler. O: "Doğrusu onu, sizin için Allah seçti ve (hem) ilimce, (hem de) vücutça gücünü arttırdı" dedi. Allah mülkünü (idareciliğini) dilediğine verir. Allah Vasi'dir, Alim'dir. Nebileri onlara: "Onun melikliğinin alameti; içinde Rabbiniz'den bir sekinet ve Musa ailesiyle Harun ailesinin bıraktığı kalıntıları ihtiva eden sandığı meleklerin taşıyarak size getirmesidir. Eğer mü'min iseniz bu (olay) sizin için delildir" dedi.

Talut orduyla birlikte ayrıldıktan sonra (onlara): "Muhakkak ki Allah sizi bir ırmakla imtihan edecektir. Ondaki kim içerse o benden değildir. İçmeyen veya eliyle sadece bir avuç içenler müstesna... (İşte) ancak onlar bendendir" dedi. Onlardan pek azı hariç ondan içtiler. O ve iman edenler, onu (ırmağı) geçince (beraberindekilerden bazıları): "Bugün Calut ve ordusuna karşı koyacak gücümüz yoktur" dediler. Kendilerinin Allah'a kavuşacaklarına (kesin olarak) inananlar ise: "Nice az topluluk çok topluluğu Allah'ın izniyle yenmiştir. (Şüphesiz ki) Allah sabredenlerle

beraberdır” dediler.

Calut ve ordusuna karşı çıktıklarında: “Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır, ayağımızı sabit kıl ve kafir olan kavme karşı bize yardım et!” dediler. Onları (kafirleri) Allah'ın izniyle bozguna uğrattılar. Davud (da) Calut'u öldürdü. Allah Davud'a melikliği (hükümdarlığı) ve hikmeti verdi. Ve (ayrıca) ona dilediği şeylerden öğretti. Eğer Allah insanlardan bir kısmını diğer bir kısmıyla defetmeseydi yeryüzünde fesat çıkardı. Fakat Allah alemlere karşı fazilet sahibidir." (el-Bakara: 246-251)

Şu halde yığınların zahirde kalan kahramanlık ve coşkulu atılganlık duygularını bir kerelik bir deneyimle sınamak yetmez. Görülüyor ki sözkonusu İsrailoğullarının büyük çoğunluğu, bizzat kendi istedikleri savaş farz kılınır kılınmaz yüz çeviriyor. Peygamberlerine verdikleri söze, Talutla beraber savaşa çıkan pek az kimsenin dışında kimse sadık kalmıyor. Kaldı ki bu ordu da, Talut'un hükümdarlık ve komutanlığa liyakati etrafında dönen ve Allah'ın bu konuda bir delil göndermesiyle sonuçlanan uzun tartışmalardan sonra savaşa çıkıyor. Bununla beraber bu ordunun çoğunluğu da daha ilk aşamada yıkılıp komutanın geçirdiği ilk sınavda zayıf düşüyor.

"Muhakkak ki Allah sizi bir ırmakla imtihan edecektir. Ondan kim içerse o benden değildir. İçmeyen veya eliyle sadece bir avuç içenler müstesna... (İşte) ancak onlar bendendir” dedi. Onlardan pek azı hariç ondan içtiler." Ama bu azınlık bile sonuna kadar dayanamıyor. Gözler önündeki dehşetli manzarayla (düşmanın çokluk ve gücü karşısında) azimler kırılıp gönüller sarsılıyor:

"O ve iman edenler, onu (ırmağı) geçince (beraberindekilerden bazıları): “Bugün Calut ve ordusuna karşı koyacak gücümüz yoktur” dediler."

Bu bozgun karşısında ise metanet gösteren seçkin bir grup kalıyor. Allah'a sarılıp bağlanan bir grup... Ve dediler ki:

"Nice az topluluk çok topluluğu Allah'ın izniyle yenmiştir."

Bu deneyimin içinden, inanmış, kararlı ve en iyi liderliğin özellikleri de ortaya çıkmaktadır. Komutanın insanları tanımadaki uzmanlığı, yiğitlik gösterilerine aldanmamaya ve bir kerelik deneyimle yetinmemeye ilişkin ustalığı ortaya çıkmaktadır. Görülüyor ki Talut, zafiyet gösterip ayrılanları geride bıraktıktan sonra ordusunun kararlılık ve itaat durumunu da sınavdan geçiriyor. Çünkü bu, çok önemlidir. Zayıflamaya yüz tutan bir orduyu yenilgiden kurtarmak için üst üste deneyimlerden geçirmek lazımdır. Zaten bu deneyimlerin sonunda elinde kala kala metanet gösteren seçkin bir azınlık kalıyor. Ama komutanın, samimi bir iman gücüne ve Allah'ın mû'minlere verdiği dosdoğru vade inanarak savaş alanına sürdüğü topluluk da budur.

Bu olaydan ibret alınarak bir diğer hususu da, bizzat bu deneyimin sonunda görüyoruz. Allah'a bağlanmış kimselerin, ölçü ve bakışları farklıdır. Çünkü bu kimseler, bu küçücük dünyevî vakalara, her şeyi kuşatan ve her şeyi esastan kendisine bağlayan en büyük vakanın

gerisinden bakarlar. Sınırlı dünya vakalarını içine alacak bir bakışla bakarlar. Zaten sebat edip savaşa giren, zafer kazanan grup da bu mü'min kimselerdir. Bu grup da:

"Bugün Calut ve ordusuna karşı koyacak gücümüz yoktur" diyen grubun gördüğünü görüyordu.

Yani kendilerinin az, düşmanlarının da çok olduğunu görüyordu. Ama, bu grubun konum hakkındaki hükmüyle diğer grubun verdiği hüküm aynı değildir. Çünkü bu grup, diyordu ki:

"Nice az topluluk çok topluluğu Allah'ın izniyle yenmiştir."

Daha sonra Rabbine yönelerek dua ediyordu:

"Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır, ayağımızı sabit kıl ve kafir olan kavme karşı bize yardım et!"

Çünkü bu kimseler, güçler dengesinin kafirlerin elinde değil, Allah'ın elinde olduğunu biliyordu. Bu yüzden O'ndan yardım istiyordu. Ve zafere, zaferin sahibi ve bağışlayıcısı olan Allah'ın eliyle kavuşuyordu.

Demek ki insanlar gerçekten Allah'a bağlanıp iman hakikatini yürekten benimseyince bakış açısı ve ölçüleri de değişebiliyordu.

Demek ki Allah'ın gönüllere verdiği apaçık ve gerçek va'de göre davranmak: gözler önündeki küçücük maddi vaka'ya göre davranmaktan çok daha doğrudur. Çünkü İlahî va'd; Allah tarafından eğitilip büyük bir göreve hazırlanan müslüman cemaatin değişik alan ve çeşitli yönlerdeki çalışmalarına eşlik eden bir hareket desteğidir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

YOLDA

1 - Zayıflık (İtikadı Bağımlılık Za'fı)

2 - Korku

3 - Örnek Önderlik

4 - Nifak

5 - Kuvvetlerin Hakikati

6 - Allah'a Güvenmek

7 - Allah'ın Kaderine Teslimiyet

8 - Yoldaki Denge

9 - İmanın Hakikati

10 - İman Yolunun Bazı Kahramanları

1 - Zayıflık (İtikadı Bağımlılık Za'fı)

Zayıflık mazeret değil, suçtur. Yüce Allah, hiç kimsenin zayıf olmasını dilemez. O, insanları kendi himayesine davet eder. Kendisiyle övünülecek himaye. Çünkü yücelik Allah'a mahsustur.

"Zayıflar, müstekbirlere dedi ki: "Biz size uyanlar idik; şimdi siz, Allah'ın azabını biraz da olsa bizden önleyebilir misiniz?" (İbrahim: 22)

Zayıflar, -Allah'ın kerim kıldığı insanın - en önemli özelliğinden; kişisel düşünce ve inanç özgürlüklerinden vazgeçip kendilerini müstekbir ve tagutlara uydu kılan kimselerdir. Allah'tan başkasına boyun eğen ve Allah'tan başkasına tapınmayı, bir tek Allah'a tapmaya tercih edenlerdir. Oysa ki yüce Allah, üstünlük ve insanlığın ayrılmaz alamet ve ölçüsü olan özgürlük hakkından hiç kimsenin ne gönüllü olarak, ne de zorlanarak vazgeçmesini dilememektedir.

Maddî bir güç, ne kadar büyük olursa olsun özgürlük isteyen ve insanlık onuruna sarılan kimseyi köleleştiremez. Çünkü maddî güçlerin elde edebileceği en son şey sadece bedendir. Bedeni hapsedip eziyet, işkence ve cezalara çarpmaktan öte hiç bir şey yapamazlar.

Kalb, ruh ve akla gelince; bunlara asla sahip olamazlar. İnsan kendisini bağımlılık ve zillete teslim etmezse hiç bir kimse onu kontrolü altına alıp zillete düşüremez.

Yüce Allah, imandan sonra küfre düşen kimseye kat kat bir ceza hazırlamıştır. Çünkü bu kimse imanı tanıyıp tadına vardıktan sonra dünya hayatını Ahiret'e tercih ederek irtidat etmiştir. Bundan dolayı da Allah ona gazablanıp büyük azabına atmaktadır:

"Kalbi iman dolu olduğu halde zor altında bulunan kimsenin dışında kim iman ettikten sonra Allah'ı inkar edip küfre göğüs açarsa Allah kendilerine gazablanır ve onlara büyük bir azap da vardır. Bunun sebebi, onların dünya hayatını Ahiret'e tercih etmeleri ve Allah'ın da kendilerini hidayete erdirmemesidir. Onlar, Allah'ın kalblerini, kulaklarını ve gözlerini mühürlediği kimselerdir ve onlar gafil olanların ta kendileridirler. Hiç şüphe yoktur ki Ahirette hüsrana uğrayanlar da bu kimselerdir." (en-Nahl: 106-109)

Allah'a inanan bir kalbi, bu dünyanın hiç bir şeyi etkisine alamaz. Dünya hesabı başka, akide hesabı da başkadır. Bu hesaplar birbirine karıştırılamaz. Akide ne bir oyuncak, ne de hem almaya hem de reddetmeye müsait bir pazarlık işidir. Tüm bunlardan daha üstün ve daha azizdir. Bu suçun böylesine ağır ve korkunç bir ceza gerektirmesinin nedeni de işte budur. Ağızdan çıkacak bir tek küfür kelimesini söyleyeceğine rahatlıkla ölümü seçen seçkin müslümanların sayısı az değildir, örneğin ölünceye değin iffet yerine mızraklarla vurulan Ammar'ın annesi Sümeyye bu kimselerdendi. Ammar'ın babası Yasir'in seçtiği yol da buydu.

Hz. Bilâl (r.a.), müşrikler tarafından çeşitli eziyetlere uğratılıyordu. Sıcağın en şiddetli olduğu sıralarda göğsünün üstüne büyük bir kaya koyup Allah'a şirk koşmasını emrediyorlardı. Ama Hz. Bilâl, reddediyordu. "Ehad.. Ehad" diyordu. Ve "Allah'a yemin ederim ki, müşrikleri kızdıracak başka bir kelime bilseydim, onu söyleyecektim." diyordu.

Habib b. Zeyd el-Ensari de böyleydi. Yalancı Müseyleme kendisine: "Sen Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehadet ediyor musun?"

diye sorunca:

"Evet!" dedi.

Peki benim de Allah'ın Resulü olduğuma şahadet ediyor musun?" diye sorunca:

"Duymuyorum" dedi. Bunun üzerine Müseyleme, onu parça parça kesmeye başladı. Ama O hep sözü üzerinde kaldı.

Hafız İbn-i Asakir, sahabe-i kiramdan Abdullah, b. Huzeyfe'nin hal tercemesinde şunları anlatmaktadır:

"Bizanslılar Abdullah'ı esir alıp krallarına götürdüler. Kral kendisine:

"Hristiyan ol, ben de seni krallığıma ortak edip kızım ile evlendireyim"

dedi. Abdullah:

"Hz. Muhammed (s.a.s.)'in dininden bir anlık ayrılmam için bana kendi mülkün yanında tüm Arap mülkünü de versen gene bu teklifini kabullenmem." deyince, Kral:

"-öyleyse seni öldüreceğim!" Abdullah:

"Bunda serbestsin" dedi. Kralın emri üzerine Abdullah bir ağaca asılı duracak şekilde bağlandıktan sonra, okçular el ve ayaklarına yakın yerlere ok yağdırmaya başladılar. Bu arada kral da hristiyanlık telkinlerine devam ediyordu. Ama Abdullah hep reddediyordu. Daha sonra kralın emri üzerine ağaçtan indirdiler onu. Bu defa kral, bir kazan - bir rivayete göre ise bakırdan bir saç - getirilip kızdırılmasını istedi. Bir müslüman esiri onun gözleri önünde kazana atıldılar. Abdullah, kemik yığınlarına dönüşen cesedlere bakarken kral, hristiyanlığı telkine devam ediyordu. Gene reddedince, onu da içine atmak üzere kazanın kenarındaki tahtanın üstüne koydular. Abdullah ağlamaya başlayınca kral, umutlanıp bir daha dinine davet etti. Abdullah ise:

"Ben bir tek canımın olduğuna, o canın da Allah yolunda bir tek şu anda kazana atılacağına ağlıyorum. Halbuki ben, vücudumdaki kıllar sayısınca canımın olmasını ve her bir canın Allah yolunda böylesine bir işkenceye uğratılmasını isterdim dedi."

Bir başka rivayete göre ise:

" Kral, Abdullah'ı hapsedip günlerce aç susuz bıraktıktan sonra kendisine içki ve domuz etini gönderdi. Abdullah buna yaklaşmayınca kral, onu yanına çağırdı ve sordu:

"-Neden yemedin?" Abdullah:

"Bu haldeyken bunu yemek bana helal kılınmıştır; ama buna rağmen seni sevindirmek istemedim" dedi.

"-Öyleyse başımı öp, seni salıvereyim." Abdullah:

"-Benimle beraber tüm müslüman esirleri salıverirsen öperim." Kral:

"Olur," deyince Abdullah da onun başını öptü. Bunun üzerine kral, Abdullah'ı ve onunla beraber tüm müslüman esirleri bıraktı. Geri döndüklerinde Hz. Ömer (r.a.):

"-Abdullah b. Huzafe'nin başını öpmek, her müslümanın üzerine haktır. Buna ilk başlayan da benim" diyerek kalkıp Abdullah'ın (r.a.) başını

öptü."

Akide, büyük bir davadır. Ruhsatı ve esnekliği olmayan bir dava...

Akideyi korumanın pahası ağırdır. Gerek Allah katında, gerekse mü'minin nefsinde en ağırlıklı davadır o Akide bir emanettir. Tüm dünya nimetlerini bir kenara atıp uğrunda hayat ve canını feda eden kimseden başkası bu emaneti koruyamaz. Çarpık imanlı zayıflara gelince:

Onlar gözler önündeki yalancı nimet ve debdebelere dayanabilir mi?!

Acaba bu zayıf kimseleri, akide, düşünce ve ahlaki davranışlar konusunda müstekbirlere kukla edebilecek bir güç mü vardır?

Bu zayıfları, yaradanları, rezzakları ve koruyucuları olan Allah'tan başkasına kul yapabilecek kimse var mıdır?

Yok; hiç kimse yok. Sadece nefislerindeki zayıflıktır kendilerini bu duruma sokan. Onlar zayıflardır. Bu uşaklıklarının nedeni, tağutlardan daha az güçlü olmaları değildir. Yahut makam, mevki, mal veya görev bakımından tağutlardan daha aşağı olmaları da değildir. Hayır, bunların hiç biri değildir. Çünkü bunların tümü, zayıfların "zafiyet" sıfatını almalarının gerçek nedeni sayılamaz. Bunlar, bu konu dışındaki meselelerdir. Onlar zayıftır, çünkü ruhlarında za'af vardır. Kalb ve karakterlerinde za'af vardır.

Mustazaflar çoğunluk, tağutlar ise azınlıktır. Gerçek böyle olduğuna göre çoğunluğu azınlığa boyun eğdirdirebilecek kim?

Hangi şey boyun eğdirebilir?

Demek ki ruhî za'af, himmetsizlik ve karaktersizlikten başka bunlara boyun eğdiren bir şey yoktur. Allah'ın insanoğluna bağışladığı ruhî üstünlükten vazgeçmektir, bunları bu hale getiren.

Eğer yığınlar istemezse hiç bir tağut onları ezemez. Çünkü yığınlar -eğer isterlerse- her an için tağuta başkaldırabilirler. Tağutun asla sahip olamadığı bir güçtür bu irade. (Hz. Ali buyurur ki: "Hiç bir zalim mazlumların rızası olmadan zulmünü sürdüremez." (Redakte eden) Alçalışın nedeni, alçalmış kimselerin zilleti kabul edebilirliğinden başka birşey değildir. Tağutların tek dayanağı onların bu zilleti kabullenme yetenekleridir. Tağutları, gafil yığınları aldatmaktadırlar. Ama yığınların gaflet, zillet, itaat ve bağlılığı kadar tağutları aldatıp (helaka götüren) başka hiçbirşey yoktur.

Aslında tağut bir ferttir. Gerçekte hiç bir güç ve egemenliği yoktur.

Çünkü onun tek dayanağı, gafil ve alçalmış yığınlardır. Tağutun binmesi için sırtını hazırlayan ve çekiştirilmek için boynunu uzatan yığınlar...

Tağutu yüceltmek için onur ve üstünlüğünden vazgeçip baş eğerek batılı azdıran yığınlar...

Tüm bu işleri gah korkuyla, gah da aldatılmış olarak yapan yığınlar...

Onların bu korkusunun asıl kaynağı ise evhamdır. Bir ferd olan tağutun yüzbinler ve milyonlardan daha güçlü olması mümkün değildir. Tabi eğer bu milyonlar insanlıklarının ve özgürlüklerinin bilincindeyseler...

Çünkü bu milyonların her bir ferdi, güç açısından tağuta denktir. Ne var

ki tagut, hiç bir güce sahip olmadıkları kuruntusunu yayarak onları aldatmaktadır. Üstünlük ve değerini bilen, olgunluk ve rüşdüne kavuşan, Rabbine inanıp tanıyan ve hiç bir yarar ya da zarar veremeyen yaratıklara tapınmayan bir topluma rağmen birilerinin ortaya çıkıp tağutlaşması mümkün değildir. İslam'a göre bu tür za'af suçtur ve cezası da cehennemdir:

"Cehennem'de birbirleriyle tartışırken zayıflar, müstekbirlere; biz, (dünyadayken) size uymuştuk, şimdi siz bizden bir parça olsun ateşi önleyebilir misiniz?" (Ğafir: 47)

Demek ki zayıflar da müstekbirlere beraber cehennemdedir.

Dünyadayken kuyruk ve kukla olmaları, kendilerine hiç bir fayda sağlamayacaktır. Basiret, irade ve seçim haklarından yoksun koyun sürüleri gibi güdülmüş olmaları ateşlerini hafifletmeyecektir.

Yüce Allah, insanı kerim (onur sahibi) kılmıştır. İnsanlık onurudur bu. Bireysel sorumluluk, seçim hakkı ve özgürlük onurudur bu. Ama onlar vazgeçmiş tüm bunlardan. Onurlarından vazgeçip büyüklerin, ileri gelenlerin ve ayanların peşinden gitmiştir. Onlara "Hayır!" dememişlerdir. Hatta bunu söylemeyi bile düşünmemişlerdir.

Müstekbirlere ne demeleri gerektiğini ve neden kendilerini dalaletle götürdüklerini akıllarına bile getirmemişlerdir.

"Biz (dünyadayken) size uymuştuk."

Allah'ın kendilerine bağışladığı onurdan neden vazgeçtiklerini, neden müstekbirlere uyduklarını bile akıllarına getirmemişlerdir. Cehenneme girdikten sonra kendilerinden yardım dileyebileceklerini düşünmek bile istememişlerdir. Halbuki bu önderlerdir kendilerini cehenneme sürükleyenler. Tıpkı dünya hayatında onları koyun sürüleri gibi yönetip sürükledikleri gibi...

İşte cehennemdeyken önderlerinden:

"Bizden bir parça olsun ateşi önleyebilir misiniz?" diyen zayıflar bunlardır.

Bu, tağutların dünyadayken saldıkları kuruntunun bir devamıdır. Çünkü insanları doğru yola yönelttiklerini, fesattan koruduklarını ve kendilerine gelecek kötülüğü, zararı ve düşman oyunlarını önlediklerini iddia ediyorlardı dünyada.

Bu bakımdan göz kamaştırıcı bir üstünlüğün sahibi olan müslüman cemaate düşen, bu alçak konumdan kurtulup akide ve Rabbiyle övünmesidir. İzzet (yücelik); inanmış bir kalbin vazgeçilmez bir parçasıdır. Çünkü bunun kaynağı, Yüce Allah'ın izzetidir. Yabana atılmaz ve küçümsenmesi imkansız olan bir izzettir bu. Başegmez, pörsümez ve gevşemez bir izzettir bu. İman, en şiddetli ve en zor anlarda bile mü'minin kalbinden ayrılmaz. Eğer İman yerleşip kök salmışsa, üstünlük mü'minin elinde demektir. Derinlere kök salıp gerçekleşmiş bir üstünlük...

"İzzet (üstünlük) Allah'a, Resulüne ve müminlere mahsustur. Ama münafıklar, bunu bilemezler." (el - Münafikun: 8)

Şu halde üstünlük tamamıyla Allah'ındır. Başkasının yanında, bu izzetin birazı bile yoktur. Hakikat budur. Eğer bu hakikat gönüllere yerleşmişse, tüm değer ölçülerini, tüm yöntem ve planları değiştirip alt üst etmeye yeterdir:

"Kim izzet arıyorsa bilsin ki izzet, tamamıyla Allah'a aittir." (Fatır: 10)

Öyleyse onurlu bir yaşam isteyen, onu asıl kaynağında arasın, ötesinde kaynak bulunmayan kaynaktan, yani Allah'ın katından arasın. Çünkü aradığını sadece orada bulabilir. Ondan başka hiç kimsenin yanında, hiçbir sığmakta ve hiç bir yolla bulamaz:

"İzzetin tümü, muhakkak ki Allah'a aittir." (en- Nisa 139)

Bu, İslâmi akidenin vazgeçilmez bir hakikatidir. Değer ve ölçülerin düzelmesini, hüküm ve takdirin değişmesini, metodun, davranışların, yöntem ve araçların rayına oturmasını garantileyen biricik hakikat budur. Bir insan, bu hakikati gönülden benimsedikten sonra tüm dünyaya meydan okuması içten bile değildir. Hem de üstün ve onurlu bir karşı kovuşla...

Sarsıntısız ve metanet dolu bir duruşla, izzete giden yolu, yani kendisi için vazgeçilmez nitelikte olan yolu tanıyarak. Böyle olan bir insan, hiç bir zorba yaratığa, mümkün değil başeğmez. Hiç bir tağuti fırtınayla sarsılmaz; Hiç bir büyük olayla beli kırılmaz. Hiç bir iktidara, yönetime, devlete, çıkara ve hiç bir dünyevi güce boyun eğmez. Sonra niye boyun eğsin ki? izzetin tümü Yüce Allah'a aitken niye eğsin ki?

İşte böylesine bir üstünlük de insanların dünyasından önce kalbin içinde kök salan bir hakikattir. Kalbteki yerini bulduktan sonra kişiyi yücelten bir hakikat..

Her tür zilletin ve Allah'tan başkasına boyun eğmişliğin yolunu tıkayan bir hakikat..

En başta nefsanî arzuları aşmayı sağlayan bir hakikattir bu. Bayağı şehvet ve zorlayıcı hevesleri, korku ve aç gözlülüğü aşmayı sağlayan bir hakikattir bu. İnsanlardan ve hiçbirşeyden korkmamayı, hiç bir kimsenin eline göz dikmemeyi sağlayan bir hakikat.

Bu üstünlüğe kavuşan bir insanı, hiçbir kimse horlayamaz. Hiç kimse ona boyun eğdiremez. Çünkü şehvet, arzu. korku ve aç gözlülüktür insanları alçaltan. Bu za'afıları aşan bir kimse, muhakkak ki her şeye, her insana ve her iktidara karşı üstünlük sağlamıştır. İşte gerçek izzet budur. Güç, yücelik ve otorite sağlayan izzet (üstünlük) budur. Allah'tan başkasına sefilce boyun eğmeyi horlayan izzet budur. Çünkü bu izzeti elde eden kimse sadece Allah'a boyun eğ, sadece ondan korkar. Zaten hayat böyle bir boyun eğmişlikle anlam kazanır. Allah'ın istemediği her şeye bir tek Allah'tan korkmakla başkaldırılabilir.

2 - Korku

Sahipleri için akide herşeydir.

Dünya hayatında akidelerinden başka hiç bir şeye ihtiyaçları yoktur...

Hayatlarında akidelerinden başka bir gayeleri de olamaz...

Sadece akideleri için yaşadıklarından nefislerinde eksikliğini duyabilecekleri hiç bir şey kalmamıştır...

Akide uğrunda harcayıp feda edemeyecekleri hiç bir şey kalmamıştır...

Kendi paylarına sadece onu bırakmış, onu ayırmışlardır...

Gerçekten göz kamaştırıcı doyumsuz bir manzaradır bu. Hakiki ve büyük bir gücün nefislerdeki doğumunu müjdeleyen ve böylece gönülleri Rablerine bağlayıp Allah'tan başka hiç bir kimseden korkmamalarını sağlayan akidenin çarpıcı manzarasıdır bu.

Akide sahibi bir tek Allah'a bağlanmıştır. Herkesin ve her şeyin Rabbine...

Akide sahibi hiç kimseden de korkmaz. Çünkü o, Alemlerin Rabbi olan Allah'a inanmıştır.

"(Allah'ın mükafatını hak eden) o kimselere bazı insanlar: "Muhakkak ki insanlar sizin için ordu topladılar, onlardan korkun" dediklerinde bu onların imanını artırdı ve: "Allah bize yeter, O, ne güzel vekildir" dediler." (Ali İmran: 173)

Aslında şeytandır, dostlarının durumunu büyük gösteren, dostlarını kuvvet ve kudretle tanıtan, dostlarının güç ve varlık sahibi olduklarını gönüllere fısıldayan..

Dostlarının yarar ve zarar verebileceğini odur yayan..

Şeytanın amacı, dostlarının eliyle yeryüzünü şer ve fesada boğmaktır.

Boyunduruğuna girip emirlerine sarılan kuklalar hazırlamaktır. Şeytan ister ki, dostlarını reddedecek hiç bir ses çıkmasın. Hiç kimse dostlarını alaşağı edip şer ve fesadı önlemesin. Çünkü o, şeytandır.

" (Böylece onlar) kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan Allah'ın nimeti ve fazlı ile geri döndüler ve (bu hareketleriyle) Allah'ın rızasına uydular. Şüphesiz ki Allah, son derece büyük lütuf sahibidir." (Ali İmran: 174)

Batılın şişinmesinde, şerrin büyümesinde ve küfrün güçlü, kudretli, saldırgan, vurucu ve zorba görünmesinde muhakkakki şeytanın çıkarı vardır.

Batılın; karşısında durulmaz, karşısında direnilmez ve yenilgiye uğramaz bir güç olduğunu yayar durur. İşin böyle görünmesinde hiç kuşkusuz şeytanın maslahatı vardır.

Korku ve dehşet perdesi altında, şiddet ve terörün gölgesinde şeytanı rahatlatan işler yapıyor dostları. Öyle ki iyiyi kötüye ve kötüyü de iyiye çeviriyor; fesat, batıl ve dalalet yayıyor, doğruluğun, hak ve adaletin sesini kısıyor ve böylece kendilerini yeryüzü ilahları haline getiriyorlar. Şerri koruyup hayrı katleden putlar haline..

Hem de karşılarına çıkabilecek, iktidarlarına son verecek kimselerin cesaretini kırarak..

Süslü gösterdikleri batılın sahteliğini boğmaya çalıştıkları hakkın parlaklığını ortaya koyacak kimseleri sindirerek..

Evet şeytan aldatıyor, oyunlar tezgahlıyor ve ihanet ediyor. Sadık dostlarının yardımına sığınarak. Vesveseye dayanıksız kimseleri

dostlarıyla korkutur. Bundan dolayı Yüce Allah, şeytanı olanca çıplaklığıyla; yani hile ve oyunlarını gizleyen örtüleri kaldırarak ortaya koymaktadır. Böylece mü'minlere, hakikati tanıtmaktadır. Şeytani hile ve vesveselerin hakikatini..

Ta ki mü'minler dikkatli olsunlar. Şeytanın dostlarından korkup ürkmessinler. Çünkü şeytan da. dostları da mümini korkutamaz. Rabbine güvenen ve Onun gücüne dayanan bir mü'min bunların hiç birinden korkmaz.

Kendisinden korkulacak yegane güç; hiç kuşkusuz yarar ve zarar verebilen güçtür. Bu, Allah'ın gücüdür. Allah'a inanmış kimselerin korkacakları tek güçtür O. Mü'minler sadece Allah'tan korkarlarsa, tüm güç sahiplerinden daha güçlüdürler, demektir. O zaman hiç bir dünya gücü karşılarında dayanamaz. Ne şeytanın, ne de dostlarının gücü dayanamaz.

"Eğer mü'minler iseniz, onlardan korkmayın, benden korkun."

"Onlardan korkmayın, benden korkun" (el-Bakara:150)

Zaten Kur'an-ı Kerim, güç ve değerlerin gerçek ölçüsünü koymak için inmiştir. Varlık alemindeki yegane gücün İlahî güç olduğunu, kainatın içinde imandan başka hiç bir kıymetin bulunmadığını belirleyen Odur. Öyleyse Allah'ın gücü kimin yanındaysa, ona korku yoktur. Tüm görünür güçlerden soyutlanmış olsa bile ona korku yoktur. Allah'ın gücünden yoksun olan kimse için ne güven, ne de huzur vardır. Tüm güçler tarafından desteklense bile öyledir.

Kimin bir imanî kıymeti varsa, hayrın tümü kendisininindir demektir. Kim de bu kıymetten yoksun ise ona hiç bir şey - mümkün değil - fayda vermez.

Allah'ın seçip görevlendirdiği mü'min grubun vazgeçilmez sıfatı, İlahî hayat sisteminin yeryüzünde kurulması, insanlığın İlahî egemenliğe girmesi ve halkın iyilik, kalkınma ve ıslahını sağlayacak İlahi şeriatin hayat hakemi olması için Allah yolunda cihad etmektir. Çünkü Allah, yeryüzünde yapılmasını dilediği her şeyi bu grubun eliyle gerçekleştirecektir.

Şurası kesindir ki Allah'ın indirdiğiyle hükmetmek, nerede ve ne zaman olursa olsun bazı insanların şiddetli muhalefetiyle karşılaşacaktır.

Ve bazı insanlar, hiç bir zaman rıza, kabul ve teslimiyet göstermeyecektir. Müstekbirlerin, tağutların ve geleneksel iktidar sahiplerinin karşı koyuşudur bu.

Çünkü İlahî hükmün gerçekleşmesiyle bu kimseler, iddia ettikleri ilahlık davasından uzaklaştırılarak egemenlik tamamıyla Allah'a ait kılınacaktır. Ellerinden hakimiyetleri ve kanun koyuculuktan alınan bu kimselerin muhalefeti muhakkaktır. Bizzat kendilerinin, insanlar için - Allah'ın asla izin vermediği - kanunlar koyup bununla hükmeden kimselerin, İlahi hükme yanaşmaları mümkün değildir. Mevcut maddî çıkarları, sömürüye, zulüm ve harama dayalı olan kimseler de İslâm davasına karşı

koyacaktır. Çünkü Allah'ın adil şeriatı, bu zalimce çıkarları kesinlikle ortadan kaldıracaktır.

Bunun yanında şehvet, hevapereslik, fuhuş ve ahlaksızlık taraftarları da davaya karşı koyacaktır. Çünkü Allah'ın dini, bu kimseleri bu iğrençliklerden arındırmak maksadıyla cezalar uygulayacaktır. Ve bunlardan başka, yeryüzünde hayrın, adalet ve düzenin egemen olmasını istemeyen şu, bu ve daha pek çok kimse davaya karşı koyacaktır.

Şanı yüce Allah, indirdiği hükmün değişik cihetlerden böylesine bir mukavemetle karşılaşacağını, bu mukavemete yılmadan karşı koyacak koruyucu ve şehitlerin bulunup hayatî ve malî yükümlülükler altına girmeleri gerektiğini, elbette ki biliyordu. Yüce Allah sesleniyor mü'minlere:

"İnsanlardan korkmayın benden korkun."

İşte tek yol budur. İnsanların korkusu, Allah'ın şeriatini uygulamaya engel olamaz.

- İster bu insanlar Allah'ın şeriatine teslimiyeti reddedip ilahlığın bir tek Allah'a ait olduğunu kabul etmeyen tağutlar olsun,

- İster şeriatin gelmesiyle geleneksel sömürü düzenlerini yitiren çıkarıcılar olsun ve

- isterse ilahî şeriatin hükümlerini ağır bulan sapıklar, şaşırılmışlar veya çökmüş kimseler olsun, durum değişmez.

Kısaca karşıdaki güç kim olursa olsun bunlardan duyulan korku; ilahî şeriatin hayatta uygulanmasını engelleyemez. Çünkü kendisinden korkulması gereken, bir tek Allah'tır. Allah'tan başka hiç bir kimseden korkulamaz.

Bu arada bazı kimseler daha vardır. Kendilerine "müslümanım" dedikleri halde ilahî hakimiyeti istemeyen; mal, iktidar ve şehvet sahiblerine - dünyalık bir meta elde edeyim diye - yaranmak isteyen kimseler vardır. Dünya hayatının metalarıyla aklandıkları için sapıkların arzularına uygun hareket eden kimseler.

Nitekim dini, her yerde ve her zaman bir kazanç aracı haline getiren tacir din adamlarının düştüğü durum budur.

Bu kimseler bu durumlarıyla Allah'ın ayetlerini, metod ve yasasını önemsiz bir dünyalığa değişenlerdir.

"Ayetlerimi, az bir (dünyalık) değerle değiştirmeyin." (el-Bakara:41)

Bunlar;

- korktukları için batıla ses çıkarmayanlardır.

- Yahut Allah'ın indirdiğini saptıranlardır.

- Veya sahte fetvalar verenlerdir.

Tüm bunlar, dinin satılıp karşılığında kesin bir cehennem hayatının alınmasıyla sonuçlanan bir görev, küçük bir çıkar, maaş veya lakap elde etmek içindir. İhanetlerin en iğrenci, emin kılınan kimsenin ihanetidir. Hiç kuşkusuz suçların en iğrenci muhafız kimsenin işlediğidir. Yani "din adamı" unvanını taşıyan kimselerin ihaneti..

Bu kimselerdir, bu suçu işleyip hakla batılı birbirine karıştıran. Bunlardır kelimeleri iktidar sahiplerinin arzularına uyarak Allah'ın Kitabı hesabına asıl yerlerinden kaydırıp Allah'ın indirdiğini hükümrân kılmaya yönelik çabaları köstekleyenler..

Bu bakımdan İslam davetçileri, Allah'ın kendilerini yükümlü tuttuğu risalet konusunda insanların hesabını yapamaz ve Allah'tan başka hiç bir kimseden korkamazlar. Kendilerini tebliğ, amel ve uygulama için görevlendiren Allah'tan korkmak zorundadırlar.

"Allah'ın peygamberliğini tebliğ edip ondan korkan ve Allah'tan başka hiç bir kimseden korkmayanlardır (övgüyü hakkedenler.)" (el-Ahzab: 39)

Davetçiler, İlahi sistemin yeryüzünde kurulması için cihad etmek zorundadırlar.

"Onlar, Allah yolunda cihad eder ve hiç bir kimsenin kınamasından korkmazlar" (el-Maide: 54)

Evet onlar, Allah yolunda cihad ederler.

Nefisleri yolunda değil..

Kavimleri yolunda değil..

Vatan ve milliyetleri yolunda değil..

Sadece Allah yolunda. İlahi sistemin kurulması, hakimiyetinin gerçekleşmesi, şeriatinin uygulanması ve bu yolla tüm insanlığa hayır sağlanması için sadece Allah yolunda..

Bu davada onların şahsına bir şey yoktur. Bu hisseden, kendilerine bir şey yoktur. Her şey Allah için ve ortağı olmayan Allah'ın yolunda..

Onlar Allah yolunda cihad edip hiç bir kimsenin kınamasından korkmazlar. Sonra niye korksunlar ki?

İnsanların alışkanlığı; halkın örfü ve cihiliyyenin geleneği, sünnet'ü'llah'ı izleyerek Allah'ın hayat nizamını kurmaya çalışanları niye durdurabilsin ki?

İnsanların kınamasından, ancak ölçü ve hükümlerini onların heva-heveslerinden alan kimseler korkabilir. Peki imdat ve yardımını insanların katından bekleyen kim!?

Ölçü ve değerlerini insanların arzu, şehvet ve değerlerine egemen kılmak için Yüce Allah'tan alan, güç ve üstünlüğünü de Yüce Allah'ın güç ve üstünlüğünden alan kimse, insanların söz ve tavırlarını muhakkak ki umursamaz.

Bu insanlar kim olursa olsun, mevcut hayat şartları ne olursa olsun, uygarlıkları, ilim ve kültürleri ne olursa olsun umursamaz.

Eğer biz insanların söz ve davranışlarını, iktidar ve kavramlarını, pratik hayatlarının ölçü ve değerlendirmelerini hesaba katıyorsak, asıl ölçülerden muhakkak ki gafiliz. Yahut asıl başvurulması gereken ölçüyü, standardı ve değerlendirmeyi unutmuşuzdur.

Çünkü söz konusu olan, Allah'ın nizamı, şeriat ve hükmüdür. Yegane hak budur. Bunun dışında kalan her şey - İster milyonlarca insanın örfü olsun ve isterse asırlardan beri kabul gören bir gelenek olsun - batıldır.

Mevcut ve somut olan, insanlar tarafından benimsenip yaşanan ve hayata esas kılınan beşerî kıymetlerin, konumların, örf veya geleneklerin hiç bir değeri yoktur.

Beşeri ölçüler, İslâm düşüncesinin asla kabul etmediği ölçülerdir.

Herhangi bir konumun, yargının, örf veya geleneğin değeri, İlahi hayat sisteminin esaslarından birine dayalı olmasından ileri gelir. Çünkü İlahî sistemdir, tüm değer ve ölçülerin kaynağı.

Bundan dolayı mü'min grup, hiç bir kimsenin kınamasından korkmadan Allah yolunda cihad eder. Allah'tan başka hiç bir kimseden korkmayan seçkin müminlerin vazgeçilmez özellikleri budur.

Mü'minlerin yüreği, sarsılmaz, sabit ve dünyanın hiç bir gücüne yenilmez niteliktedir. Çünkü O, işinde galip ve kulların tümüne egemen olan yüce Allah'ın gücüne bağlanmıştır. Bu kalbin tehlikelere karşı biraz sarsılması belki mümkündür ama, bu sarsıntının bozgun ve kaçıışa neden olması caiz değildir.

Eceller, Allah'ın elindedir. Bu bakımdan mü'min, ölüm endişesiyle geriye dönüp kaçamaz. Çünkü bu, gücü aşan bir yükümlülük değildir. Mü'min, insandır ve nihayet kendisi gibi bir, insan olan düşmana karşı kor.

Taraflar, bu açıdan eşit konumda bulunmaktadır. Ama bunun yanında mü'minin ayrı bir desteği vardır. Çünkü o, asla yenilmez büyük bir güce bağlanmıştır. Eğer sağ kalırsa Allah'a yönelmiştir. Kaderinde şehadet yazılmışsa gene Allah'a yönelmiştir. O, bu her iki haliyle de hasmından daha güçlüdür.

"Ey iman edenler! Toplu haldeki kafirlerle karşılaşırsanız sakın (bozulup) geri kaçmayın. Kim bu karşılaşma gününde - vurmak için bir tarafa yönelmek veya başka bir gruba katılmak maksadı dışında-düşmana arka dönüp kaçarsa, muhakkak ki o, Allah'tan bir gazaba uğramıştır ve onun varacağı yer de cehennemdir. Cehennem ise ne de kötü bir varış yeridir." (el-Enfal: 15-16)

Mü'min, tüm bunlardan dolayı hiç bir kuldan korkamaz. Çünkü o, sadece Allah'tan korkar:

"Siz onlardan mı korkarsınız? Halbuki kendisinden korkmanız gereken Allah'tır. Eğer mü'minler iseniz" (et-Tevbe: 13)

Bu ayet-i kerimenin ve ayetin anlattığı dehşetli olayların ve bu olayların tesiri karşısında mü'minin coşmaması mümkün değildir.

Öyleyse ey İslâm davetçileri! Bilin ki siz İlahî kudretin vesilesi ve ilahi iradenin araçlarıdır:

"Yoksa siz Allah'ın, içinizden cihad edip Allah'tan,Resulü'nden ve mü'minlerden başkasını sırdaş (dost) edinmeyen kimseleri ortaya çıkarmadan kendi halinizde bırakılacağınızı mı sandınız. Allah, hiç şüphesiz yaptıklarınızdan haberdardır." (et-Tevbe: 16)

Ağzı iyi laf yapan, geride kalışına inandırıcı sözleriyle mazeretler uydurarak müslüman saffın içine sızan kimseler elbette ki bulunacaktır. Bundan dolayı örtülerin kalkması, müslüman cemaatin iyiliğinedir.

Çünkü samimi savaşçılarla savsakçıların birbirinden ayrılması şarttır. Bu arada kişinin ailesi için korkmasına da değinmek gerekir. Bu, beşer hayatının derinliklerine kök salan bir hakikattir. Yüce Allah, hem insanın duygu mekanizmasında, hem de çeşitli hayat şartlarında var olan bu ince ve girift ilişkilere de değinmektedir.

"Hiç şüphesiz mal ve evladınız, bir fitnedir. Allah'ın katındaysa büyük bir sevap vardır." (et-Teğabün: 15)

Ailevi sorunlar, imanî yükümlülükleri ihmal etmenin belli başlı nedenlerinden biridir.

Çünkü kişi, ailesini, etrafı saran tehlikelerden korumak ister. Dolayısıyla Allah yolunda savaşan bir mü'minin, cihad farızasının gerektirdiği fedakarlıklara katlanıp büyük maddî zararlara uğraması, kaçınılmaz bir şeydir. Mü'minin hem kendisi, hem de ailesi tehlikelere maruz kalacaktır. Kişinin kendi başına gelen belalara dayanması mümkündür; ama eş ve çocuklarının tehlikeye girmesine tahammül etmesi zordur.

Elini sıkı tutup cimrilik yapmasının nedeni budur. Bundan amacı ailesine güvenli bir ortam, mal ve meta hazırlamaktır. Böylece eş ve çocuklar, kişiye düşman olmaktadır. Çünkü onu hayır yapmaktan alıkoymuşlardır. İnsani varlığının üstün gayesine hizmet etmekten oyalanmaktadır. Hatta yolunda durup görevini yapamaz hale getirmektedirler. Çünkü onun yüzünden başlarına gelebilecek durumdan sakınılmaktadır.

Kişinin kendisiyle ailesinin aynı yolda olmaması da fitneye neden olmaktadır. Bir mümin, davasını paylaşmayan ailesinden ayrılıp kendisini tamamen Allah'a bağlamaktan aciz ise fitneye girmiş demektir. Yüce Allah, işte bu yüzden sakındırmaktadır. Bu tür duygu ve dürtülerin gönüllere sızmasına meydan vermemek için mü'minlerin sakınıp dikkatli davranmalarını istemektedir.

3 - Örnek Önderlik

Allah'ın peygamberleri, dava adamları için en iyi örneklerdir, öyleyse davetçilerin gönlü, coşkun bir güvenle dolmalıdır. Hangi tağuta karşı savaşılırsa savaşsınlar sadece Allah'a güvenmek zorundadırlar.

"Onlara Nuh'un haberini de oku. Hani o kavmine: 'Eğer aranızda bulunmam ve size Allah'ın ayetleriyle nasihat vermem zorunuza gidiyorsa (bilin ki) ben, Allah'a dayanmışımdır. Siz de bana (karşı kullanacağınız) her şeyi bir araya getirip ortaklarınızı da getirin. Sonra bu kararınız gizli de kalmadan beni, hiç bekletmeksizin açıkça ortadan kaldırmaya bakın.' (Yûnus: 71)

Tağut..dava adamının kendi düzeninde yaşamasına asla tahammül etmez. Çünkü yolundan bir an ayrılmayan dava adamı, kendilerine:

"Hakkımda vardığınız kararı ve düşündüğünüz şeyi hiç bir mühlet vermeden uygulayınız. Benim size karşı yaptığım tüm hazırlığım ise bir tek Allah'a güvenip dayanmaktan ibarettir" diye meydan okumaktadır.

Bu öyle bir meydan okuyuştur ki, elinde çok büyük bir güç bulunup hazırlığından son derece emin olan kimseden başkası bunu yapamaz. Bundan öte bir güç ve hazırlık düşünülebilir mi?

Yanında bir tek Allah'a olan imanından başka hiç bir şey bulunmayan kimsenin gücüdür bu. Zaten budur, sahibini tüm kainata hükmeden en büyük güç kaynağına bağlayan. Bu büyük güç, kainatın ve kainatta bulunan her şey ve herkesin hakimidir. Bu meydan okuyuş bir gurur değildir. Bir intihar veya çöküş de değildir. Bu, gerçekten büyük bir gücün, iman sahibi kimseler karşısında sönükleşip küçülen bayağı, fani güçlere meydan okuyuşudur.

İslâm'ın dava adamları, böylesine bir karşı duruşa layık olan kimselerdir. Tağut, eziyetten öte kendilerine hiç bir zarar veremez. Ve bu eziyet de sadece Allah'tan bir imtihandır.

Bunda, "şanı yüce Allah, dostlarının yardımından acizdir" anlamı, kesinlikle çıkarılamaz. Bu, yüce Allah'ın dostlarını düşmanlarına teslim etmesi de değildir. Çünkü bu, sadece bir imtihandır. Kadro ve gönülleri arındıran bir imtihan..

Sonucu mutlaka mü'minlerin lehinde olan bir imtihan..

Allah'ın yeryüzündeki geçerli sünneti budur. Eğer bir kere yol uzamışsa mü'min grup bilmeli ki bu, davanın vazgeçilmez kanunudur. İnanmalı ki akıbet ve son, sadece kendisindir. Bundan dolayı Allah'ın va'di hemen gelsin diye acele etmez. Yoluna devam ederek bu va'di bekler:

"Ondan (Kur'an'dan) hiç bir şüphe duyma. O, Rabbinden gelen bir haktır. Ama insanların çoğu iman etmezler." (Hud: 17)

Allah'ın Resulü (s.a.s.), kendisine vahyolunandan, hiç bir zaman şüphe etmedi. O, Rabbi katından açık bir delil üzerinde olduğunu biliyordu. Buna rağmen bu İlahi buyruğa muhatab oluyordu. Kafir ve inatçı düşmanların davaya topluca cephe almalarının hemen ardından iniyordu bu ayet-i kerime. Davanın ağırlığı ve inatçı düşmanın çokluğu karşısında bu en büyük davetçinin yorulduğu, yalnızlık hissettiği ve göğsünün daraldığı sıralara rastlıyordu bu İlahî direktif..

Ferahlatan, yükünü hafifleten sebat veren bir buyruktu bu. Her yerde bu gibi durumlarla karşılaşp alay ve eğlenceye alınan, sözleri dinlenmeyen, davetten engellenen, maddî-manevî değişik pek çok kovmacaya, eziyet ve işkencelere uğrayan davetçiler, bu teselli dolu buyruğa ne kadar muhtaçtırlar!

Cahiliyenin yeryüzündeki ulusal ve enternasyonal tüm güçleriyle üzerlerine yürüdüğü, en amansız ve en yüz kızartıcı yöntemlerle savaşlarına çıktığı, bunun yanında davaya savaş açan herkesi borazan ve sancaklarıyla desteklediği bir ortamda ne kadar muhtaçtırlar!

Evet davetçiler bu ayet-i kerimedeki Rabbani direktifi anlamaya ne kadar muhtaçtırlar! Bu direktifi tüm boyutları, tüm işaretleri ve tüm mesajlarıyla anlamak zorundadırlar. Davetçinin en büyük ihtiyacı, kesin bir inanç değil midir?

"Ondan hiç bir şüphe duyma. O. Rabbinden gelen bir haktır. Ama insanların çoğu iman etmezler."

Rabbani buyruğa kesin bir inanıştan sonra huzur dolu bir gölgede yaşıyorsun artık. Tıpkı tüm peygamberlerin bulunduğu huzur gibi..

Cahiliyenin davetçilere karşı koyması, kaçınılmaz bir şeydir.

Yeryüzünde Allah'ın indirmedığı hükümlerle ihsanları yöneten ve koydukları düzen, ölçü ve geleneklerle Allah'a değil kendilerine tapınmayı sağlayan bir takım sahte rabler icad eden cahiliyenin Allah'ın varlığını kabul veya red etmesi, bu gerçeği değiştirmez. Çünkü İslam çağrısının gereği budur.

Tüm insanları bu sahte rableri hayatlarından, yönetimlerinden, toplumlarından, kanun ve değer ölçülerinden uzaklaştırmaya,

- tüm dünyevî rableri reddederek bir tek Allah'ı rab edinmeye,

- sadece O'na tapınmaya,

- Onun şariat ve metoduna uymaya ve

- Ondan başka hiç bir kimsenin emir ve yasaklarını dinlememeye çağırmanın kaçınılmaz sonucu budur.

Sonra tüm bunlar bir yana amansız bir savaş söz konusudur. Şirkte tevhid, cahiliye ile İslâm ve İslâm diriliş öncülerıyla tağutlar arasındaki amansız bir savaştır bu. Putların bulunduğu her yerde bulunan bir savaş...

Öyleyse dava adamı, bu gibi anlarda hem kendisini, hem de tüm tavırlarını Kur'an-ı Kerim'de aramak zorundadır.

Davetçilerin, Allah'ın peygamberlerini örnek almaları gerekiyor:

"(Hud) dedi ki 'Allah'ı bırakıp şirk koştüğunuz herşeyden kesinlikle uzak olduğuma Allah'ı şahit tutuyorum. Siz de buna şahit olunuz. (Beni ortadan kaldırmak için) ne hileler kurarsanız kurun ve bana hiç bir süre de tanımayın. Ben, hiç şüphesiz kendimin ve sizin Rabbiniz olan Allah'a dayanmışımdır." (Hûd: 54-55)

Hûd (a.s.)'in kavmine karşı takındığı bu kesin, bu meydan okuyucu ve güven dolu tavrı düşünmek zorundayız. Her yerde ve her zamanki dava adamları bu göz kamaştırıcı manzarayı uzun uzun düşünüp anlamaya muhtaçtırlar. Düşünün, bir tek adam.. Hz. Hud'a inanmış pek az insan; dünyanın tanıdığı en gaddar, çağlarına göre en uygar ve kapıp vurması en şiddetli olan bir kavmi bulmuşlardı karşılarında.

Nitekim Kur'an, başka bir ayet-i kerimede onların bu durumunu anlatmaktadır.

"Siz kapıp vurunca gaddarca kapıp vuruyorsunuz." (eş-Şuara: 130)

İşte bu gaddar ve zorba adamlar, hiç acımadan kapıp vuruyorlardı insanları. Nimetlerle azan kimselerdi bunlar.

İşte Hûd (a.s.)'in böylesine mü'mince bir yiğitlikle, böylesine bir üstünlük, güven ve rahatlıkla karşı durduğu kimseler bunlardı. Böylesine kesin ve mükemmel bir şekilde kendilerinden ayrıldığı kimseler bunlardı.

Ellerinden geldiğini yapmalarına ilişkin meydan okuduğu kimseler

bunlardı. Hz Hûd (a.s.)'in tavrı, böylesine net ve parlaktı. Çünkü o, Rabbinin hakikatini gönlünde yaşıtıyordu. İnaniyordu ki bu katı, bu gaddar ve bu nimetler içinde azan kimseler de nihayet birer canlı idiler. İnaniyordu ki Rabbinin kudret elinde bulunmayan hiç bir canlı yoktu.

"Onun perçeminden tutmayacağı hiç bir canlı yoktur." (Hûd: 56)

Öyleyse bu canlıların gücünü niye hesaba katsındı ki?

Onları yeryüzüne halife kılıp her tür nimet, mal ve güçle donatan Rabbi değil miydi?

Yüce Allah'ın insana bağışladığı yapım ve İnşa kudreti hiç kuşkusuz imtihan içindir. Yoksa bu mutlak bir bağışlama değildir. Çünkü Yüce Allah, eğer dilerse tüm insanları bir anda yok edip yerlerine başkalarını gönderir. Onun bu hükmünü önleyebilecek hiç bir kimse de yoktur, öyleyse insanların güç ve kudretinden niye korkulsun ki?

Dilediği zaman ve dilediği biçimde verip alan yüce Allah'ın gücü yanında, bunların gücü ne ki?

Bu bakımdan Allah dininin davetçileri, Rablerinin hakikatini - böylece - tanımak zorundadırlar. Çünkü etrafı saran azgın cahiliyeye karşı iman güçleriyle durabilmelerinin yolu budur.

Maddî kudrete rağmen, teknolojik, malî, beşeri İlim ve sistemlerin gücüne rağmen, deneyim, uzmanlık ve sosyal düzenlerin varlığına rağmen sarsılmadan durmalarının yolu budur.

Rablerinin her canlıyı perçeminden tuttuğuna ve insanların da aynı insanlar olduğuna, yani canlılardan bir tür olduğuna kesinlikle inanarak karşı durmalarının yolu..

İşte tek doğru yol budur. Dava adamlarının, günün birinde kavimlerinden ayrılıp bağımsız bir güç oluşturması ve böylece bir tek milletin birbirinden ayrı iki ümmet haline gelmesi kaçınılmazdır.

Bir kavimden iki ayrı ümmet.

Biri. Allah'tan başkasına tapınmayı kesinlikle reddedip bir tek Allah'a boyun eğen,

diğeri de Allah'tan başka pek çok rabler edinip Allah'a düşmanlık yapan iki ayrı ümmet..

Bu kesin ayrılık gerçekleşmişse Allah'ın, dostlarına va'dettiği yardım gelmiş ve dava düşmanları bilinen veya hiç beklenmeyen bir yolla helaka uğramış demektir. Bu, muhakkaktır.

Tüm tevhid tarihine bakıldığında görülecektir ki:

Yüce Allah'ın, dostlarıyla düşmanlarını birbirinden ayırması, bizzat dostlarının bu ayrılığı fiilen gerçekleştirmesinden sonra gelmiştir.

Yani Allah'ın dostları, akideyi esas alıp bir tek Allah'a tapınmak üzere düşmanlarından ayrılmadıkça, başlı başlarına "Allah'ın hizbi" ni meydana getirip bir tek Allah'a dayanmadıkça ve sadece Allah'ın yardımına güvenmedikçe İlahi ayrılış (zafer) hükmü gelmemiştir.

Tamamıyla Allah'a bağlanmamış bir nefis, başka tür değerlerin, konum ve zaruretlerin, çıkarıcılığın, ihtiras ve cimriliğın baskısından hiç bir zaman kurtulamamıştır.

Menfaat, bencillik, açgözlülük ve tamahkarlık çemberini asla kıramamıştır.

Dünyevî güçlere, olay ve kişilere, sosyal yönetim ve değerlere, beşeri iktidar ve iktidar adamlarına karşı iman dolu bir yüreğın hissettiğı üstünlük, özgürlük ve onuru hiç bir zaman tanımamıştır. Tadına varmamıştır.

Nifak tohumları, hiç kuşkusuz Allah'a samimiyetle bağlanmamış böylesine yüreklerde yeşermektedir.

Gerçekte nifak, batıla karşı hakta direnememe zayıflığından başka bir şey değildir.

Bu za'af ise korku ve aç gözlülüğün, Allah'tan başkasına bağlanmanın ürünüdür. Yeryüzündeki hayat şartlarıyla kayıtlanmışlığın ve insanların İlahi sistem dışındaki yönetimlerde yaşamalarının ürünüdür.

Kuranî buyrukların doğrultusunu izlediğımızde en belirgin nifak alametinin "müminleri bırakıp kafirleri dost edinmek" olduğunu göreceğiz:

"Münafıklara, kendileri için acı bir azap olduğunu müjdele.

Mü'minleri bırakıp da kafirleri dost edinenler onların yanında izzet (güç ve şeref) mi arıyorlar? Bilsinler ki bütün izzet sadece Allah'a aittir.

Allah size kitapta: "Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman onlar bundan başka bir söze dalıncaya kadar kafirlerle oturmayın" diye bir hüküm indirmede mi? Aksi halde siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah münafıkları ve kafirleri cehennemde bir araya toplayacaktır." (en-Nisa: 138-140)

Bu ayet-i kerimeyle Yüce Allah, gerçek güce ilişkin yanlış yaklaşımları ortaya koymaktadır. Şu halde iki yoldan başkası yoktur.

- Ya Yüce Allah'a ubudiyet (kulluk)

- ya da kullara ubudiyet (kulluk) .

Allah'a ubudiyyet, tümüyle yücelik, onur ve özgürlüktür.

Kullara ubudiyet ise alçalıştan, esaret ve şerefsizlikten başka bir şey değildir. Artık herkes, buna göre dilediğini seçsin.

Bir mü'min, mü'min olduğu halde Allah'tan başkasıyla onurlanamaz.

Allah'a inanmış olduğu sürece şeref, yardım ve kudreti Allah düşmanlarının yanında arayamaz. Müslümanlık iddia edip müslüman isimler taşıdıkları halde Allah'ın yeryüzündeki en amansız düşmanlarından yardım isteyen kimseler. Kur'an-ı Kerimi düşünüp anlamaya ne kadar muhtaçtırlar!

Eğer gerçekten müslüman olma istekleri varsa bunu düşünmek ve Allah'ın alemlerden müstağni olduğunu bilmek zorundadırlar. Çünkü nifakın ilk basamağı, mü'minim diyen bir kimsenin, Allah'ın ayetlerinin inkar edilip alaya alındığı bir ortamda oturup "hoş görü, akıllılık, engin

yüreklilik, geniş ufukluluk veya düşünce özgürlüğü" adına yapılanlara göz yumup sükut etmesidir. Ve bu, hezimetten başka bir şey değildir. Zayıflık ve çökmüşlüğüne itiraf etmekten utanıp kendi kendisini aldatan bir insanın tüm organlarına - yolun başındayken - bulaşan ruhî bir yenilgiden başka bir şey değildir.

Çünkü Allah için, Allah'ın dini ve ayetleri için hamiyet göstermek, imanın bir alametidir. Eğer bu hamiyet zayıflamışsa, tüm setler yıkılmış demektir. Karşı tarafın baskısı sonucu tüm engeller çökmüş ve yere yığılan molozların altında kalınmış demektir.

Dinî hamiyet, işin başında bilerek zaptedilir: ama daha sonra sırasıyla ölgünleşir, söner ve ölür. Bir mecliste diniyle alay edildiğini gören bir kimse:

- ya dinini savunur,

- ya o meclisi ve oradaki insanları bırakıp gider,

- ya da susup göz yumar ki bu, hezimetin ilk basamağıdır. Çünkü bu nifak köprüsü üzerinde küfürle iman arasındaki bir konumdur. Burada münafığın tavrı, tereddüt, sarsıntı ve kararsızlıktır, Mü'min safla kafir saf arasında bocalayıp hiç bir safla yer alamamaktır. Yani mü'minler için hakaretten başka bir şey ifade etmeyen bir konum. Yüce Allah, nifakı tanıtırken şöyle buyurmaktadır:

" (Münafıklar), ne (kafirlerden), ne de (mü'minlerden) olmadan ikisi arasında bocalayıp dururlar. Allah kimi saptırırsa sen kesinlikle onu doğruya götüreceksin bir yol bulamazsın." (en-Nisa: 143)

Nifak batağına düşmüş kimselerin za'afını yansıtan bir tablodur bu. Kesin bir tavır takınamamalarının, görüşlerini, inanç ve tutumlarını haykıramamalarının nedeni işte bu za'afıdır.

Bu, münafıkların tüm zamanlardaki konumudur. Yani korku ve hoş geçinme, ruhi sapıklık, hasta kalblilik, samimiyetsizlik, gösteriş, kalbin onaylamadığını dışa yansıtmak, direnme za'afı, açıklamaktan çekinmek, bayağılaşmak, azim noksanlığı v.s...

Boy-posları gösterişli; ama etkilenemiyen (duygusuz) kimselerdir...

Aynen kütük gibi hareketsiz...

Duvarın bir tarafına konulmuş birer kütük...

Durgun ve buz gibi bir ölmüşlüğü örnekleridir bunlar:

"Onları gördüğünde cüsseleri dikkatini çeker. Konuştukları zaman da (fesahatlidir diye) sözlerini dinlemek (istersin. Ne var ki) onlar, her seslenişin aleyhlerinde olduğunu sanan (duvara konulmuş) kütükler gibidir onları; nasıl olur da (delillere rağmen) imandan önlenip gitmişler." (el-Münafikun: 4)

Nifakın böylesine bir tehlike arzemesinden dolayı Hz. Ömer, (Allah'ın Resulü (s.a.v.) tarafından kendisine münafıkların ismi bildirilen) Hz. Huzeyfe b.Yeman'a geliyor. Kendisi hakkında emin olmak için. Allah'ın Resulü (s.a.v.), kendi ismini de münafıklar arasında anmış mı? diye soruyor.

Hız. Huzeyfe ise kendisine sadece:

"Ey Ömer! Sen onlardan değilsin" demekle yetiniyordu.

"Onların kalbinde hastalık vardır; Allah (Kur'an'ı indirmekle) hastalıklarını daha da arttırmıştır." (el-Bakara: 10)

Kalblerinde afet vardır. Kalblerinde illet vardır. Hastalık doğuran bir hastalık.. Az olan bir sapmanın her adımda biraz daha artmasıdır bu; aralık genişledikçe artması...

Münafık ve kalblerinde hastalık bulunan kimseler - tağutun ordularıyla savaşılan mü'minleri - seyretmek için beklerler. Mü'min gurubun temel hazırlığı, sadece bu dindir ve bu hayat dolu akidedir. Çünkü bu, Allah'ın ilahlığı ve dokunulmaz hürmetleri konusundaki gayretleridir. Allah'a tevekkül ve yardımına güvenmeleridir. Münafıklar ise alay ededuruyor bu tehlikelerle karşılaşp tehditler altında bulunan mü'min grupla. Hem alay eder hem de dehşete kapılırlar. Apaçık tehlike ve tehditleri göğüsleyen mü'minler gördüklerinde hayret ve dehşete kapılırlar.

Ama kendileri "yıkım" diye adlandırdıkları küfür-İslâm savaşına asla katılmaz ve canlarını tehlikeye almazlar.

Çünkü onlara göre hayat, sadece bir ticarettir. Söz konusu olan din de olsa akide de olsa sadece bir ticari pazarlıktır. Eğer kâr varsa işe girişirler, ama eğer tehlike varsa en iyisi sağ-salim kalmaktır. Onlar, mü'minin basiretiyle meselelere bakmazlar. Sonuçları iman terazisiyle ölçmezler.

Bu savaş, mü'minin anlayış ve ölçüsüne göre sürekli bir kazançtır. İki iyilikten birine; yani ya zafer ve başarıya ya da şehitlik ve cennete kavuşmaya kesin gözüyle bakmaktır. Sonra mümine göre, güçlerin hesabı da başkadır. Çünkü o, Allah'ın gücüne dayanmıştır. Buysa münafık ve kalbinde hastalık bulunan kimselerin asla hesaba katmadıkları bir güçtür.

Mü'min grup ve dava adamları, meseleleri her zaman ve her yerde iman ve akide terazisiyle ölçmekle görevlidirler. İmanın verdiği basiretle kavramaya, Allah'ın hidayet ve nuruyla bakmaya davet edilmektedirler. Tağutun zahirî güçlerini büyütmemek, kendi güç ve ağırlıklarını da hafife almamak zorundadırlar. Çünkü Allah, kendileriyle beraberdir.

Akide yolu, gerçekten uzun ve zordur. Güdük çaba ve zayıf azimlerin yetersiz kaldığı bir yol...

Akidenin sorumlulukları son derece dikkat isleyen bir çaba gerektirmektedir. Yüreği boş ve ruhen zayıf kimselerin kaldıramayacağı bir çabadır bu. Küçük kimse ve dayanıksız bünyelerin karşısında bozguna uğradığı yüksek bir ufuktur bu:

"Eğer (bu savaş), kolayca ele geçen bir kazanç ve vasat bir yolculuk olsaydı (münafıklar), kesinlikle seni izlerlerdi. Ne var ki bu mesafe kendilerine uzak geldi." (et-Tevbe: 42)

İnsanoğlunda sık sık görülebilen bu durumu, Kur'an-ı Kerim, işte böyle ifade etmektedir. Yüce ufuklara yükselen yola dayanamayp düşen bu

kimselerin sayısı hayli fazladır. Yolun uzunluğuna dayanamadıkları için geri kalan ve bunun yerine önemsiz kazanç veya ucuz taleplere yönelenler pek çoktur. İnsanlığın her zaman ve her yerde tanıyabileceği kimselerdir bunlar. Geçici olarak görülebilen bir azınlık değildir bunlar. Sık sık görülüp de hayatın kıyı köşelerinde yaşayan kimselerdir bunlar... Kazanç sağladıklarını, arzularına kavuştuklarını ve pahalıya mal olacak bir işten kurtulduklarını zannetseler bile gerçek durumları budur. Çünkü az bir bedelle, ucuz ve değersiz şeylerden başkası alınamaz:

"Allah'a ve Ahiret Gününe inananlar, mal ve canlarıyla cihaddan kaçınmak için senden izin istemezler. Allah, muttaki olan kimseleri hakkıyla bilendir. (Çünkü) senden ancak Allah'a ve Ahiret Günü'ne inanmayan, kalbleri şüpheyile (dolan) ve bu şüpheleri içinde bocalayıp duran kimseler izin isterler." (et-Tevbe: 45-46)

Bu, Yüce Allah'ın koyduğu bir kaidedir. Allah'a ve Ahiret Günü'ne inanan kimseler, cihad farızasını yerine getirmek için izin islemezler. Allah yolunda mal ve canla savaşa çağıran davetçiye bocalamadan icabet ederler. Çünkü onlar, zaten hazırdır. Allah'ın kendilerine emrettiği gibi güçlü de olsalar zayıf da olsalar koşmaya başlarlar. İtaat ederek, Rablerine kavuşacaklarına inanarak, Onun mükafatına güvenerek ve İlahî rızayı arayarak koşarlar. Gönüllü olarak koşarlar. Yani ayrı bir teşvik görmeye ihtiyaçları yok. İzin istemeye ise hiç ihtiyaçları yok.. Çünkü gönülleri inançtan yoksun kimselerdir izin isteyenler. Bocalayan, mazeretler uyduran ve zahirde kabul eder göründükleri akidenin "sorumluluklarından beni kurtaracak bir çare bulsam" diye düşünen kimselerdir izin isteyenler.

Ey İslâm davetçileri!

Allah'a giden yol, dümdüz ve apaçıktır. Yolun cahili olan kimselerden başka veya yolu tanıdığı halde yolculuğun zorluklarına katlanmaktan kaçınan kimselerden başkası bocalayıp tereddüt geçirmez.

Korkak ve yüreksiz kimseler, hiç kuşkusuz davanın seyri açısından tehlikeli unsurlardır. Çünkü bunlar, kadroların içine za'afiyet ve bozgun yayarlar. Kişilik olarak düşük olan hastalıklı kalblerin durumu budur. İnsanlardan korkan ve Allah'ın gazabı pahasına da olsa insanları razı etmek isteyen kimselerdir bunlar:

"Halbuki, eğer mü'minler olsalardı Allah ve Resulü'nü razı etmeleri gerektiğini (anarlardı.)" (et-Tevbe: 62)

Öyleyse insanlar da kim oluyor?

Güçleri ne kadar ki?

Ama Allah'a inanmayanların hali böyledir işte..

Allah'a boyun eğmeyip de kendi gibi bir insana boyun eğen, kendi gibi bir insandan korkan kimsenin hali budur.

Mü'mine gelince o. Allah'tan başka kimseye boyun eğmez ve Allah'tan başka hiç bir kimseden korkmaz.

Buna karşı münafık; İslâmı iddia edip rahatlık ve selametini bozmayan

kimsedir. Er kişinin selametten başka bir gaye gütmediğini sanan kimsedir. Sık sık rastlanabilen örnek tipi budur münafığın:

"Allah Resulünün (Tebük'e gidişinden) sonra geri kalanlar, yerlerinde oturup kalmakla sevindiler, Allah yolunda mal ve canlarıyla cihad etmek istemediler ve birbirlerine "Bu sıcakta savaşa gitmeyin" dediler. Dekî 'Cehennem sıcaklığı daha da şiddetlidir.' Eğer bunu bilselerdi (geri kalmazlardı.)" (et-Tevbe: 81)

Bunlar, himmet za'afı ve irade gevşekliğinin örnek tipleridir. Çaba sarfetmekten çekinip sıradan bir rahatlığı saygın bir çalışmaya tercih eden ve alçaltıcı bir selameti onur dolu bir tehlikeden üstün tutan kimseler pek çoktur. Aktif, toplu ve davaların sorumluluğunu bilen safların gerisinde bitkinleşip düşüveren kimselerdir bunlar.

Mücadele ve cihad, mü'minin ayrılmaz fıtratıdır. Yerinde oturmaktan, geri kalmaktan ve erkeklikle asla bağdaşmayan aptalca rahatlıktan çok daha tatlı ve çok daha soylu bir özelliştir bu.

Davaların, hiç kuşkusuz uzun ve zorlu bir mücadeleyi göğüsleyecek sağlam, sarsılmaz, dosdoğru ve yılmaz karakterlere ihtiyacı vardır. Zayıf ve gevşek unsurların içine karıştığı saflar, kesinlikle direnemez.

Çünkü bu unsurlar, şiddet anlarında safı terkedip giderler. Böylece safın içine bozgun, zaaf ve sıkıntılar bırakırlar. Yüce Allah'ın çizdiği yol budur. Bu davanın ve bu dava adamlarının değişmez yolu budur, öyleyse her zaman ve her yerdeki dava adamlarının bu yolu tanımaları gerekiyor. Sonra zilletin de, tıpkı onurluluk gibi bir bedeli vardır. Ve zilletin bedeli, çoğu kere yüz kızartıcıdır.

Bazı zayıf karakterli kimseler, onurlu bir yaşamın güç yetirilmez bir bedel istediğini sanarak zillet ve alçalışı seçerler. Çünkü ağır yükümlülüklerden kaçıyorlar. Bundan dolayı bayağı, değersiz, bomboş ve huzursuz bir hayat yaşarlar. Kişinin gölgesinden bile korkabileceği bir hayat.. Her seslenişi kendi aleyhinde sanabilecek kadar ürkeklik dolu bir hayat... Sonra bu kimseler kadar hayatı seven başka insanlar göremezsin.

Böylece bu zelil kimseler, onurlu bir yaşamın gerektirdiğinden çok daha fazla yükümlülükler altına girmektedirler. Tam tamına bir zillet bedelidir bu ödedikleri, öyle bir ödeme ki bunu hem kişilikleri, hem güçleri, hem şöhretleri ve hem de huzurları hesabına yapıyorlar. Hatta pek çok kere bu bedeli - kendileri fark etmeseler de - kanları ve çocuklarıyla ödüyorlar.

Münafıklar, bir dünya görüşünü taşıyamıyacak ve bir inancının sorumluluğunu yüklenemeyecek kadar aciz insan tipleridir. Bundan dolayı da yerlerinde çakılıp kalan ve mücadeleden kaçan tiplerdir bunlar. Yüce Allah, şuur ve ilim kapılarını kapatmıştır bu kimselerin. İdrak ve algılama sistemlerini işlevsiz bırakmıştır. Çünkü bunu, kendileri seçmiştir. Gevşekliği, aptallığı, kuruntulu hayatı, pasifliği ve hareketli bir hayattan kaçmayı kendileri istemiştir, özgürlük ve basiret dolu hayattan kaçmayı...

"Ve Allah, kalblerini mühürlemiştir. (Bu yüzden) onlar (hayır nedir)

bilemezler." (et-Tevbe: 87)

Şurası kesindir ki merak, zevk, tecrübe ve bilgi edinme özelliklerini yitiren kimseden başkası zillet dolu bir selameti, aptalca bir rahatlığı tercih etmez.

Bundan da öte söz konusu kimseler, günlük hayat içindeki varlıklarını, canlılıklarını, etki ve tepkilerini bile kaybetmişlerdir. Rahatlığın verdiği bir gevşeklik içinde yaşamak, duyguları öldürüp algılama kapılarını da kapatır. Hatta kalb ve akılları bile dondurup bırakır. Çünkü hayatın delili, harekettir. Hayatın dinamik gücüdür hareket..

Tehlikelere atılmak, yüreği ve aklı uyaran bir şeydir. Adalelere güç verip potansiyel gücünü harekete geçiren bir vesiledir. Sonra bu, insanın çalışma gücü için de bir eğitimidir. İnsanı etkilenip tepki göstermeye alıştıran bir eğitim..

Ve tüm bunlar, rahatlık ve zilletli selamet arayan kimselerin mahrum kaldığı ilim, bilgi ve basiret örnekleridir. İşle tek yol budur. Yani:

"onlar, kesinlikle pisliktir." (et- Tevbe: 95)

Mücadele veren bir cemaatin içinde - harekete güç yetirdikleri halde - selameti cihada tercih ederek yerlerinde çakılıp geri kalan kimseler, elbette ki pisliktir. Bunda hiç bir kuşku ve tereddüt yoktur. Çünkü münafık, ruhları kirleten ve duygusal buhranlar doğuran kokuşmuş bir pislikten başka bir şey değildir. Hiç kuşkusuz canlıların yaşadığı bir ortamda bulunan kokuşmuş bir vücut, rahatsız eder ve etrafa bulaşır.

"Ve onların varacakları yer de, işlediklerinin karşılığı olarak cehennemdir." (et- Tevbe:95)

Her yönüyle ve tüm boyutlarıyla kat kat bir ziyandır bu. Allah'tan daha doğru sözlü olan var mı?

Bunlar ki ağır davranıp durmaktadırlar. Ve bunlar ki müslümanların arasında bulundukları halde tam tamına bir savsaklama eylemini sürdürüp bunda direnmekte ve bu amaçla olanca güçlerini harcamaktadırlar.

"İçinizde, ağır davrananlar (savsaklayanlar) vardır." (en-Nisa: 72)

Her zaman ve her yerdeki aynı tip kimselerdir bunlar. Kendi kişisel çıkarlarından başka hiç bir şey tanımayan, kaypaklık edip duran ve himmet yetersizliği içinde bulunan kimseler..

Münafıkların en zayıfları..

Küçücük fani cüsselerinden öte hiç bir yücelik tanımayanlar..

Tüm dünyayı bir tek merkezde döndürmek isteyenler...

İşte bunlardır ağır davranıp savsaklayanlar. Düşüncelerini açıkça söyleyemeyenler.. Amaçları "değneği ortadan tutmaktır" ; darb-ı meselde söylendiği gibi..

Savaştan geri kalanlardır bunlar. Mücahidlerin başına bir sıkıntı veya bir bela gelmişse sevinen ve cihadtan kaçıp imtihandan kurtulmayı nimet sayan kimseler, işte bu oturanlardır. Çünkü mücahidler, zaman zaman zor deneyimlerle karşılaşabilirler:

"(Onlar ki) başınıza bir musibet geldi mi; -Allah bana nimet etmiştir; çünkü onlarla beraber değildim' derler." (en-Nisa: 72)

İşte böyle...

Münafık adam, cihadtan geri kalmayı nimet sayıyor. Allah'ın kendilerini niçin yarattığını anlamadan ve İlahî hayat sistemini yeryüzünde gerçekleştirmek için itaat ve cihadiyla Allah'a ibadet etmeyen münafığın durumu budur.

Evet, ayakların bastığı seviyeden kurtulup yüce ufuklara çıkamayan kimselere göre bir nimettir cihadtan kaçış..

Karıncalar gibi yerlerde sürünenler için bir nimettir. İlahî hayat sisteminin kurulması ve Allah adının yücelmesi için cihadta ve Allah yolunda başa gelen belaların bir fazilet olduğunu bilmeyen kimselere göre bir nimet.. Bunun Allah'ın bir seçimi olduğunu ve Allah'ın bunu dilediği kullarına verdiğini bilmeyen kimselere göre bir nimet..

Çünkü Yüce Allah bu kullarını, dünya hayatındaki beşeri za'afıların üstüne çıkarmak, yeryüzü esaretinden kurtarmak ve böylece kendilerine - dünyaya köle değil, egemen olarak - onurlu bir hayat yaşatmak için seçmiştir. Mü'min, muhakkak ki bela istemez.

Çünkü o, Allah'tan afiyet diler. Ama kendisine cihad görevi verilmişse, ağır davranıp savsaklamadan koşar cihada.. Yüce Allah'tan iki iyilikten birini, yani ya zafer, ya da şehitliği dileyerek çıkar cihada. Her ikisi de Allah'tan bir lütuf ve büyük bir kurtuluştur mü'min için..

O, Allah'ın kendisi için seçtiği herşeye razıdır. Eğer şehit olmasını dilemişse bu ilahi kismetten, yani Allah katındaki şehadet makamından hoşnud ve razıdır. Yok eğer Allah kendisine ganimet ve geri dönüş takdir etmişse o, bu lutfu için Rabbine şükredip Allah'ın yardımından hoşnud kalır. Ama sadece canını kurtardığı için değil..

Sağlıklı bir iman eğer kalble yerleşmişse, bunun etkileri mutlaka görülür. Davranışlarda görülür...

İslâm, hareket isteyen bir akidedir. Durgunluğa tahammül etmez. Bu akide şuur düzeyinde benimsendiği andan itibaren hareketlenmeye başlar. Muhtevasını dışarıya yansıtmanın ve pratik alanda hareket ve eylem olarak görünmenin bir gereğidir bu.

Gönülden benimsenen akideyi ve akidevi gerekleri davranışlarda gösterip fiili bir hareket haline, bu hareketi de değişmez bir kanuna dönüştürmek, apaçık İslâmî eğitim metodunun vazgeçilmez bir esasıdır. Bu arada akidevî hareketi bilinç altında yaşatmak zorunluğu da vardır. Çünkü bir hareketin sürekli diri, sürekli asıl kaynağa bağlı kalmasının şartı budur. Ama kimi insanlar da varki Yüce Allah, şöyle tanıtmaktadır kendilerini:

"(Münafıklar); 'Allah'a ve Resulüne iman edip itaat da ettik' dedikleri halde kendilerinden bir grup - bundan sonra bile - yüz çevirmektedirler. Bunlar, mü'minler değildir. Allah'a ve Resulü'ne. aralarında hükmetmek için çağırıldıklarında onlardan bir grup bundan da yüz çevirmektedir.

Halbuki haklı çıkacaklarını bilselerdi koşarak gelirlerdi kendisine. Onların kalbinde hastalık mı vardır? Yoksa şüphe mi ediyorlar? Yoksa Allah ve Resulü'nün kendilerine zulüm etmesinden mi korkuyorlar? Hayır! Onlar, zalimlerin ta kendileridir." (en-Nûr: 49-50)

Bu kimseler ağızlarıyla "Allah'a ve Resulü'ne inanıp itaat ettik" derler. Ama sadece ağızlarıyla derler. Bu sözün gereklerini, hayatlarında görmek mümkün değildir. Dilleriyle söylediklerini amelleriyle yalanlayan bu kimseler gerisin geriye dönenlerdir. İddialarını davranışlarıyla ispatlamayan kimselerdir bunlar.

Bunlar mü'minler değildir. Çünkü müminler sözlerini fiilleriyle doğrulayan kimselerdir, iman, kişinin eğlenmesini sağlayan bir oyuncak değildir.

Hem iman iddiasıyla ortaya atılmak, hem de imanı oyuncak haline getirmek bir arada bulunamaz. Çünkü iman, nefisteki bir keyfiyet ve kalbe yerleşen bir karakterdir. Sonra eğer bu hakikat gönülde yerleşmişse, ondan dönüş yapmaya imkan yoktur. İman iddia edip de yalpalı ve kaypak davranışlar içinde bulunan kimselere gelince, onlar her zaman ve her yerdeki tipik münafık örnekleridir. Müslümanlıkları gösteriş sınırında kalan münafık örnekler...

Allah'ın şeriatine başvurmak istemeyen ve ilahî kânunun hükmünden razı olmayan kimselerdir bunlar. Allah ve Resulü'nün hükmüne davet edildiklerinde mazeretler uydurup gelmeyi reddeden ve yüz çeviren kimselerdir bunlar.

"Bunlar, mü'minler değildirler."

Hem iman hem de Allah'ın hükmünü reddetme olayı bir arada bulunamaz. Allah'ın şariat ve hükmüne çıkarına uygun gördü mü hemen başvuran kimseler, münafıklardan başkası değildir.

Gerçek bir iman delili, Allah ve Resulü'nün hükmüne razı olmaktır. İman hakikatinin gönülde yerleşip yerleşmediğini anlamanın alameti budur.

Sonra Allah ve Resulü'nün hükmünü, edepsiz, karanlık, İslâmî terbiyeden uzak ve iman nuruyla gönlü aydınlanmamış kimseden başkası, mümkün değil reddetmez. Çünkü zulüm töhmetinden uzak olan biricik hükümdür Allah'ın hükmü.. Yüce Allah, hiç bir kuluna asla zulüm etmeyen adil yaratandır. Yanında tüm yaratıkları eşittir.

Kanun ve hüküm koyan eğer bir ferd ise, kendi kişilik ve çıkarlarını korumak zorundadır. Bir sınıfın diğer bir sınıf için veya bir devletin diğer bir devlet için yahut bir devletler grubunun diğer gruplar için kanunlar koymasında da aynı durum vardır.

Ama Allah, kanun koyunca bir himaye ve çıkardan söz edilemez. Çünkü O'nunki mutlak bir adalettir. Allah'ın şariat ve hükmünden başka bir yolla uygulanıp gerçekleşmeyen bir adalettir bu. Bir mü'min, işitip itaat eder. Tereddüt etmeden, tartışmadan ve sapmadan...

Bu dinleme ve itaatin kaynağı ise Allah ve Resulü'nün hükmüne mutlak bir güvendir.

Yegane hükmün, sadece Allah ve Resulü'nün hükmü olduğuna güvenmek ve ötesinin de hevaperestlik olduğuna inanmaktır. Çünkü dinleyip itaat etmek, bize hayatımızı bağışlayan ve bu hayatta dilediği gibi tasarruf eden Yüce Allah'a teslimiyetin bir ürünüdür. Ayrıca bu; Allah'ın insanlar için dilediğinin, insanların kendileri için dilediğinden çok daha iyi olacağına inanmanın bir gereğidir. Çünkü yaradan Allah, yaratıklarını en iyi bilendir.

Nifak, şiddet anlarındaki bocalayışın, münzeviliğin, ürkeklik ve korkaklığın; bolluk zamanındaki böbürlenmece uzun dilliliğin; uzaktan bir tehlike hissedildiği sıralardaysa cimriliğin, hiç bir çaba göstermeyişi, ürkeklik ve huzursuzluğun somut biçimidir. Cihadıtan geri kalıp oturan ve başkasını da oturmaya davet eden kimselerdir bunlar:

"Allah, içinizdeki (cihadıtan) alıkoyan ve kendileri ancak nadiren savaşa girdikleri halde kardeşlerine; "siz de yanımıza gelin" diyen kimseleri muhakkak ki bilmektedir. Ki onlar size yardım etmekte de pek cimri davranırlar. (Öyle ki) Korkulu (bir durum meydana) geldiğinde gözleri, ölüm sekeratını geçiren kimseninki gibi döne döne size bakarlar. Korku ortadan kalktığı zaman ise ganimete konma cimriliğiyle keskin bir dille sizi incitip dururlar, işte bunlar, inanmamıştır. Allah da onların amellerini iptal etmiştir." (el-Ahzab: 18-19)

Ayet-i kerime, münafıkların en belirgin özelliklerini anlatmaktadır. Gerçek yapı özelliklerini ye en net konumlarını anlatmaktadır. Korkulu anlarda hiç bir şekilde titreklik ve korkaklıklarını tutamayan bu korkak sınıfı, horlayıcı bir ifadeyle ortaya koymaktadır.

"Korku ortadan kalkınca.. Keskin bir dille sizi incitip dururlar."

Korku geçtikten sonra saklandıkları yerlerden çıkıp seslerini yükseltmeye başlayan kimselerdir bunlar. Biraz önce korkudan titreyen kimselerdir böylesine bağırıp çağıran, söyleyiz, böyleyiz diye avurtlarını şişiren, savaşta şöyle şöyle imtihanlar geçirdik, cesaret ve kahramanlık gösterdik diye utanmazca iddialar ortaya atan...

Bu tip insanların varlığı hiç eksilmez. Her ortam ve her kuşakta görülebilen örnek tiplerdir bunlar. Eğer bolluk ve güvenli bir ortam varsa, bunlar kahramandır, konuşkandır ve er kişilerdir. Yok eğer şiddet ve korku varsa bu defa aynı kimseler korkaktır, suskundur, münzevidir, cimridir, iyilik ve iyilikseverlere karşı elleri sıkıdır. İnciten keskin bir dilden başkasıyla konuşmazlar iyiliksever insanlarla...

Nifak, iki görüş arasında bocalayıp durmanın biçimidir. Gerçekte insan, bir ufuktan fazlasına yönelemez ve bir tek hayat sisteminden başkasını izleyemez. Aksi takdirde nifak ve adımların birbirine karışması söz konusudur:

"Allah hiç kimseyi, içinde iki kalble yaratmamıştır." (el-Ahzab: 4)

Madem ki insanın bir tek kalbi vardır, öyleyse bir tek ilaha yönelmek, bir tek hayat sistemini izlemek ve bunun dışında kalan her tür alışkanlık, gelenek, tavır ve adetlerini terketmek zorundadır. Bir tek kalb...

Öyleyse izlenecek hayat nizamı (yolu) da bir tek olmalıdır.

Hayat ve kainata bakış açısı, bir tek evrensel düşünceye dayanmalıdır. Değerlendirmelere esas, eşya ve olaylara dayanak olacak bir tek ölçüsü olmalıdır. Aksi takdirde parçalanır, çöker, münafık olur, kaypaklaşır ve dosdoğru istikametten uzaklaşır.

Sonra bir insanın;

- ahlak ve terbiyesini bir kaynaktan,**
- şariat ve kanunlarını diğer bir kaynaktan,**
- sosyal veya ekonomik düzenlerini başka bir kaynaktan,**
- sanat ve düşüncesini de dördüncü bir kaynaktan alması mümkün değildir.**

Bu karmaşa, mümkün değil bir tek kalbe sahip insanın yapacağı iş değildir. Çünkü bu durumda ayaksız ve dayanaksız bir çöküntü yığını, bir parçalanmış yapı meydana gelmiştir. Şu da var:

Hak bir akideye sahip olan bir kimse, bu inancının gereklerinden ve özgün değerlerinden hiç bir şekilde fedakarlık yapamaz. Ne bir meselede, ne de küçük veya büyük olsun hiç bir konuda bundan vazgeçemez. Akidesinin gerektirdiği dışında hiç bir kelime söyleyemez, hiç bir hareket yapamaz ve hiç bir şeye niyet edemez. Yani eğer bu akide o kişinin gönlünde pratikleşen bir hakikat durumuna geçmişse, bu kişi her davranış ve sözünde bu inancına mahkûm olmuş demektir.

Çünkü Allah, insana bir tek kalbten fazlasını vermemiştir, öyleyse bu kalb, bir tek kanuna boyun eğer, bir tek dünya görüşüne dayanır ve bir tek ölçüyle tartıp biçer. Akide sahibi bir kimse bir iş yapmışsa:

"Şunu şahsi sıfatımla, şunu da İslam! sıfatımla yaptım" diyemez.

Çünkü o, bir tek kalbe sahip bir tek şahıstır. Bir tek akide taşıyan bir tek kalb..

Aynı şekilde onun bir tek hayat görüşü, bir tek değer ölçüsü vardır.

Akidesine dayalı dünya görüşü, hangi durumda olursa olsun kendisinden çıkan her harekete yansımıştır.

O, gerek bireysel hayatını, gerek aile hayatını, gerekse cemaat, devlet ve dünyadaki hayatını bu bir tek kalble yaşar.

Gizli - açık her haliyle, hem işçi, hem işveren olarak, hem hakim hem mahkum olarak ve hem darlıkta hem de bollukta bu bir tek kalbiyle yaşar.

Yani ölçüleri sabit, değerleri sabit ve düşünceleri müstakim bir hayat..

"Allah hiç kimseyi içinde iki kalble yaratmamıştır."

Öyleyse;

- bir tek hayat sistemi,**
- bir tek yol,**
- bir tek vahiy,**
- bir tek bakış açısı ve**
- bir tek Allah'a teslimiyet vardır.**

Bir tek kalb,

- iki ilaha tapınamaz (kulluk yapıp, ibadet edemez),**

- iki efendiye hizmet edemez,
- iki sistemi izleyemez ve
- iki tarafa yönelemez.

Aksi takdirde, bölünme, parçalanma; yıkıntı ve molozlara dönüşme söz konusudur.

5 - Kuvvetlerin Hakikati

İnsanlar bu kainattaki kuvvetler hakikatinden pek çok kere gafil yaşamaktadır. Böylece tüm kıymetleri yanlış değerlendirmekte, tüm ilişkilere bozuk düşüncelere yaklaşmakta, ellerindeki tüm ölçüler bozulmakta, nereye gittiklerini, ne aldıklarını ve neyi iddia ettiklerini anlayamaz hale gelmektedirler. Bu durumdaysa iktidar ve idarelerin gücüne aldanıp yeryüzünde her şeye güç yetiren kuvvetin bunlar olduğunu sanmaktadırlar. Beşeri iktidar güçlerine boyun eğmelerinin kaynağı budur. Tabi tağutların korkutma ve teşvikleriyle...

Onlardan duyulan korku ve ürkeklikle.. Ezizyetlerinden korunmak veya gölgelerinde nefsi bir himaye sağlamak için onlardan razı olup çıkıyorlar. İnsanları aldatan bir diğer güç de ekonomik güçtür. Halkın ve hayatın kaderini bu gücün tayin ettiğini sandıkları için arzu ve korkuyla o tarafa yönelmektedirler. Büyüklenmek ve - sandıkları gibi - insanlara hükmetmek için mal toplamaya koşmaktadırlar.

Aldatan bir diğer güç ise ilimdir. Çünkü ilmi; güçlerin, zenginlik ve diğer imkanların kaynağı sanan insanlar vardır. İlmi elde etti mi rahatça davranıp saldıraabileceğini sanan insanlar.. Bundan dolayı bu kimseler, mabetlerdeki abidlermiş gibi haşyet içinde ilme yönelirler.

Aldatan bir başka güç; bireylerin, grupların ve devletlerin elinde bulunan zahiri imkanlardır. Bu yüzden de küçük büyük tüm güçleri yaratan biricik kudreti unutup hep bu gücün etrafında dolanıp dururlar.

Tıpkı kelebeğin lamba etrafındaki dönüşü gibi..

Tıpkı kelebeğin ateşin üstünde uçuşması gibi.. Ama bu kimseler, büyük kudreti unutuyorlar. Her şeye sahip, her şeye güç verip yönlendiren, eşyayı dilediği gibi ve dilediği yerde insanın hizmetine veren biricik kudreti...

Cılız beşeri güçlere - ister bireylerin, ister grupların ve isterse devletlerin gücü olsun -sığınmanın, örümceğin ağına sığınması gibi olduğunu unutuyorlar, örümcek ki, zayıf, önemsiz ve uyuşuk bir haşeredir. Uyuşuk bir yapıya sahip olduğu için himayesiz bir haşere.. Ağı dayanıksız olduğu için korumasız...

Yani Allah'ın himaye ve sığınağından başkasına, Allah'ın sarsılmaz dayanağından başkasına sahip olmayan bir haşere...

"Allah'tan başkasını veli edinenlerin durumu, kendi kendisine bir ev yapan örümceğin durumu gibidir. Halbuki evlerin en dayanıksızı da örümceğin evidir. Eğer bunu bilselerdi (başkasını veli edinmezlerdi.)" (el-Ankebût:41)

İşte Kur'an-ı Kerim'in, mümin grubun kalbine yerleştirmek istediği mükemmel hakikat budur. Hakikî güç budur. Kainattaki güçlerin tümünü kuşatan en büyük güç budur. Bu güçtür dünyanın tüm zorba tagutlarını İslâm cemaatine boyun eğdiren..

Taguti kale ve engellerin tümüyle yıkılmasını sağlayan..

Bu mükemmel hakikat, ilk müslümanlardan herkesin ruhuna yerleşmiş, gönüllerini yeşertmiş ve kanlarına karışıp damarlarında dolaşmıştır. Bu, sadece dilde kalan bir kelime değildi. Tartışma götüren bir mesele de değildi. Çünkü nefse yerleşmiş apaçık bir hakikatti. Kendisinden başkası düşünülüp hayal edilmeyen bir hakikatti.

Şu halde tek güç, Allah'ın gücü ve tek velayet de Allah'ın velayetidir.

Bunun dışında kalanlar ise boş, sönük ve cılızdır. Böbürlenip büyüklense bile, azgınlaşıp zorbalaşsa bile, kapma, vurma ve sindirme yöntemlerine başvursa bile sönük ve cılızdır. Tıpkı örümcek gibi.. Çünkü, onların tüm gücü, örümceğin ördüğü ince ağdan ileriye gidemez.

"Halbuki evlerin en dayanaksızı da örümceğin evidir.."

Değişik dünyevî güçlere karşı mücadele verirken fitne, eziyet, aldatma ve iğvayla karşılaşan dava adamları, bu mükemmel hakikati eni konu düşünmek ve bunu hiç bir zaman unutmamak zorundadırlar. Şu dünyevi gücün vurduğu, şunun ezdiği, şunun eğlenceye aldığı ve şunun da satın almaya çalıştığı dava adamları, bunu öncelikle anlamak zorundadırlar. Çünkü bu güçlerin tümü, İlahî hesabla ve akidevî ölçüye göre örümceğin ince ağıdır. Tabi eğer akide, doğru bir şekilde benimsenmişse, kuvvetlerin hakikati anlaşılıp algılanabilmişse, takdir ve değerlendirme güzelce yapılmışsa...

Öyleyse Allah kimin yanındaysa ona zıt gidecek hiç bir şey olamaz. Ona zıt gitmeye çalışacak kim ve ne olursa olsun boştur, gerçek bir varlığı veya etkisi de yoktur.

"Allah dedi ki; Ben sizin yanınızdayım." (el-Maide: 12)

Allah'ın yanında olduğu bir kimse ise yolunu asla şaşırılmaz. Çünkü Allah'ın beraberliği, kişiye hem kafidir, hem de yol göstericidir. Allah kimin yanındaysa, onun sıkıntıya girip azgınlaşması mümkün değildir. Çünkü kişi, Allah'a yakınlığıyla huzur bulup mutlu olur.

Ne var ki Yüce Allah bu "beraberliğini" gerekli şart ve sebeplerinden kopuk bir macera, bir kayırma veya kişisel bir cömertlik meselesi haline getirmemiştir.

Çünkü Allah'ın beraberliği; kendisine gereği gibi ibadet ederek yolunu izleyen, nizam ve davasını yüklenen kimseler içindir.

Bu bakımdan davetçiler. bu büyük hakikati iyice kavramak zorundadırlar.

Yani Kur'anı Kerim'in sürekli olarak üzerinde durup belirlediği hakikat..

Allah'la mü'minlerin arasındaki ilişkinin hakikati budur.

İnsanla en büyük kudretin arasındaki ilişki budur, öyleki Yüce Allah bu ilişkiyle müminleri kendi safına dahil etmekte, emir ve işlerini de kendi emir ve işi haline getirmektedir. Yani onları huzuruna kabul etmekte,

sığınağına almakta, düşmanlarını kendisine de düşman kılmakta ve kendilerine hazırlanan tuzakları kendisine hazırlanmış kabul etmektedir, örneğin diyor ki:

"Onlar, Allah'ı ve iman edenleri aldattıklarını sanıyorlar." (el-Bakara: 9)

Bu, gerçekten yüce ve büyük bir ayrıcalıktır. Müminlerin makam ve hakikatini, göz kamaştırıcı bir yükseklik düzeyinde tutan ve inanmış bir kalbe sonsuz bir huzur veren bir ayrıcalıktır bu. Çünkü mümin. Yüce Allah'ın davalarını kendi davası, savaşlarını kendi savaşı ve düşmanlarını da kendi düşmanı olarak kabul ettiğini görmektedir. Yüce Allah'ın onları kendi, saffına aldığını ve kendi şeref dolu civarına yükselttiğini görmektedir.

Öyleyse kullar kim oluyormuş?

Kulların küçükük kalan tuzak, aldatma ve eziyetlerinin ne önemi var?

İlk İslâm topluluğu Yüce Allah'ı hakkıyla tanımış ve böylece en büyük kudreti bulmuştu. İlk müslümanlar, Allah'ın yüce sıfatlarını gönüllerine yerleştirmişlerdi. Gerçek bir hayatın canlılığına kavuşmuşlardı. Yüce Allah'ın yakın ve kendilerini işittiğini, tüm işleriyle yakından ilgilendiğini, şikayet ve fısıldayışlarının doğrudan doğruya kendisine gittiğini, dertlerini kesinlikle biliyorlardı. Bundan dolayı Rableriyle ünsiyet halinde yaşıyorlardı. Onun himayesinde, civarında, sevgi ortamında ve gözetiminde...

Sonra tüm bunları ruhlarının derinliklerinde canlı bir hakikat olarak yaşıyorlardı. Yani bu, salt bir mana ve düşünce veya mücerred bir ifade ve yakınlık değildi:

"O, muhakkak ki işitendir ve yakındır." (Sebe: 50)

İşte Kur'an-ı Kerim, bu yaşanan hakikati böyle ifade ediyordu. Bu;

- imanla küfrün,

- hakla batılın ve

- bir tek Allah'a çağıran davetçilerle yeryüzünde haksız yere kibirlenen tağutların arasındaki savaşın bir hakikatidir.

Bu savaşın mazisi eskilere; İnsanlığın doğuşuna dayanmaktadır. Tüm dünyadan daha geniş bir alanı vardır bu savaşın.. Bu savaşla tüm varlık aleminin konumu, Yaradana iman ve teslimiyettir. Kafir ise tek başına kalmıştır. Tüm kainatla çelişerek sapmıştır ve saptığı için de Allah'ın ayetlerine karşı mücadelesini tek başına vermektedir. Sonra bu savaşın gerçek güç dengesi çok farklıdır. Bundan dolayı bu savaşın sonucu bizce bellidir. Çünkü bu, güçlü ve soylu hakla cılız, güçsüz ve yetersiz batılın savaşıdır. Hak adamlarıyla batıl grubunun savaşı..

Batıl ordusu varsın dolansın ülkelerde..

Varsın yararlansın nimetlerden..

Dışa yansıyan güç, zenginlik ve iktidarı ne olursa olsun. O. buna rağmen cılız, güçsüz ve yetersizdir. Kur'an, gönüllerde iyice yerelsin diye açıklayıp belirlemektedir bu hakikati..

Tüm zaman ve mekanların hak ve iman davasını yüklenen tüm yeryüzü

davetçileri bunu böylece bilsinler. Belli bir dönem ve belirli bir mekan parçasında zahiren şişkinleşmiş batıl güçlerini büyük görmesinler. Çünkü hakikat, bu değildir. Çünkü hakikat, Kur'an-ı Kerim'in ifade ettiği, İlahî kelimenin dile getirdiğidir. En doğruyu söyleyen O'dur. Ve O işinde galip ve her şeyi bilendir.

6 - Allah'a Güvenmek

Allah'a tevekkül (güven); peygamberlerin (a.s.) sürekli olarak anlattıkları bir hakikattir:

"Mü'minler, sadece Allah'a tevekkül etsinler." (Ali İmran: 122)

- Demek ki mü'min sadece Allah'a güvenir.
- Onun kalbi Allah'tan başkasına iltifat etmez.
- Allah'tan başkasından yardım beklemez.
- Allah'ın himayesinden başkasına sığınmaz.

Gene mü'minler, tağutî güçlere imanlarıyla başkaldırır ve her tür eziyeti de metanetle karşılarlar:

"Bize (mutluluğa götürecektir) yolumuzu göstermişken Allah'a niçin güvenmeyelim." (İbrahim: 12)

Bu söz, yol ve tavrından emin, veli ve yardımcısının sonsuz lütfuna erişen inanmış kişinin sözüdür. Yolunu gösteren Allah'ın kendisine mutlaka yardım da edeceğine İnanan mü'minin..

Adımlarının Yüce Allah tarafından yönlendirildiğini ve yolunun da Yüce Allah tarafından kendisine gösterildiğini anlayan bir yürek, hiç kuşkusuz Yüce Allah'a bağlanmıştır. O, artık şaşmaz. Yüce Allah'ın varlığından ve her şeye egemen, her şeyi kahhar sıfatıyla kuşatan İlahlığından hiç bir zaman gafil kalmaz.

Azimle ve yılmadan yola devam etmeyi sağlayan bir şuurdur bu. Yani tereddüt ve bocalama geçirmeden..

Yoldaki tağutî güç ve engellerden çekinmeden..

Bu hakikati, yani Allah'ın yol göstericiliği ve Allah'a güvenme olayının mü'min yürekteki kopmaz bağlantısı, ancak fiilen hareket içinde bulunanların anlayabileceği bir hakikattir. Cahiliyye tağutuyla fiilen savaşanların anlayabileceği bir hakikat..

Kalbindeki tüm noktaların İlahî nurla aydınlandığını hisseden kimsenin anlayabileceği..

Bu nurla aydınlık ufukları gören, huzur dolu bilgi ve ilim ortamında yaşayan, İlahî ünsiyet ve yakınlığı hisseden kimsenin..

İşte bir mü'min eğer bu hakikati anlamışsa yeryüzü tağutlarının tehditlerine hiç bir önem vermez. Aldatmaca ve tehditlere boyun eğmez. Çünkü bu mü'min, yeryüzünün tüm tağutlarıyla beraber onların elindeki her tür kapma ve sindirme yöntemlerini de hor görür. Sonra Allah'a bağlanmış bir kalb, böyle şeylerden nasıl korksun ki?

Şu aciz kullar mı onu korkutacak?

Öyleyse sarsılmadan sabredelim, zayıflayıp geri dönmeyelim, gevşeyip

titremeyelim, kuşkuya kapılmayalım, aşırılık göstermeydim ve yoldan ayrılmayalım...

"Ve biz, tüm eziyetlerinize de kesinlikle sabredeceğiz." (İbrahim: 12)
Sihatli iman anlayışını, olanca sadelik ve gücüyle Hz. Peygamber (s.a.v.)'in yüreğinde görüyoruz. Onun risaletine inanıp onun davasını yayan her mü'min yüreğin de bu imanla süslenmesi gerekir. İşte açıklama:

"Allah, kuluna (yardım etmeye) yetmiyor mu? (Ey Muhammed!) onlar, seni Allah'tan başkasıyla korkutuyorlar." (ez-Zümer: 36)

Yetip artan bir direktiftir bu açıklama. Allah'a ulaşan şaşmaz ve dosdoğru yolu göstermektedir bu açıklama. Eğer Allah davetçinin yanındaysa, eğer davetçi bulunduğu ubudiyyet makamının hakkını veriyorsa acaba onu kim ve ne korkutabilir?

Güçlü ve her şeyi kudret kabzasında tutan Yüce Allah'ın yeterli oluşundan (kifayetinden) hiç kimse kuşku duyabilir mi?

Gerçek korku kimdendir?

Konu budur. Apaçık ve kesin...

Tartışma ve zihinsel yorgunluğa yer vermeyecek kadar net...

Çünkü söz konusu olan; Allah korkusuyla başkasının korkusudur. Eğer mesele böylece anlaşılmışsa şüphe ve karmaşaya hiç bir yer kalmamıştır. Evet, eğer bu anlaşılmışsa Allah'ın dinine davet eden kimseyi ne korkutabilir ki?

Neden huzursuz olabilir, neden çekinebilir ki?

Onu kim yolundan engelleyebilir ki?

Eğer bu hakikat mü'minin kalbine yerleşmişse, kendi açısından mesele bitmiş ve tartışma kesilmiş demektir. Allah'tan başkasından umudunu kesmiş demektir. Çünkü Allah, kuluna yelerdir. Sadece O'na güvenilir:

"De ki: Allah bana yeterdir. Mütevekkil kimseler, sadece Ona güvenirlir." (ez Zümer: 38)

Kalblerinde Allah'tan başka birine veya bir sebebe güven duygusunu bulan kimseler, en başta Allah'a gerçekten inanıp inanmadıklarını düşünmek zorundadırlar.

"Mü'minler ancak o kimselerdir ki Allah'ın (azabı) anılınca kalbleri korkar. Allah'ın ayetleri okununca imanlar artar ve sadece Rablerine güvenirlir." (el-Enfâl:2)

Sadece Rablerine güvenirlir. Ayetin (gramer yönünden) ifade ettiği anlam budur. Yani yardım ve güven konusunda Allah'a hiç bir şekilde ortak koşmazlar.

Yahut İbn-i Kesir'in tefsirinde anlattığı gibi:

Allah'tan başkasına umut bağlamazlar, O'ndan başkasını kastetmezler, O'ndan başkasına sığınmazlar, O'ndan başkasından ihtiyaç talep etmezler ve O'ndan başkasına rağbet etmezler. Dilediği her şeyin olacağını, dilemediğinin ise asla olamayacağını bilirler.

Mülkünde tasarrufta bulunan O'dur. Ortağı yoktur. Hükmünü değiştirecek

yoktur. Süratle hesap alan O'dur.

Bundan dolayı Said b.Cübeyr demiş ki:

"İmanın merkezi (temeli), Allah'a tevekküldür."

Allah'ın vahdaniyetine ihlasla inanmak budur. Başkasına değil, sadece Ona ihlasla ubudiyet etmek budur. Hem Allah'ın vahdaniyyetine inanmak, hem de onunla beraber başkasına güvenmek, mümkün değil bir arada bulunamaz.

Ama bir tek Allah'a güvenmek, dünyevî sebeplere başvurmaya mani değildir. Çünkü bir mü'min, sebeblere sarılmayı imanından bir parça ve sebebe sarılmayı emreden Rabbine itaat olarak kabul eder. Fakat sebeplere sonuçları doğuran şey gözüyle bakmaz. Bundan dolayı da sebeblere tevekkül etmez.

Mü'minin anlayışına göre sebep - netice arasında bir ilişki yoktur. Ne var ki sebeblere başvurmak ibadedettir. Emre itaat yönünden ibadettir. Neticenin gerçekleşmesi ise sebebin kendisinden ayrı İlahi bir kaderdir. Allah'tan başkasının takdir edemeyeceği bir kader. Bu özelliğiyle mü'min, sebeblere tapınmak ve bağlanmaktan kurtulup şuur özgürlüğüne kavuşmaktadır. Ama aynı zamanda bu sebeblere gücü nisbetinde başvurmak zorundadır. Allah'a itaatin mükafatına kavuşmak için başvurmak zorundadır.

Davetçiye düşen, bir tek Allah'a bağlılığını ifade eden arı-duru akidesini ilan etmektir:

"De ki: (Beni ortadan kaldırmak için) çağırın ortaklarınızı ve sonra bana hiç bir mühlet vermeden kurun tuzaklarınızı. Benim velim (işlerimi yöneten), hiç şüphesiz Kitab'ı indiren Allah'tır. Salihlere velayet eden de O'dur. O'nu bırakıp tapındıklarınız ise size yardım edemeyecekleri gibi kendi kendilerine de yardım edemezler. Onları hidayete (doğruya) çağırırsanız bile duyamazlar. Onları sana bakarken görürsün, oysa ki kendileri görmez." (el-A'raf: 195-198)

Bu, dava sahibinin buyruğudur. Cahiliyyeye karşı söylenmesini emrettiği kelimelerdir. Rabbinin emrine uyan Hz. Peygamber (s.a.v.) kendi zamanındaki müşriklere ve sahte ilahlarına meydan okuyarak bu kelimeleri aynen söylemiştir.

"De ki: Çağırın ortaklarınızı ve sonra bana hiç bir mühlet vermeden kurun tuzaklarınızı!"

Bu kelimeleri böylesine bir meydan okuyuşla müşriklerin ve sahte ilahlarının yüzüne vuruyordu. -Bana karşı kullanacağınız - ilahlarınızın de dahil olmak üzere tüm tuzaklarınızı hiç bir süre ve mühlet tanımadan kurun diyordu. En büyük güce güvenip dayanmış ve tüm tuzaklara karşı onun himayesine sığınmış birinin edasıyla haykırıyordu yüzlerine:

"Benim velim, hiç şüphesiz kitabı indiren Allah'tır. Salihlere velayet eden de O'dur."

Kime dayandığını böylece ilan ediyordu. Kitabı indiren Allah'a dayanıyordu. Zaten kitabı indirmekle Peygamberini elindeki bu Hak'la

insanların karşısına çıkarmayı murad ettiğini gösteriyordu. Bu hakkın, batılperestlerin batılına egemen olmasını takdir eden de O'ydu. Davasını kendisine güvenerek tebliğ edip yüklenen salih kullarını koruyan da O'ydu. Bu, Hz. Peygamber (s.a.v.)'den sonra gelecek her zaman ve her yerdeki Allah dini davetçilerinin vazgeçilmez sözüydü:

"De ki: Çağırın ortaklarınızı ve sonra bana hiç bir mühlet vermeden kurun tuzaklarınızı"

Görülüyor ki dava adamı, dünyevi her tür dayanağı bırakıp hiçe saymak zorundadır. Gerçekte tüm dünyevi dayanaklar hiçtir ve önemsizdir.

Dışarıdan güçlü ve kudretli görünseler bile..

"Ey insanlar! Size verilen şu örneği dinleyiniz: Allah'ı bırakıp tapındıklarınızın tümü bir araya gelse bir sinek bile yaratamazlar. Sinek onlardan bir şey kapsa onu bile kurtaramazlar. İşleyen (tapan) aciz, istenen (tapman) da aciz!" (el-Hacc: 73)

"Allah'tan başkasını veli edinenlerin durumu, kendi kendisine bir ev yapan örümceğin durumu gibidir. Halbuki evlerin en dayanıksızı da örümceğin evidir. Bunu bilselerdi (başkasını veli edinmezlerdi.)" (el-Ankebût: 41)

İslam davetçisi, Allah'a dayanmaktadır, öyleyse şu diğer veli ve dayanakların önemi var mı?

Mü'mine göre bunlar ne ki?!

Eziyet edebilseler bile ne ki bunlar?!

Çünkü yapabildikleri eziyet de Allah'ın izniyledir. Kendisine velayet eden Rabbinin izniyle..

Bu, Rabbinin kendisini korumaktan acizliği değildir. Dostlarına yardım etmeyi bırakmış demek de değildir. O, münezzektir tüm noksanlıklardan. Çünkü O, salih kullarını bu eziyetlerle imtihan etmektedir. Eğitmek, arıtmak ve alıştırmak için imtihan etmektedir. Ve O, zalim kullarını da mazeretsiz bırakmak, zaman tanımak ve nihayet-sarsılmaz tuzaklar hazırlamak için derece derece yaklaştırmaktadır helâka..

Hz.Ebu Bekr (r.a.).. Müşrikler, yamalı ayakkabılarıyla mübarek yüzüne vurup gözü ve çehresini ağzı gözünden tanınmayacak şekilde kana bularken, yani Hz. Peygamber (s.a.v.)'den sonra dünyanın bu en büyük insanına böylesine çirkin ve alçakça saldırırlarken o, bu işkence boyunca:

"Ya Rabbi! Sen ne kadar halimsin. Ya Rabbi! Sen ne kadar halimsin" diyordu.

Çünkü o, bu eziyetlerin ötesinde Rabbinin halimliğinin bulunduğu yürekten inanıyordu. Rabbinin, tüm düşmanlarını bir anda çökertip helak edebileceğini kesinlikle biliyordu. Rabbinin, dostlarını terketmediğinden kesinlikle emindi.

Müşriklerin, Ka'be etrafında toplandığı bir sırada sesini yükselte yükselte Kur'an okumaya başlayan Abdullah b.Mesud'a yaptığı eziyetler..

Dayaktan bitkinleşip belini doğrultamaz hale gelen Abdullah, tüm bu

alçakça eziyetlerden sonra diyordu ki:

"Allah'a yemin ederim ki, o anda kendilerinden daha önemsiz kimse bilmiyordum."

Çünkü bu kimselerin Yüce Allah'a düşmanlık yaptığını biliyordu. Allah'a düşmanlık yapanın ise eninde sonunda yenileceğine ve Allah katında zaten mağlup olduğuna kesinlikle inanıyordu, öyleyse bu kimseler, Allah'ın dostları nazarında da önemsiz olmalıydılar.

Bir de Abdullah b.Maz'ûn (r.a.)..

Müşrik Utbe b.Rebia'nın himayesinden çıkmıştı. Çünkü din kardeşleri Allah yolunda eziyetler çekip dururken bir müşrikin himayesinde eziyetten kurtulmuş olmaya tahammül edemezdi. Utbe'nin himayesinden çıkar çıkımaz müşrikler başında toplanmışlardı. Bir gözünü köreltinceye kadar vurdular onu. O sırada Utbe onu tekrar himayesine davet ediyordu. Ama Abdullah bu haline bakmadan:

"Hayır; çünkü ben senden daha üstün olanın himayesindeyim" diyordu. Utbe bu defa kendisine:

"Yeğenim, eğer himayemde olsaydın gözün bu halde olmazdı" deyince Abdullah:

"Hayır (girmem), vallahi) Allah yolunda diğer gözüme de aynı şey yakışırdı," diye cevap veriyordu. Çünkü Abdullah, Rabbinin himayesinin, kulların himayesinden daha onurluca olduğunu biliyordu. Rabbinin kendisini bırakmadığına da kesinlikle inanıyordu. Rabbi, kendi yolunda böylesine bir eziyete girmesini takdir etmişti yal öyleyse o da bu harika cevabı verecekti. Bununla tırmanacaktı aydınlık ufuklara..

"Hayır, vallahi! Allah yolunda diğer gözüme de aynı şey yakışırdı."

İşte Hz. Muhammed (s.a.v.)'in gözetiminde Kur'an-ı Kerim'le eğitilen bu parlak nesilden böyle örnekler çıkıyordu. Çünkü onlar Yüce Allah'ın:

"De ki: Çağırın ortaklarınızı ve sonra bana hiç bir mühlet vermeden kurun tuzaklarınızı!. Benim velim, hiç şüphesiz kitabı indiren Allah'tır ve salihlere velayet eden de O'dur," buyruğunun gölgesinde yetişiyorlardı. Peki bundan sonra ne oldu?

Yani müşriklerin bu çeşitli eziyetlerine dayanmaktan ve kitabı indirip salihlere velayet eden yüce Allah'a bağlanmaktan sonra ne oldu?

Hiç kuşkusuz tarihin bildiği..

Allah'ın velileri galibiyete, üstünlük ve hükümlanlığa kavuştu. Salihlerin öldürdüğü tağutlara da alçalmak, yenilmek ve mahvolmak düştü. Allah'ın gönüllerini İslâm'a açtığı diğer adamlara gelince; onlar da bu salih öncülere tabi oldular. Allah'a sonsuz güven duyup İşkenceleri metanetle ve sarsıntı geçirmeden göğüsleyen salihlere.. Allah yolunda sarsılmaz bir azimle direnenlere..

Nerede ve ne zaman olursa olsun dava adamı, ancak böyle bir azim, böyle bir güven ve böyle bir inançla bir yere varabilir:

"Benim velim, hiç şüphesiz kitabı indiren Allah'tır ve salihlere velayet eden de Odur."

Batıl, ne kadar gaddarlaşırsa gaddarlaşsın, davetçileri nasıl tehdit ederse etsin, huzur veren hak kelimeye nasıl saldırırsa saldırısın, oluşturduğu düşünce ve ifade korkusu ne olursa olsun dava adamlarına düşen, sadece yollarına devam etmek ve boyunlarındaki görevi yılmadan taşımaktır.

7 - Allah'ın Kaderine Teslimiyet

Ölüm, hiç kuşkusuz korkulu ve sıkıcı bir gerçektir. Her canlıyı tehdit eden ve kaçınılması mümkün olmayan bir gerçek...

Hiç kimsenin çevresinde bulunanları kurtaramayacağı bir gerçek...

Çünkü her an gözler önünde cereyan eden bir olaydır. Küçük-büyük. zengin-fakir ve güçlü-zayıf herkesin başına gelen bir olay..

Herkesin konumu aynıdır bu olayda. Kaçışı, hilesi, savması ve ertelenmesi olmayan, hiç bir güç ve şefaathla önlenmeyen bir olaydır bu: "Onların eceli gelince ne bir saat gecikirler, ne de bir saat öne alınırlar." (el-A'raf: 34)

Görülüyor ki ölüm, yüce bir cihetten gelmektedir. İnsanı çaresiz bırakan bir yerden, öyleyse ölümden kaçış yok. Bu yüce makamın iradesinden kurtuluş yok.. Her canlının sonunda kendisine yakalandığı ölüm olayıdır bu. Durmadan, teklemeyen, hiç bir feryada, arzu ve korkuya cevap vermeden gelmektedir ölüm. Despotları, sıradan insanları kaptığı gibi kolaylıkla yakalayan, müstekbirleri de aynen mustazafları aldığı gibi alan ölüm.

İlahî hayat sistemi, ölüm ve hayatla, bunların zahiri sebepleri ve gizli hakikatiyle ilgili düşünceyi rayına oturtturarak işi müdebbir kudrete havale etmektedir. Hem ölüm, hem de hayat halinde Allah'ın kudretine bağlanmayı, görev ve sorumlulukları bocalamadan ve irkilmeden yüklenmeyi emretmektedir. Ne takdir olunmuşsa, muhakkak ki o olur. Sonra ölüm de, hayat da Allah'ın elindedir, öyleyse ölümden kaçınmak gereksizdir!

"(Sayıları) binlere varan kimselerin ölüm korkusuyla ülkelerinden çıktıklarını, Allah'ın kendilerine "ölünüz" dedikten sonra onları tekrar dirilttiğini bilir miydin?" (el-Bakara: 243)

Öyleyse ölümden kaçmaya imkan yoktur. Korku ve endişe, hayatı uzatmaz, eceli geciktirmez, Allah'ın kazasını geri çevirmez. Hayatı bağışlayan Allah, alan da Allah..

Yani ölüm, kaçışı olmayan bir zorunluluktur, işte Kur'anî buyruk, insanların unuta geldiği bu gerçeği akıllara yerleştirmek için dikkat çekmektedir; ölüm, mutlaka yakalayacaktır kendilerini. Nerede olurlarsa olsunlar, hayatları sona erecektir:

"De ki: Kendisinden kaçtığınız ölüm, kesinlikle sizi yakalayacaktır. Bundan sonra da siz görünmeyen ve görünen her şeyin alimine dönderilecek o da size işlediğiniz her şeyi bildirecektir." (el-Cum'a:8) Öyleyse bu gerçeğin insanın nefsinde yerleşmesi şarttır. Yani

yeryüzündeki bu hayatın belli bir süresi vardır ve bir gün bu kaçınılmaz son, muhakkak ki gelecektir.

- Salihler de ölür, zalimler de ölür.

- Mücahidler de ölür, evlerinde oturanlar da..

- Akide bayrağını yüceltenler de ölür, kullara boyun eğenler de.

- Zilleti reddeden yiğitler de ölür, ne pahasına olursa olsun yaşamak isteyenler de.

- Büyük çaba ve hedeflerin sahipleri de ölür, sadece ucuz metalar için yaşayan sıradan insanlar da.

Kısaca herkes ölür:

"Her nefis ölümü tadacaktır." (Ali İmran: 185)

Her nefis bunu yudumlayıp tadacak ve bu hayattan ayrılacaktır. Herkese sunulan bu bardaktan tatmayacak hiç kimse yoktur. Aralarında hiç bir fark olmadan tadacaklardır. Fark varsa, başka bir şeydedir. Başka bir kıymettedir. Varılacak son durak açısından fark vardır:

"Kıyamet günü mükafatlarınız, kesinlikle size ödenecektir. O gün kim ateşten uzaklaştırılıp cennete konulursa o, muhakkak ki kurtulmuştur." (Ali İmran: 185)

Ölüm, zamanı gelince mutlaka vuku bulacaktır. Bunun savaş veya barışla, kişinin sığındığı mekanın sağlamlığı veya çürüklüğüyle hiç bir ilgisi yoktur.

"Ölüm, nerede olursanız olun. sağlam yapılı burçlar içinde bile olsanız sizi yakalayacaktır." (en-Nisa: 78)

Öyleyse Allah yolundaki savaş görevinden kaçmak, ölümü geciktirmeyecektir. Aynı şekilde bu savaşın yükümlülüğü altına girip er meydanına çıkmak da ölümü öne almayacaktır.

Şu halde savaş olsun veya olmasın insanlardan korkmanın bir anlamı yoktur. Ancak bu, insanın tedbiri elden bırakması demek değildir. Olanca yetenek ve savunma güdülerini harekete geçirmemesi dikkatsiz ve ihtiyatsız olması demek değildir.

Yüce Allah diyor ki:

"Dikkati (tetkik durmayı) elden bırakmayın" (en-Nisa: 102)

Çünkü bu başka, ölüm ve eceli bu gibi hususlara bağlamak daha başka bir şeydir. Tedbir alıp hazırlığı tamamlamak, itaat edilmesi gereken bir emirdir. Bunun gizli veya açık hikmetleri ötesinde Yüce Allah'ın tedbiri vardır.

Her tür hazırlık ve tedbirin alınmasına rağmen ölüm ve yazılmış ecel arasındaki ilişki hakkında sağlam bir düşünceye sahip olmak ise daha başka bir şeydir. İslâm budur işte. İslâm'ın eğitim metodu budur işte.. Olay ve sonuçlara hükmeden, Allah'ın kaderidir. Olayın belirli bir yönde gelişip kaçınılmaz sona varması, tamamen bu kaderin bir gereğidir, ölüm veya öldürülmek, zamanı gelince gerçekleşmesi kaçınılmaz olan bir kaderdir. Ne bir an öne alınır, ne de bir an geriye..

"De ki: Ölümden veya öldürülmekten kaçmak, size hiç bir fayda

sağlamayacaktır." (el-Ahzâb: 16)

Yani kaçınılmaz kaderden kaçmanın hiç bir faydası yoktur. Bundan kaçma çabasında olanlar, hiç kuşkusuz yaklaşan zamanları geldiğinde ölüme yakalanacaklardır..

Çünkü dünyadaki zaman ne olursa olsun yakındır ve tüm dünya metai da azdır. Allah'tan koruyabilecek, İradesinin önüne geçebilecek hiç bir kimse yoktur. Allah'ın murad ettiği ne bir iyilik, ne de bir kötülüğü önleyebilecek yoktur. Çünkü insanları Allah'ın kaderinden önleyip savunabilecek hiç bir dost ve yardımcı yoktur, öyleyse yapılması gereken:

Teslimiyet, teslimiyet. İtaat, itaat. Ve Allah'a verilen ahde vefa. Hem darlıkta hem de bollukta vefa.. Her şeyi O'na havale etmek.. Ve sadece O'na güvenmek.. Çünkü Allah, dilediğini yapandır.

İnsanlık ölüme, akide ise ebediyyete doğru gitmektedir. Davanın kendisi, davetçiden hem daha büyük hem de daha devamlıdır. Davetçiler gelip gider; ama dava nesiller boyu devam eder. Davanın izleyicileri, davanın asıl kaynağına hep bağlanmış olarak kalır.

Öyleyse her davetçinin görevi, Allah'ın belirlediği eceli gelip Rabbine kavuşuncaya kadar cihadını sürdürmektir.

"Hiç bir nefis yoktur ki, Allah'ın, izniyle ölümü tatmasın. Bu, Allah'ın yazdığı geçici bir (süredir.)" (Ali İmran: 145)

Demek ki her canlının yazılmış bir süresi vardır ve ancak o zamana kadar yaşayabilir. Bu süreyi doldurmayan kimsenin ölmesi mümkün değildir. Bu bakımdan korkuyla, endişe ve ihtirasla sürenin uzayamayacağı, yahut cesaret, metanet, yiğitlik ve vefakârlıkla da ömrün kısalamayacağı kesindir, öyleyse olmaz olsun korkaklık!. Korkakların gözüne uyku girmesin!. Çünkü yazılmış olan ecel ne bir gün kısalır, ne de bir gün uzar. İşte yol budur. Böylesine açık..

Ta ki nefisler, "nereye kadar umut bağlanır" gerçeğini anlasınlar. Ta ki boş emellerle uğraşmasınlar ve bu tür hesaplardan vazgeçsinler. Çünkü olması gereken görevdir. Bu görevi vefakârlıkla yerine getirmektir. İmani sorumluluk ve gereklere bağlı kalmaktır. Cimrilik ve ihtirasların boyunduruğundan ancak bu yolla kurtulabilir. Korku ve ürkekliğin çerçevesi böylece kırılabilir. Yoldan ayrılmamanın; yolculuğun sorumluluk ve yükümlülüğünü, sabır, huzur ve Allah'a tevekkülle taşımanın çaresi budur. Çünkü ecelleri elinde tutan bir tek Allah'tır:

"De ki: Eğer siz evinizde de olsaydınız, öldürülecek diye yazılanlarınız (ölüm) yerine kesinlikle gideceklerdi." (Ali İmran: 154)

Yazılmış bir ecel vardır. Ne öne, ne de geriye alınan bir ecel..

Kişinin öleceği bir yer vardır. Oraya ister istemez gidip ölecektir. Yüce Allah, akide sahibiyle akide yoksunu kimselerin temel anlayış farkını ortaya koymaktadır. Tüm hayatın ve hayatta görülebilecek her tür darlık ve bolluk olaylarının bir kanuna göre seyrettiğini ortaya koymaktadır. Akide sahibi, bu ilahi kanunu kavrayan, Allah'ın iradesini bilen ve ilahî

takdire güven duyan kimsedir. Çünkü o biliyor ki Allah'ın kendisine takdir ettiğinden başkası başına gelmeyecektir. Başına gelecek olanın şaşmayacağını ve şaşacak bir şeyin de asla başına gelmeyeceğini bilmektedir o.

Bundan dolayı mü'min, sıkıntıları ürkeklik ve bolluğu da kibirlilikle karşılamaz. Şu veya bu sebeble kendini bırakıp gitmez; iş olup bittikten sonra "şundan korunmak veya şunu sağlamak için neden bunu yapmadım" diye ahlar çekmez, Tam aksine akide sahibi, başa gelecek her şeyi rıza, huzur ve teslimiyetle, tüm bunların Allah'ın kaderi ve hikmetine bağlı olduğuna inanarak karşılar. Bu takdirin, aynen, olduğu gibi vuku bulması kaçınılmazdır. O, tüm sebepleri fiilen yerine getirmiş olsa bile gerçek budur. Bu, amel teslimiyet, icabet ediş ve tevekkül arasındaki bir denge durumudur. Adımlar, ancak bu dengeyle düzelebilir; vicdan ancak bu dengeyle rahatlayabilir.

Kalbi, bu dosdoğru İlahî akideden uzak olan kimseye gelince: O, hep dağınık ve huzursuzdur. "Eğer", "olsaydı", "keşke" ve "eyvah" la bocalayıp durmaktadır. Yüce Allah, her zaman ve her yerdeki mü'minleri bu durumdan sakındırıp eğitmektedir. Bir savaşta yakınlarını kaybettiklerinde "ah vahlar" çeken kafirler gibi olmaktan sakındırmaktadır:

"Ey iman edenleri İnkâr edip yeryüzünde bir sefere çıkınca (ölen) veya bir savaşa gidince (öldürülen) kardeşleri hakkında eğer yanımızda olsalardı ölmez ve öldürülmezlerdi diyen (münafıklar) gibi olmayınız." (Ali İmran: 156)

Çünkü bu sözleri, ancak bozuk düşünceli, kainattaki olup bitenlerin ve tüm bu alanlardaki faal gücün hakikatini yanlış değerlendiren insanlar söyleyebilirler. Çünkü bu tip insanlar, Allah'tan kopuk oldukları için zahiri sebep ve sathî şartlardan başkasını göremezler. Hayatı bağışlayan Allah'tır. Bunu, biçtiği ve zamanını belirlediği ecel gelince geri alan da O'dur. İster insanlar evlerinden ve ailelerinin arasında otursunlar, isterse de akidenin gerektirdiği bir savaş meydanında olsunlar, gerçek budur. "Dirilten ve öldüren Allah'tır." (Ali İmran: 156)

Bundan dolayı ölüm ve hayat gerçeğiyle İlahi takdir gerçeğinin gönüllerde yer etmesi şarttır. Çünkü gönül huzuruna varmak buna bağlıdır. Başa gelen tüm belâların bu kaderle geldiğine inanmanın yolu budur. Bu kaderin ötesinde bir hikmetin ve belanın ötesinde de bir mükafatın bulunduğunu bilmenin yolu budur.

Kesin olan şu ki mücahid de ölür, oturan da. Yiğit adam da ölür korkak olan da. Ne bir ihtiras, ne bir tedbir bunu önleyemez. Korkaklık ve evde oturmak, bunu geciktiremez. Ortadaki somut gerçektir. Zaten Kur'an-ı Kerim de bu inkâr edilmez gerçeği dile getirmektedir. Bunu dile getirerek kalblerinde nifak hastalığı bulunan kimselerin içyüzünü ortaya koymaktadır. Münafıklar ki müminlere şöyle diyordu:

"Eğer bize uysalardı öldürülmezlerdi (Ey Muhammed) de ki Eğer

iddianızda, doğruysanız ölümü kendinizden de önleyin." (Ali İmran: 168) Mü'minlerin gönlüne huzur veren bir buyruktur bu. Bu değişmez hakikatin vuku bulması kaçınılmazdır. Öyleyse yüce Allah'a tamamen teslim olup kendisine bağlanarak ve bunu yaşayışımızla göstererek teslim olmak zorundayız.

Anlayıp aklederek, İsteyip kastederek, ne yaptığını bilerek, mukadder olanı kabullenerek teslim olmak..

Rıza, huzur ve hoşnutlukla..

İlahi iradenin gerçekleşmesinde ilk görev ve ilk işaret geldiği zaman sarsılmadan..

Bu arada kendi nefsine bir şey bırakmadan..

Bir de şunu bilmek: Rabbi, onu imtihandan geçirmekle azaplandırmak ve bela vermekle eziyete sokmak istemiyor. Çünkü Rabbi onun, itaat ve icabet ederek, vefa gösterip görevini yaparak ve teslimiyet göstererek katına gelmesini istiyor. Rabbinin huzurunda haddini aşmadan ve itirazda bulunmadan..

Müslüman, Rabbine teslim olmak zorundadır. Hem de mutlak bir teslimiyetle..

Amel ve davranışlarında İhsan mefhumuna sadık kalarak.. Yani tam anlamıyla bir teslimiyet, Allah'ın kaderine bağlanmak, Allah'ın emir, görev ve buyruklarını derhal uygulamak...

İlahi rahmetten huzur ve güven duyarak, İlahi gözetim ve vicdani rızayla rahatlayarak uygulamak. Sükûnet ve rahatlık veren bir rızayla:

"Kim ihsanda bulunmuş halde yüzünü (kendisini) Allah'a teslim ederse, hiç şüphesiz o, sapsağlam bir kulpa bağlanmıştır." (Lokman: 22)

- Kopmaz, gevşemez ve darlık veya bollukta kendisine bağlanan hiç kimseye İhanet etmez bir kulp...

- Kasırga ve fırtınaların İçinde karanlık bir gece ve engebeli bir yolda kendisine bağlananlara yol kaybettirmeyen bir kulp...

- İnanmış ve Rabbine teslim olmuş bir kalbin sebat ve huzur veren inanç dolu bağlantısıdır bu sağlam kulp...

- İlahi takdirin getireceği her şeyi, hoşluk, güven ve kabulle karşılamayı sağlayan bir huzur kulpudur bu.

Şuradan buradan gelecek olaylara karşı nefse sükûnet, rahatlık ve metanet veren bir huzurdur bu.

Bu yolculuk, uzun, zorlu ve tehlikelerle doludur. Bu yoldaki zenginlik ve dünyevi meta tehlikesi, yoksulluk ve mutsuzluk tehlikesinden daha az ve daha küçük değildir. Sarsılmaz kulp, Allah'a teslimiyettir; İhsan ve teslimiyet:

"İşlerin akıbeti, sadece Allah'a aittir." (Lokman: 22)

Dönüş ve varış O'nadır. Öyleyse en iyisi, insanların daha işin başındayken teslim olmasıdır. Teslim olduktan sonra güven, huzur ve basiretle yola koyulmasıdır. Çünkü şaşkın kimseler, saflara za'af ve bitkinlik salmaktan başka bir işe yaramazlar. Hain kimseler,

tehlikelidirler. Çünkü işin sadece dış görünüşüne bakan bu kimseler, başa gelen belayı - ne olursa olsun - kötülük olarak görürler. Sadık müslüman ise olanca gücüyle çalışır, ileriye atılır ve korku nedir bilmez. Çünkü o, başa gelecek hayır ve şerrin tamamen Allah'ın İradesine bağlı bulunduğuna ve yardımcısının da Allah olduğuna inanmıştır. "De ki: Bize, Allah'ın yazdığından başka hiç bir şey isabet etmeyecektir." (et-Tevbe: 51)

8 - Yoldaki Denge

Bu akidenin ilk İslâm cemaati tarafından yürekten benimsenen vazgeçilmez bir dayanağı vardır. Gerçekten gönüllerine yerleşen, duygularına keyfiyet ve nefislerine kanaat veren hayatî bir dayanaktı bu. "Allah ve Resulü bir konuda hüküm verdikten sonra ne mü'min bir erkeğin, ne de mü'min bir kadının kendi işlerinde başka bir şeyi tercih etmesi mümkün değildir. Kim Allah ve Resulüne isyan ederse o, kesinlikle apaçık bir şekilde sapmıştır." (el-Ahzab: 36)

Bu hayati dayanağın anlamı -özetle- şudur:

Mü'minlerin nefisleri konusunda hiç bir yetkileri yoktur. İşleri konusunda bir tercih hakları da yoktur. Çünkü hem kendileri, hem de tüm varlıkları Allah'a aittir. Kendilerini dilediği yöne yönelten O'dur. O, mü'minler için dilediğini seçer.

Sonra mü'minler, evrensel kanun doğrultusunda seyreden varlık aleminin bir parçasından başka nedir ki?

Bu varlık aleminin yaratıcısı ve müdebbiridir her şeye hareket veren, insanları da evrensel varlıkla beraber yönlendiren; Varlığın büyük senaryosunda rolleri dağıtan O'dur. Varlığın büyük sahnesinde herkesin hareketini belirleyen de O'dur. Bu alandaki rollerini, bizzat seçme hakları bile yoktur. Çünkü onların hiç biri senaryoyu tam olarak bilmiyor. Hatta insanların hoşça gidebilecek hareketleri seçme hakları bile yoktur. Çünkü onların hoşuna gidecek hareket, kendilerine ayrılmış rolle bağdaşmayabilir. Ayrıca senaryo ve sahnenin sahipleri de kendileri değildir. Onlar sadece takdir edileni yapmakla görevli olanlardır. Yani netice itibarıyla ne leh, ne de aleyhlerindeki bir durum söz konusudur. Bunu bilen mü'minler bu durumlarıyla Allah'a teslim olmuşlardır. Şahıslarına bir şey bırakmayan bir teslimiyettir bu. Kişilikleriyle evrensel fıtrat arasında ve hareketleriyle evrensel rolleri arasında uyum sağlanması, bu teslimiyetin bir sonucudur. Çünkü böylece onlar, kendilerine ayrılan yörüngede seyretmiş oluyorlar. Aynen diğer gezegen ve yıldızların kendi yörüngelerindeki seyirleri gibi. Yörüngeden ayrılmaya çalışmak yok.

Evrensel varlıkla uyumu bozmamak için hızlanmak veya yavaşlamak da yok.

Öyle ki nefisler, ilahi kaderin getireceği her şeye razı olmuştur. Çünkü onlar, Allah'a bağlanmış bilinçaltı yetenekleriyle anlamışlardır ki; her

şeyi, herkesi, her olayı ve her durumu yönetip yönlendiren, Allah'ın kaderidir. Kendilerini, kavrayıcı, rahatlatıcı, güven ve huzur verici bir bilgiyle İlahî kaderi karşılamaya hazırlamış kimselerdir bunlar. Eğitime eğitime başa gelen İlahî kaderi garipsemez ve bundan endişe duyup acılara gömülmez bir hale gelmiştir bu kimseler. Ayrı bir tavsiye ve sabır gerektiren söz konusu endişe, ve acıları aşmıştır bu kimseler. Çünkü onlar, Allah'ın kaderini, duygu ve ruhuna yabancı olmayan bir işi bekleyip gözetleyen arif kimseler edasıyla karşılamaya hazırlanmışlardır. Gafil avlanmadan, irkilmeden ve garipsemeden... Bundan dolayı kendilerinin bitirmek istediği bir konuda hükmetmek için yörüngenin devrini hızlandırmaya çalışmazlar. Hemen giderilmesini istedikleri bir ihtiyaçları var diye olayları yavaşlatmayı düşünmezler. Çünkü söz konusu olan davalarının zafer ve hükümranlılığı bile olsa bu yollara başvurmazlar. Onlar sadece yollarında yürürler. İlahi kaderin getirdiği sonuç ne olursa olsun yollarında yürürler. Rıza göstermiş ve rahatlamış olarak.. Canlarını feda ederek.. Mal ve emeklerini ortaya koyarak.. Daralmadan ve acele etmeden... Minnet edip gururlanmadan.. Ahlar çekip üzüntüye kapılmadan.. Yani adımlarını yönlendirip hareketlerini yöneten İlahi kudrete mutlak bir teslimiyetle.. Kendilerini yöneten kudrete tam bir güven duyarak.. Emniyet, huzur ve inançla. Bunun yanında, kolaylık ve sadelikle yola devam ederek.. Ve tüm bunların yanında güç yetirildiği kadar çalışmak, elde mevcut tüm serveti harcamak, zaman ve emek kaybına izin vermemek, başvurulmadık çare ve vesile bırakmamak... Ama güç yetirilmez işleri yüklenmemek, insanlıklarından ve insani özelliklerinden soyutlanmaya çalışmamak, yani insani yapıyı güç ve za'af noktalarıyla korumak... Ayrıca yürekten benimsenmeyen samimiyetsiz duygu ve yetenekleri ortaya atmamak, yapılmayan bir şeyle övünmekten hoşlanmamak ve yapılandan fazlasını konuşmamak.. İşte denge budur. Hem Allah'ın kaderine mutlak bir teslimiyet, hem de olanca gücü ortaya koyarak çalışıp çabalamak.. Hem Allah'ın kaderine teslimiyet, hem de gönül huzuruyla karşı koymak (batıla).. Yani teslimiyet ve çabayı dengelemek.. İşte ilk İslam cemaatinin hayat ve karakterine damgasını vuran işaret, bu dengeydi. Dağların yüklenemediği büyük akide emanetini taşımaya onları ehil kılan işaret buydu. Bu temel ve vazgeçilmez nitelikteki hayati dayanağın ruhun derinliklerine yerleşmiş olmasıydı ilk İslâm cemaatini başarıya götüren. Bu cemaatin kendi hayatında ve o zamanki insan

toplumunun hayatında böylesine harikalar gerçekleştirmesini sağlayan dayanak buydu. Adım ve hareketlerinin evrensel varlıkla uyumunu sağlayan dayanak buydu. Zamanın akışına ayak uydurmasını sağlayan dayanak buydu. Evrensel yasalarla çatışmadan ve çelişmeden. Yani bu çelişme ve çatışma sonucu yavaşlama ve gecikmelere meydan vermeden..

Zaten bunca emeği mübarek kılan da buydu. Çünkü bu, çok kısa denilebilecek bir zamanda verimli, bol ve tatlı meyveler veren bir çalışmaydı. Nefislerini öylesine değiştirmişlerdi ki bu insanlar, kendi hareketleriyle evrensel hareket arasında hiç bir tezat kalmamıştı. Kainatın tümünü yönlendiren Allah'ın kaderine uygun bir uyum içinde yaşıyorlardı.

Eğer bir kalb tam anlamıyla ilahî hidayeti benimsememişse, emeklerin tam olarak meyve vermesine imkan yoktur. Kişinin hareketiyle kainatın devri arasında uyum sağlanıp Allah'ın evrensel kaderi gönül huzuruyla benimsenmemişse meyve beklemeye imkan yoktur. Çünkü varlık aleminde ilahi takdirin doğrultusunu izlemeyen hiç bir şey yoktur.

Yüce Allah'ın aşağıdaki buyruğuyla belirlediği de budur:

"Allah ve Resulü bir konuda hüküm verdikten sava ne mü'min bir erkeğin, ne de mü'min bir kadının kendi işlerinde başka bir şey tercih etmesi mümkün değildir."

İslam metodunun vazgeçilmez nitelikteki temel prensibi budur.

9 - İmanın Hakikati

İmanın bir hakikati vardır ki, insanın bunu içinde hissetmesi zorunludur. Çünkü iman, ne boş bir iddia, ne lafta kalan kelimeler ve ne de bir temenni işidir. İmanın eylem ve pratiğe yansımaları şarttır. Varlığının ispatı ve hakikatinin ifadesi böylece tecelli etmelidir.

Yahut Hz. Peygamber (s.a.v.)'in buyurduğu gibi:

"İman ne temenni ve nede süslemeyle (elde edilebilir.) Çünkü iman, kalbte yerleşip amelle doğrulanan (bir hakikattir.)" (Deylemî - el - Firdevs Müsnedi Enes'ten rivayetle. Bkz. Menavî - Feyd'ül - Kadir 5/356)

Şu halde iman hakikatine, gereken ciddiyetle bakma zorunluluğu vardır. Bu hakikat, pratik alanda tersine görünen bir ifade biçimine, bir sözcük haline getirilip bulandırılmaz.

"De ki: (salih) amel işleyiniz. Allah, Resulü ve mü'minler bu amelinizi mutlaka göreceklidir." (et-Tevbe: 105)

İslâm dini, akide ve akideyi doğrulayan bir amel metodudur.

Sadakatin ölçüsü, Allah, Resulü ve mü'minlerin göreceği ameldir. Pratik bir hayat nizamı olan İslam'da, pratik bir harekete dönüşmeyen niyet ve duygular yetmez. İmanın varlığını gösterebilecek iyi bir niyetin, elbette ki yeri vardır; ama bu iyi niyetin kendisi hüküm ve sevaba bizzat dayanak olamaz. Çünkü amelin kıymetini ortaya koyan şey, amele eşlik eden niyettir. Zaten hadis-i şerifin anlamı da budur.

"Ameller, ancak niyet ile (muteberdir.)" (Buhari 1/3; Müslim. Ebu Davud, Neseî, İbn-i Mace)

Yani mûcerred bir niyet yetmez, bunun yanında amel de olmalıdır. Bu akidenin tabiatı, imanın kalbin içinde gömülü, durgun ve pasif bir hakikattan ibaret kalmamasıdır. Çünkü O, diri, aktif ve hareketli bir hakikattir. Kalbe sığmayacak kadar dinamiktir. Harekete geçmedikçe tam olarak gerçekleşmiş olamaz. Yani bu hakikatin kendisini eylem, aktivite ve davranış planında isbatlaması ve tabiatını günlük hayattaki apaçık eserleriyle ifade etmesi şarttır. İç alemde bulunanı dışa yansıtacak bir ifade ve isbatla...

İman, Allah ve Resulünü kalben tasdik etmektir. Hiç bir tereddüt ve şüpheye yer vermeyen bir tasdik.. Sarsılmaz, zorlanmaz, akla kötü şeyler getirmez, gönül ve şuuru bunaltmaz kesin, sabit ve güven dolu bir tasdik..

"Müminler ancak. Allah ve Resulü'ne iman edip hiç bir şüpheye kapılmayan, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad eden kimselerdir, işte sadık olanlar bu kimselerdir." (el-Hucûrat: 15)

Allah yolunda hem mal, hem de canla cihad çıkmayı gerektiren bir imandır bu. Bir kalb eğer bunun tadına varmışsa, eğer bu imana bağlanmış ve bu imanda sebat etmişse, taşımak zorundadır. Bu hakikati dışarda, hayatın içinde, yani insanların dünyasında göstermek zorundadır. Çünkü bu inanca sahip bir mü'minin hedefi, iki yönü bütünleştirmektir.

Bilinçaltında yaşattığı imani hakikatle çevresini saran hayatın iş ve pratiğini birleştirmektir.

Bir mü'min, içinde yaşadığı hayat şartlarının, gönülden benimsenen iman hakikatinden kopuk olmasına asla dayanamaz. Dayanamaz, çünkü bu kopukluk ve ayrılık üzüntülere boğar mü'mini.. Heran rahatsız eder kendisini.. İşte mü'minin cihada çıkmasının nedeni budur. Allah yolunda mal ve canını ortaya koyarak savaşmasının nedeni budur. Mü'minin özgün bir çıkışıdır bu cihad hareketi. Kalbinde yaşattığı aydınlık manzaranın, hayatın içinde ve insanların dünyasında dipdiri şeklini görmek istiyor mümin.

Mü'min insanın, çevresini saran cahili hayatla çelişkisi, imanın bir gereğidir.

Bu çelişki ve husumetin kaynağı, mü'min insanın çifte bir hayat standardına dayanamamasıdır. İmanî düşüncesiyle bu bozuk pratik hayatı bağdaştıramamasıdır. Sapık, noksan ve şaibeli bir hayat pratiğini koruyayım diye mükemmel ve dosdoğru imani düşüncesinden hiç bir ödün vermeyişidir.

Öyleyse mü'minin etrafındaki cahiliyeyle savaşı, kaçınılmaz bir şeydir. Bu savaş, cahiliyenin imani düşünce ve imanlı bir hayata boyun eğmesine kadar devam etmek zorundadır.

"İşte sadık olanlar, bu kimselerdir."

"Mü'miniz" dediklerinde itikaden sadık olan kimselerdir bunlar. Eğer bu duygu kalbe yerleşmemişse, eğer bunun etkileri hayatın içinde gerçekleşmemişse İman da gerçekleşmemiş; akide sadakati, ispatlanmamış ve iddialar sözde kalmış demektir, İslâm akidesinin tabiatı, imanın kalb içinde saklanmış durağan ve işlevsiz bir hakikatten ibaret kalmamasını gerektirmektedir.

İnanmış bir kimse, insanı sarsan, titreten hayati sıkıntılar ve belalarla karşılaşabilir, ama sarsılıp bunalmaz. Güvenini kaybetmez, kuşkulara kapılmaz ve hep dosdoğru. Rabbine bağlanmış halde kalır. Yüce Allah'ın, yolun zorlukları ve yolculuğun tehlikeleri konusunda mü'minleri sık sık uyarmasının nedeni budur. Çünkü mü'minlerin azimle, sevaplarını Rablerinden bekleyerek, istikametten ayrılmadan ve hiç bir kuşkuya kapılmadan yollarına devam etmeleri lazımdır. Kasırgalı ve fırtınalı ortamların karanlık ufuklarında bile olsa böylece yürümek zorundadırlar. İman, dinamik bir güç ve tükenmez bir enerji kaynağıdır.

Kalbe bir yerleşti mi yerine sığmaz olur, taşmak ister. Dışarıya taşmak, amel sahasına girmek, varlığını pratiğe geçirmek ve içteki durumuyla dışardaki durumu arasında uyum sağlamak için rahatsız eder mü'mini. Sonra insan organizmasındaki tüm hareket noktalarını etkileyip yolculuğa yönelten güçtür bu imani hakikat..

Akidenin nefisteki sırrı da budur zaten. Kişinin akideyle güçlenmesi sırrı..

Akidenin yeryüzünde bunca harikalar gerçekleştirmesinin sırrı..

Hergün gerçekleştirmeye devam ettiği harikaların sırrı..

Hayatın çehresini bir günde bile değiştirebilen, ferd ve cemaatleri fedakarlıklar yapmaya iten harikalar.. İnsanların büyük ebedî hayat uğrunda fani ve sınırlı bir ömrü feda etmesini sağlayan harikalar..

Yetersiz ve zayıf bireylerin güçlü- iktidarlara, ekonomik güçlere, ateş ve demire karşı durmasını sağlayan harikalar..

Mü'min bir ferdin ruhundaki büyük kaynağın karşısında tüm bu güçlerin yenilgisini sağlayan harikalar..

Evet tüm bu güçleri yenen bu fani ve sınırlı ferttir. Ama bu ferdi destekleyen büyük ve korkunç bir güç vardır. Ruhî desteğini aldığı güçtür bu. Zayıflamayan, yorulmayan ve tükenmeyen gürül gürül fışkıran bir kaynaktır bu.

10 - İman Yolunun Bazı Kahramanları

İmana tamamen gönlünü açan bir kimse hakkı açıkça haykırır batılın yüzüne.. Güç, metanet ve istikamet üzere haykırır hakkı. Eğri büğrülükten, geveleme, karmaşa ve kapalılıktan uzak bir şekilde haykırır hakkı..

Karşısındaki batıl ne kadar böbürlenirse böbürlensin imani tavır budur:

"Bize, hiç şüphesiz Rabbimize iman etmişizdir." (Tâha: 73)

Bundan sonra sıra, tağutun korkunç ve barbarca tehdidinde:

"Size ne ceza vereceğimi göreceksiniz. Kesinlikle el ve ayaklarınızı

**çaprazlama kesecek ve daha sonra hepinizi asacağım." (el A'raf: 123)
Yani sindirme, saptırma ve barbarlık..**

Tağutların, hakka karşı kullandıktan vazgeçilmez yöntemler..

Delil ve ispatla çürütemedikleri hakka karşı tavırları budur. Batılın, apaçık hakka karşı aldığı tedbir budur. Ama eğer bir İnsan imanın hakikatini gerçekten benimsemişse tüm dünyevi güçlere galip gelmiş demektir. Tağutların şiddet ve tehdidini hiçe saymış, sahip olduğu imanla yücelerek dünyaya bağımlılıktan kurtulmuş, fani hayatı horlayıp ebedî hayatı seçmiş demektir. Öyle ki artık bu insan:

"Bundan sonra neyi alacağım, neyi bırakacağım; neyi kazanacak, neyi ödeyeceğim; kârım ne, zararım ne; yolda ne gibi zorluklarla karşılaşacağım"; hangi "dikenler, hangi fedakarlık beni bekliyor?" diye sorular sormaya gerek görmez. Çünkü önünde, apaçık ve berrak bir ufuk vardır. Artık o yolda karşılaşabileceği hiç bir zorluğu umursamaz: "(Mü'minler tağuta) dedi ki: Biz (nasıl olsa) Rabbimize döneceğiz. Rabbimizin bize gelen ayetlerine inanmış olmaktan başka bir nedenle bizi cezalandırmıyorsun. Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır ve müslümanlar olarak canımızı al." (el-A'raf: 120-122)

Sarsıntı ve korku vermeyen, boyun eğdirmeyen, utanç vermeyen bir imandır bu. Sonuna kadar güven verip nefsi razı eden, Allah'a dönüş inancını güçlendiren ve İlahî huzurda bulunuşu va'deden bir imandır bu. Tağuta karşı verdiği savaşın tabiatını anlayıp bunun tamamen bir akide kavgası olduğunu kavrayan kimse, yaranmaya çalışmaz, yumuşama göstermez. Düşmandan af ve hoşgörü beklemez. Yani düşmanın, üzerinde bulunduğu akideyi bırakmasından başka bir şey kabul etmez. Çünkü aralarındaki savaşın asıl nedeni akidedir. Tağut da dava adamını akidesi için sindirmiyor mu?

"Rabbimizin bize gelen ayetlerine inanmış olmaktan başka bir nedenle bizi cezalandırmıyorsun."

Savaşta nereye ve kime yöneldiğini bilen bir kimsenin, hasmından sağlık ve afiyet dilemesine imkân yoktur. Çünkü o, Rabbine yönelmiştir. Fitneye karşı dayanmak ve İslâm'a vefalı olabilmek için Rabbine yakarır sadece. Bu durumdaysa tağut. İmanın, karşısında, huzur ve sarsılmaz anlayışın karşısında aciz kalır. Emrinin atında sandığı bu yürekli insanların karşısında aciz kalır tağut. Boyunduruğa aldığını, dilediğince yönettiğini ve cesetlerine sahip olduğunu sandığı kimselere karşı aciz..

Çünkü bu kimselerdir tağuta başkaldıranlar. Çünkü Allah'tan emir almışlardır bu kimseler. Eğer gönüller, Allah'a gitmeyi arzu etmişse tağutlar ne yapabilir ki?

Eğer gönüller Allah'a bağlanmışsa zorbalar ne yapabilir ki?

Eğer gönüller otoritenin asıl kaynağına yönelmişse krallar (iktidarlar) ne yapabilir ki?

İnsanlık tarihinin en net ve en belirgin konumudur bu. Hayatın akideye, acıların kararlılığa ve şeytanın insana yenildiği bir konumdur bu. Gerçek

bir hürriyetin ilan edildiği tarihsel bir dönüm noktasıdır bu. Zaten hürriyet, kişinin sahip olduğu akideyle tağutluk ve zorbalığı yenmek değil mi?

Fani ceset ve boyunduruktan başka hiç bir şeye sahip olmayan maddi güçlerden üstün gelmek değil midir?

Çünkü tağutlar kalb ve ruhları asla boyunduruğa alamazlar. Şu halde maddi güçlerin boyunduruğa alamadığı kalblerde gerçek bir hürriyet doğmuş demektir.

Hak, eğer bir kalbe yaklaşıp dokunmuşsa onu köklü bir değişikliğe uğratar. Meydana getirdiği korkunç sarsıntı ruh ve gönüllerin ta derinliklerinde yerini bulur. Dalalet tortularını temizleyecek arı, duru, diri, hakka boyun eğmiş ve imanla yeşermiş bir hale getirir. Hem de en kısa zamanda...

Despot ve tağut Firavun'un mü'minlere söylediği:

"El ve ayaklarınızı çaprazlama kesecek ve daha sonra da hepinizi asacağım" gibi sözler, her tağutun ahmakça kelimelerdir. Tahtının veya şahsının tehlikede olduğunu sezer sezmez utanmadan ve hiç bir sakınca görmeden işlediği bir hamakattır bu. Olanca gaddarlık, şiddet ve barbarlığıyla yeltendiği bir hamakat..

Peki mü'min grubun cevabı ne olmuş?

Gün ışığına çıkmış sözleri ne olmuş?

Hiç kuşkusuz Allah'ı tanıyan bir kalbin cevabı neyse o..

Rabbini tanıyan bir kalb neyi umursasın ki?

Allah'a bağlanıp üstünlük duygusunu tatmış gönüller tağutlardan hiç çekinir mi?

Ahireti uman bir kalbin, bu dünya işlerinden az veya çok bir şeyi önemsemesi mümkün mü?

"(Bunu yapman) hiç önemli değildir. Çünkü biz, Rabbimize dönüyoruz." (eş-Şuara: 50)

Yani el ve ayaklarımızı kesmen, önemli değildir. Bizi asman, bize işkence etmen önemli değildir, ölmenin ve şehit olmanın hiç bir sakıncası yoktur. Sakıncası yoktur, çünkü biz, Rabbimize dönüyoruz. Artık dünyada ne olacaksa olsun..

Aman Allah'ım bu ne cevap!..

Bu ne mükemmel bir iman!.

Vicdanları aydınlatıp ruhları coşturan gönüllere huzur veren; çamurdan gelen sülaleyi yüceler yücesine yükselten, kalbleri azık, servet ve bolluğa boğan bu İman!..

Yani bu durumuyla yeryüzündeki her şeyi önemsiz, düşük ve ucuz sayan bu iman!.

Beşer tarihinin keskin bir dönüm noktasıdır bu. Çünkü burada maddenin iflası söz konusudur. Bu bir avuç İnsan ki; işin başında Firavun'dan basan ödülünü istiyordu. İktidar çevresine yakın olmak istiyordu. İşte bu aynı gruptur, Firavun'dan üstün gelen..

Tehdid ve işkenceleri hiçe sayan..

İşkence ve asılmayı sabırla karşılayan..

Sevabını Allah'tan bekleyerek sabreden..

Bu insanlar ki. maddi hayatları aynı hayat..

Çevredeki maddî alem aynı alem..

Bu alanda değişen bir şey yok.. Olan şuydu sadece:

Gizli dokunuş, bir yıldızı büyük yörüngeye yerleştiriyor ve başıboş bir atomu sabit bir merkeze bırakıyordu. Böylece fani insan, ezel ve ebed kurdetine bağlanıyordu. Gizli dokunuşun göstergeye yaklaşmasıyla (manyetik alana girmesiyle) gönül, kapmaya başlıyordu bu kudretin verilerini..

Gönül, hidayetini sesini duyuyor ve basiret, aydınlığın şualarını yakalıyordu. Maddî alemde hiç bir değişikliğin beklenmediği bir ânda gelen bu dokunuş, mevcut şartları hemen değiştiriyordu. Maddi çerçevenin üstüne çıkardığı insanı, hayallere bile sığmayacak bir ufka yükseltiyordu.

Biraz önce Firavun'dan mükafat bekleyen ve O'na yaklaşmayı - herkesin erişmek istediği - bir ganimet sayan bu kimselerdi hemen sonra değişen.. Gönüllerine imanın dokunmasıyla bir anda değişip olanca güçleriyle Firavun'a karşı koyan.. Firavun'un mülkünü, süsünü, makam ve iktidarını hiçe sayan..

"(Ey Firavn!) Seni bize gelen delillere ve bizi yaratan (Allah'a) kesinlikle tercih etmeyeceğiz." (Tâ ha: 72)

Çünkü bize göre en üstün olan Allah'tır. En büyük ve en yüce olan O'dur. O'nun şanı yücedir.

"Artık ne hüküm verirsen ver." (Tâ ha: 72)

"Yeryüzünde elinden ne gelirse ardına koyma. Çünkü sen, ancak bu dünya hayatına (idama) hükmedebilirsin." (Tâ hâ: 72)

Senin krallığın, bu hayatın ötesini geçemez. Bu hayat dışında üzerimizde hiç bir egemenliğin yoktur. Sonra bu dünya hayatı da öyle kısa ki!. Öyle önemsiz ki! Senin bize yapabileceğin işkence, Allah'a bağlanıp sonsuz bir hayat uman kimseleri asla korkutamaz.

"Biz, hiç şüphesiz Allah'a iman etmişizdir."

Adeta alay ediyor mü'minler zalim tağutun tehdidiyle..

Güç dolu iman kelimesini haykırarak, güven veren imanın zaferiyle, an duru bir inanç uyarısıyla ve bu köklü inançlarına umut bağlayarak meydan okuyordu mü'minler.

Bu, hiç kuşkusuz insanlık tarihine beşer kalbinin hürriyet ilanı diye kaydedilecekti. Yeryüzü zincirlerini kıran, dünya iktidarlarını, kralların korkusunu ve krallara bağlanan umutları çökerten bir tabloydu. Çünkü hiç bir insan, imanın gölgesinde yaşamadan bunu haykıramazdı. Çünkü hak ve imanın zaferini simgeleyen bir tabloydu bu. önce inanç ve düşünce planında daha sonra da günlük hayatın somut şartlarında gerçekleştirilen bir zaferin ilanıydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM	CİHAD
1 - İnanç özgürlüğü Cihadın Birinci Hedefi Cihadın İkinci Hedefi Cihadın Üçüncü Hedefi	
2 - Zor Bir Fariza Allah Yolunda Savaş Zor, Ama Yerine Getirilmesi Zorunlu Olan Bir Farzdır	
3 - Cihad Yolunda	
4 - Tek Yol Budur	
5 - İslam Cihadının Tabiatı İslami Hareket Metodunda Birinci Özellik İslami Hareket Metodunda İkinci Özellik İslami Hareket Metodunda Üçüncü Özellik İslami Hareket Metodunda Dördüncü Özellik İnsanlığın Evrensel Kurtuluş İlanı	
6 - Toplumsal Bir İnkılab	
7 - Şümullü Bir Nizam	
8 - Cihanşümul Bir İnkılab	
1 - İnanç özgürlüğü	
<p>İnanç (düşünce) özgürlüğü, kişiye İnsan oluş özelliğini veren temel bir haktır. Bir insanı inanç özgürlüğünden koparan kimse, en başta onun insanlığını almış demektir. İnanç özgürlüğünün var olabilmesi için bu inanca, hiç bir fitne ve eziyete uğramadan davet edebilme özgürlüğü de bulunmalıdır. Aksi takdirde inanç özgürlüğü lafta kalmıştır. Günlük hayatta etkisi görülmeyen bir laf olarak kalmıştır. Bundan dolayı Yüce Allah; bu görüşü benimseyip davetçiliğini yapan, kaybolmuş şaşkın insanlığa önderlik görevini yüklenen mü'minlere yol göstermektedir. Hem de tüm açıklığıyla:</p> <p>"Hak, batıldan tamamen ayrılmışken dine (girmede) zorlama yoktur." (el-Bakara: 256)</p> <p>Bu dinin getirdiği akidenin davası, zorlamaya, öfke ve icbara değil, açıklayıp anlatarak ikna etmeye dayanmaktadır. Çünkü bu din, insanın idrakına hitap etmektedir. Hem de olanca gücüyle..</p> <p>İnsanın düşünen aklına, apaçık mantığına, etkilenebilen vicdanına hitap etmektedir. Aynı zamanda fıtratına, beşeri yapısı ve kavrayış gücüne tüm yönleriyle hitap etmektedir. Hiç zorlamadan..</p> <p>Hatta seyirciyi çoğu kez kabule zorlayan maddi hiç bir harika bile göstermeden..</p> <p>İnsanın düşünüp tartmasına fırsat bırakmayan akıl ve anlayış üstü</p>	

zorlayıcı mucizelere bile başvurmadan...

Şimdi sormak gerekir:

İnsanın aklını maddi harikalarla zorlamak istemeyen bir dinin, kendisini kabul ettirmek için zora ve güç kullanımına başvurması mümkün mü? Görülüyor ki bu din, tehdit ve zorlayıcı baskıların etkisi altında kendisini benimsetmez. Bu konuda şiddet kullanmaz. Açıklama, aydınlatma ve ikna yoluna başvurur bu din. İşte İslâm, bu büyük ve muazzam ilkeyi böyle ilan ediyor. Yüce Allah'ın insana bağışladığı üstünlük, irade saygınlığı düşünce ve duygu özgürlüğü bu ilkede tecelli etmektedir. Çünkü itikadı hidayet veya dalalet konusunda ki seçim hakkını İnsana bırakmıştır. Nefsinin hesabı ve amelinin sorumluluğunu kendisine yüklemiştir Bu ise insanca özgürlüğün en belirgin özelliğidir. 20. yüzyılın zorba doktrin ve despot düzenlerinin insandan esirgediği özgürlüğün...

Yüce Allah'ın "inancını kendin seç" diye onurlandırdığı insanın, dilediği bir hayat görüşü ve düzenini benimsemesine izin vermemektedir bu zorbalılar. Devletin, çeşitli yayın organıyla, ayrıca kanun ve yönetmelikleriyle dikte ettiği görüşlerden başkasını yasaklamaktadır bu despotlar, öyle ki bu durumda sadece iki yol kalmaktadır. Kişi, - kainatın yaratıcısını inkâr pahasına da olsa - ya devletin ideolojisini benimseyecek, ya da ölümle karşı karşıya gelecek demektir. Çeşitli yol ve yöntemlerle ölümle karşı karşıya...

Görülüyor ki İslâm, kainat ve hayata ilişkin en ileri bir düşünce ve insanî toplum hayatının en sağlıklı düzenidir. "Dine (girmede) zorlama yoktur" diye haykıran ve herkesten önce kendi yandaşlarına "bu dine girmeye kimseyi zorlayamazsınız" diye bildiren İslâm'ın ilerilik ve doğruluğunda hiç bir kuşku yoktur.

Peki ama ideolojisini benimsetmek için devlet gücüne başvuran, muhaliflerine yaşama hakkını bile vermeyen despot ve güdük yeryüzü doktrin ve düzenlerine ne yapmak gerekir?

Cihad yapmak...

Yani İslâm'ın koyduğu "dine girmede zorlama yoktur" büyük ilkesinin hemen yanına gene İslâm'ın öngördüğü cihad farızasını koymak gerekir. Bu arada İslâm'ın hangi konularda cihad ettiğini ve "Fitne kalmayıp din tamamıyla Allah'ın oluncaya kadar (kafirlikle) savaşınız" ayeti kerimesini de söz konusu ilkenin yanına koymak gerekir.

Garazkâr bazı İslâm düşmanları;

"Kılıçlı cihad farızası; "dine girmede zorlama yoktur" ilkesiyle çelişiyor" iddiasıyla İslâm'a saldırmaktadırlar.

Diğer bazı düşmanlar, sözde, bu ithamı İslâm'dan savmaya çalışırken alçakça başka bir plan kurmaktadır. Müslümanın cihad ruhunu - en iğrenç yöntemlerle - söndürmeye ve bunun İslâm tarihindeki, İslâm'ın doğuş ve yayılışındaki yerini Önemsiz göstermeye çalışmaktadırlar.

Yumuşak, hileli ve saptırıcı yollarla müslümana yaklaşılarak "bugün veya yarın kılıca başvurmaya artık gerek kalmamıştır" diye anlatmaktadırlar.

Şu veya bu; söz konusu tüm çabaların amacı, sözde İslâm'ı kötü ithamlardan kurtarmaktır. Aslında ithamları yapan da, sözde savunma yapan da aynı kimselerdir. Oryantalistlerdir. İslâm'la savaşmada, İslam nizamını çarpıtmada ve müslümanların yürekten benimsediği değerleri öldürmede ortakça çalışan oryantalistler..

Bu ortak çalışmaların ana hedefi, sıcak savaşta hiç bir zaman baş edemedikleri ruhun dirilmesini önlemektir. Cihad ruhunu baş edemedikleri ruhun -dirilmesini önlemektir. Cihad ruhunu uyuşturup değişik yöntemlerle zincirleyerek ve onu gördükleri her yerde vahşi darbelerle bunaltarak huzurlu ve güvenli bir hayat yaşamak isteyenlerdir bu kimseler.

Emperyalizmin İslam yurduna açtığı savaşın cihad gerektiren bir akide kavgası değil, ham madde, ticari pazar, askeri üsler ve merkezler savaşı olduğunu, bundan dolayı da cihada hiç gerek kalmadığını müslüman beyinlere sokarak emin yaşamak isteyenlerdir bu kimseler.

Gerçek şu ki İslâm, uzun tarihi boyunca hep kılıca başvurmuştur.

Mücadele ve cihad yapmıştır. Ama kendisini kabul ettirmek için de hiç kimseyi zorlamamıştır. Varılması gereken bazı hedefler varki, bunların tümü de cihadı zorunlu kılmaktadır, öyleyse İslâm niçin cihad etmiştir?

Cihadın Birinci Hedefi

Birinci:

Müslümanlardan eziyetleri defetmek için.

Müslümanları, çektikleri fitne ve işkencelerden kurtarıp can, mal ve inançlarının emniyetini sağlamak için. Bundan dolayı da şu büyük ilkeyi getirmiştir.

"Fitne, öldürmekten beterdir." (el-Bakara: 191)

Böylece İslâmi akideye saldırmayı, bu yüzden işkence yapmayı ve mü'minleri fitneye uğratmayı bizzat cana kıymaktan bile beter saymıştır. Yani bu büyük ilkeye göre akide, hayatın kendisinden bile değerlidir. Mal ve canını korumak için savaşmasına izin verilen mü'minin, inanç ve dinini korumak için savaşmasına izin verilmesi daha da doğal bir şeydir. İnançları yüzünden fitne ve eziyete uğrayan müslümanların, bu en aziz bildikleri varlıklarını korumaktan başka çareleri yoktur. Dünyanın pek çok yerinde inançları yüzünden fitne ve işkencelere uğrayan kimselerin kendilerini korumaları zorunludur.

Örneğin müslümanların Endülüs'te uğradıkları fitne, öylesine yüz kızartıcı ve vahşi yöntemler, öylesine toplu kıyımlar uyguladılar ki artık bugün İspanya'da ne bir müslüman ve ne de İslâm diye birşey kalmıştır, Örneğin Kudüs ve civarındaki haçlı hücumları.. Bu saldırıların hazırlık ve hedefi, sadece akideye yönelikti. Ama o zaman sadece akide bayrağı altında savaşan müslümanlar bu bölgeyi, Endülüs'ün acıklı sonundan kurtarmışlardı.

Sonra günümüzde müslümanların tüm dünyada uğradığı fitneler..

Komünist, budist, Siyonist ve haçlı tüm ülkelerde karşılaştıkları eziyetler..

Şu halde bu kimseler eğer gerçekten müslümanlar iseler, uğradıkları fitneyi defetmek için cihad farizasıyla - bugün de - yükümlüdürler.

Cihadın İkinci Hedefi

Cihadın ikinci Hedefi:

İnanç özgürlüğü sağlandıktan sonra inanca davet özgürlüğünü gerçekleştirmektir.

Şurası kesin ki İslâm, hayat ve kainata ilişkin en mükemmel düşünceyi ve hayatın kalkınması için de en ileri düzeni getirmiştir. Tüm bunları.

İnsanlığa doğruca göstermek, insanlığın kulak ve kalbine ulaştırmak için getirmiştir. Ta ki bundan sonra, yani tebliğ ve açıklamadan sonra dinde hiç bir zorlama olmadan dileyen iman etsin, dileyen de inkar etsin.

Ama bundan önce olması gereken, bu hayrın tüm insanlığa erişmesini önleyen engellerin yoldan kalmasıdır. Bu din nasıl ki Allah katından tüm insanlığa gelmiş; öyleyse tüm insanlığa tebliğ edilmesi de gerekir.

Bundan dolayı İnsanların, tebliği işitip ikna olduktan sonra - eğer dilerlerse - hidayet kervanına katılmalarını yasaklayan tüm engellerin ortadan kalkması şarttır.

Bu engellerin en başında ise tağuti düzenler gelmektedir. İnsanlara hidayetin sesini dinlemeyi yasaklayan ve hidayete eren kimseleri de fitneye veren yeryüzünün tağutî düzenleri..

İşte İslam, bu tağuti düzenleri yıkıp onun yerine kişiye, inanca davet ve dava adamlığı özgürlüğünü temin eden adil bir düzen kurmaktadır.

Madem ki bu hedef hala mevcuttur, öyleyse müslümanların - eğer gerçekten müslüman iseler- bu hedefe varmak için cihad etmeleri zorunludur.

Cihadın Üçüncü Hedefi

Yeryüzünde kendisine has nizamını kurup sürdürmek ve korumaktır.

Çünkü insana, insan kardeşine karşı insanca bir özgürlük veren biricik nizamdır İslâm..

Çünkü İslâm, bir tek ubudiyyetten başkasını kabul etmemektedir.

Kulluğun, yüceler yücesi bir tek büyük Allah'a yapılmasını belirleyen İslâm, yeryüzünden - hangi biçim ve türüyle olursa olsun- kula kulluğu kaldırmaktadır.

Halka kendi katından hükümler koyup insanların başına musallat olan hiç bir ferd, hiçbir sınıf veya ulus bırakmamaktadır İslâm nizamı.

Çünkü tüm insanların bir tek Rabbi vardır. Herkes için kanunlar koyan O'dur. Şu halde insanların itaat ve bağlılıklarıyla, iman ve ibadetleriyle yönelmeleri gereken de O'dur.

Bu bakımdan İslâm nizamında, Allah'ın şeriatini uygulayandan başka hiç

bir kimseye itaat yoktur, ilahi şeriatı, beşer hayatına uygulamakla görevlendirilen kimseden başkasına..

Sıradan bir kul olan hiç bir insan, kendisi için ilahlık makamının iddiasında bulunamaz. İşte İslâm'ın getirdiği Rabbani nizamın temel dayanağı budur.

Sonra İslâm, bu temele dayalı arı duru ahlakî düzeniyle bir insanın özgürlük hakkını garantilemekte, herkesin dokunulmaz değerlerini gözetmekte ve İslâm yurdunda yaşayan her vatandaşın hukukunu korumaktadır. İslâm'ı benimsemeyenler de dahil herkesin ve inancı ne olursa olsun her insanın..

Ayrıca İslâm, hiç kimseye zorla inancını da benimsetmez. Zorlama yok.. Sadece tebliğ vardır. İşte İslâm, yeryüzünde böylesine yüce bir nizamı kurup yaşatır ve korur. Öyleyse cihad etmek hakkıdır İslâm'ın..

Kula kulluğa dayalı tağutî düzenleri çökertmek için cihad etmelidir. Sıradan kulların ilahlık iddiasında bulunduğu ve haksız yere ilahlık görevlerine başvurulduğu tağuti düzenleri ortadan kaldırmak için cihad... Çünkü yeryüzündeki bu azgın düzenlerin İslâm'a karşı direnmesi ve İslâm'a savaş açması kaçınılmazdır. İslâm'ın da bu düzenleri kökünden yıkmayı kaçınılmazdır. Çünkü yüce nizamını yeryüzünde kurmasının başka bir çaresi yoktur, insanları özgün inançlarıyla gölgesinde özgür yaşatmasının yolu budur. Bu özgürlüğe karşı İslâm'ın insanlardan istediği şey, sosyal, ahlakî, ekonomik ve devletin varlığıyla ilgili yasalara uymaktır.

Kalb inancına gelince, bunda hepsi özgürdür. Kişisel hallere (medeni hukuka) gelince bunda da herkes özgürdür ve bu alanda inançlarına uygun olarak davranma hakkına sahiptirler. Bununla da kalmayan İslâm, kendilerini ve inanç özgürlüklerini ayrıca korumakta, haklarını savunmakta ve dokunulmaz değerlerini garantilemektedir. Ama söz konusu nizamının çerçevesinde..

Şu halde cihad hala farzdır. Bu eşsiz nizamı kurmak için müslümanlara yüklenen bir farz..

"Fitne ortadan kalkıp din Allah'ın oluncaya kadar savaşın." (el-Bakara: 193)

Yani yeryüzünde kulların ilahlık iddiasını ve Allah'tan başkasına tapınmayı ortadan kaldırıncaya kadar..

Görülüyor ki İslâm, inancını insanlara zorla benimsetmek için kılıç kuşanmamıştır. Ve bazı düşmanlarının itham ettikleri şekilde kılıç zoruyla da yayılmamıştır.

İslâm, her inanç sahibinin gölgesinde güvenle yaşayabileceği bir nizam kurmak için cihad etmiştir. Aynı inancı paylaşmasalar da emri altında yaşayan herkese inanç özgürlüğünü sağlamak için..

Durum sadece bundun ibarettir, İslâm'ın, var olmak, yayılmak, taraftarlarına inanç ve can güvenliğini ağılamak, kısaca hayırlı bir nizamı kurup yaşatmak için güçlü olması zorunludur. Cihad, alçağın alçağı İslâm

düşmanlarının müslümanlara anlatmak istediği gibi hiç kuşkusuz ne şimdi, ne de gelecekte önemi az olan veya gereği kalmayan bir araç değildir ve olmayacaktır.

İslâm'ın bir nizam kurması zorunludur. İslam'ın bir gücü olması zorunludur. İslâm'da cihadın varlığı zorunludur. İslâm'ın vazgeçilmez tabiatı budur. Başka türlü yaşayıp yönetmesine imkan bırakmayan tabiatı budur. Evet "dine girmede zorlama yoktur" ama bunun yanında şu da vardır:

"Gücünüz yettiğinde, hem kendinizin, hem de Allah'ın düşmanı (kafirleri) ve sizin bilmeyip de Allah'ın bildiği başkalarını (münafıkları) korkutacak kuvvet ve savaş atlarını hazırlayınız." (el-Enfal: 60)

İşte İslam'a göre sorunun çözümü budur, öyleyse müslümanlar, din ve tarihlerinin hakikatini böylece tanımak zorundadırlar. Dinlerinde kusur varmış gibi kendisini savunma gereğini gören suçlu tavrını bırakmak zorundadırlar. Çünkü takınmaları gereken tavır, tüm yeryüzü ideolojilerini, düzen ve doktrinlerini yenen kendisinden emin ve rahat kimsenin tavrıdır.

Bu bakımdan İslam'ı savunma görüntüsü altında mü'minlere güvenli bir yaşam ortamı sağlayan ve saldırgan tağutların iktidarını yıkan cihad hakkını gönüllerden silmek isteyen düşmanlara aldanmamalıdır. Çünkü bu cihad, tüm insanlığın İslâm'la gelen hayırdan yararlanması içindir.

İnsanlığa karşı işlenecek cinayetlerin en büyüğü; hiç kuşkusuz insanlığı bu haktan yoksun bırakıp araya başka engeller koymaktır.

Bunu yapanlar, kesinlikle insanlığın en büyük düşmanlarıdır.

Akıllı ve rüşdüne ermiş bir insanlığın ortadan kaldırması gereken düşmanlardır bunlar.

Ve insanlık akıllanıp rüşdüne erinceye kadar, Allah tarafından seçilen ve sevilen mü'minlerin bu azgın düşmanı tard etmesi zorunludur. Çünkü mü'minler, iman nimetini kendilerine bağışlayan Allah'ın sevdiği kimselerdir.

Bundan dolayı cihad; hem kendileri, hem de tüm insanlık için vazgeçilmez görevdir. Çünkü Allah'ın huzurunda bu görevden dolayı sorulacaklardır.

2 - Zor Bir Fariza

Allah yolunda savaş zor, ama yerine getirilmesi zorunlu olan bir farzdır. Yerine getirilmesi zorunludur; çünkü müslüman ferd ve cemaat için, tüm insanlık için, hak, hayır ve ıslah için büyük bir kazançtır. İnsanın fıtrî yapısını hesaba katan İslâm dini, bu farizanın zorluğunu inkar etmemektedir. Kolay bir iş olmadığını kabul etmekte ve İnsan fıtratının buna karşı duyduğu hoşnutsuzluğu inkara kalkışmamaktadır. Bu işin nefse ağır geldiğini kabul etmektedir.

İslâm, hiç kuşkusuz fıtratla ne çatışır, ne tartışır ve ne de onu inkar

imkansız olan algılama yeteneğinden mahrum bırakır. Çünkü İslâm'ın bu konudaki yaklaşım tarzı, sorunu çözmeye yöneliktir. Sorunu başka bir yönden aydınlatarak çözüme kavuşturur. Bundan dolayı İslâm, savaşın zor ve tadı acı bir farz olduğunu; ama bundan öte kendisinde tüm acıları hafifletecek bir hikmetin bulunduğuna anlatmaktadır. Zorluğu hafifletip acıyı yutulur hale getirecek ve insanın güdük bakışıyla hemen göremediği bir hayrı gerçekleştirecek bir hikmet..

Artık buna göre insan soruna başka bir açıdan bakabilir.. Çünkü İslâm'ın bu yaklaşımı, insanın önüne olayı tüm boyutlarıyla görecek yeni bir pencere açmaktadır. Nefsin üzüntülere boğulduğu ve işin tüm ağırlığıyla hissedildiği bir sırada tatlı bir rüzgar estiren bir pencere..

Kimbilir belki de bu zorun ardında bir hayır ve sevilen bir şeyin altında da bir kötülük bulunuyor. İnsanlar, işin hakikatinden hiç bir şey bilemezler, ama uzak hedeflerin tümünü görüp gizli-kapalı tüm işlerin sonucunu bilen Yüce Allah ilmiyle her şeyi kuşatmıştır.

Evet işte gönülleri ferahlatan seher vaktinin seher yeli gibi gelen bu düşünceyle, her şey bir anda kolaylaşmaktadır. Zorluklar küçümsenmekte, umut kapıları açılmakta ve gönüller huzura ermektedir. Artık göreve koşmaya hazırdır bu nefis.. Hem de güven ve rızayla.. İşte İslâm, böyle yönlendirmektedir fıtratı. Doğal olarak hissedebileceği hiç bir şeyini inkar etmeden..

Sadece göreve koşup zor işlerle başbaşa da bırakmamaktadır. Bunun yerine onu eğitmektedir. İtaata alıştırmakta ve bunu yaparken de umut kapılarını açmaktadır önünde..

Maksat, Allah yolunda harcanması gereken tüm çabaları, hiç önemsemeden ortaya koymasıdır. Çünkü önünde tüm çabaları geride bırakan bir hayır vardır. Artık bu nefis, zoraki değil, gönüllü olarak kendisini aşmayla hazırdır. Onun zaaf noktalarını bilen, üzerine neyi farz ettiğini bilen, kendisine umut ve yücelik vadeden Rabbi'nin ilgisini hissetmiştir bu fıtrat...

İşte İslâm, böyle eğitiyor fıtratı..

Göreviyle huzur duyan, ilk darbeye sarsılmayan, ilk meşakkatle gevşemeyen ve zaaf zamanlarında titreyip yıkılmayan bir yapıya kavuşturuyor onu.

Artık bu fıtrat, direnmeye hazırdır. Yüce Allah'ın kendisini bağışladığını, yardımıyla desteklediğini ve güç verdiğini bilerek.. Acıların üzerine gitmesini öğrenerek..

Çünkü darlıktan sonra hayrın zorluktan sonra kolaylığın, bela ve şiddetten sonra rahatlığın gelebileceğini öğrenmiştir..

Artık O, sevip hoşlandığı şeylerin ihtirasıyla yaşamaz. Çünkü refahtan sonra hasretlerin gelebileceğini, sevilen şeylerin istenmeyen olaylar doğurabileceğini, umut bağlanan nimetlerin gerisinde helakin tetik beklediğini anlamıştır..

İşte böyle.. Yüce Allah, cihadı böyle bir eğitimden geçmiş kimselere farz

kılmıştır:

"Savaş, hoşlanmadığınız halde üzerinize farz kılınmıştır. Olur ki bir şeyden hoşlanmazsınız, (ama) o, iyiliğinizdir ve olur ki bir şeyden hoşlanırsınız; (ama) o da kötülüğünüzedir. (Çünkü) siz bilmezsiniz, Allah ise (herşeyi) bilir." (el-Bakara: 216)

Gerçekten harika bir eğitim metodudur bu..

Kapsamlı ve sade bir methodtur. İnsan nefsinin tüm girinti çıkıntılarına ilgi ve sevgi noktalarına nasıl ulaşılacağını öğreten bir metod..

Nasıl ulaşılacağını öğreten ve göz boyamayla, yalan dolan mesajlarla değil; doğruluk ve hakla eğiten bir methodtur bu. Şurası bir gerçek ki, insanın zayıf ve yetersiz nefsi; kendisine her yönüyle hayır getirecek bir şeyden hoşlanmayabilir. Ve aynı nefis kendisine kötülükten başka bir şey getirmeyecek olan bir şeyden de ölesiye hoşlanabilir. Ama tüm bu gerçeklerden çok daha büyük olan şu gerçek vardır; Allah her şeyi biliyor, insanlar ise bilmiyor.

Kalbe yönelik bu Rabbani yaklaşım, başka bir aleme götürmektedir kişiyi.. Gözler önündeki alemde başka bir aleme...

Hiç bir zaman beklenmeyen ve umulmayan başka durumlarla karşı karşıya bırakmaktadır onu. Kainatın tümüne hükmedip her şeyi bir anda değiştiren ve çok daha başka sonuçlar getiren durumlarla..

İtaat edip göreve koşan, çabalayan, uman ve korkan kimseyi bir anda Kudret eline teslim eden bir yaklaşımdır bu. Ama gene de her şeyin havale mercii Allah'tır. Hikmet eline ve her şeyi kuşatan bilgi kaynağına..

Mü'min bundan razı ve hoşnuttur. Çünkü geniş bir kapıdan, "silim" (İslam) ortamına girmiştir. Hayrın tümünü Allah'ın seçtiğinden ibaret görmeyen bir kimsenin gerçek selameti anlamasına imkan yoktur. Tüm hayrın, Allah'a itaatle olduğuna - Rabbini denemeden ve kendisinden delil istemeden - inanmayan kimsenin de bunu anlaması imkansızdır.

Yani Yüce Allah'ın mü'min kullarının tümüyle girmelerini emrettiği selamet (İslam'ın) ana dayanakları, kesin bir kavrayış, huzur veren bir umut ve güven dolu bir çabadır. Yüce Allah böylesine kapsamlı, sade ve mükemmel bir methodla onları sükunet, kolaylık ve hoşnutlukla eğittikten sonra savaşı farz kılıyor üzerlerine.. Çünkü gerçek teslimiyet; - söz konusu olan savaş bile olsa - ruh ve iç alemin teslimiyetidir.

Biz de aynı şeyi görüyoruz. Her insan geçirdiği tecrübelerden şunu iyice anlamıştır ki umulan başka, gerçekleşen de daha başka olabilmektedir, öyle ki kötülük beklenirken hayır ve bereket gelmektedir. Lezzetli ve tatlı şeyler umulurken büyük kötülüklerle karşılaşmaktadır. Elden kaçtı diye ahi çekilen nice şeyler var ki bir süre geçtikten sonra bunun Allah'tan bir nimet, bir kurtuluş olduğu anlaşılıyor. O fırsatın tam o zaman elden kaçmasının ilahî bir nimet olduğu görülüyor. İnsanın boğazını kesecek kadar acı olan pek çok şey de vardır ki bir süre sonra bunun hayati bir dönüm noktası olduğu anlaşılıyor. Büyük bir bollukta bile gelmeyen bir hayır doğurduğu görülüyor. Şu halde insan bilmiyor. Yüce Allah ise her

şeyden haberdardır. Artık insana teslimiyetten başkası düşer mi? Kur'anın, insan nefsini geçirdiği bu eğitim metodundan daha mükemmeli var mı?

Bir metod ki pratik alemde olanca gücüyle çalışan bir insanın görevini yerine getirdikten sonra kendisine gizli kalan gaybaniliğe inanmasını, bağlanmasını ve teslim olmasını sağlamaktadır.

İslâm, savaş aşığı değildir. Bu işi sevdiği için yapmıyor. Ama buna rağmen farz kılıyor savaşı. Çünkü bu, pratik şartların kaçınılmaz bir gereğidir. Çünkü bunun ardındaki hedef büyüktür. Kur'an'ın gelişile en son şeklini alan İslâm, İlahi metoduyla yaklaşıyor soruna. Bu, sağlıklı bir fıtratla uyum içinde bulunan bir methodur. Bu eğitimle İslâm'ın yaptığı şey, nefisleri bir tür çalışmayla yükümlü tutmaktır. Bundan maksat, nefislerin yüksek bir düzeye erişmesi ve bu noktadaki yerini korumasıdır. Bunun yanında yeryüzünün pek çok gücü var ki, bu İlahî nizamın yerleşmesinden hoşlanmaz. Çünkü bu nizam, bu kimselerin batıl ve sahte temellere dayalı imtiyazlarını alıyor ellerinden.. İlahî nizamın beşer hayatında kurulmasıyla, savaşarak bile olsa ortadan kaldıracığı imtiyazlar..

Sonra söz konusu batıl güçler, pek çok şeyi de sömürmektedir, imanın ve imanî vecibelerin seviyesinde tutunamayan nefislerin za'afını sömürür. İnsanların cehaletini ve atalardan kalma geleneklerini sömürür. Batılın bundan amacı, İlahî nizamla savaşmak ve yoluna engeller koymaktır. Şerr kuşanmakta, batıl şişinmekte, şeytanlar da habişçe hileler kurmakla uğraşmakta..

Bundan dolayı iman davetçilerine, İlahî nizam bekçilerine düşen görev; güçlü olmaktır. Şerrin uşaklarını, şeytanın yordakçılarını yenmek için güçlü olmalıdırlar. Hem ahlaken güçlü ve hem de düşmanlarıyla savaşta güçlü olmak zorundadırlar.

Eğer yeni nizama çağrı özgürlüğü ve bu nizam doğrultusunda çalışma özgürlüğü için savaşmaktan başka bir çare kalmamışsa savaş farz olmuş demektir.

Ve onlar sadece Allah yolunda savaşır. Şahısları için değil.. Rengi ne olursa olsun ırkları için değil.. Sadece Allah yolunda.. Kelime'tullah, İlahî iradenin en açık ifadesidir. Sonra ferdlerin, sınıfların veya devletlerin bu davaya karşı direnmesi kaçınılmazdır. İslâm'ın, bu direnişlerin üstüne üstüne gitmesi de kaçınılmazdır, öyleyse bu nizamın yardımı ve kelime'tullah'ın yeryüzünde yücelmesi yolunda cihadın müslümanlara farz kılınması da kaçınılmazdır. Bundan dolayı da Yüce Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir yapıymış gibi bir saf olarak savaşanları sevmiştir:

"Allah, hiç şüphesiz kendi yolunda kenetlenmiş bir yapı gibi bir saf olarak savaşanları seviyor." (es-Saff:4)

Demek ki söz konusu olan savaştır, cihadtır. Akide için, akidenin kuşatılmasını önlemek için, onu fitneden korumak için cihad..

Akidevî hayat nizamı ve şeriatin himayesi için, akide bayrağının yeryüzünde dalgalanması için cihad..

Saldırganları korkutacak, saldırı cesaretlerini kıracak kadar güçlü bir bayrağın dalgalanması için..

Gölgesine sığınmak isteyen herkese dünyevî güçlerin fitnesinden, tasallut ve kösteklemesinden emin bir hayat sağlayacak kadar güçlü..

"Sizinle savaşanlarla Allah yolunda siz de savaşın." (el-Bakara: 190)

İslâm'da savaşın gayesi, insanların dinleri için fitneye uğramamasını garantilemektir. Yani insanları dinlerinden çeviren tüm güçleri veya aldatma, çarpıtma ve saptırma yoluyla bünyesinde yaşayan insanları dinden döndüren tüm iktidar ve yönetimleri ortadan kaldırmaktır.

İşte bu hedefe varmanın da yolu, Allah dininin, düşmanı korkutacak kadar üstün ve güçlü kılınmasıdır. Hiç kimseye, insanları fitne ve eziyetlere uğratma cesaretini vermeyecek kadar güçlü, öyleyse müslüman cemaat, saldırgan zalim güçleri ortadan kaldırıp Allah'ın dinine kesin bir üstünlük ve zafer sağlayıncaya kadar savaşmak zorundadır.

Cihadın İnsana olduğu kadar mala da ihtiyacı vardır. İlk İslam toplumundaki müslüman mücahid; savaşa kendi kuşanır, bineğini kendi hazırlar ve azığını kendi sağlardı. Ne asker, ne de komutanların aldığı bir maaş söz konusu değildi. Her şey gönüllü yapılıyordu. Canlarını da mallarını da gönüllü olarak ortaya koyuyorlardı. Bu, tamamen akidelerinin bir eseri idi. Her tür örgütlenmeye esas olan akidelerinin..

Kendisini ne düşmanından ve hatta ne de yandaşlarından korumak için harcamaya ihtiyacı kalmamış bir akidenin.. İhtiyacı kalmamış; çünkü bunu kendiliğinden yapanları yetiştirmiştir, öyleki savaşa giden askeri gönüllü, komutanları gönüllü.. Ve bu uğurdaki tüm infakları da gönüllü..

Cihada çıkmaya, İlahî nizamı korumaya ve akide bayrağını dalgalandırmaya can atıp malî yetersizlik yüzünden bundan geri kalan nice yoksul müslümanı üzüntüye boğan bir akideydi bu. Asr-ı saadette aynen gerçekleşen bir olaydır bu. Kendilerini savaş yerine götürecek binek vermesi için Hz. Resul-i Ekrem (s.a.v.)'e başvuran; ama:

"(bineğe) verecek bir harcama bulamadıkları için üzüntüden gözyaşı dökerek geri dönen.." (et-Tevbe: 92)

Pek çok yoksul müslüman.. Allah yolunda infaka dair Kur'an-ı Kerim ve Hadisi şeriflerde sık sık uyarıların yapılmasının nedeni budur. Pek çok yerde cihada davetin hemen yanı başında Allah yolunda infaka davet edilmesinin nedeni budur:

"Allah yolunda infak ediniz; (bundan kaçınarak) kendi nefsinizi tehlikeye atmayınız." (el-Bakara: 195)

Çünkü Allah yolunda infaktan kaçınmak, hem nefsi hem de cemaati tehlikeye atmaktadır. Nefsi cimrilik tehlikesine, cemaati de acizlik ve zayıflık tehlikesine atmaktadır.

En pervasız, en sert ve en vurucu diye bilinen bir kimse, olay patlayıp iş başa gelince ihsanların en ürkeği, en çökük ve en yılgını olabilir. Hatta buna "kaide" de denilebilir. Çünkü genellikle bu pervasızlık, bu sertlik ve vuruculuk görevlerin hakikatini gereğince takdir edememekten kaynaklanmaktadır. Yani yiğitlik, metanet ve direnme gücünden değil.. Yahut bu sertliğin kaynağı; dayanıksızlık da olabilir. Darlığa, eziyetlere ve bozguna dayanamamak..

Dayanma güçleri az olduğu için de hemen o anda harekete geçmek ister, ileri atılıp yenmeyi arzular. Ama bu hareket, atılım ve zafer isteğinin gereklerini de hiç bir yönüyle değerlendirmeden..

Hareketin getirdiği sorumluluklarla karşılaşp işin düşünemedikleri kadar zorlu ve ağır olduğunu görür görmez cemaatin en yılgın, en ürkek ve en kaçkın adamları olup çıkıyorlar, öte yandan bu vurucu, sert ve pervasız insanlar tarafından aciz görülen, tedbirleri beğenilmeyen ve değerlendirmeleri hoşla gitmeyen kimseler ise yılmadan direnmektedirler. Zaman zaman başa gelen sıkıntı ve darlıklara, nefislerini zaptederek dayanan, gerekli hazırlığını yapan, hareketin getireceği sorumlulukların hakikatini bilen ve nefislerin, zorluklara tahammül gücünü anlayan bu kimselerdir sabredenler. Bu kimselerdir tedbirini alarak gereğince hazırlanan..

Sıcak savaş ortamı, bu iki tip insandan hangisinin daha dayanıklı ve uzak görüşlü olduğunu ortaya koyan yerdir. Yüce Allah'ın bize anlattığı budur: "Savaş üzerlerine farz kılındığı zaman Allah'tan korkarcasına veya daha beter bir korkuyla insanlardan korkup irkiliverdiler ve; 'Ey Rabbimiz! Neden savaşı farz kıldın üzerimize; bir süre daha bize mühlet vereydin ya' dediler." (en-Nisa: 77)

Henüz olgunluğuna ermemiş bir İmanın..

Boyu ilan iyice anlaşılmayan bir hayat görüşünün..

Dünyadaki görevi sahibi tarafından kavranamayan, bu görevin kişileri, millet ve yurtları savunmaktan çok daha büyük olduğu farkedilmeyen bir dini anlayışın doğuracağı sonuç budur. Bu dinin yeryüzündeki görevi tüm bunlardan daha yücedir. Çünkü yeryüzünde İlahî hayat sisteminin ve adalet dolu bir nizamın kurulup yerleşmesi bu görevin bir gereğidir.

Davanın yayılmasını sağlayıp fitneyi önleyecek yetkin ve egemen üstün bin dünya gücünü meydana getirmek de bu görevin bir gereğidir. Davetin insanlara ulaşp benimsenmesini engelleyen tüm güçleri yıkacak, insanların dinleri için - hangi türden olursa olsun - fitneye uğramasını önleyecek üstün bir dünyevi güç oluşturmak..

Şu halde dava konusunda nefsinin payından vazgeçip sadece Allah'ın emrini dinleyecek Ölçüde. Allah'ın emrinden başka hiç bir neden - sonuç, illet - malul ve son söz tanımayacak derecede olgunlaşmamış bir imandan..

Mü'min İnsana gerek bu dinin yeryüzündeki görevinin ve gerekse - İlahî

bir takdirle - dünya hayatında Allah'ın dilediği her şeyi gerçekleştirmenin aracı olarak kendi görevinin ne olduğunu anlatmayan yetersiz bir dünya görüşünden..

Evet henüz bu olgunluğa ermemiş bir iman ve dünya görüşünden işte böylesine bir konum doğmaktadır. Durumları iyi (izzette) olunca horlanmaya dayanmayan, ama bir eziyet dokunduğu zaman da tahammül edemeyen kimselerin durumu budur. Müslümanların safında böyle kimselerin bulunması, hiç kuşkusuz bir tür bocalayışa meydan vermektedir. Bu ürkek ve dayanıksız adamlarla, yürekli ve cihadın her tür zorluklarına azim, cesaret, güven ve inançla göğüs geren sarsılmaz müminler arasında bir tür uyumsuzluk doğurmaktadır. Yürekli ve metanet sahibi mü'minler de pervasızdır, ama onların pervasızlığı yerli yerindedir. Çünkü gerçek pervasızlık, verilen emri derhal uygulamaya koymakla belli olur. Emir verilmeden önceki pervasızlık ise soyut bir atılım ve sertlikten öteye; tehlikeler baş gösterir göstermez sahibini yenilgiye uğratan bir atılımdan öteye geçemez.

Yüce Allah'ın İslâm cemaatini sakındırdığı bir durum daha vardır:

"Onlar ki kendilerine zafer veya hezimetle ilgili bir haber geldiğinde onu hemen yayıverirler. Halbuki (bu yaygaracılar dillerini tutup duyduklarını) Peygambere ve kendilerinden yetki sahibi olanlara danışsalar, (haber yayılıp yayılamayacağını); tedbir almasını bilen bu kimselerden öğrenirlerdi. Allah'ın üzerinizdeki lutfu ve rahmeti olmasaydı, pek azınız hariç şeytana uymuş gitmiştiniz." (en-Nisa: 83)

Nefisleri düzene alışmamış, yaygaracılığın zararını kavrayamamış ve bunun safta nasıl bir boşluk meydana getireceğini anlayamamış kimselerin durumu budur.

Haberi ifşa etmenin safları nasıl dağıttığını, ne gibi sonuçlar doğurduğunu ve hatta bazen nasıl çökertip parçaladığını anlamamıştır bu kimseler.

Çünkü olayların künhüne varamamış ve durumun ciddiyetini kavrayamamış kimselerdir bunlar. Ağızdan kaçan bir kelimenin veya bir dil sürçmesinin hem kendi başlarına, hem de tüm cemaatin başına açabileceği sorunları düşünememiş kimselerdir bunlar. Akla bile gelmeyen ve ancak olayın patlak verdiği anda anlaşılabilen sorunlar... İfşa edilen bir söz, dilden dile dolaşır. Bu söz ister güvenlikle (zaferle) ilgili olsun, isterse de bir korkuyla ilgili olsun durum aynıdır.

Yayılmaması gereken bir sözü yaymak her iki durum açısından da öldürücü bir tehlike getirebilir.

Örneğin hazırlıklı, tetik ve düşmandan hareket bekleyen bir cemaatin içinde zafer haberini yaymak, stratejik konum ne kadar dikkat gerektirirse gerektirsin bir tür rahavete neden olmaktadır. Çünkü tehlikeli konumun gerektirdiği dikkat ve tedbir, stratejinin gerektirdiği dikkat ve tedbirin aynısı değildir. İşte böyle bir konumda gevşemek; yıkılmak demektir. Aynı şey hem korku, hem de güven hali için söz konusudur.

Gücüne güvenen ve bu güven yüzünden metanetini koruyan bir ordugahın içine korku haberini yaymak; bocalama, huzursuzluk ve gereksiz hareketler yapmaktan başka bir şey doğurmaz. Korkulu duruma karşı tedbir alayım derken gereksiz davranışlara başvurmak, - aynen yukardaki gibi - yıkılıştan başka bir şey getirmez.

Şu halde durum ne olursa olsun "haber ifşa etmek", disiplini eksik ve liderliğe teslimiyeti tamamlanmamış veya hem düzeni, hem de önderlik bağlılığı yerine oturmamış ordugahların bir özelliğidir. Kur'an-ı Kerim ise müslüman cemaate yolun doğrusunu göstermektedir

"(Bu yaygaracılar dillerini tutup duyduklarını) Peygambere ve kendilerinden yetki sahibi olanlara danışsalar (haber yayılıp yayılamayacağını), tedbir almasını bilen bu kimselerden (öğrenirlerdi)" Emir'ül-mü'minin'in yönettiği İslâm ordusundaki müslüman askerin görevi, kulağına ulaşan bir haberi bir an önce komutanına götürmektir. Arkadaşları arasında anlatıp yaymadan komutanına..

Çünkü hakikati meydana çıkarmaya ve haberin doğru olsa bile yayılıp yayılamayacağını takdir etmeye ehil ve yetkili olan, müslüman askerin mü'min önderliğidir.

İşte Kur'an-ı Kerim böyle eğitiyor; mü'min önderliğe bağlılık ve inanç esaslarıyla.

4 - Tek Yol Budur

(İşte tek yol budur. Allah yolunda cihad. Allah yolunda savaş...)

"Allah, mü'minlerden can ve mallarını, kendilerine verilecek cennet mukabilinde satın almıştır. Ki onlar Allah yolunda savaşarak hem öldürür, hem de öldürülürler. Bu, Allah'ın Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da verdiği hak bir va'dtir. Allah'tan daha çok ahdini yerine getiren var mı? öyleyse (ey mü'minler!) yaptığınız bu alışverişinizden dolayı sevinin. Çünkü bu alışveriş, büyük bir kurtuluştur." (et-Tevbe: 111)

İşte tek yol budur..

Yüce Allah'ın çizdiği yol..

Dehşet veren bir buyruk..

Çünkü mü'minleri yüce Allah'a bağlayan ilişkinin hakikatini ortaya koymaktadır. Yüce Allah'a, müslüman olmakla hayat boyu verdikleri sözün hakikatini ortaya koymaktadır, öyleyse kim bu sözü verip gereğine uyarsa gerçek mü'min de Odur. Mü'minin vasıflarını haiz ve kendisinde iman hakikatini temsil eden gerçek mü'min..

Aksi takdirde verilen söz lafta kalmıştır. Tasdik ve tahkik isteyen bir iddiada kalmıştır. Bu sözün (alış verişin) hakikati şudur:

Yüce Allah, mü'minlerin hem canlarını, hem de mallarını tamamen kendisine ayırmıştır. Yani bu can ve mal, artık kendilerinin değil.

Allah'ındır. Allah yolunda harcamayacakları hiç bir şey kalmamacasına..

Muhayyerlik hakları kalmamacasına..

Hayır hiç bir şey kendilerinin değil; hepsi Allah'ın..

Çünkü alış veriş bitmiştir. Artık herşey satın alana aittir. O, dilediği gibi tasarruf eder. Koyup belirlediği kuralların doğrultusunda dilediği gibi.. Artık bayi'in (satanın) hiç bir hakkı kalmamıştır bunda..

Çizilen yolda yürümesinden öte hiç bir şey.. Sağa - sola bakmadan, tercih yapmaya kalkışmadan, tartışmadan ve cedelleşmeden, İtaat ve teslimiyyetten başka hiç bir şey konuşmadan..

Bunun bedeli ise cennettir. Ve cennete giden tek yol cihadtır. Savaşmak ve öldürmektir. Sonuç, ya zafer ya da şehidliktir. Çünkü:

"Allah, mü'minlerden can ve mallarını satın almıştır."

İşte kim bu alış verişi yapmışsa..

Kim pazarlığın gereğini yapmışsa..

Kim aldığı bedele razı olup görevini yapmışsa.. Mü'min odur. Ve yol da sadece budur.

Mü'minler, Allah'ın kendilerinden can ve mallarını satın aldığı kimselerdir. Can ve mallarını Allah'a satan kimseler..

Bu alışverişe bir paha biçmeye gelince; bu tamamen Yüce Allah'ın bir lütuf ve rahmetidir. Yoksa can da O'nun mal da O'nundur. Mü'min, zaten bunları vermek zorundadır. Ama Allah, insanoğluna lutf-u keremde bulunmuştur. Ona irade vermiştir. Ona sözleşmeler yapabilme hakkını vermiştir. Hatta Yüce Allah'ın kendisiyle bile olsa bu hakkı vermiştir. Bu. O'nun bir lutfudur. Onun başka bir lutfu da, insanoğlunu sözleşme ve muahedelerle bağımlı kılmış olmasıdır, öyle ki söz ve ahde uymayı, üstün insanlığın bir ölçüsü saymış; sözü bozmayı da hayvanlar alemine , hem de en kötü hayvanlar derekesine düşüşün ölçüsü olarak kabul etmiştir.

"Allah katında canlıların en kötüsü inkar edenlerdir, ki onlar iman etmemekte (direnirler). Onlar, kendilerinden aldığın sözü her defasında bozan ve bundan da sakınmayan kimselerdir." (el-Enfâl: 55-56)

Görölüyor ki hesap ceza ve mükafatın odak noktası sözde durmak veya durmamaktır. Ve bu, hiç kuşkusuz dehşetli bir alışveriştir (ahittir); ama her mü'minin boynunda da bir borçtur. İman gitmedikçe asla düşmeyecek bir borç. Bundan dolayı hakiki imanın dehşetini anlamak zorundayız..

Ey Rabbim! Sen yardım et! Bu söz, hiç kuşkusuz çok dehşetlidir. Ama bu dehşete rağmen dünyanın doğu ve batısında yaşayan İslam iddiasındaki kimseler hala oturmaktadırlar. Kulların hayatındaki rububiyet hukuk ve ayrıcalıklarının gasbden tağutları kovup yeryüzünde bir tek Allah'ın ilahlılığını gerçekteştirme yolunda cihad etmeden, öldürmeden ve öldürölmeden oturmaktadırlar. Savaş ve öldürmenin dışındaki bir cihadı bile yapmadan oturmaktadırlar.

Bu kelimeler (yani Allah'ın buyrukları); Hz Peygamber (s.a.v.)'in zamanındaki ilk müslömanlar tarafından işitilir işitilmez, anında gönüllere işliyordu. İnanmış gönüllerin derinliğine..

Pratik hayatlarının realitesine..

Yani bu kelimeler, zihinsel düşüncede kalacak mücerred manalar veya

duygularda yaşatılacak mücerred sezgiler değildi. Çünkü onlar, hemen uygulamak, somut ve istenen hareketlere dönüştürmek üzere alıyorlardı bu kelimeleri..

Düşünce aşamasında kalacak bir durumda bırakmadan uyguluyorlardı, örneğin İkinci Akabe Biat'inde Abdullah b. Revaha böyle kavramıştı meseleyi..

Muhammed b.Ka'b el-Kurazi ve başkaları rivayet ediyor:

"Akabe Gecesinde Abdullah b. Revaha Hz. Peygamber (s.a.v.)'e

- "Rabbin ve kendin için dilediğini, şart koş" dedi. Allah'ın Resulü (s.a.v.):

- "Rabbim için, hiç bir şey ortak koşmadan sadece kendisine ibadet

etmenizi şart koşuyorum. Kendim için de can ve malınızı nasıl

koruyorsanız beni de öyle korumanızı şart koşuyorum" dedi. Ensar:

- "Peki bu dediklerini yaparsak bize ne var?" diye sordular. Hz.

Peygamber (s.a.v.):

- "Cennet!" dedi. Bunun üzerine:

- "Alışveriş kazançlı!" dediler.

- "Bunu ne bozarız, ne de bozulmasını isteriz."

Allah yolundaki cihad, mü'minin boynundaki kesinleşmiş biattır. Ama mutlaka her mü'minin..

Bu ilk peygamberlikten beri; Allah dininin mevcudiyetinden bu yana böyledir. Başka türlü hayatın istikamet ve İslahını imkansız kılan vazgeçilmez bir kanundur bu.

"Eğer Allah'ta, insanların kimisini kimisiyle savması olmasaydı yeryüzü fesada uğrardı." (el-Bakara: 251)

Hakkın kendi yolunda yürüyüp ilerlemesi zorunludur. Ama batılın da bu yolu tıkayıp karşı koyması zorunludur. Hatta bu yolu tamamen hakkın elinden almaya çalışması da zorunludur, öyleyse ilk çıkışı, İslam'ın yapması kaçınılmazdır. İnsanlığı, kula kulluktan kurtarıp bir tek Allah'ın kulluğuna yöneltmek için kaçınılmaz, Sonra tağutların yolu tıkaması, hatta yolu tamamen kesmesi de kaçınılmazdır.

Ama durum ne olursa olsun Allah'ın dini, tüm insanlığın kurtuluşu için yeryüzünün tümünde harekete geçmek zorundadır. Hakkın hiç bir şekilde sapmadan, yani batıla hiç bir şekilde yol vermeden yoluna devam etmesi şarttır.

Madem ki yeryüzünde küfür vardır, madem ki batıl vardır, madem ki insanın onurunu zedeleyen Allah dışı varlıklara kulluk vardır; öyleyse Allah yolunda cihadın varlığı da zorunludur. Bu, her mü'minin boynundaki biate vefa etmesinin gereğidir. Aksi takdirde İman söz konusu olmaz.

Allah yolunun mücahidi hiç kuşkusuz, yeryüzünün tüm kayıtlamalarından daha çok güçlüdür. Çünkü yeryüzünün çamurunu aşmış kimsedir. Tüm acıları yenen bir imanı vardır. Hayatı hiçe sayan bir akidesi vardır. Allah yolundaki cihad, her mü'minin boynundaki kesin bir biattır. Ama bilinmeli ki Allah yolunda cihad, mücerred bir savaş atılımı

değildir. Çünkü bu cihad ifadesini tüm duygularda, tüm ibadetlerde, tüm davranış ve ahlakta bulan imani bir temelin doruk noktasıdır:

"(Bu biati yapanlar); tevbe, ibadet ve hamd eden, oruç tutan, rüku ve secde eden, ma'rufu emredip münkerden sakındıran ve Allah'ın çizdiği hududu muhafaza eden kimselerdir." (et-Tevbe: 112)

- İşte göz kamaştırıcı doruk noktası budur, özellik ve ayrıcalıkları budur, önce tevbe.. Kulu, Yüce Allah'a bağlayıp günah işlemekten önleyerek salih amele itmektedir.

- İbadet, Yüce Allah'a kavuşturan bir vasıta. Yüce Allah'ı biricik mabud, gaye ve hedef kılan bir vasıta..

- Bolluk ve darlıkta Allah'a hamdetmek; mükemmel bir teslimiyetin, O'nun rahmet ve adaletine inanmış olmanın bir sonucudur.

- Tuttuğu oruçla zevklerini bırakma yolculuğuna çıkan kimse, melekût aleminde Yüce Allah'ın kainattaki konuşan eserlerini, mahlukatta açıkça görülen hak ve hikmeti görüp anlamış demektir.

- Emr-i bil-maruf ve nehy-i an'il-münker ise kişisel çıkarları aşırıp insanların ve hayatın ıslahıyla uğraşmak demektir. Bir de Allah'ın hududunu muhafaza etmek.. Yani haddi aşanlara engel olmak, buna uymayanları hizaya getirmek ve bunu her tür hücum ve bozguna karşı korumaktır... Yani:

"Allah yolunda gerektiği gibi cihad ediniz." (el-Hacc: 78)

Derli toplu, kapsamlı ve incelik dolu bir ifadedir bu.

Sorumluluk, hazırlık ve destek gerektiren büyük ve ağır bir yükümlülüğü ortaya koyan bir buyruktur bu. Allah yolundaki cihad, hem hazırlık cihadını, hem nefis cihadını, hem de şer ve fesada karşı yapılan cihadı - aynı önem derecesinde - kapsamaktadır, işte tek yol budur.

Çünkü hayat, sadece oyun-eğlence değildir. Sadece hayvanlar gibi yiyip yaşamak değildir. Zillet dolu bir selamet, aptalca bir rahatlık ve alçaltıcı bir barışı kabullenmek de değildir. Hayat, boyutlarını Yüce Allah'ın çizdiği. Yani hayat hakkın yolunda mücadele, hayır yolunda cihad ve Allah adının yücelmesi için çalışmak yahut da Allah yolunda şehid olmaktır ki bunun da mükafatı Cennet ve İlâhi rızadır.

Yüce Allah'ın bizi davet ettiği hayat budur:

"Ey İman edenleri Allah'a ve Peygamber'e; size hayat veren bir şeye çağırdığında icabet ediniz." (el-Enfal: 24)

Allah'ın bizi çağırdığı hayat, kendi yolundaki cihadtır ve Allah yolunda savaşa çağırılırken yerinde çakılıp kalmamaktır:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın"

denildiğinde yerinizde çakılıp kaldınız?! Yoksa siz Ahiret nimetini bırakıp dünya hayatına mı razı oldunuz?" (et-Tevbe: 38)

Evet bu çağrıya rağmen oturmak, yeryüzünün ağırlığıdır. Yeryüzünün aç gözlülüğüdür. Yeryüzüne alt düşüncelerdir. Hayattan ve maldan; lezzetler, çıkarlar ve metadan korkmanın verdiği ağırlıktır. Rahatlığın, yerleşmişliğin ve bollukta yaşamışlığın ağırlığıdır. Kur'an-ı Kerim'in

kullandığı "essageltüm" (çakılıp kaldınız) deyimini, gevşek, ağır ve tüm kaldırma çabalarına rağmen olanca ağırlığıyla yığılıp kalan bir cesedi (kimseyi) tanıtmaktadır.

Allah yolundaki cihad için çıkmak, hiç kuşkusuz yeryüzünün (toprağın) zincirinden kurtulup et ve kanın verdiği ağırlığı aşmaktır. Bunu aşip insanlığın yüce manasını gerçekleştirmek, uçsuz bucaksız sonsuzluk alemini gözlemek ve kısacık fanı hayatın kayıtlarından kurtulmaktır.

"Yoksa siz Ahiret nimetini bırakıp dünya hayatına mı razı oldunuz?!"

Halbu ki dünya hayatının metai, ahiretin nimetleri yanında pek azdır." (et-Tevbe: 38)

Şu halde akidesinde bozukluk ve imanında zayıflık bulunan kimseden başkası Allah yolundaki cihattan kaçmaz. Allah'a inancı sağlam olan kimse bundan kaçmaz.

Bundan dolayı Allah'ın Resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Kim savaşmadan ve savaşmayı içinden geçirmeden ölürse, nifaktan bir şube üzere Ölmüştür." (Müslim 3/1517)

Nifak, hiç kuşkusuz kişinin akidesine bulaşan yabancı (yoz) bir unsurdur. Akidenin sıhhat ve kemalini önleyen ve aynı zamanda inançlı olduğunu iddia eden kimseyi - ölüm veya yoksul düşme korkusuyla - Allah yolundaki cihaddan geri bırakan bir unsur. Oysa ki eceller Allah'ın elindedir. Rızık Allah'tandır. Dünya metai ise ahiretin nimetleri yanında pek azdır. Yüce Allah tehdit ediyor:

"Eğer siz savaşa çıkmazsanız, Allah da sizi acıklı bir azapla azaplandırarak ve yerinize başka bir kavim gönderecektir. (Ve bilin ki) siz Allah'a (ve Resulü'ne) hiç bir zarar da veremeyeceksiniz. Allah herşeye gücü yetendir." (et-Tevbe: 39)

Bu, muhatevası açısından umumiyet ifade eden bir hitaptır. Allah inancı olan herkese hitap etmektedir. Sonra yüce Allah'ın tehdidini yaptığı azap, bir tek Ahiret azabı değildir. Bunun içinde dünya azabı da vardır.

Dünyadaki zillet azabı.. Cihad ve mücadeleyi bırakıp evinde oturanların düştüğü zillet..

Düşmana yenilginin verdiği zillet..

Sonra tüm bunların yanında uğradıkları can ve mal kayıpları..

Hem de savaş ve cihadtaki kayıpların kalbe katı..

Onurlu ve üstün bir yaşamın gerektirdiğinin katbe katını zillet mezbahasında ödemek zorunluluğu..

Kısaca cihadı terkeden hiç bir ümmet yoktur ki Yüce Allah onu zillete düşürmüş olmasın.

Şu halde yeryüzünün ağırlığının ve nefsin za'afını aşmak, onurlu bir insanlığın varoluş ispatıdır, zaten en ulvi anlamıyla hayat da budur.

Yerinde çakılıp korkuya teslim olmak ise onurlu insanlığın idamı

demektir. Hem ilahi mizanda, hem de seçkin insanlık ruhu açısından bir yok oluş demektir.

Bundan dolayı Yüce Allah mü'minleri, bu onurlu insanca hayata teşvik

etmektedir. İfadesini Allah yolundaki cihad ve şehadette bulan onurlu hayata..

"Genç - ihtiyar (zengin - yoksul) hepiniz savaşa çıkınız. Ve Allah yolunda hem malınızla, hem de canınızla cihad ediniz. Eğer bilerseniz sizin için en hayırlı olan budur." (et-Tevbe: 41)

Bu hayrı iyice bilen ilk samimi müminler, savaşa çıkmayı ihmal etmediler. Hem de yollarını tıkayan pek çok engel ve elde mevcut bir çok mazeret bulunduğu halde. Ama onlar, mazeretlere sarılmak istemediler. Bu yüzden Yüce Allah hem gönüllerin, hem de toprakların fethini kendilerine nasip etti. Onlarla kendi kelimesini ve kendi kelimesiyle de onları yüceltti. Onların eliyle fetihler tarihinin en büyük harikalarını gerçekleştirdi. Öyle ki bir keresinde; Ebu Talha, Berae suresinin bu ayet-i kerimesine gelince:

- "Rabbimizin (bu ayet-i kerimeyle) genç - ihtiyar hepimizi seferber ettiğini hatırlıyorum. Haydi şimdi de beni (savaş için) donatın, dedi Oğulları:

- "Allah sana rahmet ede. Sen Hz. Peygamberin vefatına kadar onun yanında savaştın. Sonra Ebu Bekr ve Ömer'in vefatına kadar da onların yanında. Şimdi ise biz senin yerinde savaşıyoruz." dediler.

"Ama Ebu talha, bu tekliflerini kabul etmeyerek deniz savaşına çıkıp orada vefat etti. Arkadaşları onu gömecek bir ada buluncaya kadar öylece kaldı. Ancak dokuz gün sonra bir ada bulup onu gömdüklerinde vücudu hiç bozulmamıştı."

İbn-i Cerir'in yaptığı isnatta Ebu Raşid el Hübranî şöyle anlatıyor:

"Resul-i Ekrem (s.a.s)'in süvarisi Mikdad b. Esved'i bir sarraf sandığı üzerinde otururken görmüştüm. Sandıktan daha da küçülmüş (iki büküm olmuş) kadar yaşlandığı halde savaşa gitmek istiyordu. Ona:

"Allah seni mazur saymıştır" dediğimde

"Bize beus (Atılım) suresi gelmiştir" dedi. Yani:

"Genç yaşlı hepiniz savaşa çıkın." ayeti.

Gene İbn-i Cerir'den, Hayyan b. Zeyd eş-Şerabî anlatıyor:

"Humus valisi Safvan b. Amr'in komutasında Cercame'ye doğru sefere çıkmıştık. Savaşçılar arasında Şam halkından yaşlı, iki büküm olmuş ve kaşları gözlerine inmiş bir ihtiyar gördüm. Yanaşıp sordum kendisine:

"Amca bak, Allah seni mazur saymıştır."

Ama amca kaşlarını kaldırıp:

"Yeğenim, dedi. Allah genç yaşlı hepimizi seferber kılmıştır. Şurası şüphesizdir ki Allah, sevdiği kimseyi imtihan eder ve sonra dilerse onu geri getirip yaşamasına izin verir. Allah, hiç şüphesiz kullarından; şükür, sabır ve zikir eden, kendisinden başka hiç bir kimseye tapınmayan kimseyi imtihan eder." (İbn-i Kesir - Tevbe Suresi)

İşte İslâm, kelimelerin böylesine bir ciddiyetle uygulanmasıyla yeryüzüne yayılmıştır. İnsanlığı bu çıkışıyla kula kulluktan kurtarıp bir tek Allah'a kul yapmıştır. Dava adamlarının kelimeleri böylesine bir ciddiyet ve

kararlılıkla uygulaması zorunludur. Uygulayacaklar ki Yüce Allah da Kuran ehline açtığı tüm kapıları kendilerine açsın.

İşte tek yol budur. Allah yolunda cihad. Allah yolunda savaş...

"Dünya hayatını Ahiret'le değişenler, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşırken öldürülür veya galip gelirse hiç şüphesiz biz de ona büyük bir mükafat vereceğiz." (en-Nisa: 74)

İslâm, bu yoldan (fi sebil'illah'tan) başka hiç bir savaş tanımaz.

- Ganimet için, hegemonya sağlamak için, kişisel veya ulusal onur için savaşmaz.

- Bir halkı veya toprağını işgal için savaşmaz.

- Sanayi hammaddeleri için, sanayi ürünlerine pazar bulmak veya sömürge ve yan sömürge ülkelerde sermaye arttırmak için de savaşmaz.

- Bir kişinin, aile veya sınıfın, devlet, ülke veya ırkın yücelmesi için de savaşmaz.

Sadece Allah yolunda savaşır. Yeryüzünde Allah adının yücelmesi için; getirdiği nizamın hayatta uygulanması için.. İnsanlığın, bu nizamın getirdiği hayırlardan ve mutlak adaletten yararlanması için savaşır. İşte, bir müslüman eğer Allah adının yücelmesi ve İlâhi hayat nizamının hükümranlılığı için çıktığı savaşta ölürse, şehidtir. Bu yolda ölmekle şehidlerin Allah katındaki mertebesine yükselmiştir.

Ama başka bir hedef için "fi sebilillah" tan başka herhangi bir hedef için çıkmışsa kendisine şehid denilemez. Allah katından mükafat alması beklenemez. Çünkü onun mükafatı, uğrunda öldüğü hedef sahibinin yanındadır.

Bu durumda ölen kimseye şehid adını takanlar, hiç kuşkusuz Allah'a iftira etmektedirler. Allah'ın tezkiye etmediği yollarla kendilerini, veya başkalarını tezkiye eden müfteri kimselerdir bunlar.

Yüce Allah, "mü'min Allah yolunda savaşsın" diyor. Böylesine kesin ve net bir ifadeyle..

Dünya hayatını satıp buna mukabil Ahiret yurdunu satın alanlar Allah yolunda savaşsın. Bundan dolayı Yüce Allah, insanları yol ayrımının başına getirmektedir. Hedeflerin çizilip adımların belirlendiği bir anın yol ayrımı..

"İman edenler, hiç şüphesiz Allah yolunda savaşsınlar. İnkâr edenler ise tağutun yolunda savaşsınlar." (en-Nisa: 76)

Evet iman edenler, Allah yolunda savaşsınlar. Onun nizamını gerçekleştirmek için.. Onun şeriatini yerleştirmek için..

Kafirler ise tağutun yolunda savaşsınlar. Allah'ın nizamından başka herhangi bir nizamın kurulması için.. Allah'ın şeriatin'den başka şu veya bu kanunların yerleşmesi için.. Allah'ın izin vermediği değer yargıları için..

İman edenler, Allah'ın velayet, himaye ve gözetiminden destek alan kimselerdir.

İnkâr edenlerin konumu ise daha başkadır. Onlar çeşit çeşit sancaklarıyla, türlü türlü nizamlarıyla Şeytan'dan medet uman kimselerdir.

"Şeytanın hilesi (oyunu) ise muhakkak ki çürüktür." (en-Nisa: 76)
Görülüyor ki mü'minlerin üzerinde bulunduğu yer, son derece muhkemdir. Ayrıca sırtlarını sarsılmaz bir dayanağa dayamışlardır. Ve onlar işte böyle bir konumda batıl ehli kimselere karşı savaşırlar. Zaten "fi sebilillah cihad" tarihinin kaydettiği bunca harikalar, bu düşüncenin gerçekleşmesine ait hakikatlerdir. Tarihin her kuşağında görülen bunca harikalar..

Allah'ın dinine davetin yolu, "fi sebilillah cihad" tır. Sonra cihad geçici bir olay değildir. Sadece ilk davet yıllarında söz konusu olan bir yol değildir. Çünkü bu, davanın kendisinden asla ayrılmayan bir zarurettir. Eğer cihad sadece ilk müslümanların hayatındaki geçici bir olay olsaydı, Kur'an-ı Kerimde bunca yer işgal etmezdi. Hz.Peygamber (s.a.v.)'in sünneti'nde bunca yer işgal etmezdi.

Yüce Allah, tağutların bu hayat nizamını istemediklerini hiç kuşkusuz bilmektedir. Batıl iktidarların buna karşı koyacaklarını da bilmektedir. Çünkü bu davanın yol ve nizamı, tağut ve iktidar adamlarının yol ve nizamı değildir. Bu, dün böyleydi; bugün böyledir ve yarın da böyle olacaktır. Her yerde ve her kuşakta süren aynı kavgadır.

Sonra Yüce Allah, şerrin azgın olduğunu, insafli olamayacağını, hayrın gelişmesine göz yummayacağını kesinlikle bilmektedir. Tağutların hayrın barışçı yollarla gelmesine izin vermesi mümkün değildir. Çünkü hayrın bir tek adım ilerlemesi bile şerr için tehlike demektir.

Hakkın soyut varlığı bile batıl için tehlike demektir. Bundan dolayı şerr, düşmanlığa soyunmak zorundadır. Batıl ölmek için davranmak ve hakkı zor kullanarak boğup öldürmek zorundadır. Bu bir fıtrattır. Geçici (oldu bitti) bir hal değildir, öyleyse cihad da zorunludur. Tüm biçimleriyle cihad..

Bu cihadın en başta gönül aleminde başlaması, daha sonra dışa açılıp somut, bilinen ve gerçek alemde sürdürülmesi gerekmektedir. Yani silahlı şerre karşı, silahlı hayırla karşı koymak zorunluluğu vardır. Donanımlı ve hazırlıklı batıla karşı, hakkın da donanımlı olarak çıkması zorunluluğu - yoksa iş, eğlenceye döner. Mü'minlikle bağdaşmayan ciddiyetsizliğe döner, öyleyse mal ve canların ortaya konulması zorunludur. Aynen Allah'ın mü'minlerden istediği gibi..

Çünkü bu akidede, bu akidenin hayat sisteminde ve bu akidenin belirli çizgisinde asla unutulmaması gereken vazgeçilmez bir dayanak noktasıdır bu. Akidenin çizgi ve fıtrî zorunluluklarındaki - şartların değişmesiyle hiç bir ilgisi olmayan -temel dayanak noktasıdır bu. Şartlar ne olursa olsun müslümanın düşüncesinde bulunması gereken temel dayanak noktaları vardır ki. bunlardan biri de cihattır. Sadece Allah

yolundaki cihad.. Sadece onun bayrağı altında..
İşte mü'minin şehid olarak ölmesine vesile olan cihad budur. Şehid;
ancak böyle bir cihadta öldürölüp yücelik dolu mele-i alaya yükselen
kimseye denir.

5 - İslam Cihadının Tabiatı

Zad'ül-Mead İsimli kitabında İslâmî cihadın aşamalarını özetleyen İbn'ül-Kayyim, "Hz. Peygamberin Bi'set'ten Rabbine Kavuşuncaya Kadar Kafir ve Münafıklara Karşı İzlediği Tutumu" başlığı altında şunları söylemektedir:

"Yüce Allah'ın kendisine ilk vahyettiği; "Yaratan Rabbinin adıyla oku" ayetiydi.

Bu aynı zamanda nübüvvetinin de başlangıcıydı. Bu ilk vahiyde ona, sadece okumasını emrediyordu. Yani o an için tebliğ emrini vermemişti kendisine. Daha sonra; "Ey örtülere bürünen! Kalk ve uyar" ayetini indiriyordu.

Görölüyor ki "oku" emriyle nebiliği, "Ey örtülere bürünen!" ayetiyle de Rasûllüğü (peygamberliği) gelmiştir.

Ardından kendisine; "yakın aşiretini uyar" masını emretti. O da önce akrabasını daha sonra kavmini ve etrafındaki Arapları, arkadaşından tüm Arapları ve en sonunda da alemleri uyardı.

"Peygamberliğinden sonra on sene boyunca savaşıp cizye yüklemekten sadece davet etti ve uyardı. Bu süre boyunca (savaştan) vazgeçmek, sabretmek ve affetmek emrolunuyordu.

Daha sonra kendisine hem hicret, hem de savaş izni verildi. Bu iznin gelmesiyle kendisine savaş açanlarla savaşması ve kendisine karışıp savaş açmayanlara da karışmaması emredildi.

Bir müddet sonra din tamamen Allah'ın oluncaya kadar müşriklerle savaş emrini aldı.

Cihad emrinin gelmesiyle kafirler üç gruba ayrılmış oldu:

- 1 - Barış ve mütareke (ateşkes) ehli olanlar,
- 2 - Muharipler (savaşılanlar) ve
- 3 - Zimmîler (Zimmet ehli olanlar).

" Muahede ve barış ehli kimselere anlaşma bitimine kadar karışmaması emredildi. Buna göre bu kimseler aradaki mütarekeye uydukları sürece kendisi de uyacaktı. Bir ihanet yapmalarından endişe ettiği takdirde ahidlerini kendilerine iade edecek; ama mütarekenin bozulduğunu açıkça ilan etmeden kendileriyle savaşmayacaktı. Verdiği ahdi bozanlara da savaş açması emredildi.

Berâe suresi indiğinde, bu her üç grubun durumuna açıklık getiriyordu. Bununla ehl-i Kitab'tan düşmanlarıyla ya cizye verinceye ya da İslâm'a girinceye kadar savaşması, kafir ve münafıklarla da hiç göz açtırmadan cihad etmesi emredildi. O da (s.a.v.), kafirlere karşı kılıç ve mızrakla, münafıklara karşı da delil ve lisanla cihad etti.

Berâe suresinde ayrıca kafirlerle anlaşmalar yapmaktan vazgeçmekle ve ahidlerini kendilerine iade etmekle emrolunmuştu. Mevcut muahid kimseler (bu sureyle) üç gruba ayrılmıştı:

1 - Kendilerine savaş açması emrolunanlar:

Bunlar, ahidlerini bozan veya anlaşmanın şartlarına uymayanlardı. Hz. Peygamber (s.a.v.) bunlarla savaştı ve hepsini yendi.

2 - Geçici ahdi olanlar. (Mütarekeliler):

Bunlar anlaşmalarına sadık kalan ve müslümanların aleyhinde kimseye yardım etmeyenlerdi. Hz. Peygamber (s.a.v.) sürelerinin bitimine kadar muahedelerini korumakla emrolundu.

3 - Kendileriyle anlaşma yapılmayan ve İslâm'a karşı da savaşmayanlar yahut genel nitelikte bir ahidleri bulunanlar:

Bunlara dört ay süre tanımak ve sürenin bitiminden sonra da kendileriyle savaşmakla emrolundu.

"Böylece Hz. Peygamber (s.a.v.) ahdini bozanlarla savaştı ve ahdi bulunmayan veya mutlak bir ahid sahibi bulunanlara dört ay süre verdi. Ahdine uyanlara ise sürenin sonuna kadar karışmadı. Ama bunların hepsi, sürenin sonunu beklemeden müslüman oldular. Yani süre bitimine kadar küfür üzerinde kalmadılar. Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a.v.), zimmet ehline de cizye bindirdi.

Berâe suresinin inişinden sonra kafirler, nihai durum olarak üç gruba ayrılmıştı:

1 - Muharipler (İslam'la savaşanlar).

2 - Muahidler (Barış yapılanlar)

3 - Zimmîler (Zimmet Ehli).

Barış ve mütareke ehlinin müslüman olmasıyla grupların sayısı İkiye düştü:

1 - Muharipler (İslam'la savaşanlar).

2 - Zimmîler (Zimmet Ehli).

Muharipler (İslam'la savaşanlar), korkuyordu Hz. Peygamberden. Nihai olarak tüm dünya halkı İslam'a göre üç gruba ayrılmış oldu:

1 - Müslüman ve Hz. Peygamber (s.a.v.)'e İnanan kimseler,

2 - Barış anlaşmasıyla (zimmet ahdiyle) güvenlik içinde yaşayanlar (emân sahibi olanlar),

3 - Korku içindeki muharibler. (İslam'la savaşanlar)

Hz. Peygamber (s.a.v.)'in münafıklara karşı izlediği tutuma gelince:

O (s.a.v.), münafıkların dış halleriyle yetinip gizli hallerini Allah'a havale etmekle; kendileriyle ilim ve delillerle cihad yapmakla emrolunmuştu.

Ayrıca onlardan yüz çevirmek, kendilerine göz açtırmamak, en tesirli sözlerle gönüllerine girmek, cenaze namazlarını kılmamak ve mezarları başında beklememek emrini almıştı. Çünkü Yüce Allah Peygamberine:

"Sen onların mağfiret olmasını istesen bile Allah onları asla bağışlamayacak" hükmünü bildirmişti.

İşte Hz. Peygamber (s.a.v.)'in kafir ve münafık düşmanlarına karşı izlediği

tutum buydu." (Zad'ûl-Mead 3/158 -161)

İslâmî cihadın aşamalarını anlatan bu güzel özetle, bu dinin hareket metodunda eni konu düşünülmesi gereken derin ve köklü bir-kaç işaret (özellik) tecelli etmektedir.

İslami Hareket Metodunda Birinci Özellik

Birinci Özellik:

Bu dinin metodunda bulunan ciddi nesnellik.. (Yani metodun vakaya uygunluğu).

Bu din, beşer realitesine hitap eden bir harekettir.

İnsanın nesnel varlığıyla ölçülü yöntemlerle karşı koymaktadır. Yani bu din; İtikadı ve ideolojik bir cahiliyyeye karşı durmaktadır. Pratiği ve sosyal düzeni bir ideolojiye dayanan, maddî güç sahibi iktidarlarca desteklenen bir cahiliyyeye...

Öyleyse İslâmî hareket, bu vak'anın tümüne hem de ona yetecek yöntemlerle karşı durmalıdır.

- Düşünce ve inançları, davet ve açıklama yoluyla düzeltirken,
- Bu ideolojiye dayanan kurulu düzen ve iktidarlara da kuvvet ve cihad yoluyla yıkmalıdır. Açıklama yoluyla inanç ve düşüncelerin tashihine engel olan, zor kullanarak halkı yöneten; saptıran ve insanları Rablerinden başkasına kul yapan kurulu düzen ve iktidarlar..

Görülüyor ki maddi otorite ve iktidarlara karşı sadece açıklamayla yetinmeyen bir harekettir bu.

Ama bu hareket, bireylerin vicdanı üzerine hiç bir zaman baskı oluşturmaz, zor kullanmaz. Bu bakımdan insanları kula kulluktan çıkarıp bir tek Allah'ın kulluğuna yönelten İslâmî harekette, cihad ve kuvvet kullanımı, tebliğ ve açıklamayla aynı önem derecesine sahiptir. Nitekim bunu ileride de göreceğiz.

İslami Hareket Metodunda İkinci Özellik

İkinci Özellik:

Hareket aşamalarının nesnelliği;

İslâmî metod, aşamalı bir hareket gerektirir. Her aşamanın gereklerine ve nesnel ihtiyaçlarına göre yeterli yöntemleri vardır. Her bir aşama, kendisinden bir sonraki aşamanın basamağıdır.

İslâm, nesnel şartlara soyut teorilerle yaklaşmaz. Bu nesnelliğin aşamalarında donuk ve işe yaramaz yöntemler de kullanmaz.

İslâm'ı nizamın cihad farızasına delil getirmek için bu özelliğini ve cihadın geçiş aşamalarını gözardı ederek, değişik nassların her bir aşamayla ilgisine önem vermeyerek Kur'an'dan ayetler getiren kimseler, evet bunu böylece yapan kimseler kesinlikle halt etmektedir. İş karıştırıp bırakmakta ve bu dinin metoduna saptırıcı bir giysi giydirerek nasslara - nihai ilke ve kaidelerle bağdaşmayan - manalar yüklemektedirler. Çünkü

bu kimseler, her nassa nihaî hükümmüş gözüyle bakmaktadırlar. Bu dinin nihai ilkelerini ifade eden nihaî hükümlermiş gibi..
Bunu yapıyor ve İslâmî bir unvan taşımaktan öte İslâmî hiç bir özellikleri kalmayan yenik müslümanların yaşadığı dramatik şartların baskısı altında hem ruhen, hem de aklen yıkılmış olarak diyorlar ki:
"İslâm, sadece savunma için savaşılmıştır."
Sonra bunu yaparken de İslâm'a iyilik yaptıklarını sanıyorlar. İslâm'a, metodundan soyutlayarak iyilik yaptıklarını sanıyorlar.
Bu dinin metodu, ki hedef; yeryüzünde hiç bir tağut bırakmamak, insanları sadece Allah'a kul yapmak ve onları kula kulluktan Rabb'ül-alemin kulluğuna yöneltmektir.
Ama İslâm, bunu zorla yapmaz. Sadece bu akideyle insanları - aradaki engelleri kaldırarak - baş başa bırakır. Yani egemen siyasal sistemleri çökerttikten veya cizye verdirip teslimiyetini ilan ettirdikten sonra insanları doğrudan doğruya akideyle tanıştırmak..
Halk yığınlarını araya giren bu tağuti engelleri kaldırarak ; tam bir özgürlük ortamında akideyle karşı karşıya getirir. Akideyi, özgür bir iradeyle benimseyip benimsememenin yolu budur.

İslami Hareket Metodunda Üçüncü Özellik

Üçüncü özellik:

Sürekli hareket ve gelişen yöntemler, bu dini, belirlenmiş ilkeleri veya çizilen hedefleri dışına çıkarmaz. Bu ilke ve hedefler İslâm'ın ilk gününden beri aynıdır. Yakın aşireti davet ederken, Kureys'i tüm Arapları veya tüm insanları davet ederken hedef neyse şimdi de odur. Onlara aynı esasa hitap ediyordu. Bir tek hedefe yönelmelerini istiyordu.
Bu da, bir tek Allah'a ubudiyyet ihlasıydı. Kula kulluktan tamamen çıkmaktı.
Bu ilkede yumuşama yok.
Pazarlık konusu yapmak yok.
Sonra aşamaları belirlenmiş belirli bir plan dahilinde bir tek hedefin gerçekleşmesi yolunda yürümek..
Yukarıda değindiğimiz gibi söz konusu her bir aşamanın da kendisine has gelişen yöntemleri vardır.

İslami Hareket Metodunda Dördüncü Özellik

Dördüncü Özellik:

İslâm toplumuyla diğer toplumsal düzenler arasındaki ilişkilerin yasal ölçüsü..
Bunu, "Zad'ül-Mead" tan aktardığımız güzel özetteki gibi anlama gereği..
Bu ölçüyü aşağıdaki esasa dayalı olarak hayata geçirmek zorunludur. Bir tek Allah'a teslimiyet, evrensel bir esastır.
Tüm insanlığa düşen;

- ya bu esasa uyup müslüman olmak
- ya da İslâm'la barış içinde (zimmet akdiyle) yaşamaktır.
Öyle ki insanlar, hiç bir siyasal düzenle veya hiç bir maddî güçle İslâm çağrısına engel olamayacaktır. İslâm çağrısıyla bireylerin arasına giremeyecektir. Ta ki bireyler özgür iradeleriyle İslâm'ı seçip seçmeme hakkına kavuşsun. Yani İslâm'a karşı direnip savaşımadan..
Çünkü bu esasa göre birileri İslâm'a karşı savaşırsa İslâm'ın da görevi, ona karşı savaşımdır, öldürünceye kadar veya teslimiyetini ilan etmesini sağlayıncaya kadar savaşımdır..

İnsanlığın Evrensel Kurtuluş İlanı

İslâm'dan töhmeti uzaklaştırmak çabasıyla cihad hakkında yazan bazı ruh ve akıl yenikleri kişiler İslâm'ın iki gerçeğini birbirine karıştırmaktadırlar. "Akideyi kabul konusunda zorlama yoktur" nassıyla "İnsanları Allah'a kulluktan önleyip kula kulluk sistemini getiren ve böylece davanın insanlara ulaşmasını engelleyen siyasal nitelikli maddi güçleri ortadan kaldırma" ya ilişkin metodunu birbirine karıştırmıyorlar.

Gerçekteyse bunlar, birbirinden tamamen bağımsız iki gerçektir. Aralarında ilişki bulunmayan ve karışıklığa meydan vermeyen iki gerçek. İşte bu karıştırmadan dolayı; ama en başta söz konusu yenilmişlikten dolayı bu kimseler, İslâm cihadını günümüzde "savunma savaşı" denilen bir kavramın içine sıkıştırmaya kalkışıyorlar.

Oysa ki İslâm'ın öngördüğü cihad insanların günümüzdeki savaşlarıyla hatta bu savaşların nedenleri ve oluşum şartlarıyla hiç bir ilgisi olmayan bir meseledir. Çünkü İslâmi cihadın nedenlerini, bizzat İslâm'ın tabiatında, yeryüzündeki görev ve hedeflerinde aramak gerekir. Yüce Allah'ın belirlediği ulvî hedeflerde..

Ki Yüce Allah Hz. Muhammed (s.a.v.)'i bu yüzden gönderdiğini, bu yüzden kendisini son peygamber ve görevini de son risalet kıldığını anlatmaktadır.

Bu din, hiç kuşkusuz insanlığın evrensel bir kurtuluş ilanıdır. İnsanlığı tüm yeryüzünde kula kulluktan ve kula kulluğun bir türü sayılan hevaperestlikten kurtarmak için gelmiştir.

Bunun da yolu;

- Bir tek Allah'ın ilahlığını, bir tek Allah'ın Rabb'ül-aleminliğini ilan etmektir.
- Bir tek Allah'ın Rabbül-aleminliğini ilan etmek ise kapsamlı bir inkılab demektir.
- Biçimi, türü, düzeni ve yönetimi ne olursa olsun beşer hakimiyetine karşı bir inkılab demektir.
- Biçimi ne olursa olsun yeryüzünün neresinde bir beşeri hakimiyet varsa, ona karşı tam bir şekilde başkaldırmak demektir.
- Yahut eş anlamlı başka bir deyimle, biçimi ne olursa olsun beşerin ilahlık iddiasına karşı ayaklanmak demektir.

Çünkü işlerin dayanak noktasını veya otoritelerin esasını insana veren bir yönetim (hakimiyet) düzeni;

- beşerin ilahlaştırılması anlamına gelmektedir,

- insanların kimisinin kimisini rab edinmesi anlamına gelmektedir, İslâmi kurtuluş ilanının anlamı ise; gasbolunmuş egemenlik hakkını Allah'a vermek ve bu hakkı gasbeden tağutları tard etmektir. İnsanları kendi koydukları kânunlarla yönetip kendilerini rab, insanları da kul haline getiren tağutları...

Yani İslâmi kurtuluş ilanının anlamı, yeryüzünde ilahî hükümlerliliğın kurulması için beşer hükümlerliliğını çökertmektir.

Yahut Kur'an-ı Kerim'in tabiriyle:

"O; gökte de ilahtır, yeryüzünde de ilahtır." (ez-Zuhuf: 84)

"Hüküm, sadece Allah'ındır. O, kendisinden başkasına tapınmamanızı emretmiştir, işte dosdoğru din budur." (Yûsuf: 40)

"De ki ey ehli kitap! Bizimle sizin aranızda ortak olan şu kelimedede (birleşmeye) gelin: Allah'tan başkasına tapınmayalım, O'na hiç bir şey ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp kimimiz kimimizi rab edinmesin. Eğer onlar buna yanaşmazsa siz de deyin ki Şahid olun ki biz kesinlikle müslümanız." (Ali İmran: 64)

Allah'ın yeryüzü egemenliğı, kilise otoritesinde olduğı gibi din adamı diye bilinen kimselerin iktidara gelmesi demek değildir.

Yahut teokraside veya kutsal ilah idaresi diye bilinen düzenlerde olduğı gibi ilahların adına konuşan adamların iktidarı da değildir.

Çünkü Allah'ın yeryüzü hükümlerliliğı / egemenliğı, ilahî Şeriatın hakim olmasıyla ve tüm işlerin apaçık bir şeriatın doğrultusunda sadece Allah'a havale edilmesiyle kurulur.

Allah'ın yeryüzü egemenliğinin kurulması..

Beşerî hakimiyetin yıkılması..

Gasbolunmuş iktidarın kulların elinden alınıp bir tek Allah'a ait kılınması..

İlahî Şeriat'ın tek başına egemen olması..

Ve tüm beşerî kanunların ilga edilmesi..

Evet tüm bunlar, sadece tebliğ, ve açıklamayla gerçekleşmez. Çünkü insanların boynuna binen, Allah'ın yeryüzü egemenliğini gasbeden kimseler, soyut bir tebliğ ve açıklamayla iktidarlarını bırakmazlar. Yoksa yeryüzünde Allah'ın dinini yayan peygamberlerin işi çok kolaylaşırđı. Böyle bir şey, gerek peygamberler (a.s.) tarihinde, gerekse kuşaklar boyunca bu din tarihinde görülmemiş bir şeydir.

Yeryüzünü Allah'ın hükümlerliliğı dışında kalan tüm hakimiyetlerden -

Yüce Allah'ın Rabb'ül-aleminlik ve ilahlılığını yaymak suretiyle - kurtarmayı amaçlayan insanlığın bu kurtuluş ilanı, hiç kuşkusuz teorik, felsefi-septik bir ilan değildir. Çünkü bu, tam anlamıyla fiili, aktif ve gerçekçi bir ilandır. Pratik uygulanması olan bir ilandır. Tüm insanlığı Allah'ın şeriatıyla yönetecek; onları kula kulluktan fiilen kurtaracak ve bir tek Allah'a kulluk yapmayı gerçekleştirecek bir nizam kurmayı amaçlayan bir ilan..

Bundan dolayı bu ilanda "açıklama" nın yanı başına, "hareket"! de koymaktan başka bir çare yoktur. Çünkü bu ilan somut bir beşer vak'asına karşı koyacaktır. Hem de tüm yönleriyle ve her bir yön için zorunlu olan yeterli yöntemlere başvurarak karşı koyacaktır.

İnsanlık vak'ası - dün, bugün ve yarın -, insanlığın yeryüzündeki ilahî egemenlik dışında kalan her tür beşeri iktidardan kurtuluşunu sağlayan evrensel İslâm ilanına türlü engellerle karşı koymuştur, koyacaktır. İdeolojik engeller.. Maddî güç.. Siyasal, toplumsal, ekonomik, sınıfsal ve etnik nitelikte pek çok engel.. Bunun yanında batıl inanç ve bozuk düşüncelerin oluşturduğu akabeler.. öyle ki İslâm'a karşı bu engellerin tümü bir araya geliyor.. Çok sıkı bağlanmış bir tek düğüm halinde bir tek cephede toplanıyor.

Madem ki inanç ve doktrinlere açıklamayla karşı konuluyor öyleyse diğer maddî güç engellerine de hareketle karşı koymak gerekiyor.

Bu maddî güç engellerinin en başında da hiç kuşkusuz itikadı, ideolojik, etnik, sınıfsal, toplumsal ve ekonomik temellere dayalı siyasal iktidarlar gelmektedir. Çok yönlü ve birbirine girmiş ilkelere dayanan iktidarlar.. Öyleyse bu insanlık vak'asına, hem açıklama, hem de hareketle - bir arada - karşı koymak gerekir. Bu vakanın her yönüne yeterli yöntemlerle karşı durmak..

İnsanlığın evrensel kurtuluşu için söz konusu iki yönün bir arada bulunması zorunludur. Yeryüzündeki tüm insanlığın kurtuluşu için gereklidir. Bu nokta, bir kere daha vurgulanması gereken önemli bir noktadır.

Bu din bir tek Arap insanının kurtuluşu için gelmemiştir. Bu peygamberlik, sadece Araplara mahsus değildir. Çünkü bu dinin konusu. "insan" dır. İnsan türüdür. Faaliyet alanı ise yeryüzüdür. Tüm yeryüzü.. Yüce Allah, hiç kuşkusuz yalnız Arapların Rabbi değildir. Hatla O, yalnız İslâm akidesini benimseyenlerin de Rabbi değildir. Yüce Allah, hiç kuşkusuz Rabb'ül-alemdir.

Bu dinin de maksadı; alemleri Rablerine döndürerek onları başkasına kulluktan kurtarmaktır.

En büyük ubudiyyet (Kulluk); İnsanların gene kendileri gibi insan olan kimselerin koyduğu kanunlara boyun eğdirilmesidir.

Ve bu. Yüce Allah'ın, kendisinden, başkasına yapılamayacağını, bunu Allah'tan başkasına yapanın - müslüman olduğunu iddia da etse - İslâm'dan çıkacağını bildirdiği ubudiyyettir. (Kulluktur).

Allah'ın Resulü (s.a.v.) şariat ve hakimiyet konusundaki bağlılığı ubudiyyet olarak ifade buyurmuştur.

Emrolundukları şekilde bir tek Allah'a tapınmayan yahudi ve Hristiyanları "müşrik" yapan ubudiyyet (Kulluk)..

Tirmizi'nin yaptığı isnada göre:

Adiy b.Hatem Resul-i Ekrem (s.a.v.)'in davetini işittikten sonra Şam'a kaçmıştı. Adiy cahiliyye döneminde hiristiyan olmuştu.

(Şam'a kaçıışından sonra) hem kız kardeşi hem de kavminden bir topluluk müslümanlara esir düşmüştü. Hz. Peygamber (s.a.v.), kız kardeşini fidyemiz ve kendisine (mali) ihsanda bulunarak salıverdi. Kız kardeşi de Adiy'in yanına dönüp onu müslüman olmaya teşvik etti.

Sonunda Adiy Hz. Peygamber (s.a.v.)'e geldi. İnsanlar kendi aralarında onun gelişini konuşuyordu. Adiy Resul-i Ekrem (s.a.v.)'in huzuruna girdiğinde boynunda gümüşten bir haç bulunuyordu. O sırada Hz. Resul-i Ekrem (s.a.v.)

“Onlar, hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koştuklarından münezzehtir.” (Tevbe: 31) anlamındaki ayeti okuyordu.

Adiy diyor ki:

"Onlar, haham ve rahiplerine tapınmamışlar ki", dedim.

Ama Resul-i Ekrem (s.a.v.):

"Hayır, tapıyorlar. Çünkü onlar, helali haram ve haramı da helal kılan (bu adamlara) uyuyorlar. Ve işte (yahudi ve hristiyanların haham ve rahiplerine) tapınmaları (ibadetleri) budur." (Tirmizî 5/278)

Resul-i Ekrem (s.a.v.)'in. Yüce Allah'ın buyruğuna getirdiği tefsir, şariat ve hüküm konusundaki bağlılığın kişiyi dinden çıkaran "ibadet" olduğuna ilişkin bir nasstır.

Yani insanlardan kimisinin kimisini rab edinmesidir.

Yani bu dinin ortadan kaldırmak için geldiği durum, İslamın hedefi; insanların Allah'tan başkasından kurtuluşunun ilanıdır.

Bundan dolayı İslâm'ın çıkış yapması zorunludur. Evrensel ilanına aykırı olan mevcut vak'ayı ortadan kaldırmak için çıkış..

Hem açıklama, hem de hareket biçiminde, ikisi bir arada..

İnsanları Allah'tan başkasına kul eden, yani insanları Allah'ın hakimiyet ve şeriatıyla yönetmeyen siyasi güçleri vurmak zorundadır İslâm..

Akide konusunda tebliğ ve açıklama yapmasına izin vermeyen, insanların özgür iradeleriyle bir inanç benimsemesini önleyen siyasi güçleri..

Bunun yanında İslâm, egemen tağuti güçleri ortadan kaldırdıktan sonra kurtuluş hareketini fiilen sürdürmeyi sağlayacak toplumsal, ekonomik ve siyasal bir nizam kurmayı hedeflemektedir. Ortadan kaldırmak zorunda olduğu egemen güçlerin tamamen siyasal nitelikte olması yahut bünyesinde etnik veya sınıfsal öğeler bulundurması arasında hiç bir fark yoktur.

İslâm, akidesini benimsetmek için insanları zorlamayı hiç bir zaman kastetmemiştir. Ama İslâm, soyut bir akide de değildir.

İslâm, yukarıda dediğimiz gibi insanlığın kula kulluktan kurtuluşunun evrensel bir ilanıdır.

Bu ilanının ilk hedefi, beşer hakimiyeti ve kula kulluk esasına dayalı hükümet ve düzenleri ortadan kaldırmaktır.

Bundan sonra, da insanları serbest bırakmaktır, özgür iradesiyle dilediği

akideyi benimseme konusunda serbest..

Ama siyasi baskıları kaldırıp ruh ve akıllarını yeterince aydınlattıktan sonra..

Şunu da bilmek gerekir ki bu özgürlüğün anlamı, insanların hevalarını ilah edinmeleri veya kendilerinin kula kulluğu seçmeleri yahut Allah'ı bırakıp kimisinin kimilerini rabler edinmeleri demek değildir.

Çünkü yeryüzünde beşer hayatına hükmeden nizamın, bir tek Allah'a kulluk ilkesine dayanması zorunludur. Bunun da tek yolu, hayat kanunlarını sadece Allah'tan almaktır. İşte bu nizam kurulduktan sonra herkes onun gölgesinde dilediği akideyi benimsemekte serbesttir.

Din, ancak böylece tümüyle Allah'a ait olur. Yani tapınma, boyun eğmişlik, bağlılık ve dindarlığın tümü bir tek Allah'a yapılmış olur.

"Din" kelimesinin muhtevası, hiç kuşkusuz "akide" nin muhtevasından daha kapsamlıdır.

"Din", hayata hükmeden sistem ve nizamdır. İslam'a göre bunun dayanağı her ne kadar "akide" ise de, genel özellikleriyle akideden daha geniş bir anlam ifade etmektedir.

Çünkü İslâm'a göre (esas), değişik türdeki cemaatlerin bir tek Allah'a tapınmaya (kulluk yapmaya, ibadet etmeye) dayalı hayat sisteminin gölgesinde yaşamasıdır. (Bununla beraber) İslâm inancını benimsemeyen gruplar da bu esasa dayalı idarenin gölgesinde yaşayabilirler.

Bu dinin - yukarıda anlattığımız gibi - tabiatini anlayan bir kimse, İslâm'ın kılıçla cihad biçimindeki çıkış hareketini de ister istemez anlamak zorundadır. Yani tebliğ cihadının yanında kılıçla cihadın bulunması gereğini de anlamak zorundadır. Ayrıca bu cihad hareketinin - günümüzdeki dar kavramıyla - bir savunma savaşı olmadığını da anlamak zorundadır.

Çünkü cihadı bir savunma savaşı olarak göstermek isteyenler, mevcut şartların ve düzenbaz oryantalist saldırıların karşısında yenik düşen kimselerdir.

Onlardır İslâmi cihadı bir savunma hareketi olarak gösterenler..

İslâmi cihad, hiç kuşkusuz insan için yeryüzünün kurtuluşunu amaçlayan bir başkaldırma ve atılım hareketidir. Hem de beşer realitesinin her yönünü karşılayacak yeterli yöntemlerle ve basamak basamak yükselen aşamalarla..

Ki her aşamanın da kendisine göre yenilenen yöntemleri vardır. Eğer ille de İslâmi cihada "savunma hareketi" adı verilecekse, "savunma" kelimesinin anlamını değiştirmek zorunda kalacağız. Ve buna "bizzat insanlığın savunmasına yönelik hareket" adını vereceğiz. İnsanı savunmak., özgürlüğünü zincirleyip kurtuluşunu engelleyen tüm faktörlere karşı savunmak.. Bu faktörler ise inanç ve ideolojilerdir. Ekonomik, etnik ve sınıfsal temellere dayalı siyasal düzenlerdir. Yani İslâm'ın geldiği günden beri yeryüzünde egemen olan ve günümüzdeki

modem cahiliyede de türlü biçimleriyle halen egemen olan kurulu düzenlerdir.

"Savunma" kelimesinin anlamını bu şekilde genişlettikten sonra, İslâmî cihadın gerçek nedenlerini incelemeye başlayabiliriz.

İslâm'ın yeryüzünde cihadla çıkış yapmasının nedenlerini ve İslâm'ın özgün tabiatını ele alabiliriz.

İslâm, hiç kuşkusuz evrensel bir ilândır. İnsanın kula kulluktan kurtuluşunu, bir tek Allah'ın uluhiyyet ve Rabb'ül-âleminliğini te'min edecek evrensel bir ilan.. Yani beşer hevasının yeryüzü hükümranlığını yıkıp insanlık aleminde bir tek İlahî şeriatî hükümrân kılacak bir ilan.. İslâmî cihada, savunma savaşının çağdaş dar anlamıyla savunmacı gerekçeler bulma ve İslami cihad olaylarının, İslam yurdunu - veya kimilerinin anlayışına göre Arabistan yarımadasını - komşu ülkelerin saldırısından korumaktan ibaret olduğunu ispat için dayanaklar arama çabalarına gelince..

Bu çabalamalar, hiç kuşkusuz bu dinin tabiatını ve bu dinin yeryüzü görevinin tabiatını yeterince kavrayamamaktan kaynaklanmaktadır. Mevcut şartların (statükonun) baskısı ve İslâmî cihada yönelik düzenbaz oryantalist saldırı karşısında yenilmişlikten ileri gelmektedir. Söyler misiniz?

Eğer Hz. Ebu Bekr, Hz. Ömer veya Hz. Osman İran ve Bizans'ın Arabistan'a saldırmayacağından emin olsalardı yerlerinde mi oturacaklardı?

İslâm dinini yeryüzüne yaymaktan vaz mı geçeceklerdi?

Yani bu yayılışı nasıl sağlayacaklardı?

Davanın önünde devletlerin maddî güçleriyle destekledikleri ırkçı, sınıfsal ve ekonomik ilkelere dayalı toplumsal ve siyasal devlet düzenlerinin oluşturduğu bunca engel varken bunu nasıl gerçekleştirebilirlerdi?

Şu halde insanın; tüm insanlığın, tüm yeryüzündeki kurtuluşunu ilan eden bir davanın bunca engellere karşı tebliğ ve açıklama cihadıyla yetineceğini düşünmek aptallıktan başka bir şey değildir.

Böylesine hedefi olan bir dava eğer ferdlerin özgürlüğünü kısıtlayan, akidenin serbest ve her tür baskıdan uzak bir iradeyle benimsenmesini engelleyen güçler bulunmuyorsa hiç kuşkusuz tebliğ ve açıklama yoluyla cihad yapar. Ki "dine girmede zorlama yoktur." ilkesi ancak böyle bir ortamda geçerli olabilir. Ama eğer söz konusu engeller ve maddi güçler bulunuyorsa öncelikle yapılması gereken bunların çökertilmesidir. Kuvvete başvurarak ortadan kaldırılmasıdır. Çünkü insanın akli ve kalbine ancak söz konusu zincirlerden kurtulmuş bir halde hitap edilebilir.

Demek ki cihad, davetin vazgeçilmez bir zaruretidir. İnsanlığın kurtuluş ilanını hedefleyen bir davetin zarureti..

Fiili duruma her yönüyle yeterli yöntemlerle başkaldırmayı gerekli fakat teoride kalan septik bir felsefi açıklamayla harekete geçmeyi yeterli

görmeyen ciddi bir İlanın zarureti..

İslâm yurdu veya doğru İslâmî deyiimiyle "dar'ül-İslâm" komşu ülkelerin tehdidi altında olsun veya olmasın durum budur. İslâm barış ister ama onun istediği bu barış, halkı İslâm akidesini benimseyen belirli bir bölgenin emniyetinden ibaret kalacak alçaltıcı bir barış değildir.

İslâm'ın istediği barış, dinin tümüyle Allah'a ait kılındığı, yani insanların sadece bir tek Allah'a tapındığı (kulluk yapıp, ibadet ettiği), kimi insanın kimi insanı - Allah'ı bırakarak - rab edinemediği bir barıştır.

Çünkü muteber olan, davanın başlangıç günleri veya ortaları değil, İslâmî cihad hareketinin - Allah'ın emriyle - vardığı en son aşamadır. Bu son aşama ise İbn'ül-Kayyim'in deyişiyle şudur

"Berâe suresinin inişinden sonra kafirler nihaî olarak üç gruba ayrıldı:

1 - Muharipler (İslâm'la savaşanlar).

2 - Muahidler ve

3 - Zimmet ehli. Barış ve mütareke ehlinin müslüman olmasıyla grupların sayısı ikiye düştü:

1 - Muharipler.

2 - Zimmet ehli. Ve muharipler korkuyordu Hz. Peygamberden. Sonuç olarak tüm dünya halkı İslâm'ın nazarında üç gruba ayrılmaktadır:

1 - Müslüman ve Hz. Peygamber'e inanan kimseler.

2 - Güvenlik içinde yaşayanlar (ki yukarıdaki cümleden anlaşıldığı gibi bunlar zimmet ehli olanlardır.)

3 - Korku içindeki muharipler."

İşte bu dinin tabiat ve hedefleriyle uyuşan mantıklı tavır budur. Mevcut şartların ve düzenbaz oryantalist saldırıların karşısında yenik düşenlerin anladığı değil.. (Doğru yaklaşım şudur):

Yüce Allah Mekke dönemi boyunca ve Medine'ye hicretin ilk zamanlarında müslümanların savaşmasını yasaklamıştı. Ve müslümanlara denilmişti ki:

"Savaştan el çekip namaz kılın ve zekat verin." (en-Nisa: 77)

Daha sonra kendilerine izin verildi ve denildi ki:

"Kendilerine savaş açılan (mü'minlerin savaşmasına), zulme uğradıkları için izin verildi. Allah, hiç şüphesiz onlara zafer vermeye kadirdir. Onlar ki -Rabbimiz Allah'tır- dediler diye haksız yere yurtlarından çıkarılmışlardı. Eğer Allah'ın kimi insanları kimileriyle savması

olmasaydı, içlerinde Allah'ın anıla durduğu manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi Allah, dinine yardım edenlere yemin olsun ki yardım edecektir. Allah, muhakkak ki güçlü ve her şeye galiptir. Onlar ki kendilerini yeryüzünde hükümran kıldığımızda namazı ikame eder, zekat verir ve ma'rufu emredip münkerden de sakındırırlar. İşlerin akibeti şüphesiz ki Allah'ın (takdirine) aittir." (el-Hacc: 39-40)

Daha sonra kendileriyle savaşmamışlarla değil savaşanlarla savaşmaları farz kılındı ve denildi ki:

"Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşınız." (el-Bakara:

190)

Bir süre sonra üzerlerine tüm müşriklerle savaşmak farz kılındı. Ve kendilerine denildi ki:

"Müşrikler sizinle topyekün savaştıkları gibi siz de topyekün olarak onlarla savaşınız." (et-Tevbe: 36)

"Allah'a ve Ahiret gününe inanmayan, Allah ve Resulü'nün haram kıldığını haram bilmeyen ve hak din (İslam'ı) din edinmeyen ehl-i kitap (kafirleriyle) alçalmış halde elleriyle cizye verinceye kadar savaşınız." (el-Tevbe: 29)

Görülüyor ki savaş, - İbn'ül-Kayyim'in - dediği gibi;

"Önce haramdı,

- sonra izin verildi,

- sonra kendilerine savaş açanlara karşı farz kılındı,

- en son da tüm müşriklere karşı yapılması farz kılındı."

Cihada ilişkin Kur'ani buyrukların ciddiyeti..

Cihada teşvik eden hadis-i şeriflerin ciddiyeti..

Gerek İslâm'ın başlangıç yıllarında, gerekse uzun İslâm tarihi boyunca meydana gelen cihad olaylarının ciddiyeti..

Evet bu gözle görülür ciddiyet, mevcut şartların baskısı ve

oryantalistlerin İslâmî cihada yönelik düzenbaz saldırıları karşısında

yenilgiye uğrayan kimselerin getirdiği yorumun akla gelmesini kesinlikle önlemektedir.

Acaba bu konudaki ilahi buyrukları, Resul-i Ekrem (s.a.v.)'in sözlerini bilen ve İslâmî cihad olaylarını izleyen bir kimsenin, savaş gerçeğini geçici bir durum olarak sanmasına imkan var mıdır?

Gelip - geçen şartların çevresinde sınır güvenliğini sağlamaktan ibaret bir oldu bitti olarak kabul etmesi mümkün mü?

Yüce Allah, savaşa izin verdiği ilk ayet-i kerimede dünya hayatındaki vazgeçilmez kanunun "insanların kimisini kimisiyle önleme" gerçeği olduğunu bildiriyordu mü'minlere.. Yeryüzünden fesadın kalkması için İnsanların kimisini kimisiyle önlemek..

"Kendilerine savaş açılan (mü'minlerin savaşmasına), zulme uğradıkları için izin verildi Allah, hiç şüphesiz onlara zafer vermeye kadirdir. Onlar ki -Rabbimiz Allah'tır- dediler diye haksız yere yurtlarından çıkartılmışlardır. Eğer Allah'ın kimi insanları kimileriyle önlemesi olmasaydı içlerinde Allah'ın anıladurduğu manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi."

Demek ki, bu geçici bir hal değil, sürekli olan bir durumdur. Hak ve batılın yeryüzünde bir arada yaşayamamasıdır sürekli olan durum..

İslâm, Allah'ın Rabb'ülaleminliğini yaymaya ve insanı kula kulluktan kurtarmaya yönelik cihanşümül ilanıya ne zaman ortaya çıkarsa. İlahi hakimiyeti gasbeden tağutlar hiç şüphesiz karşı koyacaklardır.

Davetçilerle barışmaya asla yanaşmayacaklardır. İşte bundan dolayı da İslam, kendi yapacaktır ilk çıkışı. İnsanları tağuti egemenlikten kurtarmak

ve yeryüzündeki bu gasıpçı otoriteleri ortadan kaldırmak için savaşıacaktır. Buysa sürekli bir haldir. Din tümüyle Allah'ın olmadıkça ara verilmesi İmkansız olan kurtuluş cihadının atılımıdır bu.

Müslümanlara Mekke hayatında savaşın yasaklanması, ileriye yönelik bir planın belirli bir aşamasından başka bir şey değildi. Aynı durum hicretin ilk zamanlarında da söz konusuydu. Medine'deki İslâm cemaatini - ilk dönemlerden sonra - cihada yönelten neden, hiç kuşkusuz sadece Medine'nin güvenliğini sağlamak değildi. Gerçi bu, vazgeçilmez nitelikteki hedefti; ama nihaî hedef değildi. Bu, atılım yapmayı ve hareket üssünün güvenliğini sağlayan bir vesileydi sadece.. İnsanlığın kurtuluşunu sağlayacak ve insanın özgür hareketini önleyen engelleri ortadan kaldıracak üstün güvenliği..

Mekke'de müslümanların kılıklı cihaddan neden alıkonulduklarını anlamak mümkündür. Çünkü Mekke'de davanın tebliğ özgürlüğü bulunuyordu. Davanın sahibi Hz. Peygamber (s.a.v.) Haşimoğullarının kılıçları himayesinde davasını açıkça anlatabiliyordu. Sesini duyurabiliyor, akıl ve gönüllere hitap edebiliyordu. Davasını ferdlere açıklayabiliyordu. Kendisini dava tebliğinden veya insanları dinlemekten önleyebilecek örgütlenmiş siyasi bir iktidar bulunmuyordu, öyleyse bu aşamada güç kullanımına gerek yoktu.

Tabi bunun yanında o sıralar için söz konusu olan muhtemel bir takım nedenler daha vardı:

- Bir ihtimal:

Mekke'nin bir hazırlık ve eğitim dönemi oluşuydu. Belirli bir ortamda, belirli insanlar için ve belirli şartlar dahilinde bir eğitim ve hazırlık dönemi idi. Böylesine bir ortamda sürdürülen eğitim ve hazırlığın belli başlı hedeflerinden biri şuydu:

Gerek kişiliğine ve gerekse kendisine sığınan kimselere haksızlık yapılmasına karakter olarak - tahammül edemeyen Arap insanını eğitmek..

Yani onu, kişilik ve benlik sınırını aşacak, kişiliğini veya yakınlarını - kendisine göre - odak noktası ve hareket kaynağı haline getirmesini önleyecek şekilde yetiştirmek..

Aynı şekilde onu sinirlere hakimiyet eğitiminden geçirmek.. Ta ki karakteri gereği ilk kıvılcımla öne atılmasın ve ilk dürtüyle heyecanlara kapılmasın. Arap insanının tabiat ve hareketinde itidalin sağlanması için bu eğitim gerekiyordu. Yani örgütlenmiş ve bir önderin yönetimindeki toplumu izlemesi, tüm hayati işlerini bu önderliğe havale etmesi, alışkanlık ve adetlerine aykırı da olsa emirlerin dışına çıkmaması için gerekiyordu. Arap insanının kişilik olarak yetişmesinde temel taşı buydu. Çünkü bu, İslâmî bir toplumun kurulması için gerekiyordu. Basiretli bir önderliğin yönetiminde, uygar, kalkınmış, anti kabileci ve barbarlıktan uzak bir toplumun kurulması için..

- Bir ihtimâl da şudur:

Kureyş gibi onur ve gururuna düşkün bir toplum içinde davetin barışçı olması, hiç kuşkusuz çok daha geçerli ve etkileyici oluyordu. Bu ilk aşamada savaşa başvurmak, Kureyş'in daha da inatlaşmasına, kanlı bir takım ırkçı çatışmaların yeniden hortlamasına neden olabilirdi, örneğin uzunca yıllar sürüp bir çok kabilenin kökünden kırılmasıyla sonuçlanan Dahis, Gabra ve Besus savaşları gibi ünlü Arap ayaklanmalarına benzer hareketler doğurabilirdi.

İslâmî hareket denince hemen akla gelebilecek anılar durumuna gelebilirdi. Sükûnet bulmaz duygular olarak tazeliğini korur ve böylece İslâm bir davet olmaktan çıkardı. Bu ayaklanma anıları içinde İslâm'ın temel ilkesi de unutulup giderdi. Hem de daha çiçeği burnundayken.. Asla hatırlanmayacak bir şekilde unutulup giderdi.

- Diğer bir ihtimal:

Her evin içinde bir savaş ve kavga çıkmasından kaçınmaktı. Mü'minleri işkence ve fitnelere veren yaygın ve örgütlü bir İktidar bulunmuyordu. Çünkü bu iş (İşkence ve fitneye uğratmalar), her ferdin velisine bırakılmıştı. İşkence ve fitneye verenler bu kimselerdi sadece. Böyle bir ortamda savaşa izin verilmesi hiç kuşkusuz her evin içinde bir savaş ve kavganın patlak vermesi demektir. Ondan sonra denilecekti ki:

"İşte İslâm budur!" Hatta bu söz denilmiştir bile. Hem de İslam, "savaştan el çekin" dediği halde denilmiştir. Kureyş'in propagandistleri Hacc mevsiminde Mekke'ye gelen hacı ve tacirlere:

"Muhammed, kavim ve aşiretinden ayrıldığı gibi babayla oğlu da birbirinden ayırıyor." diyorlardı.

Peki eğer her evde ve her mahallede oğula babasını, köleye de efendisini öldürmeyi emretseydi acaba nasıl olurdu durum?!

- Başka bir ihtimal de şuydu:

Yüce Allah, İslâm'ın başlangıç yıllarında ilk müslümanları dinlerinden dolayı fitne, eziyet ve işkencelere uğratan inatçı pek çok kimsenin sonunda bizzat müslüman olacaklarını, hatta İslâm'ın önderlerinden olacaklarını elbette ki biliyordu, örneğin Ömer b.Hattab, bu kimselerden biri değil miydi?

- Başka bir ihtimal:

Kabileci bir ortamın Arap gurur ve onurunun gereği olarak mazluma taraf çıkmak bir gelenektir. Eziyetlere girip geri dönmeyen bir mazlum için harekete geçmek -hele hele bu kimse saygın bildikleri biriyse- Arap gururun bir gereğiydi. Bu görüşün doğruluğunu İspatlayan - Kureyş ortamında geçen - pek çok olay göstermek mümkündür.

Örneğin İbn-i Değinne, Kureyş'in saygın insanlarından olan Hz. Ebu Bekr'in hicret edip Mekke'den çıktığını görünce bunu Araplar için bir utanç saymış ve kendisine himayesini teklif etmişti. Bu gerçeğin en son örneği; Ebu Talib Şibi'nde uzun süre açlık ve mihnetler içinde kalan Haşimoğullarını boykot sahifesinin yırtılması..

Oysa ki zillate batmış diğer eski uygarlıklar ortamında aynı durum söz konusu değildi. Çünkü bu eski uygarlık ortamlarında eziyetlere karşı durmak, genellikle toplumun alay, küçümseme ve hakaretine neden oluyordu. Saldırgan; İşkenceci ve zalimin de yüceltilmesine..

- Bir başka ihtimal ise,

O gün için müslümanların sayıca az ve Mekke'de kuşatılmış olmalarıydı. Ayrıca o sıralarda İslâm davası, yarımadanın her tarafında işitilmemişti veya bu konudaki haberler çok dağınık haldeydi. Dolayısıyla Arap kabileleri Kureyş ile bazı çocukları arasında çıkan iç çatışmada tarafsız bir tavır takınarak sonucun ne olacağını merakla bekliyordu. İşte böyle bir durum: - eğer bir savaş çıkıyorsa - az sayıdaki bir avuç müslümanın öldürülmesine, şirkin ayakta kalmasına ve İslâm cemaatinin erimesine neden olabilirdi. Hatta bu sınırlı savaşta müslümanlar kendilerinden kat kat fazla adam öldürselerdi bile durum bu olabilirdi. Ki o zaman da yeryüzünde bir İslâm nizamı kurulmaz ve hatla İslâm'ın pratik hayatta bir varlığı da olmazdı. Oysa ki İslâm, bir hayat sistemi olmak, pratik hayatın fiili bir nizamı olmak için gelen bir din idi.

Medine'ye hicretin ilk zamanlarına gelince:

Hz. Peygamberin (s.a.v.) o sıralarda Medine yahudileri ve şirk içinde bulunan Medine ve civar müşrikleriyle yaptığı antlaşmalar, hiç kuşkusuz ilgili aşama özelliğinin bir gereğiydi. (Bunun da muhtemel nedenleri şöyle sıralanabilir):

Birincisi:

O aşamada tebliğ ve açıklamayla davet yapmaya imkan vardı. Daveti önleyip insanlara ulaşmasını yasaklayabilecek hiç bir siyasi iktidar bulunmuyordu. Çünkü herkes siyasal olarak Hz. peygamber (s.a.v.)'in yönetimindeki yeni İslâm Devletini tanımıştı. Zaten yapılan antlaşmada, Hz. Peygamber (s.a.v.)'in izni olmadan onlardan hiç kimsenin başkasıyla barış yapamayacağı, savaş açamayacağı ve dış ilişkiler kuramayacağı şart koşulmuştu. Açıkça görülüyor ki Medine 'de gerçek iktidar, müslüman önderliğin elindeydi. Davetin önündeki kapılar açıktı. İnsanların diledikleri inancı benimseme özgürlüğü de bulunuyordu.

İkincisi:

Resul-i Ekrem (s.a.v.), bu aşamada tüm gücüyle Kureyş'e karşı hazırlanıyordu. Kureyş ki, bu dine muhalefeti - kendisiyle bazı çocukları arasındaki çatışmanın nereye varacağını tarafsızlıkla izleyen diğer kabileler açısından bir temel taşı durumundaydı. Resul-i Ekrem (s.a.v.)'in seriyyeler göndermede çabuk davranmasının nedeni buydu. Düzenlediği ilk seriyyenin sancağını Hicretin yedinci ayının başlarında (Ramazan ayında) Hz. Hamzaya (r.a.) vermişti.

Bundan sonra seriyyeler birbirini izledi. Dokuzuncu, onüçüncü ve onaltıncı ayların başında gönderdiği seriyyeler. Daha sonra on yedinci

ayda Hz. Abdullah b.Cahş'ın komutasındaki seriyyeyi gönderdi. Ki bu seriyye, içinde savaş ve öldürmenin bulunduğu ilk gazveydi. Ayrıca haram ayda gerçekleşmiş ve bu konuda Bakara suresinin ayetleri inmişti:

"Sana haram ayda savaşmanın (hükmünü) soruyorlar. De ki Haram ayda savaşmak, büyük bir (vebal'dir. Ama) insanları Allah'ın dininden önlemek, Allah'ı inkar etmek, Mescid'ül-Haram'a girmeyi engellemek ve oranın halkını (yurtlarından) çıkarmak, Allah katında daha büyük bir vebaldir. Fitne, (hiç şüphesiz sizi haram ayda) öldürmekten daha beterdur. (Ey müminler! Kafirler,) eğer güçleri, yeterse sizi dininizden dönderinceye kadar sizinle savaşıp duracaklardır." (el-Bakara: 217)

Daha sonra aynı yılın içinde Büyük Bedir savaşı oldu. Bu şartların doğrultusunda bakıldığı takdirde görülür ki, dar anlamlı "savunma", hiç bir zaman İslâmî cihadın hareket kaynağı olmamıştır. Mevcut şartların ve düzenbaz oryantalist saldırıların karşısında yenik düşenlerin sandığı gibi olmamıştır.

İslâmî yayılışa salt savunma türünden gerekçeler bulmaya yeltenen kimseler, hiç kuşkusuz müslümanların yeryüzünde bir şevketinin, hatta İslâm diye bir şeylerinin kalmadığı bir sırada oryantalist saldırı hareketinden etkilenen kimselerdir.

İnsanın yeryüzünde Allah'ın hakimiyetinden başka her tür beşeri hakimiyetten kurtulmasına yönelik evrensel İslâm ilanını gerçekleştirmeye çalışan - ilahî korumaya mazhar - kimselerin dışında İslâm bağlılarının kalmadığı bir sırada İslâmî cihad için bu tür edebi gerekçeler arayanlar bu insanlardır.

Gerçekte ise İslâmî yayılışın, Kur'anî buyrukların ifade ettiğinden fazla edebi (sözde) gerekçelere ihtiyacı yoktur.

"Dünya hayatını Ahiret'le değişenler, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşıp öldürülür veya galip gelirse biz de ona büyük bir mükafat vereceğiz. Erkek, kadın ve çocuk mustazaflar "Ey Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan bu beldeden kurtar, bize kendi katından bir veli (önder) gönder, bize kendi katından bir yardımcı gönder!" diye (dua edip kurtuluş beklerken) siz nasıl olur da Allah yolunda savaşmazsınız? İman edenler Allah yolunda, inkar edenler ise tağutun yolunda savaşsınlar. (Ey iman edenler!) şeytanın velileriyle savaşsınız. Şeytanın hilesi (oyunu), hiç şüphesiz zayıftır." (en-Nisa: 74-76)

"İnkâr edenlere de ki: Eğer inkardan vazgeçerlerse eskiden işledikleri (günahları) affolunur. Yok eğer (seninle savaşa dönerlerse bilsinler ki) önceki inkarcıların başına gelen (onların da başına gelecektir.) Fitne kalmayıp din tümüyle Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşsınız. Eğer (küfürden) vazgeçerlerse Allah, elbette ki onların yaptığını görmektedir. Yok eğer imandan yüzçevirirlerse biliniz ki Allah, sizin mevlanızdır. O, en iyi mevla. en iyi yardımcıdır." (el-Enfâl:38-40)

"Allah'a ve Ahiret gününe inanmayan, Allah ve Resulünün haram kıldığını

haram bilmeyen ve Hak Din'i (İslâm'ı) din edinmeyen ehli kitap (kafirleriyle) alçalmış halde elleriyle cizye verinceye kadar savaşınız. Yahudiler - Üzeyr Allah'ın oğludur', hiristiyanlar da -Mesih Allah'ın oğludur- dediler. Bu, onların ağızlarıyla uydurdukları (dayanaksız) sözleridir. Bu iddialarını, daha önceki kafirlerin sözüne benzetip duruyorlar. Allah kahretsin onları. Nasıl da haktan çevriliyorlar?.' Onlar, haham ve rahiplerini rab edinmişlerdir. Meryemoglu Mesih'i de (rab edinmişlerdir.) Oysa ki bir tek ilaha ibadet etmekten / tapınmaktan başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Ondan başka hiç ibadete layık bir ilah da yoktur. O, (kafirlerin) ortak koşageldiklerinden münezzehtir. Onlar, Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Halbuki Allah, kafirler işlemese de nurunu tamamlamaktan başka bir şeye razı olmaz. Peygamberini hidayet ve hak dinle, tüm dinlere galebe çalmak için gönderen odur. Müşrikler bunu istemese de.." (et-Tevbe:29-32) İşte gerekçeler bunlardır.

Yüce Allah'ın ilahlığını yerleştirmenin, insanların hayatında O'nun nizamını gerçekleştirmenin, şeytanları ve şeytanî düzenleri kovmanın ve insanı köleleştiren beşerî iktidarları yıkmanın gerekçeleri.. Çünkü insanlar, sadece Allah'ın kullarıdır, öyleyse hiç bir kimse onlara kendi katından koyduğu kanunlarla, kendi görüş ve heva-hevesleriyle tahakküm edemez.

Ve İslâmî cihad için gerekçe olarak bu kadarı kaildir. Tabi bu arada "dine girmede zorlama yoktur" ilkesine de uyulur. Yani "akideyi benimsemede zor kullanılamaz" ilkesi..

Ama kulların egemenliği ortadan kalkıp hakimiyetin tümü ya da dinin tümü Allah'a ait kılınmasından sonra zorlama yoktur.

Bunlar, insanlığın evrensel kurtuluş hareketinin gerekçeleridir. Yani (bu hareketin yeterli gerekçesi) insanları kula kulluktan kurtarıp bir tek Allah'ın kulluğuna yöneltmektir. Ve bu tek başına yeterli bir gerçektir. Bu gerekçeler ilk İslâm savaşçılarının gönlünde zaten bulunuyordu.

Bundan dolayı da onlardan hangisine;

"Niye cihada çıktın?" diye sorulsaydı hiç bir zaman;

"Biz, tehdit altındaki yurdumuzu savunmak için çıktık" veya

"Biz, - müslümanlara yönelik - Bizans veya Fars saldırısını püskürtmek için çıktık" yahut da

"Biz, toprağımızı genişletip ganimet arttırmak için çıktık" cevabını vermezlerdi.

Peki ne cevap verirlerdi?

Hiç kuşkusuz Rebi b. Amir, Huzeyfe b. Mihsan ve Mugire b.Şu'be'nin dedikleri gibi cevap verirlerdi. Üç gün üst üste sürecektir savaştan önce kendilerine;

"Sizi buraya getiren nedir?" diye soran İran ordusu komutanı Rüstem'e hep aynı şekilde verdikleri cevabı verirlerdi. Ve o cevap şuydu:

"Bizi buraya getiren Allah'tır!...

- Dileyen herkesi kula kulluktan kurtarıp bir tek Allah'ın kulluğuna;

- Dünya darlığından çıkarıp genişliğe ve

- Batıl dinlerin zulmünden kurtarıp İslâm'ın adaletine kavuşturmak için..

Yüce Allah, Peygamberini, diniyle insanlara gönderdi. Kim bu dini kabul ederse, biz de bunu kabul edip kendisinden vazgeçeriz, toprağını da bırakıp gideriz. Kim de bunu kabul etmezse biz de onunla - ya şehid olup cennete girinceye kadar ya da zafer kazanıncaya kadar - savaşıyoruz."

Sonra söz konusu gerekçe, bizzat bu dinin tabiatında; bu dinin evrensel ilanı ve pratik hayat nizamının özünde vardır. Beşer vakasına (iktidarına), belirli aşamalar ve yenilenen yöntemler dahilinde her yönüyle yeterli yollarla karşı koyan bu cihan şümül ilanın özünde..

İslam yurdu ve müslümanlara yönelik hiç bir saldırı bulunmasa da bu özgün gerekçe vardır. Peşinen vardır. İlahî nizamın tabiatında ve nesnelliğinde, beşerî toplumlarda fiilen mevcut bulunan engellerin tabiatında vardır bu gerekçe. Yani savunmaya ilişkin belirli ve sınırlı şartlar bulunmasa da vardır.

Bir kere müslümanın, can ve malıyla Allah yolundaki cihada çıkması, gerekçe olarak yetmektedir. Çünkü ötesinde hiç bir kişisel ganimetin bulunmadığı yüce değerler için çıkıyor cihada. Onu cihada. Hiç bir kişisel ganimet çıkarmaz.

Ayrıca bir müslüman, sıcak savaş cihadına çıkmadan önce en büyük cihadını nefsiyle vermiştir. Şeytanla, hevasıyla, şehvetleriyle, cimriliğiyle, arzularıyla; kendisinin, aşiretinin ve sıcak savaşa çıkmadan önce İslâm'ın damgasını taşımayan her şey ve her gerekçeye karşı zafer kazanarak çıkmıştır. Çünkü onun bir tek hedefi vardır:

O da sadece Allah'a ubudiyyettir. Onun hakimiyetini kurarak İlahi egemenliği gaspeden tağutları ortadan kaldırmaktır.

"İslâm yurdunu" savunmayı temel alarak İslâmî cihada gerekçeler arayan kimseler, "metodun" etkinliğini görmezlikten geliyor ve bunu "yurt" tan daha önemsiz sayıyorlar.

Oysa İslâm'ın söz konusu ölçülere bakışı böyle değildir. Bu insanların söz konusu yaklaşımı, İslâmî anlayışa yabancı, türeme bir yaklaşımdır. Çünkü İslâmî anlayışa göre geçerli olan biricik değerlendirme, akidedir, akidenin ürünü olan metoddur ve bu metodun (hayat düzeninin) egemen olduğu toplumdur.

"Toprağın" ise başlı başına ne bir itibarı, ne de bir ağırlığı vardır. İslâm düşüncesine göre toprağa verilebilecek her tür değer, o toprağın üzerinde İlahî hakimiyet ve hayat sisteminin egemen olmasına bağlıdır. Zaten bir toprak, ancak akidenin yuvası, ilahî nizamın alanı, dar'ül-İslâm ve insanlık kurtuluşunun hareket üssü olursa bir değere sahiptir.

Gerçi dar'ül-İslâm'ı korumanın, akideyi, hayat sistemini ve hayat sisteminin uygulandığı toplumu korumak demek olduğu doğrudur; ama bu, nihaî hedef değildir. Bu toprağı korumak, İslâmî cihad hareketinin nihaî hedefi değildir. Bir toprak, ancak İlahi hükümlerliliğin kuruluş

vesilesidir diye savunulur. Tüm dünyaya açılışın, tüm insanlığa ulaşmanın merkezi üssüdüdür diye himaye edilir. Çünkü bu dinin konusu insandır, büyük yayılış alanı ise yeryüzüdür.

Yukarıda anlattığımız gibi İlahi hayat sistemiyle harekete geçmek, karşımıza pek çok maddî engeller çıkaracaktır. Devlet otoritesi, toplumsal düzen ve çevresel koşullar gibi engeller..

İşte İslâm, tüm bu engelleri güç kullanarak çökertmek için harekete geçer. Bunu yapar ki fertler engelsiz bir ortamda kendisiyle tanışsın. Maddi tüm zincirlerden kurtulan insanların düşünce ve vicdanlarına hitab eden İslâm, seçim hak ve özgürlüğünü ferdlerin iradesine ancak bundan sonra bırakır.

Öyleyse oryantalistlerin İslâmî cihada yönelik saldırılarından ürkmemek ve onlara aldanmamak zorundayız. İçinde yaşadığımız - uluslararası güç dengesini bozacak nitelikteki - şartların omuzlarımızdaki ağırlığı altında ezilip İslami cihada edebi gerekçeler aramamak zorundayız. Bu dinin tabiatıyla çelişen savunma savaşı niteliğindeki bir takım edebi gerekçeler..

Çünkü İslâmî cihad, ortaya atılan savunmaya yönelik şartlar bulunsa da bulunmasa da bildiği yoldan şaşmayacaktır.

Tarihsel cihad olaylarını sunduğumuz bir sırada bu dinin tabiatında, cihanşümül ilanı ve pratik hayat sisteminde mevcut olan özgün ölçüleri göz ardı etmemek zorundayız. Bu özgün ölçülerle, savunma savaşının geçici nitelikteki şartlarını birbirine karıştırmamak zorundayız.

Evet İslam, kendisine saldıranlara karşı koyacaktır. Bu, doğrudur. Çünkü Allah'ın Rabb'ül-aleminliğine ve insanın Allah'tan başkasına kulluk yapmaktan kurtarılmasına ilişkin mücerred bir ilan şeklindeki varlığı bile cahiliyeyi rahatsız edecektir. Hele bu kurtuluş ilanının anti cahiliyeci yepyeni bir önderliğin altında, örgütlü ve hareketli bir toplumda temsil edilmesi, kullara hükümlanlık hakkını tanımayan ayrıcalıklı ve bağımsız bir toplumun (devletin) doğması ve bu toplumun bir tek Yüce Allah'ın hakimiyetini tanınması..

Evet bu dinin bu şekildeki mücerred varlığı bile etrafındaki kula kulluk ilkesine dayalı kurulu cahiliye toplumlarını karşısına çıkaracaktır. Bu cahiliye toplumları, kendi varlıklarını sürdürebilmek için böyle bir İslâm toplumu da kendisini korumak için harekete geçmek zorunda kalacaktır. Bu, göz önünde tutulması gereken bir gerçektir. İslâm toplumunun doğusuyla ortaya çıkan kaçınılmaz bir gerçek..

Yani İslam'a karşı ilan edilen zorunlu bir savaş söz konusudur. İslâm, ister istemez bu savaşa girecektir. Bu konuda hiç bir seçim hakkı bile yoktur. Yani bu bir arada yaşamalarına imkan olmayan iki zıt varlığın doğal savaşdır.

Tüm bunlar doğrudur. Ve bu bakış açısına göre İslam'ın kendi varlığını koruması, kendisine açılan zorunlu savaşa karşı kendisini savunması elbette ki zorunludur.

Ne var ki bu gerçeğin kendisinden çok daha köklü ve vazgeçilmez bir gerçek daha vardır. Yeryüzünde tüm insanlığın kula kulluktan kurtulması için başlangıç hareketini yapmak, bizzat İslâmî varlığın tabiatında mevcuttur. Bu bakımdan İslâm'ın coğrafi sınırlarda durmasına veya insanlığı tüm yeryüzünde şer, fesat ve kula kullukla baş başa bırakarak etnik bir bölgenin içinde sıkışmasına imkan yoktur.

Düşman devletler, eğer İslam evrensel kurtuluşu ilan ve davasını ihraç etmeden kendilerini ulusal sınırlarında durumlarıyla baş başa bırakıp kula kulluğa dayanan düzenlerine karışmazsa - zaman olur ki - İslâm devletine saldırmamayı tercih edebilirler. Ama şurası kesin ki İslâm, baş vergisini ödemek suretiyle İslâmî otoriteye teslimiyetini ilan etmeyen hiç bir düşman devletle mütareke yapmaz. Baş vergisi (cizye), teslimiyet ilanının şartıdır; çünkü bu devletlerin İslâm davetine kapılarını açması gerekiyor. Kurulu düzenlerin maddi engelleriyle daveti engelleyemeyecekleri bir şekilde kapılarını açması gerekiyor.

İşte bu dinin tabiatı budur. Onun görevi budur. Çünkü o, evrensel bir ilandır.

Allah'ın Rabb'ül-aleminlik ilanı..

İnsanların, Allah'tan başkasına yapılan her tür kulluktan kurtuluşunun ilanı..

İşle asıl fark da burada yatmaktadır. Yani İslâm'ın bu vazgeçilmez tabiata sahip olması ile bölgesel veya ulusal sınırlar içinde sıkışmış ve ancak bir dış saldırı halinde harekete geçebilen bir (devlet) olması arasındaki fark..

Ve şurası şüphesizdir ki İslâm, bu son şekliyle cihad hareketi için vazgeçilmez nitelikteki özgün gerekçelerinin tümünü yitirecektir.

Bu din, hiç kuşkusuz Yüce Allah'ın insanlığa gönderdiği bir hayat sistemidir. İşte bir tek bunu bilmek, İslâmî cihad hareketi için yeterli bir gerekçedir. Çünkü bu husus, söz konusu gerekçeyi olanca açıklık ve derinliğiyle ortaya koymaktadır. Eğer bu mükemmel hakikat beynimizde fütura uğramamışsa, eğer davanın Yüce Allah'ın uluhiyet ve insanların ubudiyyeti meselesi olduğunu unutmamışsak yabancı bir takım gerekçeler aramamıza imkan yoktur. Çünkü bu büyük hakikati içinde yaşatan bir insanın, İslâmi cihad için başka türden gerekçeler araması mümkün değildir.

İki düşünce arasındaki fark, yolun hemen ayrılış noktasında çok büyük görülmeyebilir. Yani İslâm, seçimi olmayan bir savaşa - kendi varlığıyla etraftaki cahili toplumların birbiriyle uyuşmaz varlığından dolayı - ister istemez girer düşüncesiyle; İslam, ilk hareketi yaparak bu savaşa girmek zorundadır düşüncesi arasındaki fark..

Evet yolun hemen ayrılış noktasında bu fark çok büyük görülmeyebilir. Çünkü her iki halde de nasıl olsa savaşıyor. Ama bu fark, yolun sonunda öylesine büyür, öylesine genişler ki İslami duygu ve kavramların saptırılmasına bile yol açabilir. Tehlikeli denilebilecek sonuçlar doğurabilir.

Birbirinden farklı iki ölçü (değerlendirme) vardır:

Birincisi:

İslâm ilahî bir hayat sistemidir. Yeryüzünde Allah'ın uluhiyyetini ve insanların bir tek Allah'a ubudiyyetini yaymak için gelmiş ve buna pratiği olan bir biçim getirmiştir.

Bu da, içinde insanların sadece Alemlerin Rabbine tapınıp kula kulluktan tamamen kurtulduğu insan toplumdur.

Bu toplumun insanlarına Allah'ın şeriatinden başka hiç bir kanun hükmedemez. Yüce Allah'ın hakimiyeti veya başka bir deyişle ilahlığı bu şeriatte ifadesini bulmaktadır, öyleyse İslâm'ın, yolunda duran tüm engelleri yıkması hakkıdır. Çünkü hedefi, insanların vicdan ve akıllarına hitap etmektir. Devletin siyasal düzeni veya insanların toplumsal yönetimleri gibi hiç bir engelle karşılaşmadan hitap etmek..

İkincisi ise:

İslâm belirli bir toprağın üstünde kurulmuş mahalli bir nizamdır. Bölgesel hudutları içinde kendisine gelecek saldırılara karşı koyma hakkına sahiptir.

İşte bu iki değerlendirmenin arasındaki fark, gerçekten büyük ve uzaktır. Gerçi her iki değerlendirmeye göre de İslâm cihad edecektir, ama bu cihadın neden, hedef ve sonuçlarına ilişkin temel bakış açısı tamamen değişiktir. Bizzat akidenin kendisi yanında bir de plan ve stratejinin özünü ilgilendiren büyük bir değişiklik..

Şu halde ilk hareketi yapmak İslâm'ın hakkıdır. İslâm, ne bir kavme ait kutsal bir inanç, ne de bir vatana özgü bir nizamdır. Çünkü o, Allah'ın hayat sistemi ve tüm dünyanın nizamıdır. Öyleyse insanın seçim özgürlüğünü kısıtlayan engel, örgüt ve yönetimleri yıkmak onun hakkıdır. Akidesini zorla benimsetmek için hiç kimseye saldırmaması yeterlidir. Ama insanları, fitrat bozucu ve seçim özgürlüğünü bağlayıcı fasid etkilerin tümünden kurtarmak için düzen ve yönetimlere saldırmaktan da geri kalmaz.

İnsanları kula kulluktan kurtarıp bir tek Allah'ın kulluğuna yöneltmek İslâm'ın hakkıdır. Çünkü İslâm'ın hedefi, cihanşümül ilanıya Allah'ın Rabb'ül-aleminliğini ve tüm insanların kurtuluşunu gerçekleştirmektir. Gerek İslâm düşüncesine göre ve gerekse pratik günlük hayat gerçeklerine göre bir tek Allah'a ubudiyyet, ancak İslâm nizamının gölgesinde gerçekleşebilir. Çünkü yasalarını bir tek Allah'ın koyduğu biricik nizamdır o. Allah'ın tüm insanlık için koyduğu kanunları uygulayan nizamdır. Hakimi ve mahkumu, siyahı ve beyazı, uzağı ve yakını, fakiri ve zenginiyle tüm insanlık için..

Bir tek şeriat..

Herkesin eşitçe kendisine boyun eğdiği şeriat..

Diğer düzenlerde ise insanlar kullara tapınırlar; çünkü onlar hayat yasalarını - ki bu yasaları koymak ilahlığın vazgeçilmez özelliğidir - kullardan alırlar. İnsanlara kendi katından yasalar koyma hakkını iddia

eden bir kimse hiç kuşkusuz - bu iş ve davranışıyla - ilahlık iddiasında bulunmaktadır. İster sözüyle bunu ilan etsin, isterse etmesin..

Sonra bu yasa koyan kimseye bu, hakkı tanıyan insan - kim olursa olsun başkasına ilahlık hakkını tanımıştır. İster bunun ismini söylesin, isterse söylemesin..

İslâm, mücerred bir akide değildir. Böyle olmadığı için de akidesini insanlara açıklama yoluyla tebliğ etmekle yetinmez. O, bir hayat nizamıdır, örgütlenmiş ve hareketli bir organizasyonla uygulanan bir nizamdır o. Ve bu örgütlü gücün hedefi tüm insanlığın kurtarılmasıdır. Etrafındaki diğer toplumlar, İslâm devletinin toplumsal hayatı kendi nizamı doğrultusunda düzenlemesine, muhakkak ki imkan vermeyecektir. Bundan dolayı İslâm, etrafındaki bu cahili düzenleri evrensel ilanını engelledikleri için - ortadan kaldırmak zorundadır.

İşte - yukarıda dediğimiz gibi - dinin tümüyle Allah'a ait olmasının manası budur.

Hiç bir kula itaat veya tedeyyünün kalmayacağı bir şekilde Allah'a ait olması..

Oysa ki kula kulluk esasına dayalı İslâm dışı tüm düzenlerde (ortadan kaldırılması gereken) durum budur.

Mevcut hayat şartlarının baskısı ve düzenbaz oryantalistlerin saldırısı altında ezilen çağdaş İslamcı araştırmacılar, bu gerçeği takdir etmekten kaçınıyorlar. Çünkü oryantalistler İslâm'ı, akidesini kılıç zoruyla benimseten bir din diye kendilerine tanıtmıştır.

Oysa ki habis oryantalistler, gerçeğin böyle olmadığını çok iyi bilmektedirler. Ama bu yolla İslâmi cihadın nedenlerini çarpıtmaktan da geri kalmamaktadırlar. Bundan dolayı da İslâm'a toz kondurmak istemeyen (!) bu yenik gayretkeşler, bu töhmeti red babında savunmacı bir takım cihad nedenlerini aramaya koyulmaktadırlar. Ama bu arada İslâm'ın tabiatını, görevini ve insanlığın kurtuluşu için kendiliğinden ilk hareket yapma hakkını göz ardı etmektedirler.

İslâm'ın tabiatına yabancı olan bu düşünce, yenilgiye uğramış çağdaş araştırmacıların ufkunu kapatıp gitmiştir. Çünkü bu kimselere göre İslâm, sadece vicdanî bir inançtır. Pratik hayat nizamıyla hiç bir ilgisi yoktur. Dolayısıyla din için cihad demek, akideyi vicdana (zorla) yüklemek demektir. (!)

Ne var ki İslâm'ın yaklaşımı böyle değildir. Çünkü İslâm, insanlık hayatının ilahî nizamıdır.

Yüce Allah'ı uluhiyyette birlemeye dayanan ve bunu hakimiyet şeklinde uygulamaya koyan bir nizamdır.

Günlük hayatı tüm ayrıntılarına varıncaya kadar bu hakimiyete göre düzenleyen bir nizamdır.

Öyleyse cihad, bu ilahi hayat sisteminin yerleşmesi ve nizamın kurulması içindir.

İnanç konusuna gelince bu, tüm engelleri ortadan kaldıran İslâm

nizamının gölgesinde düşünce özgürlüğüne kalmış bir şeydir. Bu yüzden mesele, ruhsal yenilgiye uğramışların düşündüğünden tamamen değişiktir. Yani yeni ve mükemmel bir şekil almaktadır.

İlahî hayat nizamını uygulayan İslâm toplumu kurulur kurulmaz yüce Allah kendisine hareket hakkını verir. İktidar olmak ve nizamını kurmak için kendisine bu hakkı verir. Ama vicdani inanç işini de vicdan özgürlüğüne bırakır. Eğer Allah, bir süre için müslümanlara savaşı yasaklamışsa bu bir prensip meselesi değil strateji meselesidir. Akidevi ilkeler meselesi değil, hareketin şartları meselesidir. İşte gelişen tarihî aşamalarda inen sayısız Kur'an ayetlerini, ancak bu apaçık esastan hareketle anlayabiliriz. Bunu böylece anlar ve ayetlerin dönemsel delaletleriyle uzun süreli değişmez İslâmî hareket stratejisine ilişkin umumi ifadeleri birbirine karıştırmama imkanına kavuşuruz.

İslâmî cihadın ve bu dinin tabiatıyla ilgili olarak geriye bir husus kaldı. Eb'ul-Alâ el- Mevdudî'nin "Allah yolunda cihad" isimli özlü ve değerli araştırması, İslâmî hareket'in yapısında derin izleri bulunan bu konu hakkında ince ve apaçık bir fikir sahibi olmak isteyen okuyucunun istîğna edemeyeceği bu araştırmadan uzunca denilebilecek bir alıntı yapmadan edemedik:

"Frenklerin (Batılıların) geleneksel bir saplantısı vardır. "Cihad" kelimesini dillerine tercüme etmek istediklerinde bunu "kutsal savaş (Holy War)" diye ifade ediyorlar. En ustalık ve en bayağı yöntemlere başvurarak bu kelimeye özüyle asla bağdaşmayan öyle bol bir elbise giydiriyorlar ki, ortaya çıkan sonuç sadece çarpıklık ve sahte bir tablo, öyle ki frenkler için cihad kelimesi, serserilik, ahlaksızlık, barbarlık ve kan dökmeden başka bir şey ifade etmemektedir. Apaçık hakikatlerin örtbas edilmesinden, sihirli sözlerle çarpıtılıp bulandırılmasından dolayı "cihad" kelimesini işiten halkın gözünde, yalın kılıçlı, öfke ve bağnazlık ateşiyle tutuşan, gözlerinden sadece talan ve yıkım okunan, "Allah-u Ekber" naralarıyla ortalığı inleyen, rastladıkları her kafirin boynunu vuran vahşi ve barbar ordular canlanmaktadır. "La ilahe illallah" diyenin canını bağışlayan, demeyenin ise boynunu vurup ağzını kanla dolduran; yani kafir insanı bu iki seçenekle karşı karşıya bırakan barbar ordular.. "Üstün bir çarpıtmayla (kıvırmayla) bu tabloyu çizen dahiler (!) bu alanda gerçekten ustalaşmışlardır. Hem de en iyi ressam (üstün fırça) payesiyle (!)..

Bu sanat dalındaki uzmanlık ve dehalarıyla tabloyu kan kırmızısıyla boyamış ve altına da:

"Bu tablo, kana susayan ve masumları boğazlayan eksi müslümanları göstermektedir" yazısını yazmışlardır.

"Şu tuhaflığa bakın ki, olanca güçleriyle bu tablo üzerinde çalışanlar yüzyıllar ve kuşaklar boyunca bayağı şehvetlerini tatmin etmek ve

doymak bilmez açgözlülüklerini gidermek amacıyla kendi aralarında ölesiye savaşıp biri birlerini boğazlayanlardan başkası değil. Yeryüzünün doğu ve batısındaki mustaz'af halklara karşı kutsal olmayan (Unholy War) lanetli savaşlar açanlar da aynı kimselerdir. Mustaz'af halkların yurtlarını karış karış işgal eden..

Mallarına ticarî pazarlar ve sömürülecek topraklar arayan..

Toprakların meşru sahiplerini bir kenara atarak ülkelerin servetini kemiren..

Yeraltı madenleri ve zenginliklerini denetimleri altında tutan Mustaz'af halkların kendi fabrika ve atelyelerinde kullanabilecekleri Allah'ın geniş toprağının hammaddelerini sömüren..

Evet tüm bunları; gözleri kan bürümüş, mal ve iktidar sevgisiyle tutuşmuş kimselerdir bu tabloyu çizenler..

Hem de ellerindeki sayısız tanklarla..

Gökte, başları üstünde uçan uçakların yardımıyla ve arkalarına aldıkları sayıları yüzbinlere varan eğitilmiş ordularla tüm bunları yapıyorlar. Tüm bu güçleri arkalarına alarak ülkelerin fizik yollarına el koyan, onurlu bir hayat özlemiyle yaşayan halkları sindire duran ve bu yaptıklarıyla gün geçtikçe alevlenip azan fahiş arzularının ateşine yakıt hazırlamayı amaçlayan bu kimselerdir İslâmî cihadı böyle gösterenler. Hiç bir zaman Allah yolunda savaşmayan, bayağı arzu ye iğrenç şehvetlerini tatmin etmekten başka hiç bir savaş amacı gütmeyen kimselerdir bunlar.

"İşte, bizi saldırganlık ve savaşla damgalayanların durumu budur.

Üzerinden uzun yılların geçtiği İslâmî fetih ve savaşlardan dolayı bizi suçlayanların durumu..

Uygar ve kalkınmış (!) dünyanın gözleri önünde gece gündüz demeden yüz kızartıcı işler yapan saldırgan batının durumu..

Söyler misiniz, acaba Allah'ın hangi beldesi bu adamların saldırısından emin kalabilmiştir?

Ahalisinin temiz kanlarıyla boyamadıkları hangi belde kalmıştır?

Lanetli savaşların vebalini tatmayan bir tek büyük kıta kalmış mı?

Yani Asya, Afrika ve (Latin) Amerika kıtaları..

Ama nedense bu dahi adamlar, tüm korkunçluk ve çarpıklık yeteneklerini kullanarak bizim tablolarımızı çiziyorlar. Kendi iğrenç yüzlerini unutturmaya çalışarak dehşet ve korku dolu motiflerle bizim tablomuzu sunup duruyorlar. Tarihimizi ve atalarımızın eserlerini böylesine çirkin göstermekle kendi iğrenç suçlarının hatırlanmamasını amaçlıyorlar. Ne büyük deha değil mi?!

Ne de korkunç bir çarpıtma ve göz boyama değil mi?

"Peki ya bizim saflığımıza, adamlarımızın aptallığına ne demeli?

"Sen denizden söz et de gerisine karışma" kabilinden bir durumda bulunmaktayız. Acaba atalarımızın eserini böylesine çirkin gösteren iğrenç tabloyla övünmemizden daha büyük bir aptallık var mıdır?

Bu iğrenç tablonun doğruluk ve hakikatına inanıverecek bir hale

gelmemizden daha büyük bir aptallık düşünülebilir mi?

Acaba bu sahte tabloyu çizедuran günahkâr ellere bakmak niye aklımıza gelmez?

Kendilerini İslâmî eserleri çarpıtıp saptırmaya adayan gizli kalemleri araştırmayı neden düşünemiyoruz?

Ama biz düşmanımızın bu saptırmasına, çizdiği bu çarpık tabloya öylesine aldandık ki, utanç ve pişmanlık duyar bir hale geldik.

Adamlardan özür dileyecek kadar alçaklık. Allah'ın kelamını değıştirerek ve hak kelimeyi asli yerinden saptırarak özür dileyecek kadar alçaklık ve dedik ki:

" Efendiler, biz kim savaş kim?! Biz sadece davetçi ve müjdeciyiz.

Sadece Allah'ın dinine çağırıyoruz. Güvenliğin, barış ve rahatlığın dinine, hikmet ve güzel sözlerle davet ediyoruz. Allah'ın buyruklarını birer rahip, derviş ve sofu gibi tebliğ etmekle yetinir ve muhaliflerimizle en güzel yol neyse onunla tartışıyoruz. Hutbelerle, yayın araçları ve makalelerle konuşuyoruz. Amacımız, devamıza inanacak kimseyi delille ikna etmektir. İşte bizim davamız budur. Ne fazla, ne de eksik. Kılıç mı, kılıçlı savaş mı?

Maazallah! Böyle bir şeye asla başvurmayız. Yani çok çok denilebilir ki, birileri bize saldırdığı zaman kendimizi savunmuşuzdur. Bunun da üzerinden yıllar geçmiş, uzun süreler geçmiş. Artık tüm bu olup bitenlerden beraet ettiğimizi ilan ediyoruz. Bundan dolayı kılıç kullanımına dayanan cihadı resmen ortadan kaldırmışız. Artık bunu düşünmeyebilir, rahat uyuyabilirsiniz. Bugünkü cihad, söz ve kalemle çabalamaktan başka bir şey değildir. Dolayısıyla biz, güzel bir dilden ve kalemlerin ucundan başka bir şey kullanamayız. Top, tank, tüfek ve diğer savaş araçlarını kullanmaya gelince, bu sadece sizin hakkınızdır. Sadece siz bu işlerin ehlisiniz."

"İşte Frenklerin, - sadece bir kısmının içyüzünü açığa çıkardığımız -

siyasî tuzakları böyledir. Ama konuya biraz daha dikkatle

yaklaştığımızda, yani meseleyi ilmî yönüyle ele alıp fi-sebilillillah cihadı

gürültüye boğan nedenleri iyice incelediğimizde, bu hatanın iki temel

noktadan kaynaklandığını görürüz. Bırakın gayr-ı müslimleri de bizzat

müslümanım diyen kimseler tarafından bile içyüzü ve sırrı anlaşılacak

istenmeyen cihad hakikatinin saptırılması, şu iki noktaya dayanmaktadır.

Derinliğine incelenmeyen ve gerçek içeriği kavranamayan iki mühim nokta:

" Birincisi: Bu adamlar İslâmiyetin bir "religion" (kutsal inanç) olduğunu sanıyorlar. Yani "religion" kelimesi neyi ifade ediyorsa öyle anlıyorlar.

" İkincisi: Müslümanları bir "nation" (ulus) sanıyorlar. Artık genel kullanılışıyla "nation" kelimesi neyi ifade ediyorsa onu.

Kesin olan şu ki, apaçık hakikatin çarpıtılıp İslâmî cihad muhtevasının kavranamaması, bu adamların söz konusu iki mühim noktayı yanlış anlamalarından ve bu iki konudaki gerçeği açığa çıkarmak

istemediklerinden ileri gelmektedir. Uyulması gereken gerçek şunu gösteriyor ki:

Bu iki meselenin anlaşılmasındaki temel yanlışlık, İslâm dininin tüm hakikatlarına bulaşmış, herşeyi altüst etmiş ve müslümanların hem dünyaya, hem de çağın modern mesele ve karmaşık problemlerine bakışını daraltıp zorlaştırmıştır. Hem de İslâm'ın ve ezeli İslâmî öğretilerin asla kabul etmeyeceği bir şekilde..

"Bu adamlar, kendi aralarında yaygın olarak kullanılan "religion" kavramından; inançlar, ibretler ve kişisel ibadetler toplamından başka hiç bir şey anlamıyorlar. Şurası kuşkusuzdur ki bu anlamda kullanılan "religion", kişisel bir mesele olma sınırını aşmamaktadır. Yani buna göre, dilediğin inancı seçmekte özgürsün. Dilediğine dilediğin bir yolla tapınabilir ve kimi istersen onu rab edinebilirsin. Bu kutsal mezhebini yayıp inancını zafere kavuşturmak istiyorsan dünyaya açılıp Allah'ın uçsuz bucaksız beldesini dolaşabilirsin. Delillerle, ibretli sözlerle bu inancına davet edip savunmasını yapabilirsin. Sana muhalif olanlarla dilin ve kaleminle tartışabilirsin. Ama iş kılıca, savaş araçlarına ve savaşmaya gelince..

Sana ne tüm bunlardan?!

Yoksa sen, inancını benimsetmek için insanları zorlamak mı istiyorsun?.. Görülüyor ki eğer İslâm, Batıların yaygın olarak kullandığı dünyanın herhangi bir kutsal inancı gibi bir "religion" dan ibaret sanılıyorsa kılıç ve savaş araçlarıyla hiç mi hiç bir ilgisi kalmaz. Ki onların dediği de budur. Eğer İslam, gerçekten bu adamların zannedip tanıttıkları gibi olsaydı, hiç şüphesiz "cihad" diye bir yönü bulunmaz ve hatta adı sanı bile duyulmazdı. Ne var ki gerçek - ileriki açıklamada görebileceğin gibi - böyle değildir.

"Ulus anlamındaki "nation" kelimesinde de aynı şey söz konusudur. Bir takım ana meselelerdeki ortaklıkları yüzünden diğer taifelerden ayrılıp bir araya gelerek kaynaşan kimselerden ibaret olan ulus..

"kendi aralarında uyuşan homojen bir insan grubunu" ifade etmektedir; "Homogeneous Group of Men." İşte bu anlamıyla uluslaşan bir insan topluluğu ancak şu iki nedenden biriyle silaha başvurabilir:

"Birincisi: Dışardan gelen bir saldırıya karşı; sahip olduğu haklarını elinden almak isteyen saldırganlara karşı.

"İkincisi de: Bu defa kendisinin başka bir ulusun yasal haklarını alma isteğiyle saldırıya geçmesi durumunda.

"Birinci durumda, gayet rahat ve elinde ahlaki bir gerekçe de bulundurarak silaha başvurup karşı saldırıya geçme imkanına sahiptir. Yani bu durumdaki bir ulus, güvenlik ve barış çığırkanları kimi insanların hoşnutsuzluğuna rağmen karşı saldırı hakkını kullanır. İkinci durumda, yani bu ulusun sebepsiz yere başka halk ve ulusların hukukunu çiğnemeye yönelik bizzat saldırıya geçmesi durumunda ise bunu, despot ve zorba "diktatörlerden" başkası hoş görmez. Hatta Amerika ve İngiltere

gibi süper devletlerin yöneticileri bile böyle bir saldırıyı onaylayacak bir söz söyleyemezler.

Eğer İslâm, adamların sandığı gibi bir "religion" ve müslümanlar da herhangi dünya ulusları gibi bir "nation" ise o takdirde İslami cihad da tüm özellik ve ayrıcalıklarını kaybedip gider. Yani kendisini "ibadetlerin zirvesi" ve "ibadet tacının incisi" haline getiren özelliklerini..

Ne var ki gerçek böyle değildir. Çünkü İslâm, bir "religion" olmadığı gibi müslümanlar da diğer dünya uluslarına benzer bir nation değildir.

İşin gerçeği şudur ki İslam, inkılapçı "revolutionary" bir fikir ve hayat sistemidir. Amacı dünyanın tüm toplumsal düzenlerini kökünden yıkıp bunun yerine kendi fikir ve pratik hayat - sistemi doğrultusunda yepyeni bir yapı kurmaktır. Bundan açıkça anlaşılıyor ki "müslüman" kelimesi, cihanşümül inkılapçı hizbin "International Revolutionary Party" in bir sıfatıdır. İslâm'ın meydana getirip saflarını düzenlediği bir hizib..

Maksat, bu hizbin İslâm'ın hedefleyip gözünü ayırmadığı sözkonusu inkılapçı programı gerçekleştirmenin aracı olmasıdır. Cihad ise bu hedef ve arayış noktasına ulaşmayı sağlayan ve bu sürekli hareketi ifade eden inkılapçı mücadeledir. "Revolutionary Struggle".

İslâm -tıpkı diğer inkılapçı düşünce ve sistemler gibi - kendi dava ve bilimsel metodunu ifade etmek için sıradan kelimeleri kullanmaktan özellikle kaçınmaktadır. Bunun yerine "davasını" ifade etmek için kendisine özgü bir takım terimler "terminolog" kullanmaktadır. Ta ki kendi davası, davasının fikir ve görüşleri ile halk arasındaki sıradan fikir ve görüşler birbirine karışmasın.

"İşte "cihad" kelimesi de İslâm'ın kendisine özgü bir terimidir. Bu terimi kullanmakla hiç kuşkusuz bir görevi ifa etmek ve davasının ayrıntılarını açıklamak istemiştir. Sen de görüyorsun ki İslâm, Arap dilinde kıtal "war" anlamını verebilecek "savaş" kelimesini kullanmaktan kaçınıp bunun yerine ingilizcesi "struggle" olan "kifah = mücadele kelimesini tercih etmiştir. Ama bundan çok daha etkileyici olan "cihad" kelimesi, amaçlanan anlamı çok daha kapsamlı bir şekilde ifade etmektedir. Acaba İslam ne diye yaygın olarak kullanılan klasik kelimeleri bırakıp özellikle bu kelimeyi kullanmıştır?

Bana göre - ki bunu kesinlikle söyleyebiliyorum - bunun bir tek nedeni vardır. Savaş "war" kelimesi, oldum olası kişisel çıkar ve amaçlar uğrunda çıkarılan kavgalar için kullanılmıştır. Kişisel, partiler ve halklar arasında sadece bu yüzden ateşlenip alevlendirilen kavgalar..

Çünkü her tür dünya görüşünden uzak olan ve hiç bir düşünsel prensibin zaferine yönelik olmayan bu tür savaşların, kişisel veya toplumsal çıkarlardan öte hiç bir gayeleri yoktur. Madem ki İslâm'ın benimsediği kıtal bu tür savaşlardan değildir, öyleyse bu kelimeyi tamamen terketmekten başka çare yoktur. Çünkü İslâm bir ulusu ihmal edip diğerinin çıkarını korumaz. Bir halkı kalkındırıp diğerini bir kenara itmez. "Sonra İslâm'ın az veya çok toprak işgal etme diye bir derdi de yoktur. Şu

veya bu ülkeyi topraklarına katma , diye bir amacı da yoktur. Çünkü İslâm'ın tek amacı, insanlığın mutluluk ve kurtuluşudur. Ayrıca toplumunun mutluluğu ve kurtuluş basamaklarını adımlaması için seçkin bir pratik metodu ve kendisice has bir fikri vardır. Bu düşünce ve metoda dayanmayan bir hükümet, hiç kuşkusuz İslâm'ı bulacaktır karşısında. İslâm böyle hükümetlere karşı koyup onu kesin bir şekilde ortadan kaldırmak isteyecektir. Bunu yaparken de söz konusu düşman hükümetlerin egemen olduğu ülkelerin durumunu veya bu hükümetlerce yönetilen milletlerin durumunu hiç mi hiç umursamayacaktır.

"Çünkü İslâm'ın gayesi, kendi fikrini yüceltmek, sistemini yaymak, hükümetini kurmak ve bu hükümetinin hayati dayanaklarını güçlendirmektir, özgün düşünce ve nizamını esas alarak güçlendirmektir. Bunu yaparken de hak ve adalet bayrağını elinde tutanlara bakmadığı gibi aleyhinde düşmanlık ve fesad bayrağını açanlara da bakmaz.

"Çünkü İslâm, tüm yeryüzünü istiyor. Bunun bir parça veya bir kıtasına razı olmaz. O, tüm yeryüzünü istiyor, ama işgal etmek için değil.. Herhangi bir ulusun veya pek çok ulusun servetine el koyduktan sonra filanca bir ulusun servet kaynaklarını sömüreyim diye de değil..

"Çünkü İslâm, tüm insanlığın Allah vergisi hayat görüşü ve pratik nizamıyla mutluluğa kavuşması için tüm yeryüzüne taliptir. Allah bu hayat nizamıyla (kendi bayrağı altında yaşayan insanları) onurlandırmış ve kendilerini diğer din ve kânunların (ehlinden) üstün tutmuştur.

"İşte İslâm böylesine yüce olan gayesine ulaşmak için kullanılabilecek tüm güç ve araçlara başvurur. Bu büyük gayeye ulaşmak için olanca çabasını ortaya döker. Kapsamlı ve evrensel inkılabın gerçekleşmesi için bunu yapmak zorundadır İslâm. Bundan dolayı bu sürekli mücadelesine, tüm güç kaynaklarını çalıştırmasına ve güç dahilindeki her tür aracı kullanmasına "cihad" adını vermiştir.

Görülüyorki "cihad" her tür çaba ve emeği ifade eden toplu ve kapsamlı bir kelimedir. Eğer bunu anladınsa o zaman şu sözüme de hayret etmemelisin:

İnsanların bakış açılarının değişmesi, arzu ve tepkilerinin yenilenmesi ve kalemler vasıtasıyla akli ve fikrî bir inkılabın meydana gelmesi nasıl cihadın bir türü ise zalim ve köhnemiş hayat düzenlerini kılıç zoruyla yıkıp adalet ve hakkaniyete dayalı yepyeni bir nizam kurmak da cihadın başka bir çeşididir. Bu uğurda mal harcamak, zorluklara katlanmak ve sıkıntıları göğüslemek de aynı şekilde büyük cihad kitabının başka fasıl ve konularıdır.

"Ama İslâmi cihad, gayesiz bir uğraş, değildir. Çünkü o, Allah yolundaki cihaddır. "Fi sebil'il-lah" kaydı, ondan asla ayrılmayan bir şarttır. İslâm, bunu da kendisine has bir terim haline getirmiştir. Yukarda da ifade ettiğim gibi İslâm, düşüncesini ve ilkelerini ifade etsin diye bu kelimeleri terimleştirmiştir. Ama insanların çoğu kelimenin sözlük anlamına aldanarak İslâm'ın cihadını, İslâm akidesini halka zorla benimsetmekten

ibaret sanıyorlar. Engin yüreklilikten ve etraflı düşünce yeteneğinden yoksun olan bu tür insanlar, bu yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de kendi alanlarını aşan ufuklarda dolaşıyorlar. Ama gerçek şu ki İslâm'ın getirdiği "fi sebil'il-lah" terimi, bu adamların düşündüğünden çok daha kapsamlı, sandığından çok daha geniş ve yüce amaçlıdır.

İslâm'ın istediği şudur:

Müslüman bir cemaat veya şahıs tüm güç ve mesaisini ortaya koyarak köhnemiş batıl düzenleri ortadan kaldırıp İslâm düşüncesine uygun yepyeni bir düzen kurmaya çalışırsa gayesiyle bağdaşmayan her şeyden soyutlanmak zorundadır. Yani kişisel arzu ve çıkarlarını bir kenara bırakacaktır. Gayesinin uğrunda nefis ve tüm değerli şeylerin harcamasıyla, tüm emek ve çabasını ortaya dökmesiyle bir tek şeyden başkasını istemeyecektir. O da insanlar arasında hak ve adaletle hükmedecek adil bir nizamın kurulmasıdır. Bu fani dünyada eline geçecek bir bedel de aramayacaktır. Allah'ın adını yüceltmeye yönelik bu cihadla, bu sürekli mücadeleyle bir makam, bir şan, bir (dünyevî) şeref veya bir (kahramanlık) destanı da istemeyecektir. Gene bu yoğun çalışma ve değerli mesaisiyle kişiliğini veya aşiretini ön plana çıkarmaya, iş başına gelmeyi veya müstekbir zorbaları iktidardan uzaklaştırdıktan sonra bu facir tagutların yerini doldurmayı asla aklından geçirmez. İşte Kur'an-ı Kerim, olanca sesiyle haykırıyor:

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar, inkâr edenler ise tagutun yolunda savaşırlar." (en-Nisa: 76)

Bu davanın özünü, yani İnkılapçı İslâm davetinin öz ve cevherini oluşturan şu ayet-i kerimedir:

"Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize ibadet edin ki (gereği gibi) sakınabilesiniz." (el-Bakara: 21)

Görülüyor ki İslâm bu yerküre halkına "işçiler", "çiftçiler". "efendiler", "iş adamları" veya "fabrikatörler" diye hitap etmemektedir. Parti veya sınıflarının adıyla da hitap etmemektedir. İslâm, tüm bunlara

"Ademoğulları" diye seslenmektedir. İnsan türünün bireyleridirler diye kendilerine seslenip bir tek Allah'a tapınmalarını, O'na hiç bir şey ortak koşmamalarını, O'ndan başkasını ilah veya rab edinmemelerini emretmektedir. Rablerinin emrinden çıkmamaya, ibadetinden yüz çevirmemeye ve yeryüzünde kibirlenmemeye davet etmektedir.

Çünkü hüküm ve emir, bir tek Allah'ındır. Göklerin ve yerin anahtarları kendisine aittir, öyleyse yaratıklarından hiçbiri - kim olursa olsun - yeryüzünde üstünlük taslayıp kibirlenemez. İnsanların boynuna binip kendisine boyun eğdiremez. Emirlerini dinletmek ve zorbalığına boyun eğdirmek için azgınlığa başvuramaz.

Çünkü İslâm'ın daveti evrenseldir. Herkesten, tüm samimiyet ve güçleriyle bir tek Allah'a tapınmayı istemektedir. Eşit ve kapsamlı ubudiyyeti böyle sağlamaktadır İslâm. Tıpkı Yüce Allah'ın buyurduğu gibi:

"Gelin (hepimiz) bizimle sizin aranızda ortak olan kelimedede (birleşelim): Allah'tan başkasına ibadet etmeyelim, O'na hiç bir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp kimimiz kimimizi rabler edinmeyelim." (Ali İmran: 64)

"Bu, hiç kuşkusuz kapsamlı ve cihanşümul bir inkılaba çağrıdır. Kapalılığı ve belirsizliği olmayan bir inkılab.. Olanca gücüyle sesleniyor İslâm:

"Hüküm, sadece Allah'ındır. O, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir, işte dosdoğru din budur." (Yûsuf: 40)

"Öyleyse Ademoğullarından hiç bir kimsenin, kendi kendisini insanlara kral ve egemen tayin ederek onları canının istediği emir ve yasaklarla yönetmeye hakkı yoktur. Şurası şüphesizdir ki insanların içinden herhangi bir bireyin en yüce melikten (Allah'tan) izin almadan kendi başına emir ve yasaklar koymaya kalkışması, tekebbürden başka bir şey değildir. Yeryüzünde - haksızlığı açıkça görülen - bir üstünlük taslamaktan Allah'ın emrinden çıkıp ilahlık makamına göz dikmekten başka bir şey değildir. (Yüce Allah'ın izni olmadan kendi katından kanunlar koyan bir grup veya bir halk da olsa durum değişmez. Meselenin canalcı noktası budur. Yani kendi katından kanunlar koyan ister fert, ister cemaat ve isterse halk olsun durum budur.)

Bu tür tağutları kendilerine kral veya önder kabul eden kimseler de hiç kuşkusuz Allah'a şirk koştaktadırlar. Çünkü yeryüzündeki fesadın kaynağı budur. Şer ve azgınlığı doğuran kaynak budur."

6 - Toplumsal Bir İnkılab

"İslâm'ın tevhide ve bir tek Allah'ın ibadetine çağrısı, hiç bir zaman bir kelam (felsefe) davası şeklinde olmamıştır. Veya sadece kutsal bir akide şeklinde de olmamıştır. Yani sair kutsal inanç veya mezheplere benzer bir şekilde olmamıştır. Çünkü İslâm davası oldum olası toplumsal bir inkılaba (Social Revolution) çağrı biçiminde gerçekleşmiştir. İşe başlar başlamaz, ilahlık makamının iddiasında bulunup çeşitli hile ve oyunları ile insanları köleleştiren kimselerin kökünü kazımak istemiştir. Kim dir bu kimseler?

Eskinin kahin ve put bakıcıları..

Krallık ve yönetimi ellerinde tutarak insanların boynuna binenler..

Servetin kaynaklarını ve yeryüzü zenginliklerini tekellerinde bulunduran, böylece insanları karın tokluğuna ve bir lokma ekmeğe muhtaç bir şekilde köleleştiren kimseler..

İşte İslâm davası, tüm bunları ortadan kaldırıp köklerini kurutmak istemektedir.

Bu kimseler ki gah apaçık bir şekilde ilahlık davasında bulunmaktadırlar gah da alt oldukları bir sınıfın iktidarıyla, bu işi yapmaktadırlar. Ama ne olursa olsun amaçları; atalarından miras aldıkları bir takım haklara (!) dayanarak etraflarındaki insanlara tahakküm etmek, emirlerine boyun eğdirmek ve zorbaca yönetmektir.

"Sizin için kendimden başka bir ilâh bilmiyorum" (el-Kasas: 38),
"Sizin en yüce Rabbiniz benim" (en-Naziat: 24)
"Ben de yaşatır ve öldürürüm" (el-Bakara: 258)
"Bizden daha güçlüsü var mı?" (Fusilet: 15)... gibi ve benzeri sözler söyleyen müstekbir kimselerdir bunlar.

Olanca azgınlık ve densizlikleriyle ilahlık iddiasında bulunmaya cüret gösteren, insanların aptallık ve cehaletinden yararlanan kimseler, icad ettikleri put, anıt ve heykellerin arkasına saklanarak insanları bunlara tapınmaya, bu şekillere karşı ubudiyyet gösterisinde bulunmaya davet eden ve böylece onların akıyla oynayan, onları - fark ettirmeden - hedef ve şehvetlerinin hizmetine amade eden kimselerdir bunlar...

Açıkça görülüyor ki;

- İslâm'ın tevhid davası,
- bir tek Allah'ın ubudiyyetine çağrısı,
- küfrü ve Allah'a şirk koşmayı reddetmesi,
- put ve tağutlardan sakındırması,

Evet tüm bunlar, kurulu düzenlerle, bu düzen yöneticileriyle, hedeflerine varma ve ihtiyaçlarını gidermede bu düzenlerden yardım ve destek gören kimselerle temelinden çelişip çatışmaktadır.

Ne zaman bir peygamber gelip insanları açıkça davet etmiş ve kendilerine:

"Ey kavmim! Sadece Allah'a ibadet edin, sizin için ondan başka bir ilâh yoktur" ilanını yapmışsa bu söz konusu kimselerin ona karşı kesin bir cephe almalarının nedeni işte buydu.

Yani en başta o çağların egemen iktidarlarıydı, ülkenin servet kaynaklarını kemirenlerdi, bu servetleri zulmen ve haksız yere ceplerine atanlardı davaya karşı koyanlar. Onlardır tüm imkanlarıyla dava yolunu tıkayanlar.

Çünkü İslâm davası, akidenin felsefi planda anlatılmasından veya metafizik bir meseleyi "metaphysical proposition" açıklamaktan ibaret bir dava değildir.

O bir çağrıdır. Evrensel ve toplumsal bir inkılabın çağrısı..

Siyasî patlamaların kokusunu yıllar öncesinden alan servet kaynaklarının sömürücüleri, makam ve iktidar sahiplerince sonuç ve tehlikeleri gizli kalmayan bir çağrı..

7 - Şümullü Bir Nizam

"İslâm, bugünlerde din denilince akla gelen bir takım akide ile ilgili (kelâmı) meselelerden ibaret değildir. Menasik ve şiar türü ibadetlerden de ibaret değildir. Çünkü gerçekte o, kapsamlı bir nizamdır. Onun hedefi, dünyanın batıl ve zalim kurulu düzenlerini kökünden yıkıp yerine salih bir nizam ve adaletli bir hayal sistemi kurmaktır. Diğer dünya düzenleriyle kıyaslanmayacak ölçüde hayırlı bir sistem.. İnsanoğlunu şer ve fesad akımlarından kurtaracak, hem dünya, hem de ahiret saadetini getirecek

bir sistem..

Bu yoldaki daveti, yani ıslah, yenilik, (batıl düzenleri) yıkma ve adil bir nizam kurma yolundaki çağrısı, evrenseldir. Tüm insanları kapsamaktadır. Bir milleti diğerine veya bir grubu başka bir gruba tercih etmeden.. Ademoğullarının tümüne seslenmektedir. Onları kendi gölgesine çağırmaktadır.

Allah'ın arzında Allah'ın emirlerini çiğneyen, yeryüzünün servet kaynaklarını tekellerine alarak sömüren zalim sınıflara korku veren bir çağrıdır bu.

Kralları ve İktidar adamlarını korkutan bir çağrı..

Diyor ki tüm bu zalimlere:

"Yeryüzünde azgınlık yapmayın. Allah'ın size çizdiği sınırları aşmayın.

Allah'ın size yasakladığı, sizi sakındırdığı her şeyden vazgeçin. Eğer Allah'ın emrine teslim olursanız, eğer insanlara hayır ve bereket getiren hak ve adalet nizamına boyun eğerseniz size eman, rahatlık ve selamet vardır. Çünkü hak, kimseye düşman değildir. Çünkü hak, sadece zulme fesada ve hayasızlığa düşmandır. Fitrat sınırlarını aşan, fitratla bağdaşmayan işler yapan, yani kainat kanunlarıyla ve Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fitratla bağdaşmayan işler yapan kimselere düşmandır."

"Bu çağrıya inanıp onu güzelce kabul eden herkes, İslâm cemaatinin veya başka bir deyişle "Hizb-i İslâmi" nin üyesi olmuştur. Bu cemaatte kızıl ve kara derililer arasında ayırım yok. Zengin fakir ayırımı yok. Hepsi tıpkı tarağın dişleri gibi eşit. Bir ulusun diğerine, bir sınıfın başka bir sınıfa üstünlüğü yok. Böylece vahiy diliyle adı "Hizbullah" olan evrensel veya uluslararası bir cemaat oluşuyor.

Bu cemaat oluşur oluşmaz cihada başlar. Gayesinin uğrunda cihada başlar. Kuruluşunun bir gereği olan cihada. Varlığının gereği olan, cihada. Bu, onun tabiatıdır. İslâmî ilkelere dayanmayan yönetimleri yıkıp kökünden kurutmak için hiç bir çabadan kaçınamaz bu cemaat.

Aynı zamanda bu cemaat, Kur'an-ı Kerim'in "Kelime'tullah" diye adlandırdığı dosdoğru adalet kanununa dayalı olarak mutedil bir ümran ve toplum nizamını kurmak için de olanca gücüyle çalışmak zorundadır. Eğer bu cemaat kurulu düzenleri yıkıp hak nizamını, yani İslâm'ın ilkelerine dayalı bir yönetim düzenini kurma yolunda böylesine çalışıp çabalamaz ve bu uğurda gerektiği gibi cihad etmezse, gayesini kaçırmış demektir. Kendisi için varolduğu gayeyi gerçekleştirmede suçlar işlemiş demektir. Çünkü bu cemaat, sadece bu gaye için, bu gayeyi gerçekleştirmek için vardır. Hak ve adalet nizamını kurma gayesi.. Çünkü bu cemaatin, Allah yolundaki cihaddan başka bir gaye ve işi yoktur. Yüce Allah'ın Aziz Kitabı'nda şu buyruğuyla açıkladığı biricik gaye:

"Siz, insanlar için çıkarılmış, iyiliği emreden, kötülükten sakındıran ve Allah'a iman eden en iyi ümmetsiniz." (Ali İmran: 110)

"Hiç kimse sanmasın ki bu cemaat veya vahiy diliyle "Hizbullah"

misyoner vaizlerden meydana gelen bir cemaattir. Mescidlerde halka vazeden, hutbe ve makalelerle insanları kendi mezheplerine çağıran bir cemaat değildir bu hizib..

İşin gerçeği, kesinlikle böyle değildir. Çünkü o. Allah'ın kurduğu bir hiziptir. Hak ve adalet bayrağını dalgalandırmak ve tüm insanlığa şahid olmak üzere kurduğu bir hizib..

Bu hizbin omuzlarına ilk günden beri yüklenen görev, şer ve saldırganlık kaynaklarını kurutmak, yeryüzündeki fesad ve zulmün kökünü kazımak, servetler talanını önlemek ve yalancı ilahların iktidarına son vermektir. Yeryüzünde haksız yere kibirlenen ve Allah'ı bırakıp kendi kendilerini rab ilan eden sahte ilahların..

Evet onların bu ilahlık iddiasını temelinden yıkmak ve tüm bunları yaptıktan sonra uzak-yakın, zengin-yoksul herkesi gölgesine alacak en iyi bir ümran ve yönetim düzenini kurmaktır bu hizbin görevi. Yüce Allah, Kur'an-ı Kerim'in pek çok ayetinde işte bu anlama işaret etmektedir.

"Fitne kalmayıp din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." (el-Enfâl: 38)

"Eğer bunu yapmazsanız yeryüzünde fitne ve büyük bir fesad olur." (el-Enfâl: 73)

" Peygamberini, tüm dinlere galebe çalması için hak dinle gönderen o'dur. Bunu müşrikler istemese de.." (et-Tevbe:33)

Tüm bunlardan açıkça anlaşılıyor ki bu hizbin işin başında bulunması ve idareyi elinde tutması şarttır. Çünkü bozuk kalkınma düzenlerinin biricik dayanağı, saldırganlık ve yeryüzünde fesad çıkarmaktır, öyleyse iktidar gücü, müfsit tağutların elinden çıkarılıp Allah'a ve Ahiret gününe inanan, yeryüzünde fesad çıkarmayan, kibir taslamayan insanların eline teslim edilmedikçe salih bir idare sisteminin kurulup meyveler vermesine imkan yoktur.

"Şunu da eklemek gerekir. Dünyanın imarından, hayır ve faziletin tüm yeryüzüne yayılmasından çok daha önemli olan bir husus vardır ki o da şudur:

Bir idare sistemi cahili esaslara dayalı olduğu sürece; bu idare İslâm dışı bir yolda bulunduğu sürece hizb-i ilahî'nin kendi özgün çizgisini korumasına, metoduna bağlı kalmasına ve kendi icaplarına göre hareket etmesine kesinlikle imkan yoktur.

Çünkü belirli bir hayat ve hakimiyet düzenine, belirli bir görüşe inanmış bir hizbin kendisiyle aynı görüşü, aynı gaye ve ilkeleri paylaşmayan bir düzenin gölgesinde prensiplerine bağlı olarak yaşamasına imkan yoktur. İlkelerinin gerektirdiği gibi kendi özgün, metodu doğrultusunda yaşamasına imkan yoktur.

Örneğin komünist ilkelere inanan bir adam eğer İngiltere veya Almanyada ideolojisine bağlı kalarak ve komünizmin belirlediği programa göre hayatını yönlendirerek yaşamak isterse bu, asla mümkün olmayacaktır. Çünkü bu ülkelerde kapitalizm veya nazizmin belirlediği

düzenlere uymak zorunda kalacaktır. Bu yaptırımcı ve egemen düzenlerin, söz konusu kimseye kendisini kurtarma şansı vermesine imkan yoktur.

Aynı şekilde eğer bir müslüman İslâm'ın ebedî ilkeleriyle bağdaşmayan bir sosyal düzenin gölgesine; ama İslâm'ın ilkelerine bağlı kalarak günlük hayatına İslâm'ın gereklerine göre yön vererek yaşamak isterse, bu da olacak şey değildir.

Bir müslümanın böyle bir ortamda bu arzusunda başarılı olması kesinlikle mümkün olmayacaktır. Çünkü bu müslüman, batıl diye bildiği kanunların; halkın malını yağmalayıp talan eden vergilerin, haktan uzak ve adaletten yoksun -zalim hükümlerin; yeryüzünde fesad yayan düzenlerin, sonuçlarının berbat ve tehlikeli olduğuna yani ümmet için bir helak olduğuna inandığı eğitim programlarının gölge ve egemenliğinde yaşadığını görmektedir. Tüm bunların kendisine, yaşadığı ortama, aile ve çocuklarının üzerinde egemen olduklarını görmektedir. Hem de bu düzenlerin baskı ve kayıtlarından, nüfuz ve etkisinden kendisini ve ailesini kurtaramayacak bir şekilde..

Bir akide ve nizama inanan - ister bir ferd, ister bir cemaat olsun - inancının tabiatı gereği, benimsediği düşünceye ters düşen esaslara dayalı kurulu düzenleri yıkmaya çalışmak zorundadır. Ayrıca kendi inandığı, insanlığa mutluluk getireceğini bildiği düşünceye dayalı bir yöntem düzenini kurmak için de var gücüyle çalışmak zorundadır.

Çünkü o, başka bir yolla akidesinin gerektirdiği şekilde amel edemeyecek, akidevi programını da başka türlü uygulayamayacaktır.

Gayesinin doğrultusunda çalışmayan veya bu görevinden gafil yaşayan bir kimse gördüğünde bilesin ki o, bu iddiasında yalancıdır ve iman henüz kalbine girmemiştir.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmaktadır:

"Allah seni affetsin. (Mazeretlerinde) doğru olanlar ortaya çıkıp yalan söyleyenleri anlayıncaya kadar (bekleseydin ya! Bunu beklemeden) onlara niye izin verdin? (Kaldı ki) Allah'a ve ahiret gününe inananlar, can ve mallarıyla cihad etmekten (geri kalmak) konusunda senden izin istemezler. Allah, muttakî olanları pek iyi bilmektedir. (Çünkü) senden ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayan; kalblerinde şüphe bulunup bu şüpheleri içinde bocalayan kimseler izin isteyebilir." (et-Tevbe: 43-45)

Kur'an-ı Kerimin şahitlik ve hüccetinden daha doğru ve daha çok öğütleyen bir şahitlik ve hüccet var mı ki?

Berae suresinin bu ayet-i kerimelerinde Yüce Allah, cihad çağrısına icabet etmeyen, yani i'layı kelimetullah için seçtiği dinin hükümlerine ve yeryüzünde bu dinin esaslarına dayalı bir yönetim düzeninin kurulması yolunda mal ve canıyla cihad etmeyen kimsenin, Allah'a ve Ahiret gününe inanmayan, kalblerinde şüphe bulunan ve şüphe içinde bocalayıp duran kimselerin (münafıkların) safında olduğunu ifade buyurmaktadır..

8 - Cihanşümul Bir İnkılab

Hemen yukarıda anlattığımızdan İslâm'ı cihadtan gayenin, İslâm'ın ilkelerine aykırı olan düzenleri yıkıp onun yerine İslâmî esaslara dayalı bir hükümet kurmak olduğunu herhalde anlamışsındır.

Bu görev, yani kapsamlı bir İslâmî inkılab gerçekleştirme görevi; belirli bir bölgeye sıkışıp kalmaz. Çünkü bu görev, İslâm'ın istediği gibi ifa edilmelidir. Ki bu da kapsamlı İslâm inkılabını dünyanın dört bir bucağında gerçekleştirmektir. İslâm'ın gözden ayırmadığı hedef budur. Yüce gayesi budur. Şiddetle arzuladığı en büyük maksadı budur.

Ancak işe giriş açısından müslümanlara ve Hizb-i İslâmî üyelerine düşen, egemen cahili düzenleri yıkma çalışmasına; arzulanan İslâmî inkılab hareketine kendi yaşadıkları ülkede başlamalarıdır. En büyük gaye ve en yüce hedefleri ise bu inkılabı "World Revolution?", tüm dünyaya yayacak şekilde genişletmektir.

Çünkü kavmiyetçiliği (milliyetçiliği) reddeden, tüm insanları kurtuluşa ve mutlu bir hayata çağıran bir inkılab düşüncesinin, bölgesel veya ulusal belirli bir sınırdan kalarak çalışma alanını daraltmasına kesinlikle imkan yoktur. Gerçek şu ki bu düşüncenin yegane hedefi evrensel bir inkılab olmalıdır. Karakter ve özelliğinin gereği budur. Bu hedeften bir an olsun bile gafil kalmamak zorundadır.

Çünkü hak coğrafi sınır diye bir şey tanımamaktadır.

Coğrafya bilginlerinin tesbit edip terimleştirdikleri dar sınırlar içinde sıkışmayı reddetmektedir. Hak, nezih beşer aklına - hakkını talep ederek - diyor ki:

"Siz ne diye şu dağ veya şu nehir itibarıyla "hak" dediğiniz filanca meseleye - o dağ veya nehir bir kaç adım aşılırsa - batıl diye niteliyorsunuz?"

Hak her hal ve her mekanda hak değil mi?

Manevî bir hakikatin değişmesi konusunda dağın, nehrin ne etkisi var ki?!

Hakkın gölgesi yaygın, hayrı ise bol ve kapsamlıdır. Bir ortamı dışlayıp diğerine münhasır olmaz. Bir bölgeyi atıp bir diğer bölgeye mahsus kalmaz. Nerede zulme uğramış bir insan varsa, hakkın görevi onun imdadına yetişip hakkını almak ve yardımına koşturmasıdır. Nerede ezilmiş mustazaf insanoğulları varsa, adaletle, adalet ilkelerine ve adalet bayraktarlarına düşen görev, bu kimselerin çağrısına icabet etmektir. Yani mustazafların yardımına koşmak..

Hem de zafere kavuşuncaya kadar..

Zalim düşmanın ezilmesi sağlanıncaya kadar..

Tağutlardan azgınlık ve zulümle gasbettikleri hakları alınıncaya kadar.

Vahyin dili Kuran-ı Kerim bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

"Size ne oluyor ki, erkek, kadın ve çocuk mustazaflar 'Ey Rabbimiz! bizi halkı zalim olan bu beldeden kurtar!' diye yalvarırken Allah yolunda

savaşmazsınız." (en-Nisa: 75)

Şunu da ekleyelim: Beşeri bağ ve ilişkilerde - her şeye rağmen - kapsamlı bir uyum söz konusudur. Sonra bu ilişkilerin boyut ve parçaları da birbirine çok benzemektedir. Yani millî ve vatanî farkların etkinliğine, bu farkların doğurduğu ayrılık ve çatışmalara rağmen var olan bir uyum ve tecanüs..

Hatta bazan bu tecanüs ve uyum yüzünden herhangi bir ülkenin kendi özgün ilkelerini aynen korumasına imkan kalmaz. Çizip belirlediği ilke ve planlarını aynen izlemesi de gerçekten zorlaşır. Çünkü yanı başındaki komşu ülkeler kendisiyle aynı ilke ve planları paylaşmamaktadır.

Onun izlediği yol ve programı da reddetmektedir.

(Özellikle de bu, gasıpçı tagutların elinden hakimiyeti alıp birtek Allah'a iade etmeyi amaçlayan, İslâm'ın ilke ve esasları olursa.. Bundan dolayı da kula kulluk esasına dayalı tüm düzenler, tüm hükümet ve kamplar İslam'a karşı birleşik bir blok durumundadırlar. Çünkü tüm beşeri sistemlerin arasındaki ortak özellik "kula kulluk" tur.)

Bundan dolayı hizb-i islâmi yapısını korumak ve beklenen ıslahı gerçekleştirmek için açılmak ve ayrıca İslâmi idareyi yalnız bir yerde kurmakla yetinmemek zorundadır. Çünkü bu hizbin kaçınılmaz ve vazgeçilmez görevi, İslâm nizamını yaymaktır. Yeryüzünün dörtbir bucağında kurulup nüfuzunu yayması için durmadan çalışmaktır. Bunun da yolu, hizb-i İslâmi'nin iki yönlü çalışmasıdır.

- Bir yönden İslâm düşüncesini ve İslam'ın mükemmel teorilerini dünyanın yakın-uzak tüm bölgelerine yayarak dünya halklarını - ülke, ırk ve sınıfları ne olursa olsun -İslam'a davet edecek.. İslâm'ı kabul etmeye ve kendilerine hem dünya hem de ahiret mutluluğunu sağlayacak İslami hayat sistemine boyun eğmeye çağıracaktır.

- Diğer yönden ise hak ve adalete ters düşen zalim yönetimlere karşı - gücü yeterse - kuvvet kullanacak ve bu amaçla gerekli hazırlığını yapacaktır. Ayrıca bunları yıktıktan sonra yerlerine İslâm'ın ölümsüz ve günlerin geçmesiyle asla eskimeyecek olan hayat dolu ilke ve esaslarına dayalı hak ve adalet nizamını kuracaktır.

İşte Hz. Peygamber (s.a.v.) ve kendisinden sonra yolunu olduğu gibi izleyen Raşid Halifelerin benimsedikleri yol ve metod buydu. Onlar Arabistan'dan başladılar işe..

Zaten İslâm güneşi bu bölgenin ufuklarından dünyayı aydınlattı, önce Arapları İslam hakimiyetine bağlayıp yeni İslâm hükümetinin himayesine aldıktan sonradır ki Hz. Peygamber (s.a.v.) değişik dünya ülkelerinin kral, lider ve başkanlarını Hak Din'e; Allah'ın emrine boyun eğmeye davete başladı. Nitekim bu davete icabet etmeyen ve onu güzellekle kabul etmeyenlere savaş ve cihad açtı.

Hz. Peygamber (s.a.v.)'ın vefat edip Rabbine kavuşmasından sonra halife seçilen Hz Ebu Bekr (r.a.) İslam devletine komşu olan iki ülkeye, yani Bizans ve İran imparatorluklarına yöneldi. Bu iki ülke, azgınlık,

saldırganlık ve müstekbirlik bakımından şöhretleri dünyanın her tarafına yayılmış imparatorluklardı. Hz. Sıddık (r.a.)'ın bu iki imparatorluğa karşı başlattığı savaş, ilk İslâm Devleti'nin kök salmasında ve söz konusu ülkelerin tümünü gölgesine almasında büyük pay sahibi olan Hz. Faruk'un döneminde doruk noktasına ulaşmıştır." (Mevdudî - İslâm'da Cihad)

ONUNCU BÖLÜM

ŞEHİDLER

1 - Şehadetin Anlamı

2 - Şehidler Hayatı

1 - Şehadetin Anlamı

Bu din hiç kuşkusuz korumasız kaim olamayacağı gibi cihad yapılmadan da yeryüzünde egemen olmaz. Çünkü cihad akideyi korumanın, davanın güvenliğini sağlamanın, müminleri fitneye ve İslâm şeriatini de fesada uğramaktan emin kılmanın vazgeçilmez bir gereğidir.

Bazı kuşaklarda akide yozlaşıp şehadet kelimelerinin, şehidlik ve cihadın önem ve değeri azalınca, yani biricik ve sapasağlam anlamlarından uzaklaştırılınca Allah yolunda şehid olmanın üzerini kalın örtüler kapladı. Şurası kesindir ki bir savaş, eğer "fi sebil'illah" değilse ne cihad, ne şehadet ve ne de cennet söz konusu olabilir. Çünkü sadece Allah yolunda ölmek, sadece O'nun dinine; O'nun gönderdiği hayat sistemine yardım etmek gerekir. Eğer hedef "kelimet'üllah"ın yüceltilmesi değilse, eğer hedef ilahi şeriat ve metodun insanların gönlünde, ahlâkında, davranışlarında, yönetimlerinde, yasa ve nizamında egemen olması değilse şehidlik de yoktur, cennet de yoktur.

Ebu Musa (r.a.)'dan:

Hz Peygamber'e (s.a.v.) soruldu:

Cesaretini göstermek için, hamiyeti için ve gösteriş olsun diye savaşan adam.. Hangisi Allah yolunda?' Hz. Peygamber (s.a.v.):

"Kim, kelime'tüllah'ın yüceltilmesi için savaşırsa onun savaşı Allah yolundadır, diye buyurdu." (Buhari: 8/189; Müslim: 3/1512; Tirmizî: 4/179; İbni Mace: 2/931; Ahmet: 4/405)

Görülüyor ki uğrunda şehid olunup cennete girmeyi hakkettirecek başka bir cihad hedefi, başka bir sancak yoktur. Çünkü tek hedef ve tek sancak "fi sebil'illah" tır. Yoldan çıkmış kuşakların benimsediği başka tür düşünce ve bayraklar, isim ve gayeler değil..

Bu bakımdan dava adamlarının bu apaçık gerçeği çok iyi anlamaları gerekir. Ve bunu arı-duru ve her tür çarpıtmadan uzak bir şekilde gönüllerine yerleştirmeleri gerekir. Yaşadıkları ortamın mantığından ve sapılmış kuşakların değerlendirmesinden etkilenmeden..

Kendi sancaklarını başka sancaklarla ve kendi düşüncelerini de.akidelerinin tabiatına yabancı olan başka düşüncelerle hiç bir şekilde

karıştırmadan..

Cihad, ancak kelimet'ül-lah'ın yüceltilmesi için vardır. Ruh ve vicdanda, ahlak ve davranışlarda, yönetim biçimlerinde örgütlenmelerde, hayatın her tür bağlantı ve ilişkilerinde yüceltilmesi..

Böyle olmadı mı, 'Allah için' gayesi söz konusu olmaz. Çünkü o iş şeytan için yapılmıştır. Sonra böyle olmadı mı "sahicilik" ve "Şehidlik" de olmaz. Cennete girmek, Allah katından yardım görmek ve ayak sabitliğini ekle etmek de olmaz. Çünkü bu durumda sadece karmaşa, kötü tasarruf ve sapıtma söz konusu olabilir. şu halde Allah dininin davetçileri, cahili düzenlerin "fi sebil'il-lah" temel şartıyla bağdaşmayan mantığından nefislerini, duygu ve düşüncelerini kurtarmak zorundadırlar.

Şehidler. Allah'ın kendi yüce zatı için ayırmak üzere mücahidlerin arasından seçtiğı (seçkin) kimselerdir.

".....Sizden şehidler edinsin diye.." (Ali İmran: 140)

Öyleyse kişinin Allah yolunda şehid olması bir ziyan (kayıp) değıldir. Bu, tamamen İlahi bir seçim ve beğenidir, üstün ve özellikli kılma işidir.

Onlar, Yüce Allah'ın özellik sahibi kılıp da kendilerine şehadet verdiğı kimselerdir. Kendi Yüce nefisine ayırmak ve kendisine özellikle yakın tutmak üzere rızıklandırıdığı kimseler..

Onlar, Allah'ın kendisi için ayırdığı, insanlığa gönderdiği hakkın yolunda şehadet verdiğı kimselerdir. Allah'ın şahid tuttuğı kimselerdir.

Şehadetlerini hakkıyla, şüphesiz, şaibesiz ve tartışmasız bir şekilde yerine getirenlerdir. Hakkın gerçekteşmesi ve insanlığın dünyasında yerleşmesi uğrunda ölünceye kadar cihad edenlerdir.

Yüce Allah kendilerinden, kendi katından gelen hakkın şahidi olmak, kendisine iman etmek, sadece kendisine bağlanmak, sadece kendisini yüceltmek, hem de ondan öte her şeyi önemsiz görecekt kadar yüceltmek üzere görev yapmalarını istemektedir. Bu hak olmadan insanlık hayatının islah olamayacağına ve düzelemeyeceğine, batıla karşı savaşmanın, batılı insanlık hayatından uzaklaştırmanın kaçınılmazlığına; hakkı insanlık dünyasında yerleştirmenin ve insanları Allah'ın hayat nizamına göre yönetmenin gerekliliğine inanmaları şartıyla görev yapmalarını istemektedir.

Evet Allah onları; şahid tutuyor, onlar da şahid oluyorlar. Ve bu şahidlikleri, ölünceye kadar cihad etmektir.

Tartışma ve cedelleşme istemeyen bir şehadettir bu.

"La ilahe İllallah Muhammedun Resulullah" şehadetini getirip de bunun muhteva ve gereklerini yerine getirmeyen bir kimse şehadet getirmiş olarak kabul edilmez. Bu kelimelerin muhtevası ise:

"Allah'tan başkasını ilah edinmemektir. Allah'tan başkasının şeriatini kabullenmemektir."

"İlahlığın (Uluhiyyet) " en belirgin özelliğı hiç kuşkusuz kanun koyuculuktur.

"Ubudiyetin" en belirgin özelliğı ise (hüküm ve yasaları) Allah'tan

almaktır.

Allah'tan (hüküm ve yasaları) almanın bir tek yolu ise Allah'ın Resulü olmak sıfatıyla Hz. Muhammed (s.a.v.)'den almaktır.

Ayrıca bundan başka hiç bir kaynağa güvenmemektir, öyleyse bu sahiciliğin gereği, cihad etmektir, ilahlığın Hz Peygamber nasıl tebliğ etmişse öylece Allah'a ait kılınması için cihad..

Allah'ın insanlık için seçip Hz. Peygamber'in tebliğ buyurduğu hayat sisteminin yeryüzünde egemen, galip ve boyun eğilen bir düzen olmasının yolu budur.

İstisnasız tüm insanlık hayatına hükmeden bir nizam olmasının yolu budur.

Eğer bu iş, uğrunda ölmeyi gerektiriyorsa, işte bu yolda ölen kimse şehittir.

Bu yolda ölen kimse şahiddir. Çünkü Allah bu kimseden bu şehadeti ifa etmesini istemiştir. Ve Allah bu görevini ifa eden kimseyi katına şehid olarak almış ve onu bu makamla onurlandırmıştır:

"Şehidler, Rableri katındadır, (orada) kendilerine mükafat ve nurları vardır." (el-Hadid: 19)

2 - Şehidler Hayatı

Şehidler gönüllerini (dünyevî) her tür uğraştan arındırarak sadece Allah yolunda öldürülen kimselerdir. İşte sadece bu uğurda öldürülen bu şehidlerdir diriler olan. Dirilerin her tür hususiyetine sahip olanlardır bunlar. Çünkü Allah onlara rızık veriyor. Onlarda Allah'ın kendi lutfundan verdiğiyle seviniyorlar. Kendilerinden sonra gelecek mümin kardeşlerinin (varacakları yeri görmekle) seviniyorlar. Bunlar ise hiç kuşkusuz diri kimselerin özelliğidir. Çünkü meta var, müjdeleme (sevinç) var, ilgi duyma var ve etki-tepki var.

Öyleyse onların şehadetine üzölmek niye?

Onlar, hiç kuşkusuz dirilerdir. Üstelik kendilerine Allah'ın lufu da vardır. Allah katında kendilerine verilen rızık ve makam vardır.

İşlerin değeriendirilmesinde bu büyük hakikatin gün ışığına çıkması, hiç kuşkusuz bu dinin davetçileri ve mü'minler açısından büyük bir önem arz etmektedir. Çünkü bu hakikat müslümanın, hayatın çeşitli biçim ve vaziyetlerini kapsayan kainat hareketine ilişkin düşüncesini yönlendirmekte, hatta bu konuda yepyeni bir düşünce doğurmaktadır. Bu hayat biçimleri kopmaz bir şekilde birbirine bağlıdır, ölüm, hiç kuşkusuz bir son değildir. Çünkü (bu hakikatin gerçekleşmesiyle) mü'minin duygularında, hayat ve ölüm olaylarını karşılamasında, şu veya bu konudaki düşüncesinde yeni ve engin bir görüş ufku açılmaktadır.

"Allah yolunda öldürölenleri ölümler sanma. Aksine onlar Rableri katında diri olup rızıklandırılıyorlar" (Ali İmran: 169)

Kur'an-ı Kerim'in bu ayeti, Allah yolunda öldürölüp bu hayattan ayrılan ve insanların gözünden uzaklaşan kimseleri "ölömler" sanmayı

yasaklamaktadır. Çünkü onların Rableri katındaki diriliklerini ispatlamaktadır bu ayet-i kerime. Gerçi biz bu fani dünyanın insanları olarak şehidlerin yaşadığı hayatın türünü - sahih hadislerle bildirilen vasıfların ötesinde - bilemeyiz. Yalnız Alim ve Habir olan Allah'tan gelen buyruk, ölüm ve hayat kavramlarımızı tamamen değiştirmeye yetmektedir, ölüm ve hayat arasındaki ayrılık ve uyuma ilişkin anlayışı değiştirmenin teminatıdır bu buyruk. İşin, gözler önündeki dış görünümlerden ibaret olmadığını öğrenmemizin teminatıdır. Biricik teminatı..

İşte bizden birileri olan bu kimseler, öldürüldükten sonra dış görüntülerinden ötesini bilemediğimiz bu hayattan ayrılıyorlar. Ama onlar "Allah yolunda öldürülmüşlerdir." Çünkü kanlarını Rablerine adamışlardır. Ruhlarını, az ve önemsiz bir tür dünyevî hedef ve gayelerden vazgeçip Rablerinin yolunda feda etmişlerdir. Çünkü onlar bu yolda öldürülmüşlerdir.

Bundan dolayı Yüce Allah sadık buyruğu olan Kur'an-ı Kerim'de bu kimselerin kendi katında diriler olduğunu, orada rızıklandırıldıklarını ve diriler nasıl rızıklarından yararlanıyorlarsa kendilerinin öylece davrandıklarını bize bildirmektedir. Hayatta olmanın diğer özelliklerine sahip olduklarını da bize bildirmektedir.

"Allah'ın kendi lulfundan verdiğiyle seviniyorlar."

Onlar dirilerdir, öyleyse bu intikale hasretlik, kayıp ve yalnızlık gözüyle bakmak niye?

Bu intikal, olsa olsa gıpta, rıza ve hoşnutluk konusu olabilir. Allah'ın huzuruna varışın sevgisi..

Doğrusu, işte budur. Ölüm kavramının tamamen değişmesidir; hem mücahidlerin, hem de geride kalanların ölüme ilişkin duygularının değişmesidir söz konusu olan..

Tabi bu ölüm, eğer Allah yolundaysa.. Sonra bu ölüm, hayat alanını da genişletmektedir. Hayata ilişkin duyguların ve hayat biçimlerinin genişlemesi..

Yeryüzü sınırlarını aşacak, bu fani hayatın tezahürlerini geride bırakacak, çok daha geniş bir alanı dolduracak ve hiç bir engelle sınırlanmayacak kadar geniş..

Kur'anı Kerim'deki bu ve benzeri ayetlerin mü'min gönüllerde ikame ettiği keyfiyettir; - Allah yolundaki - mücahidlerin adımlarını yönlendiren. Ve her zaman her yerdeki - Allah yolundaki - mücahidlerin adımlarını hep böyle yönlendirmeye devam da edecektir.

Hak savaşında şehid düşen ölümler, elbetteki bulunacaktır. Allah yolundaki şehidlerdir bunlar..

Sevgili ve aziz ölümlerdir bunlar..

Saygın ve tertemiz ölümler..

Allah yolunda savaşa çıkıp hak yolunda kanlarını feda eden kimseler, tabiatıyla en pak kalblere, en temiz ruhlara ve en an nefislere sahip olan

insanlardır. Şu halde Allah yolunda şehid düşenlere "ölüler" denilemez. Onlar dirilerdir.

Öyleyse bu kimselere ölümler demek caiz değildir. Bu kimseleri his ve şuur aleminde ölümler diye değerlendiremeyiz.

Bu kimselere dil ve dudaklarla bile ölümler denilemez. Çünkü onlar, şanı yüce Allah'ın şahidliğiyle diri olan kimselerdir. Öyleyse bunların "diriler" olması mutlaklıdır. Belki zahiren gözün gördüğü kadar öldürölmüşlerdir; ama bu yüzeysel ve dış görünüşte kalan bakış, ölüm ve hayat gerçeklerini belirlemek için yeterli değildir. Çünkü diriliğin ana belirtisi, eylem, gelişme ve büyümedir, ölümün ana belirtisi ise durağanlık gevşeme ve kopukluktur. Allah yolunda öldürölen şehidler uğrunda öldüröldükleri hakkın zaferine yönelik eylemleri etkileyici bir eylemdir. Uğrunda öldüröldükleri düşünce, şehidler kaniyla yaşayıp gider. Geride kalanların bu şehadetten etkilenişleri güçlenerek devam eder. Hayatın şekillenme ve yönlendirilmesinde faal, itici ve etkileyici bir unsur olan kimselerdir şehidler. İşte hayatın (diriliğin) ana belirtisi de budur, öyleyse şehidler, insanlık dünyasının bu ölçüsüne göre dirilerdir.

Ayrıca onlar Allah katında da diridirler. Ama başka bir açıdan .. Mahiyetini kavramayamadığımız bir açıdan..

Yüce Allah'ın bu konudaki buyruğu bize yetmektedir.

"Onlar dirilerdir; fakat siz bunu bilemezsiniz."

Çünkü bu hayatın mahiyyeti, bizim kısır ve sınırlı beşeri kavrayışımızın üstünde bir şeydir.

Ama onlar dirilerdir. Bundan dolayı ölümlerin yıkandığı gibi yıkanmazlar. Şehid oldukları elbiseleriyle kefenlenirler. Gusül ölü bir cesedin temizlenmesi içindir. Oysaki şehidler içinde bulundukları hayatla tertemiz olan kimselerdir. Onların kabirdeki elbiseleri, hayattayken giydikleri elbiseleridir. Çünkü onlar (kabirde bile) dirilerdir.

Dirilerdir onlar..

Onların öldürölmesi, ailelerine, dost ve sevgililerine zor gelmez..

Onlar dirilerdir..

Ailelerinin, dost ve sevgililerinin hayatını paylaşan diriler..

Dirilerdir...

Onların ayrılığı geride kalanları sıkıntılara boğmaz. Onların ayrılığından dehşet ve korkuya düşölmez. Fedekarlığın büyüklüğü yüzünden dehşet duyölmez.

Sonra onlar diriliklerinin yanında Allah katında kerim olan kimselerdir. En üstün ve en mükemmel mükafatla taltif edilen kimselerdir.

Sahih-i Müslim'de Resul-i Ekrem (s.a.v.)'dan şu hadis rivayet edilmektedir:

"Şehidler ruhu, cennette uçuşan yeşil kuşların kursaklarındadır.

Cennette diledikleri yere girdikten sonra Arş'ın altına bağı kandillere sığınan kuşların..

Rabb'ın kendilerine bakıp;

"Ne istersiniz?" diye sorar.

Kendileri;

"Ey Rabbimiz! Yaratıklarından hiç kimseye vermediğini bize verdikten sonra biz daha ne isteyebiliriz ki?" derler.

Rabbin aynı soruyu gene sorar. Bu soruya cevap vermeden bırakılmayacaklarını anlayınca;

"Ey Rabbimiz! bizi tekrar dünyaya döndürmeni istiyoruz. Ta ki bir daha senin yolunda öldürülünceye kadar savaşılim" derler.

Bunu demelerinin sebebi, şehitliğin büyük mükafatını görmeleridir. Ama Yüce Allah;

"Ben, onların bir daha dünyaya döndüremeyeceğini yazdım" der."

(Müslim: 3/1502; Tirmizi: 4/176; Ahmed: 6/286)

H. Enes'ten (r.a.) Allah'ın Resulü (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Yeryüzünde bir şeyi olup da cennete giren hiç bir kimse bir daha dünyaya dönmek istemez. Ama şehid bunu ister ve Allah yolunda on kere öldürülmek üzere bir daha dünyaya geri dönmeyi temenni eder."

(Buhari: 3/202; Müslim: 3/1498; Tirmizi: 4/ 187; Ahmed: 3/113)

Yüce Allah diyor ki:

"Allah onları, kendilerine tanıttığı cennete koyacaktır." (Kıtal: 6)

Yüce Allah'ın şehidlere cenneti tanıtmalarına ilişkin olarak Ahmed b.

Hanbel'in Müsned'inde şu hadis-i şerif bulunmaktadır.

Allah'ın Resulü (s.a.v.) buyurmuştur:

"Şehid" in kanının ilk damlası dökülür dökülmez kendisine altı şey verilir:

1 - Tüm günahları affolunur.

2 - Cennetteki yeri gösterilir.

3 - Hur'ül iyn'le evlendirilir.

4 - Büyük korkudan emin kılınır.

5 - Kabir azabından emin kılınır.

6 - İman giysisiyle süslenir.- (Ahmed: 2/320; Tirmizi: 4/188; İbn-i Mace: 2/936)

ONBİRİNCİ BÖLÜM	ZAFER (İlahi Yardım)
1 - Büyük Bir Hakikat	
2 - Hazırlık Yapmak	
3 - İlâhi Yardımının Şartları	
4 - Değişmez Bir Kanun ve Kesin Bir Va'd	
5 - Zaferin Gecikmesi	
1 - Büyük Bir Hakikat	
Yüce Allah mü'minleri, her şeylerini kendi yoluna adamaya ve kendi koyduğu hayat sistemini desteklemeye teşvik etmekte, ayrıca onlara bu destekleri ve metanetleri için mükafat va'd etmektedir.	

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a (dinine) yardım ederseniz o da size yardım eder ve ayaklarınıza sebat verir, inkar edenler ise helak olmuştur ve Allah onların amellerini de boşa çıkarmıştır." (Kıtal:7-8)

Teklif edilen şartı yerine getirip buna karşı Allah'tan zafer ve sebat va'dini alan mü'minlerin Allah'a yardımı nasıl olur?

- Allah'ın mü'minler üzerindeki hakkı:
- Tamamen o'na adanmak,
- Kendisine hiçbir şeyi gizli veya açık hiçbir şeyi ortak koşmamak ve gönülde o'nun yanında başka hiç bir kimseye ve hiç bir şeye yer bırakmamak;
- Allah'ı arzulayıp iştahlandığı her şeyden çok sevmek;
- Her tür rağbet istek, hareket, duruş, sır, aleniyet, faaliyet ve kıpırdanışlarda sadece o'nu hakem kılmaktır.

İşte müminlerin Allah'a yardımı budur.

Ayrıca Allah'ın bir hayat nizamı ve şeriatı vardır. Bu nizam ve şeriatin de kainat ve hayata ilişkin bir tasavvuru, belirli ölçü, dayanak ve ilkeleri vardır.

Binaenaleyh Allah'a yardım etmek ancak O'nun şeriatini ve hayat nizamını destekleyip onu -istisnasız- her yönüyle hayata hükümrân kılma çabasıyla tahakkuk edebilir. İşte pratik hayatta Allah'a yardım etmenin anlamı budur.

İman hakikati ne zaman ki mü'minlerin gönlüne yerleşirse, ne zaman ki onların pratik hayatlarının sistemi ve idare nizamı olursa, her tür hareket ve düşüncelerini Allah'a ait kılar ve küçük - büyük her konuda Allah'a ibadet biçimine dönüştürürlerse, Allah da hiç kuşkusuz kafirlerin mü'minleri yenmesine yol vermeyecektir. İşin hakikati budur. Tüm İslam tarihinde buna aykırı düşecek bir tek vakaya bile rastlanamaz.

Allah'ın va'dine hiç bir kuşkuya yer vermez bir güvenle şunu kesinlikle söylüyoruz ki müminler, iman hakikatinde bir gedik açılmadığı sürece hezimete uğramayacaklardır ve tarihleri boyunca da uğramamışlardır. Ancak iman hakikatında, ya şuur planında ya da ameli planda bir boşluk meydana gelmişse hezimet kaçınılmazdır.

Fi sebil'il-lah cihadın temel güç kaynağı imandır.

Cihad niyetiyle kuvvet ve donanım sağlamanın her zamanki dayanağıdır İman. Ve sadece bu bayrağın altında -başka her tür ilaveden ve şaibeden soyutlanmış bir tek bu bayrağın altında meydana gelen boşluk nisbetinde geçici bir yenilgi olmuşsa da hemen ardından zafer gelmiştir Mü'minlere..

Tabi mü'minler var olduğu zaman..

Örneğin;

Uhud'taki boşluk, Hz. Peygamber (s.a.v.)'e itaati bırakıp ganimete tamah etmekte.

Hüneyn'deki boşluk, asıl güç kaynağını unutup çoklukla övünmek ve aldanmaktı..

Kısaca İslam tarihi boyunca zaferin aksadığı hangi olaya bakarsak bu tür boşluklardan birini bulacağız. Bu boşluğun ne olduğunu bilelim veya bilmeyelim durum budur. Çünkü Allah'ın va'di her zaman için haktır.. Evet imtihan için sıkıntı söz konusu olabilir. Ama bu imtihanın da bir hikmeti vardır. Bu da iman hakikatinin ve bu hakikatin gerektirdiği amellerin kemale ermesidir. Bu hakikat ne zaman - imtihan ve başarıyla-sonuçlanmamışsa hiç kuşkusuz Allah'ın kesin vadi gerçekleşmiş ve zafer de gelmiştir.

Şunu anlamamız gerekir ki asıl hezimet ruhun hezimet ve azmin kırılmasıdır. Bir savaşta hezimet, eğer ruhları çöküntü, bitkinlik ve umutsuzlukla baş başa bırakmamışsa hezimet demek değildir.

Eğer bu savaştan sonra himmetler artmış, aydınlık görülmüş, engeller öğrenilmiş, akidenin, savaş ve yolun tabiatları ortaya çıkmışsa hezimet sadece bir hazırlık olur. Kesin zaferi müjdeleyen yeterli bir ön hazırlık.. Herşeyi bilen Yüce Allah diyor ki:

"Allah kafirlere, mü'minleri (tamamen sindirecek) hiçbir yol vermeyecektir." (en-Nisa: 141)

Bu ayet-i kerimede Yüce Allah, zafer kazanan asıl şeyin mü'min ruh olduğunu ifade buyurmaktadır. O (c.c), müslüman cemaati, iman hakikatini kalben, düşünce ve şuur planında, pratik ve yaşanan hayatında kemale erdirmeye davet etmektedir. Sadece unvanına, müslüman ismini taşımasına güvenmemeye çağırmaktadır. Çünkü yardım (zafer) , unvanlara değil, unvanların gerisindeki hakikate verilir. Nerede ve ne zaman olursa olsun bizimle zaferin arasında bulunan tek şey, iman hakikati ve bu hakikatin gereklerini hayat ve nizamımızda kemale erdirmemizdir.

Gerekli savaş eğilimi ve kuvvet hazırlamaya gelince; bu iman hakikatinin bir gereğidir.

Düşmana bel bağlamamak ve Allah'tan başka hiç kimseden şeref beklememek de bu hakikatin başka gerekleridir.

Yüce Allah'ın bu kesin va'di bu kainattaki iman ve küfür hakikatleriyle hiç bir şekilde çelişmemektedir. İmanın hiç kuşkusuz gevşemez ve tükenmez büyük güçle ilişkisi vardır. Küfür ise kopuktur bu büyük güçten, yalnızdır. Ve açıktır ki sınırlı, kopuk ve yalnız bir güç bu kainatta ki güç kaynağına bağlı olan bir gücü asla yenemez.

Ayrıca biz, iman hakikatiyle iman görüntüsünü birbirinden ayırdetmek zorundayız.

İman hakikati, gerçek ve sarsılmaz bir güçtür. Tıpkı diğer kainat kanunlarının sübut ve sarsılmazlığı gibi..

Bunun gerek nefiste ve gerekse kişinin tüm hareket ve davranışlarında kesin bir etkisi vardır. Zaferi garantileyen büyük ve dehşetli bir hakikattir bu. Bu durumuyla, yalnız, kopuk ve sınırlı küfür hakikatiyle karşılaştığı zaman kesinlikle yenecektir onu. Ama ne zaman ki bu hakikat özelliğini kaybedip sadece dış görünüşte kalırsa küfür hakikatine ister-istemez

yenilecektir. Çünkü küfür, tabiatıyla uyumlu kalmış ve kendi alanında çalışmıştır. Çünkü herhangi bir şeyin hakikati, herhangi bir şeyin dış görünüşünden kesinlikle daha güçlüdür. Bu dış görünüş iman ve bu hakikat da küfrün olsa bile yine durum budur.

Batılın yenilmesi için yapılan savaşın vazgeçilmez temeli, hakkın inşasıdır.

Hak, ne zaman ki tüm hakikat ve gücüyle bulunursa kendisiyle batılın arasındaki savaşın sonucu belirlenmiş demektir. Batılın dış görünüşü, ne kadar büyük ve ne kadar göz kamaştırıcı olursa olsun gerçek budur:

"... Biz, hiç şüphesiz hakkı beyninden vurmak üzere batılın tepesine tepesine atarız. Batıl da böylece (hemen o anda) yok olup gider." (el-Enbiya:18)

Nihai zafer, nefis savaşı zaferiyle sıkı sıkıya ilişkilidir. İç alem (nefis) zaferi gerçekleşmeden meydan savaşında zafere kavuşulamaz. Hakkın adamları, eğer iç alemlerinde hakkı yüceltmişlerse dış alemde üstünlük sağlayabilirler.

Gerek hak gerekse imanın başlı başına bir gerçeği vardır. Eğer bu gerçek duygularda canlanmışsa yoluna koyulur gider. İnsanların da görmesi için, dışa yansımak ister. Ancak eğer iman kalbte biçimlenememiş bir görüntüyle hak da gönülden kaynaklanmayan bir şuura dönüşmüşse batıl ve tağutun karşısında dayanamayabilir. Çünkü batıl ve tağutluğun elinde, hak ve iman görüntüsünün elinde bulunmayacak oranda hakiki bir maddi güç bulunmaktadır.

Öyleyse iman hakikatının nefiste ve hak hakikatında gönülde olgunlaşması gerekmektedir. Batıla üstünlük ve tağutlara saldırı imkanı sağlayan maddi güçlerin hakikatinden çok daha güçlü bir olgunlukta...

2 - Hazırlık Yapmak

"Gücünüz yettiğinde hem kendinizin, hem de Allah'ın düşmanı (kafirleri) ve sizin bilmeyip de Allah'ın bildiği başkalarını (münafıkları) korkutacak kuvvet ve savaş atlarını hazırlayınız. Allah yolunda her neyi harcarsanız bunun karşılığı hiç bir şekilde eksiltilmeden size ödenecektir." (el-Enfal:60)

"Allah yolunda infak ediniz; (bunu yapmayarak) kendinizi tehlikeye atmayınız." (el-Bakara: 195)

İslam, zafere kavuşmak için mümin grubun, gücü dahilinde ama vak'aya uygun hazırlanmasını emrediyor. Güç dahilinde savaşa hazırlanmak, cihad farzasına eşlik eden bir farizadır. "Onlara karşı gücünüz yettiğinde kuvvet hazırlayın.." öyleyse İslam'ın güç sahibi olması zorunludur. Bu, insanlık kurtuluşuna yönelik cihan şümül harekeli başlatmanın bir gereğidir.

Bu gücün davet alanında yapacağı ilk şey; İslam akidesini benimsemek isteyenlerin emin kılınmasıdır.

Akideyi benimseme özgürlüğünden kendilerini önleyen tüm engellerin

ortadan kaldırılmasıdır. Akideyi benimseyen kimselerin bundan dolayı fitneye uğratılmamasıdır.

Yapılacak ikinci iş ise din düşmanlarını korkutmaktır. Gerekli bir güçle korunan İslam yurduna saldırmayı düşünmeyecek kadar korkutmak..

Üçüncü iş, insanlığın kurtuluşu için tüm dünyada harekete geçen İslamın bu yayılışına karşı durmayı hiç bir şekilde düşünmemeyi sağlamaktır.

Nihayet dördüncü iş de; İslami gücün, yeryüzünde ilahlık iddiasıyla ortaya çıkan, Allah'ın odaksız uluhiyyet ve hakimiyet hakkını tanımayan tüm dünyevi güçleri ortadan kaldırmak...

İslam, hiç kuşkusuz biricik görevi akideyi gönül işi haline getirip belirli ibadetlerin tanziminden ibaret olan bir teokratik düzen değildir. İslam, pratik ve vakası olan bir hayat nizamıdır. İktidarların dayanağı olan ve gerisindeki maddi güçlerle desteklenen beşeri nizamlara karşı koyan bir nizamdır o. Bu bakımdan İslamın, Rabbani nizamını gerçekleştirmesi için söz konusu maddi güçleri çökertip bunları ayakta tutan ve Rabbani nizama karşı direnen iktidarlara yıkmaktan başka bir çaresi yoktur.

Davetçinin yapması gereken, bu büyük hakikati ilan ederken bocalamamaktır. Üstün (aziz) olduğunu hissetmektir. İslam'ın tüm insanlığı kurtarmak için tüm dünyada harekete geçtiğini asla unutmamaktır. Kullara ubudiyeti tamamen ortadan kaldırıp bir tek Allah'ın uluhiyetini kabul ettirmek için harekete geçtiğini bilmektir.

İslam'ın hareket kaynağı, beşeri hiç bir nizam değildir. İslam bir liderin, bir devletin, bir sınıf veya ırkın hakimiyeti için harekete geçmez.

Roma imparatorluğunda görüldüğü gibi aristokratların çiftliklerini kurtarmak için insanları köleleştirmek amacıyla da harekete geçmez.

Yahut Batı kapitalizminin yaptığı gibi hammadde ve ticari pazar sömürüsü için veya komünizm ve diğer doktrinlerin yaptığı gibi cahil ve kısır beşerin yapısı olan bir doktrini egemen kılmak için de savaşmaz.

Çünkü İslam davetçilerinin hareket kaynağı her şeyden haberdar olan, herşeyi bilen, gören ve hikmetle hüküm koyan Allah'ın hayat nizamıdır.

Onların hareket nedeni bir tek Allah'ın uluhiyet ve egemenliğini kabul ettirmektir. İnsanlığın tüm yeryüzünde kula kulluktan kurtulmasının yolu budur.

Dini hep savunmacı yönden ele alan, İslami yayılış ve İslami cihada mazeretler bulayım derken gevelemekten ve tereddütlerden bir türlü kurtulamayan yıkılmışların anlaması gereken büyük hakikat işte budur.

Öyleyse hazırlık yapmak zorunludur. Ve bu hazırlığın, gücün azami sınırlarında olması da zorunludur. Yani müslüman cemaat, gücü dahilinde bulunan hiç bir çabayı ihmal etmeyecektir. Müslümünlar, güçlü olmakla yükümlüdürler. Güçlü olmanın tüm sebeplerini de - takatları ölçüsünde- hazırlamak zorundadırlar. Bu onlardan korkulması için bir gerekliliktir. Allah adının yücelmesinin ve dinin (itaatin) tümüyle Allah'a ait olması için bir gerekliliktir. Bu bakımdan sebep ve vesilelere başvurup olanca gücü ortaya koymak şarttır. Müslümanın Rabbinden medet

almasının şartı budur. Çünkü ilahi medet; oturup istirahatına bakan, gevşeyip bekleyen ve beklemekten başka hiçbirşey yapmayan kimselere gelmez.

Allah yolunda infak; Allah'ın İslam ümmetine farz kıldığı cihadın bir korunağıdır. Yüce Allah bu ümmeti davetle ve mü'minleri korumakla sorumlu tutmuştur. Şerri, fesadı, tağutluğu, mü'minlere saldırıyı, yeryüzünde fesadı, Allah yolundan etme ve İslam nizamının getirdiği hayırdan insanlığı mahrum alıkoymayı vasıtası olan tağuti güçleri ortadan kaldırmakla...

Çünkü insanlığı bu hayırdan mahrum bırakmak, cinayetlerin en büyüğüdür. Can ve mallara yönelik en büyük saldırganlıktır. Kur'an-ı Kerim'de Allah yolunda infak yapmaya ilişkin pek çok ayet bulunmaktadır:

"Mallarını Allah yolunda infak edenlerin (bu harcamalarının) durumu her başağında yüz dane bulunan yedi başaklı bir tohum danesine benzemektedir. Ve (ayrıca) Allah, dilediği kimselere bundan kat kat fazlasını da verir. Allah, lutfu bol olan ve her şeyi hakkıyla bilendir." (el-Bakara:261)

Davet için infak gereklidir. Kalblerin cimrilikten, arınması, mülkiyet sevdasının aşılması ve bir tek Allah'ın katındakine güvenilmesi için gereklidir. Tüm bunlar, imani anlamın kemale ermesinin bir zaruretidir. İslami cemaatin hayatı için bir zarurettir bu. Davet mücadele ve çarpışma demektir. Bu mücadelede, bu mücadelenin yarar ve etkileri için dayanışma gereklidir. Zaman olur ki bu dayanışma vazgeçilmez bir zaruret olur. Hiç bir kimsenin elinde anlamaya değer bir mal kalmadığı zamanlarda özellikle..

Nitekim ilk hicret yıllarında, Mekke'li muhacirlerin Medine'li kardeşlerinin yanına geldikleri zaman durum böyleydi.

İslami metod, kişiyi enine boyuna ele alır ve müslüman cemaatin hayatını parçalanmaz bir bütün olarak düzene koyar.

İslam; nefis planında verdiği en büyük savaşın ilk basamağında cimriliği yenmeyi hedefliyor. Öyle ki bu nefis, Allah yolunda kolaylıkla harcayıp infak eder hale gelecektir. Savaşta güçlü olmanın sıfatlarından biri de budur.

"Müttakiler ki, hem bollukta hem de darlıkta infak ederler.." (Ali İmran: 134)

Harcamaya devam eden ve bu konuda değişmez bir yol izleyen kimselerdir bunlar..

Bolluk veya darlık hali değiştirmez bu kimseleri..

Bolluk halinde azıp kendilerinden geçmezler. Darlık halinde de bunalıma girip erimezler. Çünkü her durumda görev şuuru söz konusudur.

Cimrilikten ve bencillikten kurtuluş söz konusudur. Allah'ın murakebesi ve takvası söz konusudur bu kimseler için. Fıtratının bir sonucu olarak mala sevdalı olan bencil bir nefis bu tamah, arzu, ihtiras ve cimrilik

kasvetinden çok daha güçlü bir neden görmezse kesinlikle infaka yanaşmaz. Bu güçlü itici ise takvadır. Ruhu duyarlı kılan, arındıran ve onu her tür kayıttan zincirden; Allah yolunda infak etmek üzere kurtaran saik..

"Ve siz ancak Allah'ın rızasına kavuşmak için infak edersiniz." (El - Bakara:272)

Bu özellik, başkasının değil sadece mü'minin özelliğidir. Çünkü mü'min sadece Allah'ın rızasına kavuşmak için infak eder. Heva-hevesten başka bir garazdan dolayı infak etmezler.

"Bakalım insanlar ne der (beğendi mi?)" endişesiyle değil bu infak.. İnsanların boynuna binmek, onlara karşı kibir ve üstünlük taslamak için de değil..

İktidar sahiplerinin rızasını kazanmak veya onların takacağı nişanlara kavuşmak için de değil..

Her şeyden soyutlanarak ve tamamen Allah rızası için infak eder....

Bundan dolayı, o, Allah'ın kabulü ile, malını bereketlendirmesiyle, bağış ve sevabıyla huzur bulur. Ve böylece o henüz bu dünyadayken yaptığı infakla yücelir, arınır ve paklanır. Bundan sonra Ahiret'le verileceklerin tümü ise tamamen ilahi lütuf..

3 - İlâhi Yardımının Şartları

Mü'minlerin arınması ve hazırlanması konusunda, cennete girmeyi, cennet ehli olmayı sağlayacak değişmez bir ilahi kanun vardır. Bu da inanç sahibi kimselerin bu akidelerini savunmaları, akide uğrunda zorluk, acı, sıkıntı ve zararlar görmeleridir. Nihai zafere, hezimetlerden yılmadan hazırlanmalarıdır. Bundan maksat, akidelerinde sebat göstermeleri, şiddetten yılmamaları ve beşeri güçlerden korkmamalarıdır. Çile ve fitne çekiçleri altında gevşeyip gitmemeleridir. Mü'minler, Allah'ın yardımını ancak böylece hak ederler. Çünkü artık onlar Allah dininin eminleri.. Emaneti hak etmişlerdir. Çünkü onların ruhu; korkudan, zillete, hayat aşkından, gevşetmekten ve rahatına bakmak durumundan kurtulmuştur. Cennet alemine en yakın olunan bir andır bu. Çamur aleminin asıldığı bir andır bu.

"Yoksa siz, sizden önceki (müminlerin) başına gelenlere benzer (mihnetlere) katlanmadan cennete gireceğinizi sandınız? (sizden önceki mü'minler ki) yoksul düşüp hastalığa duçar oldular ve hem önceki Peygamberleri, hem de yanındakiler "Allah'ın yardımı ne zaman gelir?" diyecek kadar (şiddetli belalarla) sarsıldılar. Dikkat ediniz. Allah'ın yardımını muhakkak ki yakındır." (el-Bakara:214)

İşte Allah böyle hitap ediyordu ilk İslam cemaatine..

Daha önce geçen mü'min kardeşlerinin başına gelenlere böylece dikkatlerini çekiyordu. Sancağını teslim ettiği, görevini şariat ve nizamını emanet ettiği seçkin kullarının eğitime ilişkin kanunu böyle bildiriyordu kendilerine..

Bu büyük görev için seçtiği insanların tümünü ilgilendiren ebedi bir hitaptır bu. Ve bu, hiç kuşkusuz köklü, dehşetli ve korkunç bir deneyimdir. Peygamberin yanındaki mü'minlerin bu sorusu..

Allah'la bağlantılı peygamberin ve Allah'a inanmış mü'minlerin "Allah'ın yardımı ne zaman?" şeklindeki sorusu..

Şüphesiz ki Rablerine bağlanmış gönülleri sarsan sıkıntıların boyutlarını ortaya koyan bir sorudur bu. Demek ki karşılaştıkları sıkıntının ifade edilemeyecek kadar büyük oluşuydu bu hüznü sorunun nedeni.

"Allah'ın yardımı ne zaman?" İşte Allah'ın yardımı, bu sarsıntıya rağmen eğer gönül metanetini korumuşsa gelir. Eğer imanda sebat edilmişse gerçekleşir.

"Dikkat ediniz. Allah'ın yardımı , muhakkak ki yakındır."

Allah'ın yardımı, hiç kuşkusuz hakkedenleri beklemektedir. Sonuna kadar dayanamayan kimselere bu yardımın gelmeyeceği kesindir. Çünkü bu yardım, yoksulluk ve hastalıklara dayanan, sarsıntılara göğüs geren, kasırgalara boyun eğmeyen ve Allah'tan başka hiç kimsenin yardım edemeyeceğine inanan kimselerden başkasına gelmez. Bu arada inanılması gereken bir husus da Allah'ın ancak kendi dileyeceği zamanda yardım göndereceğine inanmaktır.

Ve ne zaman ki mihnet son noktasına gelir ve bu inanmış kimseler tüm sıkıntılara rağmen başka hiç bir çözüme başvurmadan, başka taraftan ve başkasından değil bir tek Allah'tan yardım bekler haldeyse işte o zaman cennete girmeyi hak ederler. Cihad, imtihan, sabır ve sebaten sonra, sadece Allah'a bağlanıp sadece bunu hissettikten ve ondan başka her şeyi -evet herşeyi- unuttuktan sonra bir hakkeştir bu.

Savaş ve sabır; nefislere güç verir. Bencilliği aşırıp yücelmeye vesile olur. Acıların potasında eriyerek eriyerek arınmayı sağlar, öz unsurları ortaya çıkarır. Ve bu acılar akideye öyle bir derinlik, güç ve canlılık kazandırır ki parlaklığı, düşman ve hasım olanların bile gözünü kamaştırır. Bu durumda ise -fiilen vaki olduğu gibi- akın akın İslam'a girerler. Bu husus , hak davaların tümü için geçerlidir.

Eğer bir akidenin adamları yolun başından itibaren gördükleri mihnetlere karşı metanetini korursa hiç kuşkusuz sonunda kendileriyle savaşanlar bile saflarına katılacaktır. Kendilerine karşı en sert muhalefet eden ve en amansızca ve inatla düşmanlık yapan kimseler de yardımlarına koşacaktır. Sonra bu husus gerçekleşmezse de bundan çok daha büyüğü gerçekleşir. Hakikati bakımından çok daha büyüğü. O da dava adamlarının ruhlarıyla tüm dünyevi güçleri, her tür şer ve fitneyi aşması.egoizm, rahatlık ve nihayet yaşama sevdası esaretinden kurtulmasıdır.

Gerçekte bu kurtuluş, tüm insanlık namına bir kazanımıdır.Yücelme yoluyla kavuşulan bir ruhi kazanım..

Her tür acıyı, sefaleti ve hastalığı önemsiz kılan bir kazanım..

Allah'ın sancağı, emaneti dini ve şeriatı üzerinde emin kılınan

mü'minlerin çektiği tüm eziyetleri hafifleten bir kazanım..

İşin sonunda cennete girmeyi hakkettiren bir ölçüdür bu kurtuluş hareketi..

Ve işte yol budur. Yüce Allah'ın her kuşaktaki tüm müslüman cemaatlere bildirdiği biricik yol..

Biricik yol..

Yani iman ve cihad. Mihnet ve imtihan. sabr-u sebat. Bir tek Allah'a yöneliş..

Ve bundan sonra ilahi yardımın gelişi..

Daha sonra da cennet nimetleri..

Çünkü tedbir, Allah'ın tedbiridir. Yardım da Allah katından gelir, öyleyse zaferi garantileyen şey, sayısız çokluklar değildir. Savaşın sonucunu belirleyen şey de maddi donatım değildir. Şu halde mü'minler metin olsunlar. Kafirlerle karşılaştıkları zaman sebat etsinler..

Savaş için gerçek hazırlık neyse onunla donansın ye kendilerini takdir ve tedbirin yardım ve imdadın asıl sahibine bağlayan sebeblere sarılsınlar.

Ve şeytanın tuzaklarından sakınsınlar.

"Ey iman edenleri Kafir bir grupla karşılaştığınızda sebat edin ve Allah'ı çokça zikredin ki felaha kavuşasınız. Allah'a ve Resulüne itaat ediniz ve sakın aranızda ihtilaf etmeyiniz. Yoksa korkarsınız ve (ayrıca) güç ve devletiniz de dağılır. Ve sabrediniz. Allah, hiç şüphesiz sabredenlerin yanındadır." (el-Enfal: 45-46)

Şu halde gerçek bir zaferin şartları şudur:

Düşmanla karşılaşınca sebat etmek.. Zikirle, Allah ve Resulüne itaatla, çekişme ve anlaşmazlıklardan kaçınmakla, savaşın zorluklarına karşı sabretmekle Allah'la ilişkiyi sürdürmek..

Sebat zafere giden yolun başlangıcıdır. Sebat eden taraf, hiç kuşkusuz galib olan taraftır. Düşmanla karşılaşırken Allah'ı çokça zikretmek ise Mü'minin sürekli uyması gereken bir buyruktur. Mü'min grubun gönlünde yaşatması gereken daimi bir direktiftir.

"Savaşan nice peygamber vardır ki yanlarında bulunan pek çok rabbani Allah yolunda başlarına gelenlere karşı asla korkaklaşmadılar, (cihadtan) gevşemediler ve (düşmana) boyun eğmediler. Allah, hiç şüphesiz sabredenleri sever. O rabbaniler (başlarına gelenlere karşı); "Ey Rabbimiz! Günah ve işimizdeki israfımızı bağışla, ayaklarımıza sebat ver ve kafir kavme karşı bize yardım et" demekten başka bir şey söylemediler." (Al-i imran:146-147)

Düşmanla karşılaşırken Allah'ı zikretmenin doğurduğu çeşitli işlevler vardır. Bir kere zikir, yenilmez güçle ilişkili olmaktır. Dostlarına yardım eden Allah'a güven duymaktır. Sonra bu, aynı zamanda savaşın hakikatini neden ve hedeflerini sürekli olarak akılda tutmaktır. Bu Allah için yapılan bir savaştır. Allah'ın ilahlığını tüm dünyaya kabul ettirme ve bu suretle ilahlık hakkını gasbetmeye kalkışan tağutları taretme (püskürtme, kovma, çıkarma) savaşıdır.

Öyleyse bu sadece Allah adını yüceltme savaşıdır. Hegemonya savaşı değil..

Ganimet savaşı değil..

Kişisel veya milli üstünlük savaşı değil.. Sonra bu savaşta Allah'ı zikretme vucubuna özellikle riayet edilir. En zor anda ve en sıkıntılı bir konumda Allah'ın zikri..

Bunların tümü, söz konusu Rabbani buyruğun gerçekleştirdiği çok değerli savaş mesajlarıdır.

Allah'a ve Resulü'ne itaate gelince..

Müslümanların daha baştan itibaren tam bir teslimiyetle savaşa girmelerinin bir gereğidir bu. Teslimiyet olmalı ki çekişme nedenleri ortadan kalksın. Bundan dolayı "itaat" emrinden sonra bu konu gelmektedir:

"Sakin aranızda ihtilaf etmeyiniz. Yoksa korkarsınız ve (ayrıca) güç ve devletiniz dağdır" önderlik ve komuta çeşitli ellerde olmadığı sürece insanların anlaşmazlığı söz konusu olmaz. Emrine uyulan hevaperestlik; görüş ve düşünceleri yönlendirmedikçe anlaşmazlığı düşülmez. Ama insanlar Allah ve Resulü'ne teslim olmuşsa anlaşmazlığın baş ve temel nedeni ortadan kalkmış demektir. Artık bundan sonra insanların görüş ve önerileri, ne kadar farklı olursa olsun çekişme doğurmaz. Çünkü çekişmeyi asıl doğuran şey hevaperestliktir. Herkesi kendi görüşünde ısrarlı hale getiren ve hak ortaya çıktığı halde savunulması sürdürülen heva ve hevesler..

Bunun anlamı kişinin kendi görüşünü bir kefeye, hakkı da başka bir kefeye koyup kendi görüşüne - peşinen- ağırlık vermesidir.

İşte savaş sırasında Allah ve Resulü'ne itaat direktifinin geliş nedeni budur.

Savaş sırasında varolması gereken bir ölçüdür bu. Çünkü en üst komuta makamına itaat vucubu söz konusudur. Ordu komutanına itaatin kaynağı olan en üst komuta makamına..

Ve bu, Allah yolunda cihad etmeyen ve ilke olarak komutana itaati Allah'a itaat esasına dayandırmayan orduların göstermelik disiplin gereği benimsedikleri soyut bir itaat değil kalbi bir itaattir. Ki her iki durum arasındaki fark da gerçekten çok büyüktür.

Sabır savaşa girmenin zorunlu kıldığı bir sıfattır. Tüm savaşların özelliği ister nefis savaşı, ister meydan savaşı olsun..

"Ve sabredin. Allah, hiç şüphesiz sabredenlerin yanındadır."

Yüce Allah'ın beraberlik ve yanında oluşu sabredenlerin zafer ve kurtuluş garantisidir.

İslam cemaati, sadece Allah yolundaki savaşa çıkar. İlahi hukuku gasbederek kulların bir tek Allah'a ubudiyetini reddeden, ellerindeki hakimiyetle yeryüzünde ilahlık taslayan tağutları ortadan kaldırmak için çıkmaktadır. İnsanları, her tür kula kulluktan kurtarmak için çıkmaktadır, insanın insanlığını ve onurunu çiğneyen kula kulluk..

İnsanların dokunulmaz haklarını, özgürlük ve onurlarını korumak için çıkmaktadır. İnsanların başına kakmak için değil.. İnsanları köleleştirmek ve güç nimetiyle azıp baştan çıkmak için değil..

Kendi nefساني haklarından soyutlanarak çıkmaktadır savaşa..

Elde edilen başarı ve zaferden kendisine düşen tek şey, Allah'a itaatin gerçekleşmesidir. Bu da Allah'ın cihad emrine icabet etmekle, onun nizamını hayata egemen kılmakla, onun adını yeryüzünde yüceltmekle ve tüm bunlardan sonra O'nun lütuf ve rızasını aramakla sağlanır.

4 - Değişmez Bir Kanun ve Kesin Bir Va'd

Allah'ın va'di muhakkak ki vaki, buyruğu da şüphesiz ki kaimdir: "Yemin olsun ki peygamber kullarımıza verdiğimiz yardım va'dimiz hükme bağlanmıştır. Onlar, kesinlikle yardım olunacaklardır. Ve muhakkak galip olacak kimseler de bizim askerlerimizdir." (es-Saffat:171-173)

İşte hakikat budur. Askerlerinin gönülden bağlandığı ve davetçilerinin kendilerini uğruna adadıkları tüm ilahi davetlerin hakikati..

Onlar muhakkak ki zafer kazanacaktır. Yoluna konulan engeller ne olursa olsun..

Karşı tedbirler ne olursa olsun..

Batılın demir ve ateş gücü, propaganda ve iftira yeteneği, savaş ve direniş gücü ne kadar fazla olursa olsun..

Şartları değişebilen ama neticede Allah'ın peygamberlerine verdiği değişmez zafer va'diyle biten savaşlardır bunlar. Tüm dünyevi güçler birleşip yolunu tıkamak istese bile hakikat budur. Allah'ın yardım, zafer ve hükümlanlık va'didir bu..

Allah'ın evrensel bir kanunudur bu va'd..

Cari olan bir kanunu..

Tıpkı yıldızların, gezegenlerin belirlenmiş yörüngelerindeki deveranı gibi değişmez..

Tıpkı yeryüzünde tüm zamanlar boyunca gece-gündüzün birbirini izlemesi gibi..

Ve tıpkı üzerine yağmur yağan ölü topraktan fışkıran hayat gibi değişmez..

Ama Allah'ın takdirine bağlı bir hakikat..

O, ne zaman dilerse o zaman gerçekleşir..

Belki bu zaferin zahiri eserleri gecikebilir. Beşerin mahdut ömrüne göre değişebilir. Ama asla şaşmaz ve bozulmaz bir va'ddir bu. Sonra bu, beşerin kavrayamayacağı bir biçimde de gerçekleşmiş olabilir. Çünkü insan (nedense) alışagelen yardım ve zafer biçimlerinden başkasını aramaz ve -aradan bir zaman geçmedikçe- daha başka bir biçimde de gerçekleşen kanunu kavrayamaz. İnsanlar, Allah'ın orduları ve peygamberlerin tabileri için zafer ve yardım biçimlerinden sadece birini isterler. Allah ise daha başka bir biçimi irade buyurur. Daha mükemmel

ve daha kalıcı olanını..

Sonunda mutlaka gerçekleşen. Yüce Allah'ın istediğidir. Askerlerine, umduklarının, ötesinde meşakkat yükleyip süreyi uzatsa da sadece Allah'ın istediği..

Müslümanlar, Bedir savaşının hemen öncesinde Kureyş ticaret kervanını elde etmek istiyorlardı. Ama Yüce Allah, kazançlı ve kolaylıkla ele geçebilecek kervanı kaçırıp Kureyş ordusuyla karşılaşmalarını ve şevket sahibi olan bu grupla savaşmalarını irade buyurmuştu. Ve Allah'ın bu iradesi hem kendilerine, hem de İslam'a büyük bir hayır getirmişti.

Bu, Yüce Allah'ın - zamanlar boyunca - peygamberleri ordusu ve davası için irade buyurduğu zaferiydi. Bu arada şu gerçek de var :

Allah'ın ordusu belirli bir savaşta yenilebilir, musibetlere uğrayabilir ve belalarla karşılaşabilir. Çünkü Allah, onları daha büyük bir savaşın zaferi için hazırlamaktadır. Zaferin daha geniş bir alana yayılması, daha uzun bir çizgide yürümesi ve daha kalıcı tesir yapması için ortam hazırlamaktadır. Bu ezelden takdir olunmuş ilahi bir buyruktur. O'nun zafere ilişkin vadi yazılıp gitmiştir. O'nun sünneti, değişmez ve şaşmaz bir şekilde sabit olmuştur:

"Onlar, kesinlikle yardım olunacaklardır. Ve muhakkak galib olacak kimseler de bizim askerlerimizdir."

Mümin, Allah'ın va'dine göre hareket eden kimsedir. Eğer belirli bir kuşakta veya belirli bir bölgede bu hakikatle çelişen önemsiz bir vak'a varsa hiç kuşkusuz bu vak'a geçici olan bir batıldır. Belirli bir hikmet için varolabilen belirli bir dönemde söz konusu olan bir vak'a..

Belki de bu, imani bir coşku ve silkinmenin vesilesidir..

Allah'ın belirlenmiş vaktinde gelecek va'dini gerçekleştirmenin vesilesi..

Bugün iman düşmanlarının iman ehline karşı açtığı korkunç savaşa baktığımızda..

Uzun süreler boyunca kullandıkları değişik türden sindirme, baskı ve çeşitli hile yöntemlerine..

Müminlerin kimi zaman uğradıkları korkunç işkencelere, sürgün ve cinayetlere..

Uğradıkları erzak boykotlarına...

Karşı karşıya bırakıldıkları her tür kısıtlamalara..

Tüm bu şartlara rağmen gönüllerdeki imanın, müminleri çöküşten, halklarını da her tür kişilik kaybından, saldırgan ulusların içinde eriyip gitmekten ve tam parçalanıp dağılmak üzereyken tağutluğun gaddarlığına boyun eğmekten koruyan gücüne baktığınızda..

Evet insan bu denli perspektif dahilinde tüm bu olup bitenlere baktığında söz konusu ilahi buyruğun nasıl gerçekleştiğini açıkça görecektir. Fazla düşünmeye gerek kalmadan görecektir.

"Allah ve Resulüne muhalefet edenler, hiç şüphesiz aşağılanmış yeniklerle beraberdirler. (Bir kere) Allah "Ben ve peygamberlerim mutlaka galip olacağız" diye yazmıştır. Allah, hiç şüphesiz güçlü yenilmezdir." (el

Mücadele: 20-21)

Öyleyse durum ne olursa olsun Allah'ın va'di konusunda mü'min en ufak bir kuşkuya kapılamaz. Bu va'd, bir hakikattir. Varlık aleminde ortaya çıkması muhakkak olan bir hakikat..

Allah'ın va'di , kesin ve muhakkaktır:

"Biz, peygamberlerimize ve mü'minlere dünya hayatında muhakkak ki yardım edeceğiz" (Gafir:51)

İnsanlar, peygamberlerden kimisinin öldürüldüğünü, kimisinin yalanlanmış ve kovulmuş olarak kavim ve yurdundan hicret etliğini, kimi müminlerin işkenceden işkenceye uğratıldığını, kimisinin ateş çukurlarına atıldığını, kimisinin şehid edildiğini, kimisinin de sıkıntılı, üzüntülü ve zorlu bir hayat geçirdiğini düşündüğünde şüphelere kapılabilirler.

"Nerede Allah'ın dünya hayatında kendilerine verdiği zafer va'di ?" diye.. Şeytanın nüfuz ettiği ve nüfuz etlikten sonra da işler çevirebileceği bir boşluktur bu. Ama ne var ki insanlar hep işin zahiriyle değerlendirirler olayları..

Böyle değerlendirir ve bundan dolayı da pek çok kıymet ve pek çok hakikatten gafil kalırlar.

İnsanların değerlendirilmesi belirli bir zaman veya mekan sınırı dışına taşımamaktadır. Bu hiç kuşkusuz beşeri ve küçük bir ölçüdür. En büyük ölçü ise meseleyi daha geniş bir kapsamda, zaman ve mekan boyutlarını genişleterek sadece belirli bir çağ veya belirli bir mekan sınırında tutmadan ele almaktır. İşte itikad ve iman davasına böylesine geniş bir perspektiften baktığımızda kuşkuya yer vermez bir biçimde zafer kazandığını görürüz. Akidenin zaferi, sahiplerinin zaferi elemektir. Bu meselede akide sahiplerinin akide dışında bir varlıkları zaten düşünülemez. İmanın kendilerinden istediği şey inançlarında " fena " olmak ve şahsiyetlerini geri plana iterek akidelerini ortaya koymaktır. Sonra insanlara göre zaferin manası da kısıtlıdır. Kendilerinin alıştığı, sınırlı ve kendi gözleri önündeki anlamını aşamıyorlar. Gerçekle ise zaferin çeşitli şekilleri Önündeki anlamını aşamıyorlar. Gerçekte ise zaferin çeşitli şekilleri vardır. Hatla öyle şekilleri var ki kısıtlı beşeri bakışlara göre hezimet diye kabul edilir.

Örneğin Hz. İbrahim (a.s.)'in ateşe atılması..

Ateşe atılmasına rağmen İbrahim (a.s), ne akidesinden, ne de akidesine davet etmekten vazgeçmedi. Şimdi O'nun bu tavrı, zafer mi, yoksa hezimet mi?

Akide mantığına göre düşünüldüğünde O bu tavrıyla- ateşe atıldığı halde- zaferin doruk noktasında bulunuyordu. Ateşten kurtulmakla da ikinci bir zafer kazanıyordu. Yani değişen iki zafer biçimi..

Ama işin zahirine bakılırsa birbirinden farklı mı, farklı. Gerçekte ise birbirine çok yakın iki zafer..

Nice şehid var ki akide ve davasının onun şehadetiyle kazandığı zaferi,

bin sene daha yaşasaydı bile kazanamazdı. Bu şehadeti olmasaydı gönülleri yüce manalarla süsleyemez ve binlerce kişiyi bu yüce işe koşturamazdı. Çünkü bu, şehidin son konuşmasıdır. Kanıyla yazdığı konuşma..

Evlad ve nesilleri harekete geçiren bir güç kaynağı..

Nesiller boyunca tüm tarihsel çizgiyi bile değiştirebilecek bir dinamik..

"Allah'ın dünya hayatında peygamberleri ve mü'minler için verdiği zafer va'di nerede kaldı?" diye sormadan önce "zafer nedir?" "Hezimet nedir?" sorularını cevaplandırmak gerekir.

Beşeri değerlendirmemize konu olan nihai düşünce ve ölçülerimizi ortaya çıkarmak zorundayız. Şunu da hemen söylemek gerekir ki zahiren ve gözler önünde gerçekleşen pek çok zafer durumları vardır. Bu da söz konusu zahiri ve gözler önündeki zafer biçimlerinin, kalıcı ve değişmez zafer biçimiyle bağlantılı olduğu zamanlar gerçekleşir, örneğin Allah'ın Resul'u Hz. Muhammed (s.a.v.) (kişisel) hayatında zafer kazanmıştır. Çünkü O'nun bu zaferi, İslam akidesinin olanca hakikatiyle yeryüzünde egemenliği anlamıyla bağlantılıydı.

Çünkü İslam akidesi ferdi kalbini aşır beşeri cemaatlerin tüm hayat ve tasarruflarına egemen olmadıkça, yani ferdi hayattan, hakim devlet hayatına egemen olmadıkça tam tamına gerçekleşmiş sayılmaz.

Yüce Allah İslam akidesinin en mükemmel şekliyle gerçekleşebilmesi için bu akidenin en başta akide sahibinin hayatında gerçekleşmesini istemiştir. İman hakikati kişinin hayatında gerçekleştikten sonra, belirli ve bilinen bir tarihsel olayda da silinmez yerini alacaktır. Görülüyor ki gözler önündeki yakın bir zafer biçimi, ilerideki başka zafer biçimleriyle birleşmekte ve böylece zahiri biçimle hakiki biçim birbirine bağlanmaktadır. Tabii ki Allah'ın takdir ve tertibi doğrultusunda..

Belirtilmesi yararlı olan bir nokta daha vardır. Yüce Allah'ın peygamber ve mü'minlere verdiği va'd hep geçerli kalacaktır. Ancak iman hakikatinin, bu va'di hakikeden kimselerin gönlünde tamamlanmış olması gerekir. İman hakikati ki çoğu kere insanlar onu hafife almaktadırlar. Gerçekte ise o; gönüller -tüm şekil ve türleriyle - şirkten tamamen arınmadıkça var olmaz.

Şirkin, kimi gizli biçimleri vardır ki bir gönül, tamamen Allah'a yönelmedikçe; sadece O'na tevekkül edip, Allah'ın tasarrufu altında olduğunu sürekli hissetmedikçe, Allah'ın seçiminden başka tüm seçim haklarını bırakmadıkça ve tüm bunları tam bir huzur, güven, rıza ve kabulle karşılamadıkça mümkün değil kurtulamaz ondan.

Ama ne zaman ki kişi bu mertebeye ulaşır yani Allah'a karşı edebini bozmaz, zafer veya hayrın ille de şu veya bu biçimini isterim diye Rabbine teklifler yapmazsa, tüm bu konularda sadece Rabbine tevekkül eder. sadece O'na bağlı kalırsa ve başına gelen her şeyi hayır diye telakki ederse zafer gerçekleşir. Çünkü bu alanda yapılanlar da zaferin anlamları içindedir. Benlik ve şehvetleri yenme zaferi..

Ki bu, dıştaki zaferin onsuz hiç bir şekilde gerçekleşemeyeceği dahili zaferin ta kendisidir.

5 - Zaferin Gecikmesi

Yüce Allah, davasını yüklenen ve koruyan kimselerin tembeller olmasını kesinlikle istememiştir. Gevşeyip oturan, hiç bir sıkıntıya katlanmadan, sadece namaz kılıyor. Kur'an okuyor diye, eziyet ve saldırılarla karşı karşıya kaldıklarında (lafta kalan) dualarla Allah'a yöneliyor diye gökten bir zafer inmesini bekleyen tembeller.

Evet namaz kılmak, Kur'an okumak ve hem darlıkta hem de bollukta duayla Allah'a yönelmek vaciptir. Ama bu ibadet tek başına onları ilahi davanın adamlığı ve hamiliğine ehil kılmaya yetmez. Bunun ötesinde bir de savaş için hazırlanmak çarpışma için donanmak (azık hazırlamak), karşılaştıkları batılın silahlandığı gibi silahlanmak ve takva, iman ve Allah'a bağlılık silahları açısından da batılı geride bırakmak zorundadırlar. Bir kere Yüce Allah iman eden kimselerin, kendilerini gene bizzat kendilerinin savunmasını irade etmiştir. Kendi yol ve yöntemleriyle..

Bundan maksat mü'minlerin savaşarak olgunlaşmasıdır.

Çünkü insan bünyesi, tehlike ortamlarında kendisini savunup korurken, saldırgana karşı tüm gücünü toplayıp vuruşurken olgunlaştığı kadar başka hiç bir yolla olgunlaşmaz. Başka hiçbir yolla potansiyel ve yetenekleri ortaya çıkmaz. Ancak tehlike söz konusu olduğunda ortaya çıkar bu yetenekleri. Ve tüm hücreler -görevlerini yapmak üzere- böyle anlarda faaliyete geçer. Hem de olanca yetenekleriyle..

Ortak bir ameliyede diğer hücrelerle dayanışmak üzere..

Olanca güçlerini ortaya koymak ve olanca enerjilerini harcamak üzere.. Kendisine takdir edilen azami gücüne ve kendisine bahsedilen mükemmellik derecesine erişmek üzere..

Kendisine Allah'ın dinine davet görevi verilen bir ümmet, hiç kuşkusuz tüm hücreleriyle uyanık olmak, olanca gücüyle harekete geçmek, tüm yeteneklerini ortaya koymak ve olanca enerjisini toplamak zorundadır. Gelişmesinin tamamlanması, olgunluğuna erişmesi ve böylece büyük emaneti yüklenmeye ve gereğini yapmaya hazır olması buna bağlıdır.

Hiç bir sorumluluk yüklenmeyen ve yerinde çakılıp kalmış gevşek kimselerin kolaylık ve rahatlıkla kavuştuğu süratli bir zaferin ise söz konusu yetenekleri ortaya çıkarması mümkün değildir. Hareket gerektirmeyen ve harekete çağırmayan böyle bir zafer, yetenekleri muattal bırakmaktan başka bir işe yaramaz. Bunun yanında böylesine kolay, basit ve oldu bitti bir zaferin, elden çıkıp kaybolması da o derece kolay ve basittir. Bunun nedenlerine gelince:

Birincisi: Bu tür bir zafer ucuzdur.. Uğrunda aziz denilebilecek kurbanlar vermemiştir.

İkincisi: Böylesine bir zafere kavuşanlar, bu zaferi koruyacak bir güç

eğitiminden geçmemişlerdir. Bu zaferi kazanacak kadar enerji toplayıp bilenmemişlerdir. Bundan dolayı silkinemez ve zaferlerini korumak için harekete geçemezler.

Sonra bu arada zafer ve hezimetten güç ve za'aftan, hüküm ve gerilemeden, avlama ve manevradan , ayrıca tüm bunlara eşlik eden duygulardan, yani umut ve acı, gam ve sevinç, huzur ve güvensizlik, za'af ve güçsüzlük gibi duygulardan ileri gelen vicdani eğitim ve pratik alışkanlıklar da söz konusudur. Bunların da ötesinde toparlanma, akide ve cemaat kavramlarında fedakarlık (fena); savaş esnasında, savaş öncesi ve sonrasındaki dayanışma, güç ve za'af noktalarının ortaya çıkması, her tür şartın gerektirdiği tedbir ve strateji gerçekleri..

Ki bunların tümü, davayı yüklenen, davaya bekçilik ve insanlara önderlik eden bir ümmet için vazgeçilmez zaruretlerdir. İşte tüm bunlardan - ve Allah'ın bildiği başka nedenlerden- dolayı Yüce Allah mü'minlerin savunmasını, gökten inecek zahmetsiz bir raslantıya değil, bizzat kendi nefislerine yüklemiştir.

Eğer mü'min ümmetin bünyesi daha tam olarak olgunlaşmamışsa, yapısını tamamlayamamışsa, gücünü yerli yerinde iyice toplayamamışsa ve tüm hücrelerini azami güç ve yetenekleriyle işler hale gelebilmesi için ortak bir harekete geçirememişse zafer gecikebilir. Hatta bünyede böyle noksanlıklar bulunurken kavuşulacak bir zafer, kaybedilmekle karşı karşıyadır. Çünkü ümmet, bu zaferini uzun süre koruyabilecek bir güce erişememiştir.

Zafer gecikebilir. Ta ki mü'min ümmet, güç ve imkanı dahilinde bulunan azami yeteneğini, aziz veya pahalı, basit veya önemsiz her şeyini Allah yolunda harcaıyabilsin.

Zafer gecikebilir. Ta ki mü'min ümmet, en son gücünü de denesin. Ve böylece tek başına ortaya koyduğu bu gücün Allah'a dayanmadıkça zafer getiremeyeceğini anlasın. Çünkü Allah katındaki zafer, olanca gücün ortaya konulmasından sonra sonucun Allah'a havale edilmesiyle gelir.

Zafer gecikebilir. Ta ki mü'min ümmetin Allah'la olan ilişkisi daha da güçlensin. Acı ve sıkıntı çekerken, dava yolunda infak ederken, evet böylesine bir darlık içindeyken Allah'tan başka hiç bir dayanağın, yönelecek hiçbir gücün bulunmadığını anlasın. İşte bu biricik bağlantıdır temel garanti..

İslam ümmetinin -Allah'ın izni ile gelecek zaferden sonra- dosdoğru yol istikametini izlemesinin garantisi..

Bunun sonucu ise ümmetin azgınlaşmadan yaşamasıdır. Haktan, adaletten ve kendisine Allah katından gelen hayırdan sapmadan yaşamasıdır.

Zafer gecikebilir. Eğer mü'min ümmet, mücadelesini, infakını ve kurbanlarını tamamen Allah'a ve Allah'ın dinine tahsis edememişse yani hala bir ganimet için kişisel (veya ulusal) bir hamiyet yahut cesaret ispatı için düşmanla savaşma çemberini kıramamışsa..

Çünkü Allah, cihadın sadece kendisi için ve kendisi yolunda yapılmasını, başka tür tüm amaçlardan beri olmasını istemektedir.

Allah'ın Resulü (s.a.v.)'e soruluyor:

"Bir adam hamiyet için, diğeri cesaret ispatı için, bir başkası da insanlar tarafından görülsün diye savaşıyor. Bunların hangisi Allah yolundu?"

Allah'ın Resulu (s.a.v.) cevap veriyor:

" Kim Allah'ın adı yücelsin diye savaşıyorsa onunki Allah yolundadır" (Buhari: 8/189; Müslim: 3/1512)

Zafer gecikebilir. Mü'min ümmetin savaştığı şer güçlerin içinde bulunan hayır kalıntılarının ayırt edilmesi için gecikebilir. Çünkü Yüce Allah, şerrin bu hayırdan tecrid olmasını, tüm kötülüğüyle ortaya çıkmasını ve bir zerrecik hayrı taşımadan tek başına helak olmasını istemektedir.

Zafer gecikebilir. Eğer mü'min ümmetin savaştığı batılın sahteliği insanlar tarafından iyici anlaşılamamışsa gecikebilir. Çünkü mü'minlerin - sahteliği anlaşılmamış- batılı yenmesi, fesadına ve zevalinin zaruretine henüz kani olmamış kimselerden taraflar toplamasına neden olabilir.

Batılın hakikatini anlayamamış masum kimselerin gönlünde kalıntıları kalmış olabilir. Bundan dolayı da Yüce Allah, batılın, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıp arkasından üzüntü duyulacak hiç bir kalıntı bırakmadan zeval bulması sağlanıncaya kadar kalmasını istemektedir.

Zafer gecikebilir. Eğer ortam, mü'min ümmetin temsil ettiği hakkı, hayır ve adaleti karşılamaya hazır değilse gecikebilir. Çünkü ümmet böyle bir vaziyette zafere ulaşırsa, ortamın muhalefetiyle karşılaşabilir. Bu durumuyla istikrarlı olmayabilir.

Böylece çatışmalar sürüp gider ve gönüller bu muzaffer hakkı karşılamaya hazır hale gelinceye kadar devam eder.

İşte tüm bunlardan ve Allah'ın bildiği daha başka nedenlerden dolayı zafer gecikebilir. Bu gecikme esnasında da fedakarlık ve acılar kat kat artabilir. Bununla beraber Yüce Allah'ın mü'minleri koruması ve sonunda kesin zafere kavuşturma va'di gene bakidir. Yalnız şu var ki zaferin kendisine göre bir takım yükümlülük ve zorlukları vardır. Yüce Allah, ancak şartlar hazır olunca, bedeli ödenince ve ortam uygun hale gelince zafere izin verir. Zaferi karşılayıp hakkını vermenin vazgeçilmez şartı budur.

"Allah, (dinine) yardım edenlere kesinlikle yardım edecektir. Allah hiç şüphesiz güçlü ve yenilmezdir. (Dinine yardım eden kimseler ki) onlara yeryüzünde bir imkan verdiğimizde namazı ikame edip zekatlarını verir ve ma'rufu emredip münkerden de sakındırırlar. İşlerin akibeti, hiç şüphesiz Allah'a racidir." (el-Hacc:41)

Görülüyor ki bu, sebep ve gereklere, yükümlülük ve zorluklara dayanan bir zaferdir. Bu şartlar yerine getirildikten sonra Allah'a havale edilir İşler. O'dur işlerde dileğince tasarruf eden.. O'dur hezimet zafere ve - dayanaklar zayıflayınca veya görev ihmal edilince- zaferi de hezimete dönüştüren..

" İşlerin akibeti, hiç şüphesiz Allah'a racidir."

Çünkü söz konusu olan, Allah'ın nizamını hayatın pratiğinde gerçekleştirmektir. Yeryüzünde hakkın adaletin, hayır ve ıslah getiren özgürlüğün zaferidir. Zat ve kişilerin, arzu ve şehvetlerin, yanında ve gölgesinde geri planda kaldığı mukadder zafer..

Sebepleri bedeli, sorumluluk ve şartları olan bir zaferdir bu. Götürü ve rastlantı iş yapanlara verilen bir zafer değildir bu. Zaferin gaye ve gereklerini yerine getirmeyen kimseye verilen bir zafer de değildir.

Öyleyse bu kimseler güçlü, sarsılmaz ve fedakar olmak zorundadırlar. Kur'anı Kerim, bu emaneti taşıyacak yürekli kimseler yetiştirmektedir. Bu dünyanın hiç bir şeyine göz dikmeden her şeyi davasına verecek ve davası için her yükü kaldıracak kadar fedakar..

Sadece Ahirete göz diken ve Allah'ın rızasından başka hiç bir şey beklemeyen kimseler..

Yani sıkıntıyı, zorluğu, mahrumiyeti, direnme ve İşkenceyi göze alarak, bu dünyada ele geçecek yakın hiç bir mükafat beklemeden tüm yeryüzüne açılmaya hazır kimseler..

Hatta bu yakın mükafat; davalarının zaferi, İslam'ın galibiyeti ve müslümanların başarısı olsa bile..

İşte, önlerindeki işlerin yakın bir mükafat getirmeyeceğini bilen, mükafata kavuşulup hakla batılın arasında kesin hüküm verilecek gün olarak bir tek Ahireti bekleyen kimseler var olunca..

Ayrıca bu kimselerin biat ve ahitleri konusundaki sadık niyetleri ortaya çıkınca..

Evet ancak bu durumda yeryüzü zaferi gelir bu kimselere..

Ancak bu durumda zaferin eminleri olur bu kimseler..

Ama gene de bu zafer ve eminlik, bu kimselerin kendisi için değil, ilahi hayat nizamının yeryüzündeki kuruluşlarına bekçilik yapmak içindir.

Dünyevi hiç bir ganimete, verilecek hiç bir dünya mükafatına göz dikmeden. Allah'ın rızasına kavuşacağı Kıyamet gününe her şeyiyle hazırlanarak emanete ehil hale gelmiş mü'min bir ümmet içindir zafer.

Şurası kesin ki zafer, donanım ve sayı çokluğuyla, mal ve erzak bolluğuyla kavuşulacak bir şey değildir. Çünkü zafer (ilahi yardım), önünde hiç bir beşeri gücün dayanamayacağı ilahi kuvvete bağlanmış insanların (varlık) ve miktarıyla gerçekleşir.

ONİKİNCİ BÖLÜM

İSLAMA GÖRE HAYAT

1 - Ahiret Yurdu

2 - Büyük İnanç İlkesi

3 - Hayatın Gayesi

1 - Ahiret Yurdu

İslam akidesinin temel meselelerinden biri de Ahiret yurdundaki "diriliş"

"hesap" ve "ceza - mükafat" meselesidir.

İslam'ın getirdiği inancın gereği budur, ilahlık vahdaniyetinden hemen sonra gelen İslami akidenin bir dayanağıdır bu. Bu dinin -akidesi ve düşüncesiyle, ahlak ve davranışıyla, şeriat ve nizamiyle bu dinin- ancak kendisi üzerinde ve kendisiyle kaim olduğu bir esas...

Kur'an-ı Kerim'de buyurulduğu gibi Allah'ın kemale erdirdiği, mü'minlere verdiği nimeti onunla tamamladığı ve kendilerine din olarak seçtiği bu din; hakikati açısından mükemmel bir hayat nizamı, kuruluşu açısından da uyumlu ve dörtbaşı mamur bir yapıdır. Bu dinin itikadi düşüncesi, bu dinin ahlaki değerleri ve yönetimle ilgili kanunlarıyla tam bir uyum ve mükemmellik içindedir. Ve bunların hepsi de -ortak yanları olan- ilahlık ve ahiret hayatı hakikatlerinde ifadesini bularak bir tek esasa dayanmaktadır.

İslam'a göre hayat, ne bir ferdin, ne bir insan neslinin ve ne de tüm insanlığın sadece bu dünyadaki ömürlerini temsil eden şu kısacık, sınırlı ve görünen dönemden ibaret değildir. Çünkü İslam'a göre hayat, Ahiret yurdunu hesaptan çıkarıp ona inanmayan kimselerin yaşadığı eğlendiği ve tattığı şu kısacık dönemle asla kıyaslanamayacak kadar daha uzun, geniş, derin ve çeşitlidir. Zaman bakımından uzun, ufukları daha geniş, daha derin alemlere kök salmış ve hakikatte de çok daha çeşitlidir.

İslam'a göre hayat zaman içinde uzayıp gider. Bu gözler önündeki dünya hayatını kapsadığı gibi boyutlarını bir tek Allah'ın bildiği Ahiret hayatını da kapsamaktadır. Ahiret hayatı ki; tüm dünya hayatı ona kıyasla sadece gündüzün bir kaç saati...

İslam'a göre hayat, mekanları da aşar...

Bu görünen varlığın yanında, hakikatinin tümü sadece Allah tarafından bilinen gayb alemini de kapsar. Gayb aleminden, Allah'ın bize bildirdiğinden öte hiç bir şeyi bilemiyoruz. Yalnız bu ölüm anından itibaren başlayıp Ahiret yurdunda biten bir varlık alemidir. Gerek ölüm aleminin ve gerekse Ahiret alemi, Allah'ın gaybındandır. Her ikisinde de uzar gider insani varlık. Allah'tan başka hiç kimsenin bilemediği bir biçimde...

İslam'a göre hayat, hakikati açısından da uzayıp gider. Dünya hayatının bu bizce bilinen boyutlarını kapsadığı gibi Ahiret hayatının şu yepyeni boyutlarını da kapsamaktadır. Tabi bunun içinde cennet de var, cehennem de...

Tad ve zevkleri dünya hayatınkine hiç benzemeyen daha başka türden bir hayattır bu. öyle ki bu hayatın yanında dünya hayatı- kıyaslanacak olsa- bir sinek kanadı bile etmez.

İslam düşüncesine göre insani şahsiyetin varlığı sözünü ettiğimiz zamanın boyutları ve mekan ufuklarında, başka bir alemin içine doğru ve yeni bir hayat biçimiyle uzayıp gitmektedir. Bu şahsiyetin varlık alemine bakışı, insani, yapıya yaklaşımı ve hayattan tad alma yeteneği de hiç kuşkusuz bu ufuk bu derinlik ve boyutlar nisbetinde genişler, enginlik kazanır.

Peki ya şu Ahirete inanmıyan kimseler?! Onlar ki evrensel ve insani varlığa bakış açıları küçüldükçe küçülüyor. Her şeylerini; kendilerini, düşüncelerini değer ölçüsü ve kavgalarını, dünya hayatının böylesine dar ve küçük çemberine sıkıştırıp duruyorlar. Zaten değer ölçülerindeki farklılığın başlangıcı da budur.

Bu dinin ne kadar mükemmel ve uyumlu bir hayat nizamı olduğu ve Ahiret hayatının bu dinin düşünsel, ahlaki, itikadı, eğitsel, seri ve nizami yapısındaki değeri işte bu noktada tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır. şurası kuşkusuzdur ki böylesine geniş ve uzun bir zaman, mekan alem ve yaşam düzeyinde hayatını sürdüren bir insanla daracık dünyevi çerçevede, kaçırdığı hiçbir şeyden dolayı hiçbir karşılık, -yaptığı ve yapacağı hiç bir şeyden dolayı hiçbir mükafat beklemeden yaşayan insan aynı olamaz. Çünkü bu insan için ele geçirilebilecek her şey ve her tür mükafat sadece bu daracık çerçeveden ve bu hayatın insanlarından gelebilir.

Bir düşünceden enginliği; derinlik ve çeşitliliği; kişinin gönlüne genişlik, ilgi alanlarına büyüklük, duygularına da yücelik verir. Ahlak ve davranışların kaynağı budur. Kendi dar çerçeveleri ve davranışları doğrultusunda keyfice yaşayanların ahlakından başka bir ahlak.. Bu düşüncenin enginlik, derinlik ve çeşitliliğine bu düşüncenin bir tabiatını, Ahiret yurdundaki adil muameleye ilişkin inanç ve elden kaçan dünyalığı geride bırakacak büyük mükafat eklenecek olursa mü'min nefis hazırlanmış demektir. Allah katından geldiği, ceza ve mükafatın temel dayanağı olduğu bilinen salahın, hayır ve hakkın yolunda fedakarlık yapmaya hazırlanmıştır mü'min. Ayrıca bu düşünce, kişinin ahlakını da düzeltmektedir. Ahlakına düzen ve davranışlarına istikamet kazandırmaktadır. Ferdlerin kötülük çıkarmalarını ve sapıtmalarını önleyen yönetim ve örgütlerin ıslahını da sağlamaktadır. İşlam düşüncesinin getirdiği Ahiret inancı yakın halini alınca gerçekleşen durum budur. Sonra Ahirete inanmış bir kimse şunu kesinlikle bilir ki bu düşüncenin fesadına göz yummak; insanlığı sadece dünya hayatının ıslah ve hayrından değil, Ahirette alınacak mükafatları da mahrum bırakacaktır. Böylece dünyalarının yanında Ahiretlerini de kaybedeceklerdir.

Ahiret hayatı inancına iftira düzenler diyor ki:

"Ahiret inancı, insanları dünya hayatını ihmal etmeye götürmektedir. Kötülüğe seyirci kalmaya" güzelleştirmek ve ıslah etmek için hiç bir çaba harcamamaya neden olmaktadır.

"Ahiretin nimetlerine kavuşayım diye dünyanın tağut ve mfsidlere bırakılmasına yol açmaktadır.."

Ahiret inancına bu iftirayı düzen kimseler, bu iftiralarına bir de cehaletlerini eklemektedirler. Sapıtmış kilisenin getirdiği Ahiret inancıyla bu dosdoğru dinin Ahiret inancını birbirine karıştırmaktadırlar.

Bir kere İşlam'a göre dünya hayatı, Ahiret hayatının tarlasıdır. Dünya

hayatında farzettığı cihad, bu hayatın ıslahı içindir. Dünyayı şer ve fesadları temizlemek içindir. Allah'ın hakimiyetine yapılan saldırıyı durdurmak, içindir. Tagutları defederek tüm insanlığı hayır ve adalet içinde yaşatmak içindir. Ve İslam'ın nazarında tüm bunlar. Ahiret için birer azıktır. Mücahidlere cennet kapılarını açan, batılla yaptıkları savaşta kaybedilen herşeyin ve başlarına gelen tüm eziyetlerin karşılığını (mükafatını) garantileyen bir anlayıştır.

Acaba böylesine bir düşüncedeki akide sahiplerinin dünyayı boş vermelerine, durgun ve kokuşmuş, bozulup yozlaşmış, zulüm ve tağutluğa terkedilmiş veya ıslahsız ve umransız bir halde bırakılmalarına imkan var mıdır?

Ahiret gününe inanan ve o gün yüce Allah'tan mükafat bekleyen kimselerin dünyayı bu halde bırakmaları mümkün mü?

Eğer belirli bir dönemde bozuk bir yaşama rıza gösteren, fesadın, kötülüğün, zulüm, azgınlık ve cihattan geri kalışın dünya hayatlarına yayılmasına göz yuman -müslüman iddialı- bazı insanlar bulunuyorsa, hiç kuşkusuz bunun nedeni İslam'dan sapmadır, İslami düşünceleri, yozlaşıp sapıttığı için bu durumda bulunuyorlar. Yoksa bunun nedeni, bu dine hakkıyla bağlılık değildir. Ahiret günü Yüce Allah'a kavuşacaklarına kesinlikle inanmış olmaları da değildir. Çünkü Ahiret'te Rabbine kavuşacağına inanıp bu dinin hakikatini iyice anlayan bir kimsenin böylesine bozuk bir hayat yaşamasına imkan yoktur. Geri kalmış halde veya şerre, fesada, tağutluğa rıza göstermiş halde yaşamasına imkan yoktur.

Bir müslüman, ancak bu dünyadan daha üstün ve daha büyük bir mevkide olduğunu hissederek hayatını yaşayabilir. O, bu hayatın güzelliklerinden yararlanırken veya zühd hayatını yaşarken kesinlikle bilir ki tüm bunlar kendisi için dünyada helal ve ahirette de tamamen kendisine aittir.

Mü'min bu hayatın kalkınması enerji ve güç kaynaklarının kullanılması için çalışan ve bunu ilahi hilafetin bir gereği sayarak yapan kimsedir. Çünkü o bu işiyle şerre, fesad ve zulme karşı savaşan kimsedir. Çünkü o bu işiyle Ahirete hazırlanmaktadır. Dünyanın Ahiret tarlası olduğunu Ahirete giden yolun dünyadan geçtiğini ve dünyanın küçük -önemsiz ama Ahirette kavuşulacak büyük nimetin basamağı olan ilahi bir nimet olduğunu - dininin bir buyruğu diye- bilmektedir.

Dünyanın değeri - Allah'ın şaşmaz terazisine göre- Ahiretin değeri yanında sadece bir oyun ve eğlencedir:

"Dünya hayatıyla (uğraşmak) oyun - eğlenceden başka bir şey değildir. Ahiret yurdu ise muttakiler için elbetteki en iyisidir. (Daha da) akıllanıp (inanmıyacak mısınız?)" (el-En'am:32)

İşte dünya hayatının da Ahiret yurdunun da Allah'ın şaşmaz terazisindeki değerleri budur. Bu küçük gezegende geçecek her an, Ahiretin ebedi sonsuz ve geniş mülküyle kıyaslandığında kesinlikle başka türlü olamaz.

Gene bu dünyada yapılan kulluk faaliyetinin değeri bile büyük Ahiret Aleminin erişilmez ciddiyetiyle kıyaslandığında oyun -eğlenceden başka hiç bir şey olamaz.- Bu tartışma götürmez mutlak bir değerlendirmedir.

Ama - yukarı da değindiğimiz gibi- İslam düşüncesine göre bu değerlendirme; dünya hayatını ihmal etmeye veya onu bir kenara itmeye yahut ondan kopuk bir hayat yaşamaya kesinlikle neden olmaz.

Sonra özellikle kimi tasavvuf ve zühd hareketlerinde söz konusu olan bu türden ihmal, kopukluk veya uzlet anlayışı, kesinlikle İslami düşünceden kaynaklanıyor değildir. Çünkü bu durum İslam alemine, kilise mistizminden fars felsefesinden ve kimi malum grek damgalı işraki felsefelerden - çok daha sonraları- geçmiştir.

İslam düşüncesini, en mükemmel biçimiyle yaşayan en büyük örnek sahabe nesli, ne uzletçi, ne de hayattan kopuk kimselerdi.

Bu sahabe nesli ki, hem nefislerindeki şeytanı, hem de (o gün için) etraflarında bulunan egemen yeryüzü düzenlerini yenmiştir. Kula kul olmaya dayalı imparatorlukları yıkmıştır.

Sahabe nesli ki, hayatın içinde bunca, faaliyetlerde bulunup bunca büyük eserler gerçekleştirmek suretiyle ahirete yönelik işler yapmış ve böylece -Allah'ın terazisindeki ağırlığa uygun olarak - dünya hayatının gerçek değerini kavramıştır. Bu hayatı - pek çok canlı yönleriyle- büyük bir dinamizm ve coşkun bir enerjiyle yaşamışlardır.

Onlar, işte dünya hayatı ve ahiret yurduna ilişkin bu Rabbani değerlendirmelerinden dolayı, dünyaya asla köle olmadılar. Dünya onlara değil, onlar dünyaya bindi. Onlar dünyayı hizmetkar yaptılar . Ama Allah için ve Allah'ın hakimiyeti için ram kıldılar dünyayı.

Hilafetin gereğine uygun olarak ilahi halifeliği yerine getirdiler. Dünyayı onarıp ıslah ettiler. Ama bu hilafetleriyle onlar sadece Allah'ın rızasını arıyorlardı. Ahiret yurdunu umuyorlardı. Bundan dolayı da dünya halkını dünyadayken geride bıraktılar. Sonra Ahirette de -aynı şekilde- onları geri bırakmış oldular.

İslam nizamındaki her tür ayrıntıya Ahiret hayatına iman açısından bakılabilir. Ahiret hayatının düşünceye bahşettiği güzellik yücelik ve enginlik açısından, ahlaka verdiği üstünlük, arılık ve hoşgörü bakımından hak ve takva konusundaki sıkı tavsiyelerden ve insani faaliyetlere bahşettiği samimiyet, güven ve düzenlilik noktasından bakılabilir. İşte tüm bunlardan dolayı Ahirete kesin bir şekilde inanılmadan İslami bir hayatın istikamet bulmasına imkan yoktur. Ve işte Kur'an-ı Kerimde Ahiret gerçeğine ilişkin olarak sık sık uyarı yapılmasının nedeni de budur.

Cahiliyye Arapları -bu cehaletlerinden dolayı- bu dünya hayatından ayrı bir başka hayat veya bir başka âlem düşünemiyorlardı. Bu alandaki düşünce bilinç ve bakış ufukları genişlemiyordu. Dünya hayatının malum boyutlarının ötesindeki insani lezzetlere inanıp daha ileri ve daha derinlere bakamıyorlardı. Yani hayvanın düşünce ve hislerine benzer

düşünce ve hisler..

Şimdiki cahiliyenin - fanatiklerin ısrarla "bilimsel" diye adlandırdıkları cahiliyenin- durumu neyse onlarınki de öyleydi. Bundan dolayı diyorlar ki:

"Hayat, (varsa-yoksa) sadece bu dünya hayatımızdır. Ve biz diriltecek de değiliz." (el-Enam: 29)

Yüce Allah, bu düşüncenin gölgesinde onurlu bir insanlık hayatının yaşanamayacağını elbette ki biliyordu. Çünkü Ahirete inanmamak, daracık düşünce ve şuur ufkunda yaşamak demektir. İnsanı alçalttıkça alçaltan ve düşüncesini -tıpkı hayvanlar gibi- iç güdülerin sınırında tutan fasid bir dairede yaşamak demektir. Daracık bir zaman ve mekan çemberi ki, sonucu ruhsal bunalımlar, fani meta üzerindeki çekişmeler ve küçücük dünya metaini kölelikten başka bir şey değildir. Dar bir hücre ki şehvetler çığırından çıkmıştır. Ahlaksızlık batağında başını almış yürümüştür, hem de karşısında hiç bir engel tanımadan..

Dur durak nedir bilmeden..

Hiç bir mükafata kavuşma umudu bulunmadan..

Düşük ve bayağı hayvanın iç güdusel isteklerini aşamayan şehvetlerin frenlenmesine karşılık kavuşulacak mükafatı hiç umursamadan..

Zaman ve mekanın daracık açısından bakılınca görülecek ki, adaletsizlik ve acımasızlık, haksızlık ve ölçsüzlüğe dayalı hiç bir beşeri düzen ve yönetim yoktur ki bireylerin (çıkar) kavgalarına sahne olmasın öyleki bu düzenlerde bireyler kendi aralarında, sınıf ve ırklar da birbirleriyle kapışıp dururlar. Artık her bir grup endişesiz yaşayan bir orman yaratığı olmuştur. Vahşi ve yırtıcı hayvanlardan farksız bir duruma girmiştir. Tıpkı bugünkü uygar dünyada -her yerde- gördüğümüz durum gibi..

Ve Allah, tüm bunları hiç kuşkusuz (ezel) İlmile biliyordu. Kendisine insanlığa önderlik görevini takdir buyurduğu bir ümmetin, ancak bu daracık çerçeveyi kırıp sonsuzluk alemine bağlanmakla görevini yapabileceğini biliyordu. Hayatı, -insanlık onurunun somut biçimiyle tecelli edeceği- bir doruğa çıkarmakla görevlendirilen böyle bir ümmetin, değerlendirme ve düşüncesini daracık dünya çerçevesinden öte uçsuz-bucaksız ufuk ve alemlere götürmedikçe bu görevini yapmasına kesinlikle imkan yoklu. Bu ümmetin düşünce ve ölçüleri dünya darlığından kurtulup hem dünya, hem de Ahiretin genişliğinde yücelmeliydi. Yüce Allah'ın, Kur'an-ı Kerim'de Ahiret hakikatini sık sık vurgulamasının nedeni buydu işte..

Çünkü bu hayat, her şeyden önce bir hakikattir. Hakkı anlatan Yüce Allah'ın bildirdiği bir hakikat..

İkinci olarak, Ahiret hayatına İnanmak bir zarurettir. İnsanın, insanlığının kemâle ermesinin zorunlu şartıdır bu. Düşünce ve itikat, ahlâk ve davranış; şariat ve nizam yönünden bir zaruret..

Evet..

Ahiret yurdu..

O'nun muttaki kimselerin gönlündeki biricik ağırlığıdır terazi kefesini indiren..

Sadece bu ağırlıktır, bu dünyadaki yakın ve önemsiz çıkarların fitnesine uğramaktan mü'mini koruyan..

Onsuz hiç bir kalbin ve hiç bir hayatın istikamete girmesine de imkan yok. Eğer bu da olmazsa acaba insan nefsinin, dünyevî bir meta'a kavuşmaya ilişkin dayanılmaz arzusunun bir düzene bağlanması mümkün mü? Onu, açgözlülük ve azgınlıktan kim kurtarabilir?

Taşkın arzularını, çılgınca şehvetlerini ve delice bencilliğini kim frenleyebilir?

Dünya hayatının elden gitmesiyle bile kaybolmaması gereken hisse (hukuk) uğrındaki savaşında ona kim güven verebilir?

Hak-batıl savaşında ona kim sebat verebilir?

Elden kaçıp kayboluveren bunca dünyevî emeller dururken, şer büyüüp batıl da sürgit azarken hayır ve şer kavgasında ona kim direnç verebilir?

Şurası kesindir ki Ahiret inancı olmadan bu kavgalı, bu taşkınlık dolu ortamda insana sebat verecek hiç bir şey kalmaz. Başkalarına karşı, olaylara ve değişen şartlara karşı kendisine direnç verecek hiç bir şey kalmaz. Ve hiç kuşkusuz Allah'tan korkan, affeden, yüceleri tüm sarsıntılara, fırtınalara ve fitnelere karşı hak ve hayırdan asla ayrılmayan, yollarına inançla, gönülleri güven ve huzur dolu olarak devam eden kimseler için en hayırlı olandır Ahiret yurdu..

Ahiret inancı, gaybî bir hakikattir. Bilimsel sosyalizm tellallarının gönüllerden çıkarmak, hayat ve inanç aleminden uzaklaştırmak istedikleri bir gayb hakikati..

Amaçları bu hakikatin yerine bilimsellik (!) diye cahili, yetersiz ve kafir bir ideoloji koymaktır. Çerçi bu uğraşları umutsuzdur; ama bu yüzden emekler harcanmakta, çabalar tükenmekte, nefisler bozulmakta ve - Ahiret inancından başka hiç bir yolla önlenemeyecek olan çılgın ve şaşkın arzular azdıkça azmaktadır. Rüşvet, fesad, açgözlülük ve tağutluğun başını alıp gitmesinin nedeni budur. İhmal, boşvermişlik ve ihanet hastalığının her alana yayılmasının nedeni de budur.

Gayb alemiyle çelişen bilimsellik (!), onsekizinci ve ondokuzuncu yüzyıllardan kalan bir cehalettir.

Bizzat beşeri ilimlerin vazgeçtiği bir cehalet..

Bundan dolayı da yirminci asırda sadece cahillerin uğraşı durumuna gelen bir cehalet..

İnsanın fitratını ve dolayısıyla da insanlığını mahvolmuşlukla karşı karşıya bırakıp tüm hayatı fesada veren bir cehalet..

Aslında bu, insanlığı her tür hayati dayanaktan yoksun bırakmak isteyen siyonizmin bir planıdır. İnsanlık, mahvolsun ki "siyon krallığı?" na kolayca boyun eğsin, işte siyonizmin önceden hazırlanmış korkunç planına uygun olarak dünyanın pek çok yerinde kurup kolladığı düzenler ortadayken papağanların ağızdan düşürmediği bilimselliğin (!) iç yüzü

budur.

Yüce Allah, insanlığı yönetip şahidliğini yapabilecek bir ümmetin - ki bu da İslâm ümmetinin görevidir - net, açık ve gönlünün derinliklerinde kök salmış bir Ahiret inancına sahip olmasını, kesin bir şekilde istemiştir. Hayatı, kısacık dünya alemini aşamayacak kısacık bir dönemden ibaret saymak, böyle bir ümmeti bu sıfat ve bu göreviyle mümkün değil ortaya çıkaramaz..

Ahiret inancı, düşüncedeki enginlik, nefisteki genişlik ve hayattaki devamlılık demektir. İnsan kişiliğinin oluşmasının bir zaruretidir bu inanç. Büyük görevi yüklenebilmenin bir şartıdır. Nefsi, basit şehvetlerden ve bayağı arzulardan kurtarmanın bir gereğidir. Kısa hedefli sonuçlar yüzünden umutsuzluğa kapılmamayı ve acıklı yaralar yüzünden yerinde çakılıp kalmamayı sağlayan geniş bir hareket alanının zaruretidir bu inanç. Büyük görevi hakkıyla ifa edebilmenin vazgeçilmez nitelik ve duyguları demektir bu inanç.

Görülüyor ki Ahiret inancı, bir yol ayrımıdır. Sağduyu ve engin görüşlülüğün insanca özelliğini, hayvanın algılama sınırını aşamayan basiretsizlikten ve iç güdüler çemberinde hapsolünmüşluktan ayıran bir farktır bu.

İşte Allah'ın dininde Ahiret inancının üzerinde bu denli durulmasının nedeni budur. Bu inanç, özellikle son dinde en mükemmel biçimini almıştır. Olanca genişlik, derinlik ve netliğiyle kemaline ermiştir. Öyle ki müslümanın hissinde Ahiret alemi, fiilen içinde yaşadığı dünya hayatından çok daha net, kesin ve köklü bir hale gelmiştir. Zaten bu ümmet bu durumuyla insanlığı yönetmeye ehil hale gelmiştir. Hem de insanlık tarihinin asla unutamayacağı raşid bir yönetim biçimiyle..

2 - Büyük İnanç İlkesi

İmanın büyük bir ilke ve esası var ki. dava adamı bunu iyice bilmek ve buna göre çalışmak zorundadır. Bu ilke şudur:

Allah'ın dinini yeryüzünde hakim kılmanın anlamı, mü'minlerin hem dünya hem de Ahiret hayatını din ve dünya veya dünya ve Ahiret ayırımını yapmadan ıslah etmek çalışmak ve kurtuluşa ermek demektir. Açıkça görülüyor ki hem dünya, hem Ahiret, hem de din için bir tek metod (yol) söz konusudur. İmanın bu büyük ilkesinin kaynağı Kur'an-ı Kerim'din Rabbimizin buyruğudur.

"Eğer ehli kitap iman edip (küfürden) sakınsaydı, biz de onların günahlarını örter ve kendilerini nimetler dolu cennetlere koyardık. Eğer onlar Tevrat'ı, İncil'i ve Rableri'nden kendilerine indirilen (diğer kitapları) ikame etselerdi, hem üstlerinden, hem ayakları altından yerlerdi Onlardan adaletli (dosdoğru yolda) olan bir cemaat vardır; ama onların pek çoğuna (gelince), ne de kötüymüş yaptıkları işler!" (el-Maide: 65-66)

Bu iki ayet-i kerime, İslâm düşüncesinin büyük bir ilkesini belirlemektedir. Aynı zamanda insanlık hayatının önemli bir hakikatini..

Bu ilke ve bu hakikati açıklığa kavuşturma gereği belki hiç bir zaman bugünkü kadar önemli hale gelmemiştir. Bu hakikati, beşeri mantık ve ölçülerin, beşeri anlayış ve düzenlerin karanlık felsefi akımların batağında yozlaşıp gerilediği günümüz şartlarında ortaya koymak vazgeçilmez bir zaruret halini almıştır.

Yüce Allah, ehl-i kitaba -ki bu buyruk, ehl-i kitaptan olan herkesi kapsamaktadır-

"Eğer siz, küfürden vazgeçerseniz, ben de günahlarınızı örter ve sizi nimetler cennetine koyarım."

Bu, Ahirette verilecek mükafattır. Bir de dünyevi mükafat vardır:

"Eğer ehl-i kitap olarak Tevrat'ta, İncil'de ve Allah'ın size indirdiği buyruklarda ifadesini bulan Allah'ın dinini - tıpkı İndirdiği şekliyle, hiç bir tahrif ve tebdile uğratmadan - dünya hayatınızda uygulasanız, bu hayatınız da ıslah olacak, kalkınacak, üzerinize rızıklar dökülecek; hem üzerinizden, hem de ayaklarınız dibinden yiyeceksiniz. Rızkınız artacak, ürünleriniz bollaşacak, gelir dağılımınız güzelleşecek ve hayatınız düzene girecektir."

Ama onlar (buna rağmen) ne inanıyor, ne sakınıyor ve ne de Allah'ın nizamını ikame ediyorlar. Uzun tarihleri boyunca ancak pek az kimse çıkmıştır kendi aralarından.. Adil (muktesid) ve nefisleri hakkında had tecavüzü yapmayan (sınırları aşmayan) pek az kimse..

"Pek - çoklarına gelince; ne de kötüymüş yaptıkları işler."

Bu iki ayetten açıkça anlaşılıyor ki iman, takva ve İlahi nizamı bu dünya hayatında gerçekleştirmek, taraftarlarına sadece Ahiret mükafatını temin etmekle kalmaz bir de dünyalarının ıslahını garantiler. En başta ve en kalıcı Ahiret nimetlerinin yanında bir de hemen gelecek dünyevî mükafatları sağlar. Bolluk, bereket, kalkınma, yeterlilik ve iyi bir gelir dağılımı sağlar. Ayet-i kerime bunu, bolluk ve genişlik anlamıyla somut ve net, bir tablo gibi ortaya koymaktadır:

"Hem üstlerinden, hem de ayakları altından yerlerdi"

Açıkça görülüyor ki güzel bir Ahiret mükafatı için başka, dünya hayatının ıslahı için de daha başka bir yol yoktur. Yani bu iki hayatın güzelliklerine kavuşmak için birbirinden ayrı iki yol yoktur. Bir tek yol vardır. Hem dünya, hem Ahiret hayatını iyileştirecek bir tek yol..

Eğer bu yol bir kenara itilirse dünya hayatı bozulur. Ahiret hayatı da kaybedilir. Bu tek yol da hiç kuşkusuz iman, takva ve ilahî nizamı dünya hayatına egemen kılmaktır.

Sonra soyut bir takva kavramından, keyfî bir düşünceden; arzuya bırakılmış bir itikat veya basil bir ideolojiden ibaret olmayan bu nizam, ikame edilip hayata esas kılınması gereken ameli bîr sistemdir. İşte bu nizam, eğer iman ve takvayla beraber ikame edilirse teminattır. Yeryüzü hayatının ıslahını, rızıkların gelmesini, ürünlerin bollaşmasını ve güzelce bir gelir dağılımını sağlayan bir teminat öyle bir teminat ki bu nizamın gayesinde tüm insanlar, hem üstlerinden, hem de ayakları altından

yiyeceklerdir.

İmani hayat sistemi, dini dünyaya feda etmediği gibi Ahiret mutluluğunu da dünya mutluluğuna feda etmez. Ayrıca Ahiret yolunu, dünya yolundan ayrı bir yol da kılmaz. Bugünkü insanların akıl ve düşüncelerinde, vicdan ve günlük hayat şartlarından kapalı kalan hakikat budur, öyle ki günümüz insanının aklında, düşünce ve pratik hayatında dünya yoluyla Ahiret yolu birbirinden ayrılmıştır.

Günümüzün sıradan bir insanı olsun veya şaşkın insanlığın kamuoyu olsun, bu iki yolu birbirine kavuşturacak bir yol tanımaz hale gelmiştir. Hatta bundan da öte, ya Ahiret tamamen hesaptan çıkarma pahasına dünya yolunu, ya da dünyayı tamamen boş verme pahasına Ahiret yolunu seçmeyi bir zorunluluk diye görmektedir. Bu anlayışın sonucu olarak bu iki yolu ne düşünce planında, ne de pratik planda birleştirmeyi imkansız görmektedir. Neden?

Çünkü yeryüzünün ve bu günkü insanların hayat şartları "Bu ortamda böyle gerekir" anlayışını egemen hale getirmiştir.

Şu hakikati göz önünde tutmak gerekir:

Günümüzde Allah'ın dini ve hayat nizamından kopmuş sapık cahiliye düzenleri dünya ile Ahireti birbirinden uzaklaştırma kavgasını vermektedir. Toplumsal hayatta ve iş dünyasında sıyrılmak isteyen kimseleri Ahiretten vazgeçmek, dini buyruklardan, ahlaki kurallardan, dinin teşvik ettiği seçkin düşünce ve onurlu davranışlardan uzaklaşmak zorunda bırakmaktadır.

Aynı şekilde Ahiret kurtuluşunu arayan kimseleri de zorlamaktadır. Ancak Ahiret inancı, böylesine bir hayat akışından, çirkef hayatın kurumlarından bu tür ortamlarda toplumsal hayat ve iş dünyasında söz sahibi olmayı sağlayan yöntemlerden uzak durmaya mecbur etmektedir. Çünkü temiz bir insanın böylesine çirkef, din ve ahlaka ters, Allah'ın rızasına aykırı yollara başvurma mümkün değildir.

Peki ama bu durum hiç değişmeden kalacak mı?

Bu hayırsız konumdan kurtulmaya imkan yok mu?

Gerçekten dünya yoluyla Ahiret yolunu birleştirmek imkansız mı?

Asla bu, değişmez bir durum değildir. Değiştirilmesi imkansız bir vak'a değildir. Çünkü bu hayatın tabiatı da böyle değildir. Bu, olsa olsa geçici bir durumdur. Doğru yoldan sapıtmanın doğurduğu arizi bir hal...

Dünya ile Ahiret arasındaki düşmanlık, dünya yoluyla Ahiret yolunu birbirinden ayırmak kesinlikle hakikat değildir. Çünkü insanlık hayatının tabiatında aslolan, dünya ve Ahiret yolunun birbirleriyle birleşmesidir.

Ahiretin ıslahına giden yolun dünya ıslahından geçtiği gerçeğidir.

İman, takva ve amel-i salih yeryüzünü mamur kılmanın sebepleri olduğu gibi Allah'ın rızası ve Ahiret sevabına erişmenin de yollarıdır.

Dünya hayatındaki çalışmalar, üretim ve kalkınma faaliyetleri, bu dünya hayatının refahına ölçü olduğu gibi Ahiret sevabına kavuşmanın da bir gereğidir..

İşte insanlık hayatının özünde aslolan budur. Ne var ki bu asli durumun gerçekleşmesi için hayatın, Allah'ın insanlar için seçtiği esasa dayanması şarttır. Çünkü İlahi nizama göre çalışmak ibadettir. Yeryüzü hilafetini Allah'ın Şeriatı doğrultusunda yerine getirmek farzdır.

Hilafet; çalışmak, üretmek, bolluk, kalkınma ve adilane gelir dağılımı demektir.

Rızıkların, Yüre Allah tarafından Kur'an-ı Kerim'de buyurulduğu gibi üstten ve ayaklar altından tüm insanlara akması demektir.

İslâm'ın dünya görüşüne göre insanın yeryüzündeki görevi, Allah'ın izni ve şartı dahilinde Allah'ın halifeliğini yapmaktır. Bundan dolayı İslam'a göre verimli ve üretken işler yapmak, yeryüzünün, hatta kainatın kaynak ve imkanlarını refahın sağlanmasında kullanmak hilafet görevini ifa etmenin bir gereğidir. İnsanın Allah'ın şariat ve nizamına uyarak bu halifelik görevini yapması Allah'a itaat demektir. Ahiret sevabına kavuşmayı sağlayan bir itaat..

Yani görevini bu şekilde yerine getirip Allah'ın hizmetine verdiği, Kur'an-ı Kerim'in doyumsuz ifadesiyle "üstten ve ayaklar altından rızıkların yağması" na vesile kıldığı yeryüzü nimetlerinden yararlanırken bir de Ahiret sevabına erişmek..

Gene İslâm'a göre yeryüzü kaynaklarını kullanmaya çalışmayan ve emrine verilmiş kainat nimetlerinden yararlanmayan insan Allah'a isyan etmiş demektir. Allah'ın, yaratılışına sebep kıldığı görevden kaçmış demektir. Yüce Allah meleklere:

"Ben, yeryüzünde bir halife yaratacağım." (el-Bakara: 30) diye buyurmuştur.

İnsanlara hitaben de:

"Göklerdeki ve yerdeki her şeyi kendisinden bir lütuf, olarak hizmetinize vermiştir." (el-Casiye: 13) diye buyurmuştur.

Öyleyse bu görevi yapmayan kimse Allah'ın kullara bağışladığı rızıkları boşvermişler. Böylece bu insan - dünyayı kaybettiği için - Ahireti de kaybetmiştir. Görülüyor ki bu yaklaşımıyla İslam nizamı, dünya ve Ahiret işini uyum ve dayanışma çerçevesinde bir araya getirmiştir. Buna göre insan, Ahireti kaybetmemek için dünyasını kaçırmamak zorundadır, İslâmi düşüncenin gereği olarak bunlar, ne birbirine zıt ne de birbirine bedel iki şeydir. Tüm insanlık yönünden ve yeryüzündeki Allah'ın hayat nizamına göre yaşayan insan toplumları nokta-i nazarından durum budur.

Bireyler yönünden meseleye bakmaya gelince:

Burada da konu aynıdır. Çünkü İslâm nizamına göre bireyin yoluyla toplumun yolu birbiriyle çatışmamakta, çelişmemekte ve ters düşmemektedir. İslam nizamı, bireyin akıl ve vücuduyla olanca gücünü ortaya koyarak çalışıp üretime katılmasını istemektedir. İş ve üretim hayatında sadece İlahî rızayı gözetmesini istemektedir. Zulüm yapmamasını, ihanet etmemesini, aldatmamasını, sözünü bozmamasını,

haram yememesini ve kendisiyle aynı toplumda yaşayan muhtaç kardeşini elindeki servetten mahrum bırakmamasını emretmektedir. Tabi bu arada kişiye tam bir ferdi mülkiyet hakkını da tanımaktadır.

Kişi, hiç kuşkusuz çalışmasının semeresini mülketme hakkına sahiptir. Ama cemaatin de - Allah'ın teşri edip farz kıldığı doğrultuda - bu malda hakkı vardır. İslam Dini, kişinin çalışmasını - belirlenen İlahî hudut ve ölçüler dahilinde- gene kendisine ait kılmaktadır. Ve bunu dünyada berekete, Ahirette ise cennete vesile olan bir ibadet kılmaktadır. Günde beş vakit kılınan namaz, senede otuz gün tutulan Ramazan orucu, ömürde bir kez yapılan hac ve her mevsimde veya her yılda çıkarılan zekat gibi farz ibadetlerle kişiyle Rabbi arasında kurduğu güçlü ilişkiyi sürekli taze ve canlı tutmaktadır.

İslam nizamının getirdiği farz ibadetlerin büyük bir önemi vardır. İbadet hayatı, genel hayat nizamına bağlı kalınacağına dair Allah'a verilen ahdi tazeleyip durmaktadır. Tüm hayat işlerini düzenleyen, çalışma, üretim ve gelir dağılımı sorunlarını çözümleyen, sosyal ilişkiler ve ihtilaflı konularda insanlar arasında hükmeden İslam nizamının getirdiği sorumlulukları yerine getirme azmini canlı tutan bir İlahi yakınlıktır. Kamil İslam nizamını uygulamanın gerektirdiği sorumlulukları taşımaya yardım eden İlahî güç ve desteği bilinçaltında yaşatmaktır. Yolda tetik bekleyen heva-heveslere, şehvetlere, kör inada ve sapıklığa galebe çalmayı sağlayan bir destek..

Aslında bu periyodik ibadetler, dünya üzerinde İlahî nizamı; insanlığın hayatında Allah'ın dinini hükümran kılmaya yönelik cihad hareketinden, çalışma, üretim, gelir dağılımı, idare ve yargıdan kopuk ve ayrı işler değildir. Çünkü iman, takva ve ibadetler, nizamın geri kalan kısmını tamamlayan öteki yarıyı teşkil ediyor.

Şu halde iman, takva ve İlahi sistemi pratik hayata egemen kılmanın; bolluk ve bereketin de yoludur. Nitekim bu iki ayet-i kerimede Yüce Allah'ın insanları çağırdığı şey de budur.

Gerek İslâm düşüncesi ve gerekse bu düşünceye dayanan İslâmî hayat sistemi, ne dünyayı Ahiret'e, ne de ahireti dünyaya feda eder. Tam aksine her iki hayatı aynı yola koyar ve aynı çabanın dahilinde takdim eder.

Ancak her ikisinin insan hayatında bir araya gelebilmesi İslâmî hayat sistemini olduğu gibi izlemeye bağlıdır. Allah'ın nizamından kopuk beşeri düzenlerden veya Allah'ın diniyle bağdaşmayan kişisel düşüncelerden alınan hiç bir şeyi ekleyip katmadan sadece İslâm nizamını izlemeye..

Çünkü iki hayat arasındaki mükemmel uyum, ancak İslâmî hayat sisteminde gerçekleşebilir. İslâm düşüncesi - ve bundan kaynaklanan İslâmî hayat sistemi - imanı, ibadet, iyilik ve takvayı, çalışma ve üretime, maddî hayat alanındaki verimlilik ve iyileşmeye kesinlikle feda etmez.

İslâm, zamanımızın sathi düşünce sahibi bazı kimselerin sandığı gibi dünya cennetini kurma işini insanların keyfine bırakarak sadece Ahiret cennetini hazırlamakla, insanlara, sadece bunun yolunu çizmekle meşgul

olan bir nizam değildir. İslâm'ın düşünce ve nizamına göre çalışmak, üretmek, kalkınmak ve hayat şartlarını iyileştirmek yeryüzü hilafetinin bir gereğidir.

İman, ibadet, salihlik ve takvaya gelince; bunlar İslâm nizamının insanlık hayatında uygulanmasını sağlayan ölçü ve bağlantılardır, güç kaynakları ve dinamiklerdir. Eğer tüm bunlar bir arada bulunuyorsa o zaman hem dünya cennetine, hem de Ahiret cennetine kavuşur.

Demek ki günümüz dünyasının tümünde egemen olan Cahili düzenlerde görülen dinle hayatı birbirinden ayırmaya imkan yoktur. Tek yol, dinle dünyanın birleşmesidir. İnsanları ikisi bir-arada bulunmaz diye ya dünya ya da Ahiret yolundan birini seçmeye mecbur görmek, bu iki hayatın ne teori ne de pratik alanda birleşemeyeceğini zannetmek cahili düzenlerden etkilenen hayalci kimselerin bir kuruntusudur.

İnsanlığın hayatında dünya yolunu Ahiret yolundan, dünya işini Ahiret işinden, ruhî ibadetleri teknolojik gelişmelerden ve dünya başarısını Ahiret başarısından ayırma uğursuzluğu hiç kuşkusuz zorunlu bir takdirin hükmüyle insanlığa yüklenen bir baş vergisi değildir.

Bu olsa olsa insanlığın kendi kendisine yüklediği alçaltıcı bir baş vergisidir. İnsanlığın hayatında bunun acı sonu Allah'ın gönderdiği nizamdan kopup bunun yerine Allah'ın dinine düşman ve taban tabana zıt başka tür düzenlere mahkum olmaktır.

Bu hiç kuşkusuz insanlığın dünya hayatında kanlarıyla. Ahirette ise daha beter ve daha ağır bir cezayla bedelini ödedikleri bir baş vergisidir.

Huzursuzluk, şaşkınlık, kalbi sıkıntılar ve zeka dağınıklığının asıl nedeni gönüllerin iman muştusundan, imanın tazelik ve desteğinden yoksun kalışından başka bir şey değildir.

Çalışmanın, üretim, ilim ve deneylerin, hayat kavgasında bireysel ve toplumsal başarının yegane yolu olan dini tümüyle hayattan çıkaran insanların sonu budur. Çünkü bu insanlar fıtratlarıyla çatışmaktadırlar. Boşluk ve kofluğa tahammülü olmayan insan kalbinin ihtiyaç duyduğu fitrî açlıkla çelişmektedirler. Ve bu hiç kuşkusuz sosyal, felsefi veya sanatsal hiç bir ekolün hiç bir zaman dolduramadığı bir boşluk ve açlıktır. Çünkü bu, bir ilah'a tapınmaya olan ihtiyaç ve açlıktır.

Hiç bir sosyal örgütü, düzen ve ideolojisi, hiç bir kazanç ve başarı yolu İslamî Nizama dayanmayan kanun, idare ve değer yargılarıyla dinî inanca, dini ahlak ve davranışlara ters olan günümüzün cahili toplumlarında yaşarken "Allah inancımı koruyayım" diyen kimseler de aynı ızdırab ve huzursuzluğun; aynı zeka dağınıklığının, aynı şaşkınlık ve çarpıklığın içinde bulunuyorlar.

Bu uğursuz toplumlarda yaşamının bedelidir bu. Bugünkü insanlığın tümü yani materyalist - dinsiz ideolojileri izleyenler olsun, veya günlük hayattan kopuk soyut bir inanç biçimindeki dine karışmayan diğer maddeci ekolleri izleyenler olsun herkes aynı ızdırabı çekiyor. Çünkü bugünkü insanlar öyle düşünüyorlar ki - Veya insanlığın düşmanları öyle

bir manzara ortaya koyuyor ki:

"Din Allah'ın, hayat da insanlarınındır."

"Din; inanç, düşünce, ibadet ve ahlaktır. Hayat ise düzen, kanun, iş ve üretimdir."

İşte insanlık, böyle bir anlayışın ağır bedelini ödüyor. Mutsuzlukla, sıkıntılı ve bunalımlı bir hayatla, boşluk ve çaresizlikle ödüyor. Bu, hiç kuşkusuz dinle Ahireti birbirinden ayırmayan, dünya refahını Ahiret refahına zıt ve aykırı görmeyen, her iki dünyayı birarada ve birbiriyle uyumlu tek hakikat olarak öngören Allah'ın dininden uzaklaşmanın bir sonucudur.

Geçici bir dönem için söz konusu olabilecek yalancı dış görünüşlere aldanmamak zorundayız. İman edip sakınmayan ve Allah'ın nizamını hayatına egemen kılmayan zengin, büyük kaynaklara sahip, üretim ve refah derecesi yüksek ülkelere bakıp aklanmamamız gerekiyor. Çünkü bu geçici bir refahtır. Bunun ömrü, değişmez sünnetullah'ın hükmünü icra edeceği zamana kadardır. Maddi kalkınmayla Rabbani hayatı birbirinden ayırma uğursuzluğunun tüm sonuçları ortaya çıkıncaya kadardır. Şu anda söz konusu sonuçların bir kısmı çeşitli biçimleriyle ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Örneğin gelirlerin uluslararasıdaki adaletsiz dağılımı ki bu tek başına bile insanların mutsuzluğuna, kinlerin alevlenmesine, hükümet darbelerinin patlak vermesine yetmektedir. Tüm maddî bolluğa rağmen bir beladır bu durum.

Başka bir örnek; belirli ölçüde adil bir gelir dağılımı düzenini kurmak isteyen ulusların başvurduğu psikolojik baskılar, soykırım ve korkutma yöntemleri..

Tasarlanan dağılımı sağlayayım diye başvuru olan yıkım, sindirme, terör ve şiddet hareketleri..

Bir belâ ki insan, bu ortamda ne canından emin olabiliyor, ne huzur bulabiliyor ve ne de rahat bir gece geçirebiliyor.

Bir diğer örnek; eninde sonunda bizzat maddi hayatı bile çökertecek psikolojik ve ahlakî sarsıntılar..

Çünkü çalışmanın da, üretim ve gelir dağılımının da ahlakî bir garantiye ihtiyacı vardır. Beşerî kanunlar, iş hayatının seyri konusunda güvence vermekten tamamen acizdir. Nitekim bu durumu her yerde görmek mümkündür.

Bir başka örnek; asabi gerginlik ve çeşitli hastalıklardır. Dünya uluslarının, özellikle de maddî refahı en yüksek ülkelerin baş belası çeşitli hastalıklar..

Zeka ve dayanma gücünü, ayrıca iş ve üretim düzeyini düşürüp maddî iktisad ve refahı çökertmekle sonuçlanan, bunalımlar.. Bu deliller, günümüzde öyle açıktır ki. ibret almaya tek başına yetmektedir.

Bir başka örnek de tüm insanlığın içinde yaşadığı korkulardır. Bu ızdıraplı dünyada patlaması her an beklenen, çökertici bir savaşın

işaretlerini veren korkunç yıkımlar..

İnsanları, bilsinler veya bilmesinler sinirsel bunalımların içine iten bir korkudur bu.. Çeşitli ruhsal hastalıklar doğuran bir korkudur bu. Kalb sektesi, beyin kanaması ve intihar olayları kalkınmış ülkelerde olduğu kadar hiç bir yerde yayılmış değildir.

Bu hayırsız ayırımın tüm eserleri, bazı ülkeleri dağılma ve çöküşle karşı karşıya getirecek kadar açık ve net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bunun en açık örneği Fransız halkında görülmektedir. Bu ülke diğerleri için sadece bir örnektir. Yani maddi faaliyetlerle Rabbani nizamı; dünyayla Ahireti dinle hayatı birbirinden ayırmanın kaçınılmaz sonu budur. Yahut başka bir ifadeyle Ahiret için Allah katından, dünya için de insanlar katından ayrı ayrı sistemler edinmenin, ilahi hayat nizamıyla insanlığın pratik hayatını uğursuzca birbirinden ayırmanın kaçınılmaz sonu budur.

Bu büyük hakikate ilişkin Kur'anî buyruğun yorumunu bitirmeden önce ilahi sistemdeki uyumun önemi üzerinde durmak istiyoruz.

Yani iman, takva ve insanlığın hayatına yön veren ilahi nizam ile çalışma, üretim ve yeryüzü hilafetinin gereğine uyma arasındaki uyumun..

Ehl-i kitap için olduğu kadar tüm insanlık cemaatleri için de söz konusu olan İlahî şarta uymanın gereği budur, insanların hem üstlerinden, hem de ayakları altından yemelerinin, günahıtan affolunmanın ve Ahiret'te de nimetlerle dolu cennetlere girmenin şartı..

Bu hem dünya cennetine, hem de Ahiret cennetine kavuşmanın şartıdır. Bolluk, yeterlilik, barış ve huzur dolu dünya cennetine içindeki nimetler ve ilahi rızayla da Ahiret cennetine..

Ama bunun yanında asla unutmamamız gereken husus, temel imanî ilkedir. Ana dayanaktır. Ki o da iman ve takvadır; Rabbani nizamı hayatımıza uygulamaktır. Çalışma, üretim, kalkınma ve hayatın iyileşmesi bu ana ilkenin dahilinde bulunmaktadır.

Sonra tüm bunların ötesinde Allah'a bağlılık vardır. Hayatın tüm nimetlerine tad veren, tüm hayati değerleri yücelten ve tüm hayati ölçüleri rayına oturtan da bu bağlılıktır. İşte İslam düşüncesi ve nizamında aslolan budur. Herşey, bu asla uymak, bu asıldan çıkmak ve bu asla dayanmak zorundadır. İşte böylece her şey hem dünyada hem de Ahiret'te tam bir uyum ve mükemmellik içinde yerli yerine oturur.

Şunu da söylemek gerekir ki, iman, takva, ibadet, Allah'a bağlılık ve Allah'ın şeriatini hayatta uygulamak; evet tüm bunların semeresi insana aittir. İnsanın hayatı içindir. Çünkü Yüce Allah'ın alemlere hiç bir ihtiyacı yoktur.

Eğer İslam nizamı her tür çalışma ve faaliyetlere esas kıldığı bu ilkelere bağlılığı sıkı tutuyorsa, bu ilkelere dayanmayan tüm davranış ve faaliyetleri kabul edilmez bir batıl, boşuna ve önemsiz bir çaba sayarak reddediyorsa bunun nedeni şanı Yüce Allah'ın muhtaçlığı değildir.

Çünkü kulların imanından, takvasından, ibadetinden ve nizamının hayatta uygulanmasından Allah'a kavuşacak hiç bir şey yoktur, öyleyse tüm bu

ibadet ve faaliyetlerden asıl maksat, insanlığın iyiliğidir.

Yüce Allah insanlığın ancak kendi nizamıyla iyilik ve kurtuluşa erebileceğini hiç kuşkusuz ezel ilmiyle bilmektedir.

Ebu Zerrin Resul-i Ekrem'den (s.a.v.) rivayet etliğı kudsi hadiste Yüce Allah diyor ki:

"Ey kullarım! Ben zulmü hem kendime, hem de size haram kıldım.

Öyleyse birbirinize zulmetmeyin.

Ey kullarım! Doğru yola yönelttiklerim dışında hepiniz şaşkın (ve kayıpsınız). Öyleyse benden dileyin ki sizi hidayete erdireyim.

Ey kullarım! Benim yedirdiklerim dışında hepiniz açsınız. Öyleyse benden dileyin ki sizi doyurayım.

Ey kullarım! Benim giydirdiklerim dışında hepiniz çıplaksınız. Öyleyse benden dileyin ki sizi giydireyim.

Ey kullarım! Siz gece gündüz günah işlersiniz. Ben ise tüm günahları bağışlıyorum. Öyleyse benden dileyin ki sizi bağışlayayım.

Ey kullarım! Siz asla bana , zarar verecek (duruma) gelemezsiniz ki bana zarar verebilesiniz. Bana fayda verecek (duruma) gelmeniz de mümkün değil ki bana fayda verebilesiniz.

Ey kullarım! Sizin evveliniz, ahiriniz, insiniz ve cinniniz, en takva adamınızın kalbi üzerinde bulunsanız bile benim mülkümü arttırmış olamazsınız.

Ey kullarım! Sizin evveliniz ahiriniz, ins ve cinniniz, en kötü adamınızın kalbi üzerinde birleşseniz bu da benim mülkümünden hiç bir şey eksiltmez.

Ey kullarım! Sizin evveliniz, ahiriniz, insiniz ve cinniniz hep aynı yerde toplanıp istekte bulunsanız, ben de her birinizin dileğini tek tek karşılaştı bu da benim mülkümü, - denize batırılıp çıkarılan iğnenin üzerinde kalan su, denizi ne kadar azaltacaksa bundan öte - azaltmaz.

Ey kullarım! Tüm bunlar, size sıraladığım ve daha sonra karşılıklarını size ödeyeceğim amellerimizdir.

Öyleyse kim bir iyilik görürse Allah'a hamd etsin. Kim de bundan başka bir şey görürse kendi nefsinden başkasını kınamasın."

Ehl-i kitap için koşulan bu ilahî şartın, sadece ehl-i kitab'a ait olmadığını, söylemeye sanıra ki gerek yoktur.

Çünkü ehli-i kitab için koşulan bu şart, iman, takva ve ilahi hayat nizamını ikame etmekten ibaretti. İfadesini Tevrat'ta, İncil'de ve kendilerine Kablerinden indirilen (ayetlerde) bulunan ilahi nizamını kurmaktı. Tabi ki bu son peygamberlikten önceki durum içindi.

Kendilerine Kur'an-ı Kerim indirilen kimseler için daha da öncelikli olması gereken bir durumdur bu. Kendilerine "müslümanız" diyen kimseler, bu şartı yerine getirmekle hiç kuşkusuz öncelikle yükümlüdürler. Çünkü bu kimselerin dini, hem kendilerine indirilene, hem de daha önce indirilenlere iman etmeyi, Allah'ın kendilerine geçmiş şeriatlerden bıraktığı hükümler dahil indirilenlerin tümüyle amel etmeyi açık bir şart olarak ortaya koymaktadır.

Müslümanlar, Allah'ın hiç kimseden başkasını kabul etmeyeceği bir dinin sahipleridir, önceki tüm dinlerin kendisiyle bittiği bir dindir İslam.. Allah'ın hiç bir kimseden başkasını kabul etmeyeceği bir dindir o. Öyleyse Allah'ın şart ve ahbine uymak, en başta kendi görevleridir. Allah'ın kendileri için seçtiğine, öncelikle kendilerinin uyması gerekmektedir. Allah'ın bu şarta karşı va'dettiği; "günahların bağışlanması", " Ahiret'te cennete girmek", "dünya hayatında ise hem üstlerinden, hem de ayakları altından yemek" sözünden en başta kendilerinin yararlanması gerekmektedir. İslam yurdunun, veya daha yerinde bir deyimle bir zamanların İslam yurdunun hemen her yöresinde ızdırapla, korku ve sindirme hareketleriyle karşı karşıya bırakılan müslümanların hakkıdır bu öncelik...

Şurası da bilinmeli ki Allah'ın koyduğu şart halen mevcut ve geçerlidir. Bu şart nasıl yerine getirilir, bellidir. Yeter ki müslümanlar akletsin. Ahirete gönül bağlamış kimseler, dünya nimetlerini kaybetmiş insanlar değildir. Aksini söylemek, sapıtmış kimselerin kuruntusudur. İslam'a göre güzel bir Ahiret hayatı, dünya hayatını mamur kılmaktan geçer. Yeryüzü hilafeti görevini güzelce ve yerli yerinde ifa etmek. Allah'a iman etmişliğin bir sonucudur. Hilafet görevini hakkıyla ifa etmenin anlamı, yeryüzünü mamur kılmak ve dünyevi nimetlerden yararlanmaktır. İslam'a göre Ahiret'in hatırı için dünya hayatını tatil etmek yoktur. Allah'ın rızasını arayarak Ahirete hazırlanan müslümanın görevi, dünyayı hakla, adalet ve istikametle mamur hale getirmektir. İslam, işte budur. İslami akidenin ve aynı zamanda insan ve kainatın büyük bir hakikati var ki, bunu eni konu düşünmek zorundayız. İnsanlık tarihinin de en önemli unsurlarında olan bu hakikat şudur.

Allah'a iman ve Allah'tan korkmak..

Bu, hiç kuşkusuz hayattan ve insanlık tarihi çizgisinden kopuk bir mesele değildir. İman ve takva, göklerden ve yerden gelecek bereketlerin hakkediliş şartlarıdır. Allah'ın va'dettiği Bu bereketler, bu şartlara mebnidir. Allah'tan daha çok sözüne bağlı olan var mı?

"Eğer karye halkı iman edip Allah'tan korkarsa hiç şüphesiz biz de kendilerine gök ve yerin bereket kapılarını açarız." (el-A'raf: 96)

Biz Allah'a iman etmiş kimseler olarak buna gönülden inanıyoruz. Mü'min bir kalble, hiç bir tereddüte kapılmadan, neden ve niçin demeden, muhtevassından hiç bir kuşku duymadan kabul ediyoruz. Allah'a inanmış, gayba iman etmiş kimseler olarak doğruluyoruz bu ilahi va'di..

İnanıyoruz ki eğer bu hayat, tüm çalkantılara, tüm iniş çıkışlara rağmen heva heveslerden ve beşeri azgınlıklardan kurtularak çareyi vahiyde arayarak ve kainatın dengesini bozmadan Allah'a bağlanıp boyun eğmiş, sağlıklı ve verimli bir yola girerse Allah'ın yardım ve rızasını hakketmiş demektir. Bu takdirde hiç kuşkusuz bereketler yağacak, ortalık hayra boğulacak ve tüm dünya kurtuluşun gölgesine girecektir. Bu açıdan bakılırsa meselenin somut bir hakikat olduğu açıkça görülür. Allah'ın

lutfuyla gerekleŖecek bir hakikat..

Allah'ın gaybi takdiri yanında belirli bir takım Ŗart ve sebepleri olan bir hakikat..

Yüce Allah'ın iman edip muttaki bir hayat sürdüren kimselere hazırladığı bereketlerin çok eŖidi vardır. Allah'a iman ve Allah'tan korkma hakikatlerini, dünya hayatıyla ilgisi bulunmayan salt bir ibadet meselesi olarak düşünenler ne imanı tanıyor ne de hayatı..

Kendileri için en iyisi, Ŗahidliğini Yüce Allah'ın yaptığını bu hakikatin hala ayakta olduğunu görmektir. İnsanlar tarafından bilinen vesilelere başvuran herkes bunu görebilir. Ŗahidliği yeter olan Yüce Allah diyor ki; "Eğer karye (beldeler) halkı iman edip Allah'tan korkarsa hiç Ŗüphesiz biz de kendilerine gök ve yerin bereket kapılarını açarız. Ama onlar yalanladılar. Biz de işleyegeldikleri (günahlar) yüzünden onları kapıverdik." (el-Araf 96)

Etrafımıza baktığımızda şöyle bir tabloyla karşılaşıyoruz.

- Bir yandan "Biz müslamınız" deyip de rızık darlığı içinde, yoksulluk ve yoklukla bunalan milletler,

- Öte yandan iman ve takvaya ilgileri olmadığı halde bolluk içinde, dünyada güç ve nüfuz sahip milletler..

İşte insan bu manzara karşısında soruyor: "Hani değişmez ilahi kanun?" Hemen söyleyelim ki gerek birinci, gerekse ikinci bakış, dış görünüşten ileri gelen bir değerlendirme hatasıdır.

Çünkü kendilerine "müslüman" adını takanlar gerçekte ne iman edebilmiş ne de Allah'tan korkmuş..

İbadetlerini tamamıyla Allah'a ait kılmayan, sosyal hayatlarını "La ilahe il'lallah" esasına göre düzenlemeyen bu kimseler, başlarında ilahlık yapan; keyfi kanun, gelenek ve ölçülerle hüküm süren tagutlara boyun eğmişlerdir. Dolayısıyla bu kimseler mü'min olamaz. Çünkü mü'min, herhangi bir kulun, başında ilahlık taslamasına izin vermez, hiç bir kulu Ŗeriat ve emirleriyle hayata yön veren Rabbinin yerine koymaz.

Müslüman olduklarını zanneden bu kimselerin ataları gerçek mü'minler oldukları zaman tüm dünyaya boyun erdirmişlerdi. Dolayısıyla ilahi va'din lutfuna mazhar olarak gök ve yerden gelen bereketlere kavuşmuşlardı. Ŗu anda bolca rızıklar içinde yüzün kafirlere gelince, bu da ilahi bir kanundur.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

".....Kötülükten (yoksulluk ve sıkıntıdan) sonra (malları) çoğalıp da "Atalarımız da (böyleydi); sıkıntıların yanısıra bolluk görmüşlerdir deyinceye kadar kendilerine hep iyilik verdik. " (el-Araf: 95)

Görülüyor ki bu durum sadece bir imtihandır. Nimetle imtihan..

Bu. hiç kuşkusuz sıkıntı ve yoksullukla imtihan çok muttaki kullarına va'dettiğı bereketlerin, bu bolluktan ayrı bir durumu vardır. Çünkü bereketin az bir nimetten olması da mümkündür. Kendisinden güzelce yararlanan, iyilik, güven, rıza ve gönöl huzuru öğelerini taşıyan az bir

nimetin çoğalıp bereketlenmesi mümkündür, öte yandan güç ve servet sahibi olmalarına rağmen, güvenceden yoksun, bireysel ilişkileri kopmuş, insanları çöküntü ve bunalımların boyunduruğuna girmiş ülkeler vardır.

Bu, hiç kuşkusuz emniyet vermeyen bir güç, rızadan yoksun bir meta ve yarar sağlamayan bir bolluktur. Zahiren göz kamaştırıcı; ama acı bir akıbetle karşı karşıyadır. Arkasından helakin geldiği bir imtihandır bu. İman ve takva şartıyla gelen bereketler ise kapsamlı bir bolluk demektir. Eşyada bolluk, nesillerde bolluk, duygularda enginlik, hayatın güzelliklerinde bolluk, ilerleme ve kalkınma alanında bolluk.. Açıkçası söz konusu bereketler, mutsuzluk, çöküntü ve bunalımlar doğuran mücerred bir zenginlik değildir.

3 - Hayatın Gayesi

"Ben cinleri de, insanları da ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. Ben de onlardan hiç bir rızık istemiyorum, beni yedirmelerini de istemiyorum. Allah, hiç şüphesiz rızık verendir, sarsılmaz gücün sahibidir." (ez Zariyat 56-57)

Bu özlü ayet-i kerime büyük ve önemli bir hakikati ortaya koymaktadır. Bu evrensel hakikat iyice anlaşılıp kesin bir inanç haline getirilmediği sürece hayatın düzene girmesine imkan yoktur. Çünkü bireylerin, cemaatlerin ve İnsanlığın hayatı, tüm zaman ve çağlar boyunca ancak bu hakikatin kavranmasıyla istikamete girmiştir.

Hayatın pek çok hedef ve ifadeleri var ki, ancak bu hakikatin çerçevesi içerisinde mütalaa edilebilir. Bu hiç kuşkusuz tüm hayatın odağı ve temel taşı olan bir hakikattir.

Bu hakikatin temel ve vazgeçilmez yönü, cin ve insanların bir gaye için yaratıldıklarını bilmektir. Kim bu gayenin gerektirdiği görevini ifa ederse, varlığının gayesini de gerçekleştirmiştir. Kim de görevini aksatır veya yerine getirmemezse varlığın gayesini iptal etmiş, işe yaramaz, hayatta hedefsiz ve asli anlamından kopuk bir hale gelmiştir. Yani bu kimse hayatının vazgeçilmez değerlerini kaybetmiş, güç kaynağından kopmuş ve kısaca mutlak bir zarara uğramıştır.Varlığının güç kaynağından kopmuş her canlının kaçınılmaz sonu budur. Canlıyı koruyan, sarsılmaz kılan ve devamını sağlayan kaynaktan kopmanın acı sonu budur.

İbadet, gerek cinleri, gerekse insanları varlık kaynağına bağlayan belirli bir görevdir. Yani ortaksız bir tek Allah'a tapınma görevi.

Kul ve Rabbin varlığı, kulluk görevinde var olması gereken İki vazgeçilmez unsurdur.

Yani tapınma görevini yapan kul ve kendisine tapınılan bir Rabb...

İşte bir kulun tüm hayatı, bu esasa dayanmak ve bu esas istikametinde bulunmak zorundadır.

Sözünü ettiğimiz hakikatin bir yönü bu...

İkinci yönüne gelince: bu da ibadetin (kulluğun) ifade ettiği anlamdır. Bu

kavram hiç kuşkusuz belirli zamanlarda ifa edilen mücerred ibadet biçimlerinden çok daha geniş , çok daha kapsamlıdır. Çünkü cin ve insanların tüm zamanlarını bu tür ibadetlerle geçirdikleri söylenemez. Zaten Yüce Allah böyle bir görev de yüklememiştir kendilerine. Çünkü bu tür (namaz, hacc, oruç gibi) ibadetlerden başka kendilerini zamanlarının büyük bir kısmını dolduran bir takım faaliyetlerden sorumlu tutmuştur. Cinlerin sorumlu kılındığı ibadetler nedir, bunu bilmeyebiliriz; ama insandan nelerin istendiğini kesinlikle biliyoruz. Bunu Kur'an-ı Kerim'den Yüce Allah'ın buyruğundan öğreniyoruz:

".....Allah, meleklerle, "Ben, yeryüzünde bir halife yaratacağım" dedi." (el-Bakara: 30)

O halde insan denen varlığın asıl görevi yeryüzü halifeliğidir. Bu halifelik elbette ki değişik türden bir aktivite istemektedir. Bir takım faaliyetler gerekmektedir. Dünyayı imar etmek, yer altı kaynaklarından, hazine ve madenlerinden yararlanmak bu faaliyetlerle mümkündür. Bu kaynakları işletmek, geliştirmek ve ileri bir hayat yolunda kullanmak; halifelik faaliyetlerinin diğer uzantıları...

Allah'ın gönderdiği şeriatı hayatın egemen düzeni kılmak bir başka gereği...

Çünkü kainatın kanunları arasında uyumun bağlanması, ilahi hayat sisteminin kainatta egemen kılınmasına bağlıdır.

Bundan açıkça anlaşılıyor ki varlığımızın gayesi veya insanın ana görevi olan ibadet belirli zamanlarda ifa edilen alamet türü ibadetlerden ibaret değildir. Çünkü İbadetin kapsamı çok daha geniştir. Mesela hilafet görevi ibadetin vazgeçilmez bir unsurudur. Binaenaleyh ibadetin hakikati, şu iki vazgeçilmez esasla ifade edilebilir:

1. Allah'a tapınmanın anlamı nedir; bunu iyice sindirmek gerekir. Yani şunu hissedip anlamak:

Kul ve rabb..

Kul bilecek ki kendisi tapınan (kulluk yapan, ibadet eden) bir varlıktır.

Rabbi de tapınılan (kulluk yapılan, ibadet edilen). Bundan ötesi yok..

Pozisyon ve ölçü sadece budur. Bu alemde var olan, sadece abid ve mabudtur.

Bir tek Rab.. Ve herkes sadece O'nun kulu.

2. Kalbimizin her atışıyla, organlarımızın her hareketi ve hayatımızın her eylemiyle bir tek Allah'a yönelmek..

Varlığımızı tamamen O'na alt kılmak..

Yani başka türden ne kadar ubudiyet (kulluk, tapınma) anlayışı varsa hepsini bir kenara atarak sadece Allah'a yönelmek..

İşte ibadetin gerçekleşmesi tamamen bu husus ve şartlara bağlıdır, öyleyse (bu anlamda) çalışmanın, alamet türü periyodik ibadetlerden bir farkı yoktur. Periyodik ibadetlerin, dünya imarından; umranın , fi sebil'il-lah cihadı ve cihadın, sıkıntıları sabırla karşılayıp Allah'ın takdirine rıza göstermekten hiç bir farkı yoktur. Bunların tümü hilafet görevinin ifası,

Allah'ın cin ve insanların yaratılışına neden kıldığı görevin tahakkukudur. Yani her alandaki her şeyin, başkasına değil bir tek Allah'a ubudiyette ifadesini bulan ezeli kanuna boyun eğmesidir.

Eğer bir insan bu hakikati biliyorsa dünyada niçin yaşadığını da hissedebilir. Yani Yüce Allah tarafından belli bir ömür içinde görevlendirildiğini bilerek yaşar. Çünkü insan bu görev için yaratılmıştır. Allah'a itaat ve ibadetin dışında hiç bir kasıt taşımamak ve bunun ötesinde hiç bir gaye aramamak için dünyaya gelmiştir.

İnsanın biricik görevi Allah'a itaat ve ibadettir. Bunun mükafatı huzurlu, görevinden razı ve mutmain olarak yaşamaktır. Durum ve işinden razı olmuş, Allah'ın gözetim ve rızasıyla huzur bulmuş bir halde yaşamaktır. Bunun ayrıca Ahiret mükafatı vardır. Allah'tan göreceği ikram, lütuf ve tükenmez nimetler vardır.

Bu durumuyla insan tüm galelerden yaka sıyrıp Rabbine koşmuştur. Dünyevi bunalımlardan, zillet çağrılarında Rabbine koşmuştur. Dünyevi bunalımlardan, zillet çağrılarında ve iştah kabartıp dikkatleri dağıtan cazibelerden kurtularak Rabbine, yani özgürlüğüne kavuşmuştur. Çamurun ağırlığından ve oyalayıcı her şeyden sıyrılıp Rabbinin kulluğuna..

Böylece o, kainattaki asıl yerini bulmuştur. Yani sadece Allah'ın kulu olmuştur. Çünkü Allah kendisine kulluk etsin diye onu yaratmıştır. Yaradılışının gayesini, ancak kulluk görevini yapan kimse anlamıştır. İbadeti tam anlamıyla yerine getirmenin yolu, yeryüzü halifeliğini sorumluluğunu bilerek, bundan azami şekilde yararlanarak ifa etmektir. Kulluk görevinin farkında olan bir kimse yeryüzü halifeliğinin nimetlerinden yararlanırken kanaatkar olmak, kalben huzurlu ve dünyevi cazibelerden soyutlanmış yaşamak zorundadır. Abid bir insan yüklenmiş bulunduğu hilafet görevini kendi nefsi için değil, bu nimetlerin keyfini çıkarmak için değil ibadetin tadına varmak ve huzurunu Rabbine (eslim oluşt) bulmak için ifa eder.

Hilafet görevinin bir diğer gereği de amellerin kıymetini neticelerinde değil nedenlerinde aramaktır. Neticeler ne olursa olsun bu, insanı ilgilendirmez. İnsan neticelere bakmakla görevli değil, ibadetleri eda etmekle yükümlüdür. İnsanın alacağı mükafat amellerinin neticesine göre değil eda ettiği ibadete binaendir.

Konuya bu şekilde yaklaşıldığı takdirde insanın görevlere, sorumluluğa ve amellere bakışının tamamen değiştiği görülür. Artık tüm hususlara ibadet anlayışıyla bakılır. Eğer bu anlam gerçekleşmişse görev bitmiş ve gayeye ulaşılmış demektir. Bundan sonra neticeler ne olursa olsun.. Çünkü neticeler görev alanına dahil değildir, görevin tür ve özelliğinden değildir. Netice sadece Allah'ın takdir ve dileğidir. İnsanın kendisi, niyeti ve ameli ise Allah'ın takdir ve dileğinden sadece bir yöndür.

Binaenaleyh eğer insan ibadetini, doğuracağı sonuçlara bakmadan gaye ve mükafatına kavuştuğunu hissederek sadece emrolunduğu için ifa

ederse hiç kuşkusuz o zaman kalbinde dünya metarı uğrunda çatışma ve çekişmelere girme arzusu kalmayacaktır.

Hilafet görevini sorumluluğunu bilerek olanca güç ve yeteneğini ortaya koymak suretiyle ifa eden bir insan hiç kuşkusuz bu dünyanın hedeflerine, yaptığı faaliyetlerin ürünlerine gönül bağlayıp kafa takmaz. Çünkü bu hedef ve ürünleri elde etmekten amaç, sadece elde ediş değil, lezzetlerin içinde boğulmak değil, ibadetin manasını gerçekleştirmektir. İşle Kur'an-ı Kerim'in sık sık değinip güçlendirmek istediği anlayış budur. Kur'an insanın duygularını nefis bencilliği ve rızık endişesi esaretinden kurtarıyor. Çünkü rızık Allah'ın teminatı altındadır. Yüce Allah'ın tüm kullarına garantisi vardır bu konuda. "Muhtaç kimselere infak edin, yoksullara hakkını verin" diye emreden Allah, kullarından kendisini yedirmelerini, kendisini doyurmalarını kesinlikle istememiştir.

"Ben onlardan hiç bir rızık istemiyorum, beni yedirmelerini istemiyorum. Allah, hiç şüphesiz rızık verendir, sarsılmaz gücün sahibidir."

Şu halde hilafet görevini yapan bir mü'mini çalışmaya ve çabalamaya iten neden rızık endişesi değildir. Çünkü bunun tek nedeni ibadetin manasını gerçekleştirmektir. İbadet ki onu gerçekleştirmenin yolu, olanca güç ve çabayı harcamaktır. Bundan dolayı bu anlayışın sahibi olan insanın düşünebileceği tek şey ibadettir. Sadece bu amaçla çalışıp çabalamak.. Neticelere bakmadan çalışmak..

Bu, hiç kuşkusuz ancak onurlu bir dünya görüşünün gölgesinde var olabilen üstün duygulara sahip olmak demektir.

Eğer insanlık bu onurlu duyguları kavrayamamış ve tadamamışsa bunun nedeni, ilk İslam neslinin yaptığı gibi Kur'an-ı kerim'in gölgesinde yaşamamaktır, hayatın esaslarını bu muazzam anayasadan almamaktır. Eğer insan ibadet ve ubudiyyetin bu yüce ufkuna yükselip burada durabilirse, onur ve üstünlük dolu bir gayeye ulaşmak için sıradan araçlara kesinlikle başvurmayacaktır. Hatta bu üstün gaye Allah dininin zaferi, Allah adının yüceltilmesi bile olsa başvurmayacaktır. Çünkü sıradan araçlar, bir yandan ibadetin temiz ve onurlu anlamını zedelerken diğer yandan ise gayelere varmaktan çok sadece görev yapma endişesini öne çıkaracaktır. Yani yerine getirmiş olmak için ibadet etme endişesi.. Oysa ki gayeler tamamen Allah'a aittir Allah'ın irade buyurduğu takdir doğrultusunda gerçekleşir. Bu bakımdan abid bir mü'minin hesabında bulunmaması gereken ve tamamen Allah'a ait olan bir gayeye ulaşmak için sıradan araç ve yollara başvurulamaz.

Sonra abid olan mü'min, dinler, kulak ardı etmez. Gönül huzuru ve rahatlığıyla, ne olursa olsun tereddütlere kapılmadan dinler..

Amelinin semeresini görsün veya görmesin, beklediği gibi çıksın veya çıkmasın onun görevi budur. Çünkü o amelini bitirmeye bakar..

İbadetin manasına uygun hareket etmişse mükafatı garantilidir. Artık o rahat etmelidir. Bundan sonra olacak şeyler, onun görev alanının dışındadır.

Artık o, bir kul olduğunu öğrenmiştir. Ne duygularıyla, ne de arzularıyla bu sınırın dışına çıkamaz..

Ve artık o, Allah'ın rabb olduğunu da öğrenmiştir. Rabbin işlerinden olan hususlara karışamaz. Artık onun tüm duyguları bu sınırın içinde istikrara kavuşmuştur. Allah kendisinden razı, o da Allah'tan..

İşte bu özlü ve kısacık ayeti kerime, bu büyük ve muazzam hakikatin boyutlarını böylece ortaya koymaktadır.

"Ben cinleri de, insanları da ancak bana kulluk etsinler diye yarattım."

Kalbte gerçekten yerini bulunca hayatın çehresini tümüyle değiştirmeye kefil olan biricik hakikat budur.